

CHS Cao Thẳng

Hội Ngộ

Đặc San

2013

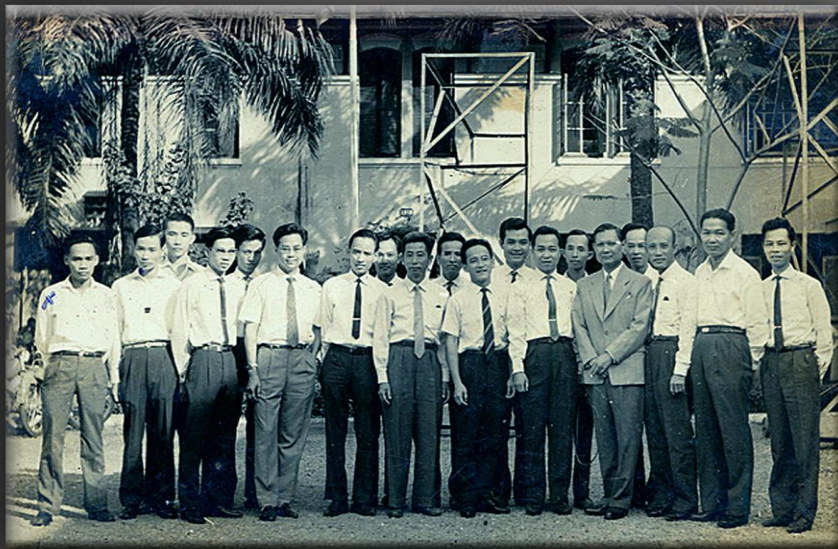
Ơn Thầy

*Quên sao được, bóng thầy rời cửa lớp,
Đáng gầy gò, ôm sách, húng hắng ho,
Đám học trò ngỗ nghịch, chẳng biết lo,
Vô ý thức, cứ làm thầy mòn mỏi.*

*Bao năm tháng, ngọn đèn tàn còm cõi,
Tự đốt mình thắp sáng bước con đi.
Rồi tới ngày phượng vĩ hát chia ly,
Con vội vã bước vào đời tất bật.*

*Rồi một độ, con giật mình tỉnh giấc,
Cả cuộc đời như giấc mộng trôi qua,
Kỷ niệm xưa trong ký ức nhạt nhòa,
Chợt lóe sáng cuối quãng đường vô sắc.*

*Lời thầy dạy, bao điều con ghi khắc,
Biết làm người, yêu tổ quốc, quê hương,
Chỉ một điều con ray rức, vẫn vương,
Cưu mang mãi ... Ơn Thầy ... con chưa trả.*

CUNG CHÚC TÂN XUÂN
Kỷ niệm ngày 16 tháng 2 năm 1975
(Tức mùng 6 tháng giêng năm ẤT MÃO)

**Đặc
San
Hội
Ngộ**

**Cao Thăng
2013**

Kỷ niệm của tuổi học trò bên màu áo xanh kỹ thuật
www.caothang.org

Chủ Trương

Nhóm CHS Cao Thăng Nam CA – 2013

Ban Biên Tập

Đào Công Minh
Lâm Thanh Hùng
Trình VK
Nguyễn Phương Anh

Đóng góp bài vở

Thầy Huỳnh Ái Tông, Thầy Nguyễn Duy Hải, Thầy Nhữ Đình Hùng, Thầy Phan Thanh Nhuận, Thầy Vũ Như Hoảng.

Duy Vũ, Đào Công Minh, Đinh Kim Thu, Hồ Quang Trung, Hồng Văn Thêm, Huỳnh Ngọc Thạnh, Lâm Thanh Hùng, Lê Hiệp, Lê Mai, Linh Già Trần Nam Ca, Ngô Đình Duy, Nguyễn Đăng Khôi, Nguyễn Đức Hạnh, Nguyễn Khải Minh, Nguyễn Lan A, Nguyễn Lan B, Nguyễn Kim Hoa, Nguyễn Thoại Vân, Nguyễn Văn Hữu, Nguyễn Việt Trúc, Nguyễn Xuân Lan, Nguyễn Phương Anh, Ông Biển, Phạm Hoài Hương, Thanh Tâm, Thôn Đoài, Tô Tiến Dũng, Trần Thành Nghiệp, Trúc Giang, Trương Ngọc Thuận, Trình VK, Trúc Giang, Trynh Tuấn, Văn Thiên Hồng, Võ Văn Thiệu, Vũ Hữu Độ, Vũ Kim Loan, Vũ Ngọc Ninh, Vũ thể Hiệp.

Liên Lạc

Trang web chính: www.caothang.org
Diễn Đàn: forum.caothang.org
Điện Thư: HoiNgoCaoThang2013@gmail.com

Mục Lục

Lời Ngỏ.....	Đào Công Minh...4
Tưởng Niệm Anh Hùng Cao Thắng.....	Đào Công Minh...5

Kỷ Niệm Thầy Cô

Thư của Thầy Thống.....	Thầy Lê Văn Thống...6
Tản mạn về Trường Kỹ Thuật.....	Thầy Huỳnh Ái Tông...8
Sài Gòn Nổi Nhớ Niềm Thương.....	Thầy Vũ Như Hoàng...11
Từ Vi.....	Thầy Vũ Như Hoàng...12
Tóm lược tiểu sử thầy Vũ Như Hoàng.....	Thầy Vũ Như Hoàng...13
Anh Tôi.....	Thầy Phan Thanh Nhuận...14
Vết Thu Xưa.....	Trynh Tuấn...15
Thầy Nguyễn Đỗ Hùng Tụ Bạch.....	Thầy Nguyễn Đỗ Hùng...16
Tri Kỷ.....	Trynh Tuấn...17
Thầy Nhữ Đình Hùng.....	Ngô Đình Duy...18
Vu Vơ (1).....	Thầy Nhữ Đình Hùng...18
Lần Trang Sừ Cũ.....	Thầy Nhữ Đình Hùng...19
Nỗi Buồn Vong Quốc (I).....	Thầy Nhữ Đình Hùng...20
Nỗi Buồn Vong Quốc (II).....	Thầy Nhữ Đình Hùng...20
Cảm Hoài.....	Đặng Dung...20
Sòng Cờ Vĩa Hè Đường Công Lý.....	Thầy Nguyễn Duy Hải...21
Thăm Thầy Nguyễn Khánh Nhuận.....	Trần Thành Nghiệp...25
Viết về thầy Lê Quang Tản.....	Đào công Minh...29
Kỷ niệm với các Thầy.....	Nguyễn Xuân Lan...32
Hành Trình Nhiều Năm.....	Vũ Hữu Độ...44
Thầy.....	Ngân Hoàng...44
Hỏi Tưởng Về Thầy Tăng Đồng Trước.....	Nguyễn Kim Hoa...45
Nhớ Về Các Thầy.....	Nguyễn Thị Lan (B)...46
Thư Viết Cho Thầy.....	Nguyễn Kim Hoa...49

Kỷ Niệm Đồng Môn

Cha Tôi Và Ngôi Trường Cũ.....	Hồ Quang Trung...52
Về Thăm Mẹ.....	Lê Hiệp...53
Sống.....	Duy Vũ...53
May Mà Có Em.....	Nguyễn Đăng Khôi...54
Lời Tình Tụ với Cao Thắng.....	Vũ Kim Loan...59
Cao Thắng Những Ký Ức Còn Giữ Lại.....	Nguyễn Xuân Lan...63
Món Nợ Ân Tình.....	Nguyễn Xuân Lan...65
Tản Mạn Ngày Xưa.....	Nguyễn Thoại Vân & Nguyễn Đức Hạnh...67
Thâm Tình.....	Nguyễn Thị Lan (B)...72
Đôi Dép.....	Nguyễn Trung Kiên...74
Duyên Nợ Cao Thắng.....	Phạm Hoài Hương...75
Kỷ Niệm Trường Xưa.....	Lê Mai...78
Kỷ Niệm Những Lần Chia Tay.....	Huỳnh Ngọc Thạnh...80
Độc Âm (tùy bút).....	Nguyễn Việt Trúc...88
Độc Âm (thơ).....	Trynh Tuấn...90
Tiếng Xưa.....	Lê Hiệp...90
Những Ngày Học Tại Kỹ Thuật Cao Thắng.....	Võ Văn Thiệu...91
Hoa Xưa Trường Cũ.....	Nguyễn Đăng Khôi...94
Mèo Về Nhà.....	Lâm Thanh Hùng...95
Một Thoáng Nhớ Sốt Lại.....	Đình Kim Thu...101
Hành Trình Tìm Về Mái Nhà Xưa của Một Học Sinh Trung Cấp.....	Nguyễn Phương Anh...104
Hội Ngộ Cao Thắng 2012 tại San Jose.....	Vũ Kim Loan...112
Tản mạn - 1 Cây Xanh Rờn.....	Nguyễn Văn Hữu...115

KT. Cao Thắng Thơ Thần - Thần Thơ.....	Nguyễn Văn Hữu.119
Tâm Sự Tuổi Già.....	Lính Già Trần Nam Ca.121
Mừng Sinh Nhật 70.....	Trình VK.121
Quần xanh Cao Thắng.....	Vũ Ngọc Ninh.122
Tạp ghi: Những niềm vui 'Cao Thắng'	Tô Tiến Dũng.125
Hôm Nay Ngày Hội.....	Trương Ngọc Thuận.129
Thú Tiêu Khiến Lúc Về Hữu.....	Duy Vũ.130
Một thời đã qua.....	Nguyễn Kim Hoa & Nguyễn Đức Hạnh.132
CT5 của ngày nay.....	Nguyễn Kim Hoa.134

Văn, Thơ, Nhạc, Nấu Ăn

Còn Chút Gì Để Nhớ.....	Văn Thiên Hồng.135
Người Về Từ Charlie.....	Thanh Tâm.143
Xích Lô.....	Phan Anh Hải.154
Tân Nhạc: Hùng Ca Cao Thắng.....	Duy Vũ.155
Vọng Cổ: Mái Trường Cao Thắng.....	Thanh Tâm.157
Tặng Quảng Hiền Văn.....	Thanh Tâm.158
Nước Mặn Đồng Chua.....	Thanh Tâm.160
Sút Dây Sên.....	Thôn Đoài.164
Tình Thơ Trường Cũ.....	Nguyễn Văn Hữu.164
Hạnh Phúc.....	Nguyễn Việt Trúc.165
Ngày Hội CHS Cao Thắng Năm 2040.....	Nguyễn Việt Trúc.169
Thằng Sừ.....	Văn Thiên Hồng.172
Tình Toán Học.....	Thôn Đoài.179
Cao Thắng Trù Su.....	Nguyễn Lan (A).180
Món Chay.....	Duy Vũ.183
Bùng Lên Sáng Chói.....	Vũ thế Hiệp.184
Năm Tháng Khó Quên.....	Nguyễn Lan (A).185
Tình Thơ Học Trò.....	VNN & HHH.188
Chữ Em & Chữ Anh.....	TTN & HHH.188
Hội Trường Dưới Vòm Trời Kỹ Thuật.....	Nguyễn Kim Hoa.189
Hội Trường Khung Trời Xưa.....	Nguyễn Kim Hoa.190
Áo Xanh - Mộng Lành.....	NVH.191
Bạn Cũ Tình Xưa.....	Trần Thành Nghiệp.192
Anh Lắm Cầm Rỗi.....	Ong Biển.202
Lạc Giữa Rừng Gươm và các bài thơ khác của NTKH.....	Nguyễn Kim Hoa.204
Con Rối và các bài thơ khác của NKM.....	Nguyễn Khải Minh.205
Bóng Thời Gian.....	Lê Hiệp.205
Gói Hoa Thiên Lý.....	VNN & HHH.206
Giấc Ngủ Xuân và các bài thơ khác của TT.....	Trynh Tuấn.206
Bích Ngọc - Đạo và Đời.....	Nguyễn Xuân Lan & Nguyễn Kim Hoa.209
Vọng Cổ: Áo Xanh Hội Ngộ.....	Hồng Văn Thêm.211
Bà Mẹ Quê.....	Lính Già Trần Nam Ca.212
Đã Là Người Lính và các bài thơ khác của VHĐ.....	Vũ Hữu Độ.213

Tài Liệu & Hình Ảnh

Cao Thắng và Phong Trào Kháng Pháp.....	Trúc Giang.215
Hương Khê Khởi Nghĩa.....	Trúc Giang.217
Tiểu Sử Trường Kỹ Thuật Cao Thắng.....	Nguồn từ Internet.221
Nghị Định của Tổng Thống.....	Nguồn từ Internet.225
Bằng Cấp Cao Thắng Xưa.....	CHS CT.226
Danh Sách Tên trường, Hiệu trưởng, và thầy cô.....	CHS CT.227
Danh Bạ thầy và học sinh.....	CHS CT.229
Hình Thầy Cô và Các Cấp Lớp.....	CHS CT.234

Lời Ngỏ

Kính thưa quý thầy cô, đồng môn, và thân hữu Cao Thăng thân mến,

Tôi viết lời ngỏ này khi trời sắp sang Xuân. Tôi xin thay mặt Ban Tổ Chức Hội Ngộ Cao Thăng 2013, kính chúc quý đồng môn và thân hữu cùng quý quyến một mùa Xuân Quý Tỵ Phước Lộc Thọ miên trường, đặc cầu sở nguyện.

Ba mươi mấy năm rồi, nhắc lại mà lòng không khỏi ngậm ngùi, biết bao giờ mới tìm lại được hương vị Tết quê xưa. Bên này có những mùa Tết trôi qua thật âm thầm lặng lẽ, có những nhà đón Tết hời hợt tạm bợ. Mỗi mùa Tết tạm mượn hai câu thơ của Thôi Hiệu để cảm nhận nỗi nhớ quê hương.

*"Nhật mộ hương quan hà xứ thị
Yên ba giang thượng sử nhân sầu"*

*(Quê hương khuất bóng hoàng hôn)
(Trên sông khói sóng cho buồn lòng ai. Tản Đà dịch)*

hay gần gũi hơn với lời ca thắm thía của nhạc sĩ Lam Phương

*"Đến bao giờ trở về Việt Nam,
thăm đồng lúa vàng, thăm con đò chiều hoang..."*

Thêm một mùa xuân xa xứ, thêm một mùa nhung nhớ bạn cũ thầy xưa. Đối với tôi, mái trường xưa đã cho tôi thật nhiều, từ tình bạn, tình yêu, cho đến cái nghề đầu tiên trên đất Mỹ. Ai cũng luyến tiếc tuổi học trò, nhớ nhung bạn cũ trường xưa. Ai biết được những ngày mài đũng quần trên dãy nhà B, trên lầu đồng hồ lại là những giờ phút quý báu nhất.

*Hoài bảo năm nào tan biển cả,
Ta về ngồi cạnh dãy nhà B,
Luyến lưu kỷ niệm mùa thi ấy,
Bạn cũ nơi nào... dạ tái tê.*

Cùng chung tâm sự đó, các bạn đồng môn trên San Jose đã tổ chức ngày Hội Ngộ Cao Thăng 2012 thật thành công. Nối tiếp truyền thống này, nhóm CHS CT Nam CA được phó thác trách nhiệm tổ chức ngày Hội Ngộ Cao Thăng 2013. Để ghi lại những tâm sự, kỷ niệm vui buồn dưới mái trường Cao Thăng, cùng nhau mừng ngày hội ngộ và để thắt chặt tình đồng môn Cao Thăng, Ban Tổ Chức Hội Ngộ Cao Thăng 2013 xuất bản đặc san này với chủ đề Cao Thăng Hội Ngộ. Hy vọng Đặc San này sẽ hội tụ được những bài viết có giá trị vượt thời gian, xứng đáng là một món quà tinh thần cho tất cả mọi người đã từng gắn bó với mái trường Cao Thăng. Đặc san này ghi lại rất nhiều kỷ niệm đầu đời bằng lời nói trung thực, dù không hoàn mỹ, tác giả đã không ngần ngại gửi tấm lòng đến Đặc San. Ban Biên Tập xin được trân quý tiếp nhận và không sửa đổi nội dung, cú pháp của tất cả bài viết. Nếu có điều gì không vừa ý, xin quý độc giả niệm tình bỏ qua những sơ sót ngoài ý muốn của Ban Biên Tập.

Ban Biên Tập cũng xin chân thành bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc tới tất cả quý thầy cô, đồng môn, và thân hữu đã viết bài, gửi hình ảnh, và giúp đỡ Ban Biên Tập thực hiện đặc san này. Mong rằng giao cảm giữa thầy trò, đồng môn, và thân hữu khắp mọi nơi ngày càng gắn bó và chúng ta sẽ thành công hơn trong những kỳ hội ngộ trong tương lai.

T/M Ban Biên Tập
Đào Công Minh

Tưởng Niệm Anh Hùng

Cao Thắng

Hỡi ơi!

Súng giặc Pháp nổ rền Gia Định,
Gót quân thù giày xéo Đồng Nai.

Đám nghĩa quân, với tầm vông, liềm, phang thô sơ,
tạo lập chiến khu, bảo vệ đồng bào, liều một thác giữ gìn cương thổ.
Quân xâm lược, thị súng đồng, tàu sắt tối tân,
càn quét thành trì, tàn hại sanh linh, dùng mọi cách mở mang thuộc địa.

Hận thay:

Triều đình Huế co đầu rút cổ, hạ chỉ nhượng trọn Nam Kỳ,
mặc giặc bạo tàn, cướp bóc dân lành, bêu đầu quân nghĩa.
Vua Tự Đức thờ ơ quốc sự, ra lệnh xây Vạn Niên Lăng,
gây cảnh thảm khốc "thành xây xương lính, hào đào máu dân".

Phường công rắn cắn gà nhà, phú quý một thời, mãi quốc cầu an,
để hậu thế đắng cay chê trách.
Quân nghĩa đơm vì dân tộc, kháng chiến trường kỳ, bỏ mình vì nước,
khiến dân chúng rơi lệ tiếc thương.

Nhớ linh xưa!

Vụ Quang Sơn, theo hịch Cần Vương, Phan Chủ Sứ, phất cờ khởi nghĩa.
Hương Khê Quận, giận loài Bạch Quỷ, Cao Đê Đốc, một dạ vì dân.

Mười năm trời kháng chiến:

Lúc chiêu mộ nghĩa sĩ từ mọi miền Trung, Nam, Bắc.
Khi xây dựng căn cứ khắp Nghệ, Tĩnh, Bình, Thanh.
Đánh giặc Pháp, cướp đồn bằng giáo mác
Chặt đầu Tây, đoạt súng dụng kế mưu,
Mấy tháng trời ròng rã điều nghiên,
Hàng trăm súng, thành công chế phỏng.
Như hùm thêm cánh, đoàn quân nghĩa đánh bay hồn Bạch Quỷ
Như rồng thêm vây, tên ông Cao khiếp vía Phú Lang Sa
Lúc công đồn, cắt cổ quan hai,
Khi phục kích, giết loài phản quốc.
Bắt sống Quan Tuần Phủ, đẩy lui mấy trận càn, nâng nhuê khí nghĩa quân tột đỉnh,
Mở địa bàn hoạt động, phá tan bao đồn bót, đem đại quân tấn kích Nghệ An.

Hỡi ơi!

Một phút sa cơ, lọt vòng phục kích
Cam đành mai một, nghĩa đơm anh hùng

Mười mấy năm, chinh chiến ngược xuôi, đếm xác giặc, nêu gương chiến thắng,
Hăm chín tuổi, chưa tròn nợ nước, đành ngậm hờn, vì quốc vong thân.

Sinh vì tướng, tử vì thần, danh chói rạng sử xanh kim cổ
Sống vì nước, thác vì dân, hồn khuông phò đại nghĩa thành công.

Đào Công Minh - CT73-77

(với sự góp ý của thầy Vũ Như Hoàng và niên trưởng Hồng Văn Thèm)

Hồng Văn Thèm

Thư của Thầy Thống

Thầy Lê Văn Thống

Thân thương gửi các anh, chị, em cựu học sinh trường Trung học Kỹ thuật Cao Thắng đôi vần thơ nội dung nói lên tâm tư, tình cảm và ý nghĩ của tôi trong tuổi bát tuần nhân dịp các anh, chị, em họp bạn ở hải ngoại.

Thăm thoát ba mươi mấy năm, thầy cô bên này mất liên lạc với các em. Thầy cô cảm thấy cô đơn, lạc lõng với cả bạn bè đồng nghiệp. Nhưng hạnh phúc lại đến với thầy cô: một số anh em cựu học sinh còn ở lại luôn giữ nề nếp truyền thống đoàn kết, tương thân tương ái của mái trường xưa. Các anh em vận động tổ chức buổi họp mặt tất niên, tân niên hằng năm, theo từng nhóm, khối lớp, ấm tình bè bạn, nghĩa thầy trò. Những buổi họp mặt chúc thọ thầy cô cũ làm cho thầy cô vô cùng hạnh phúc. Đó là niềm vui, hạnh phúc quý giá nhất, là nguồn an ủi vô tận đối với tuổi già của Thầy Cô. Đó cũng chính là những buổi họp mặt thân tình, đặt trên nền tảng giáo dục nhân bản, tôn sư trọng đạo với mục đích :

- 1- Gìn giữ và phát huy tình đoàn kết xây dựng tương thân, tương ái.
- 2- Tạo dịp thầy trò gặp lại nhau, cùng nhau nhắc lại những kỷ niệm buồn vui, trong suốt quá trình giảng dạy, cũng như học tập tại mái trường xưa thân yêu.
- 3- Tạo dịp thăm hỏi, chăm sóc thầy cô già yếu, neo đơn bệnh tật... cùng nhau tưởng nhớ, thương tiếc quý thầy cô, anh em cựu học sinh quá cố...

Sự thật vẫn là sự thật đã chứng tỏ rằng tình nghĩa thầy trò, bạn bè thân thương đã trải rộng khắp nơi. Dù khoảng cách thời gian, dù không gian cả đại trùng dương cũng không bao

Thầy Cô TGT Lê Văn Thống

giờ ngăn cách được chúng ta. Chúc buổi họp mặt tốt đẹp.

Sau cùng thầy gửi lời thăm hỏi các anh chị em cựu học sinh Cao Thắng và trong năm mới 2013 an khang, hạnh phúc, gặp nhiều may mắn trong cuộc sống. Rất mong ngày gặp lại các em học sinh Cao Thắng thân yêu.

*Bạn cũ, trường xưa lại gặp nhau
Mãi mê trò chuyện, mãi quên về
Thầy xưa nghiêm khắc ta còn nhớ
Nhớ thầy, nhớ bạn, nhớ trường xưa*

Bài thơ 1: GẶP LẠI NHAU

*Gặp lại nhau, mừng mừng tủi tủi
Kể những ngày dong rui mưu sinh
Những ngày bưng chài một mình
Mưu ma chước quỷ thâm tình mất tằm
Trong vất vả, âm thầm sống khổ
Cổ vươn lên cho xứng mà râu
Dầu gì cũng đắng râu mà
Cao Thắng ngày ấy bình sinh rất cù
Ngày gặp lại, miêng cười mắt ướm
Dáng vóc xưa nay vẫn còn đây
Bây giờ bạc trắng mái đầu
Nhưng tình không bạc, bạn bè yêu thương*

Bài thơ 2: TÂM LINH HƯỚNG THIÊN

*Từng phút dè chừng Khẩu - Ý - Thân
An nhiên, tự tại dưỡng tinh thần*

Xa rời ái dục tâm thanh tịnh
Hỷ xả từ bi giải nghiệp trần

Tu tĩnh tinh thần sáng suốt ra
Yêu thương giao cảm đạt dung hòa
Trí tĩnh tâm hiền lòng thanh thản
Cuộc đời sóng gió vẫn như hoa

Lạc bước đường trần ta ruổi giông
Đời như quán trọ giữa đồng không
Dừng chân cát bụi qua đêm nghỉ
Dù ở dù đi chẳng bận lòng

Nhân thế rong chơi giữa bể sâu
Con thuyền không lái biết về đâu?
Tham danh, háo lợi chi cho lắm!
Sóng dập, gió vùi đắm vực sâu.

Bài thơ 3: VỀ HƯU

Đến tuổi về hưu ta hảnh giã
Căn nhà bé nhỏ đủ vào ra
Chiếc giường năm cũ chờ ta đó
Bộ ghế thô sơ đợi ngấm trà
Sớm tối bảng đen, trang giấy mực
Trưa chiều cơm đạm vợ yêu lo
Tự do yên tĩnh trong suy ngẫm
Một khoảng trời riêng ta với ta...

CÒN GẶP NHAU (Thơ Tôn Nữ Hỷ Khương)

Còn gặp nhau thì hãy cứ vui
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi
Lợi danh như bóng mây chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời

Còn gặp nhau thì hãy cứ thương
Tình người muôn thuở vẫn còn vương
Chắt chiu một chút tình thương ấy
Gởi khắp muôn phương vạn nẻo đường.

Còn gặp nhau thì hãy cứ cười.
Cho tình thâm ấm ý thêm tươi,
Cho hương thêm ngát, đời thêm vị.
Cho đẹp lòng nhau cả mọi người.

Còn gặp nhau thì hãy cứ chào.
Giữa miền đất rộng với trời cao,
Vui câu nhân nghĩa tròn sau trước,
Lấy chữ nhân tình gửi tặng nhau.

Còn gặp nhau thì hãy cứ say
Say tình, say nghĩa bấy lâu nay,
Say thơ, say nhạc, say bè bạn,
Quên cả không gian lẫn tháng ngày.

Còn gặp nhau thì hãy cứ đi
Đi tìm chân lý lẽ huyền vi
An nhiên tự tại lòng thanh thản
Đời sống tâm linh thật diệu kỳ.●

Lê Văn Thống

Thầy Phạm Văn Sửu (TĐTT) và Thầy Lê Văn Thống (Tổng Giám Thị)

Danh Ngôn

Phổ biến văn chương muôn thuở ghi tâm ân giáo hóa
Lưu truyền đạo đức ngàn thu khắc cốt nghĩa khai thông

Ân truyền thụ minh tâm khắc trí
Nghĩa sinh thành tạc dạ lưu tâm

Tản Mạn Về Trường Kỹ Thuật

Thầy Huỳnh Ái Tông

Xưa kia, khi Pháp đặt nền đô hộ Việt Nam, sự giao thông từ Pháp sang Việt Nam chủ yếu là đường hàng hải, nên họ mở một cơ sở để tu bổ tàu bè tại Sài Gòn gọi là xưởng Bason, để đào tạo thợ có tay nghề họ thiết lập ra trường dạy nghề năm 1898 có tên là Cour d'Apprentissage tọa lạc tại số 25 Hồng Thập Tự nay là Nguyễn Thị Minh Khai, bao gồm từ đường Mạc Đình Chi tới Tòa Đại Sứ Pháp và từ đường Hồng Thập Tự chạy sâu vào tận Tòa Đại Sứ Mỹ, cơ sở này sau năm 1945 bị cắt một phần làm bót Cảnh sát Quận nhất, đến năm 1969 vì vấn đề an ninh,

Toà Đại Sứ Mỹ lấy cơ sở này, trường dời tạm về 65 đường Tự Đức, sau đó họ đền cho một ngôi trường rộng rãi, khang trang, đầy đủ tiện nghi trên Thủ Đức, nay là Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức, cơ sở Cour d'Apprentissage về sau đổi thành Trường Thực Nghiệp, rồi Trung học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, nay là Trường Cao Đẳng Nghề Nguyễn Trường Tộ.

Từ Cour d'Apprentissage, vì cơ sở này chật hẹp nên năm 1906, mở thêm chi nhánh có tên là École des Mécaniciens Asiatiques, ở một khu sinh lầy. Cho nên trước kia tuy là 2 trường nhưng chỉ có một Hiệu Trưởng, đến thời Quốc Gia Việt Nam vẫn còn Hiệu Trưởng chung, cho đến năm 1953 mỗi trường mới có riêng một vị Hiệu Trưởng.

Dãy nhà xưởng Trường Trung Học Kỹ Thuật Cao Thăng nhìn từ đường Hàm Nghi

Đường Hàm Nghi Xưa

Tưởng cũng nên nhắc lại, xưa kia chợ Bến Thành, là ngôi chợ ở bến sông Bến Nghé gần thành Gia Định do đó có tên là chợ Bến Thành, địa điểm nằm tại Tổng Nha Ngân Khố cũ nay là Trường đào tạo nhân viên ngân hàng, trước mặt là con Kênh Lớn, bên hông là con rạch Cầu Sấu. Hệ thống sông và kênh, rạch thuận tiện cho tàu ghe đi lại buôn bán. Kênh Lớn sau này người Pháp lấp đi nên người ta gọi là Kênh Lấp để làm đại lộ Charner nay là Nguyễn Huệ, Rạch Cầu Sấu lấp đi nay là đường Hàm

Nghi. Bùng Binh và chợ Bến Thành là khu đầm lầy, Chú Hỏa lấp đi năm 1912 bắt đầu xây cất chợ mới, cất bệnh viện Sài Gòn và những dãy phố quanh khu chợ. Chợ và Bệnh viện chú Hỏa hiến cho nhà cầm quyền. Do vậy, vùng Tổng Ngăn Khố xưa, được gọi là Chợ Cũ, để phân biệt với Chợ Mới là chợ Bến Thành ngày nay.

Thời Pháp, ngoài Cour d'Apprentissage và École des Mécaniciens Asiatiques tại Sài Gòn, còn có Trường dạy nghề ở Huế, Hải Phòng và Ban Mê Thuật dành riêng dạy cho dân tộc thiểu số ở Cao Nguyên.

Thời Đệ Nhất Cộng Hòa Cour d'Apprentissage đổi thành Trường Thực Nghiệp rồi Trung Học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ còn École des Mécaniciens Asiatiques lần lượt đổi thành Collège Technique de Saigon, Lycée Technique de Saigon, năm 1956 là Trung Học Kỹ Thuật Cao Thắng. Lần lượt các Trường Quốc Gia Thương Mại, Nữ Công Gia Chánh được thành lập. Năm 1960, có thêm Trường Bách Khoa Trung Cấp đó là những trường kỹ thuật và chuyên nghiệp tại Sài Gòn.

Cổng Trường Cao Thắng 1974

Trường Cao Thắng 1906

Ở các tỉnh lần lượt các Trường Trung Học Kỹ Thuật được thành lập như Trường Kỹ Thuật Vĩnh Long, An Giang, Kiến Phong, Kiến Hòa, Định Tường, Sa Đéc, Kiên Giang, Long An, Biên Hòa, Bình Dương, Bà Rịa, Tây Ninh, Nha Trang, Qui Nhơn, Đà Nẵng, Huế và Ban Mê Thuật đặc biệt trường này có nội trú dành cho dân tộc thiểu số như người Chăm, Ra-đê ...

Về chương trình học kỹ thuật, đại cương có 2 ngành: Kỹ thuật Toán và Chuyên nghiệp.

Kỹ thuật Toán cũng như Chuyên Nghiệp thu nhận vào từ lớp 8, học trong 2 năm, cuối năm lớp 9 sẽ tốt nghiệp Trung học kỹ thuật Toán hoặc Chuyên nghiệp.

Có Trung học kỹ thuật Toán sẽ tiếp tục học Đệ Nhị Cấp trong 3 năm, Tốt nghiệp Tú Tài 2 Kỹ thuật Toán sẽ thi vào các Trường Cao Đẳng Điện, Công Chánh, Kỹ sư Công nghệ, Sư Phạm Kỹ Thuật hoặc theo học các Đại học Văn Khoa, Luật Khoa, Khoa học, Kiến Trúc. Học sinh kỹ thuật Toán học cùng chương trình ban B phổ thông, thêm các môn Kỹ Nghệ Họa, Kỹ Nghệ Sắt, Điện, Máy Nổ, Máy Dụng Cụ, Nguội, Mộc. Nhằm mục đích giúp cho học sinh vào học các Trường Kỹ sư có căn bản vững chắc, nếu không đủ khả năng vào Đại học cũng có kiến thức, tay nghề biết xử dụng, tu bổ, sửa chữa máy móc như xe hơi, xe gắn máy, gia dụng điện...

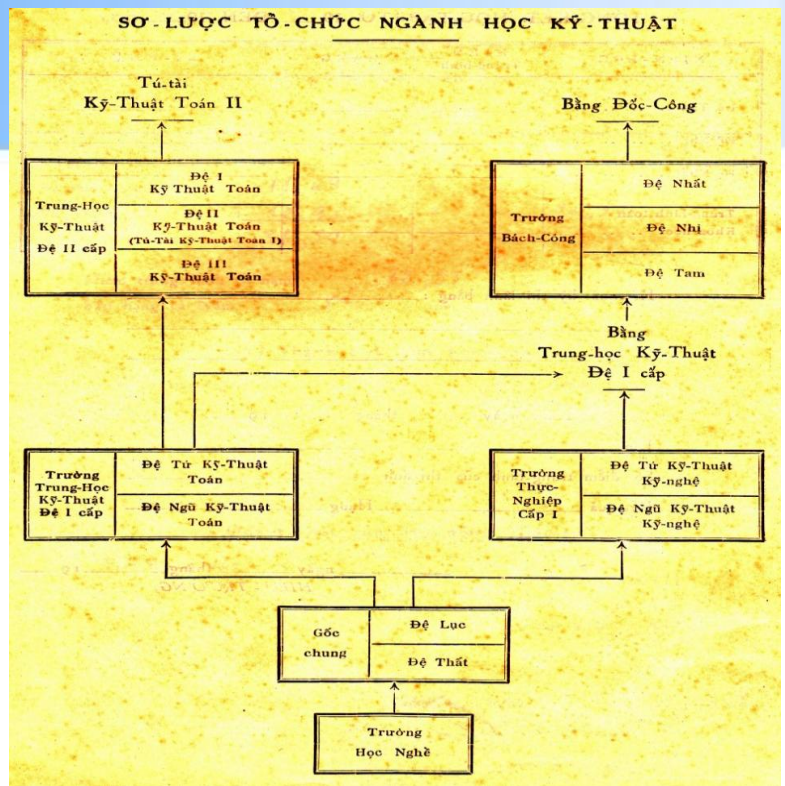
Những học sinh học chuyên nghiệp lớp 8 và 9, tốt nghiệp trở thành người thợ có tay nghề như thợ hàn, thợ nguội, thợ mộc, thợ điện..., nếu muốn học thêm, thi vào Trường Bách Khoa Trung Cấp, sau 3 năm học, tốt nghiệp Trường Bách Khoa là ngạch Đốc Công.

Những người có công xây dựng ngành học Kỹ thuật này là những ông Trần Văn Bạch, Kỹ sư cầu cống, nguyên Bộ Trưởng Bộ Công Chánh, Giám Đốc Đầu tiên Nha Kỹ Thuật Học Vụ, tiếp theo là Kỹ sư Nguyễn Đước, Kỹ sư Trần Lưu Cung.

Những nhân vật từng học Trường Kỹ Thuật Cao Thắng có Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, Đô Đốc Trần Văn Chơn. Giám đốc nhà sách Khai Trí Nguyễn Hùng Trương...

Nhà Sách Khai Trí – Đường Lê Lợi, Sài Gòn

Nhờ là ngôi trường được xây cất sớm trên đất Sài Gòn xưa, nên chiếm được ở vị trí trung tâm thành phố. Sau nhiều năm rời khỏi mái trường, hôm nào đi ngang qua, nhìn thấy chiếc đồng hồ cũ, biết bao kỷ niệm réo gọi ta về, nhớ lại một thời học sinh đã qua. ●

Huỳnh Ái Tông

Sinh 1941 Bình Thủy, Châu Thành, Long Xuyên - Định cư tại Mỹ 1991 - Nghỉ hưu 2009
Louisville, 23-02-2013

Danh Ngôn

Người thầy tốt nhất là người thầy khơi gợi chứ không giáo điều, và truyền cho học trò mình mong muốn tự dạy bản thân.

The best teacher is the one who suggests rather than dogmatizes, and inspires his listener with the wish to teach himself.

Edward Bulwer Lytton

Sài Gòn

Nỗi Nhớ Niềm Thương

Thầy Vũ Như Hoàng

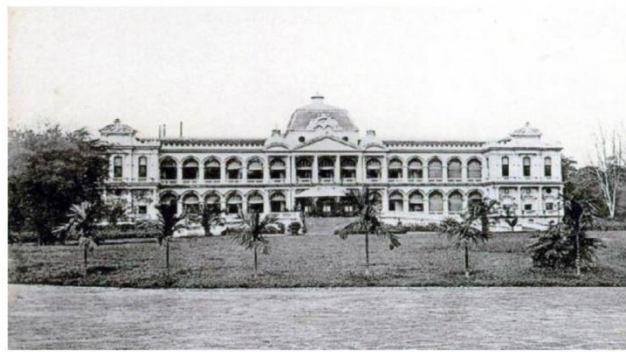
(Thân tặng tất cả những ai đã sống ở Sài Gòn, đang sống ở Sài Gòn hoặc đã rời xa Sài Gòn nhưng vẫn còn nhớ tới Sài Gòn).

Sài Gòn! Sài Gòn! Bến Nghé xa xưa!
Thủ Phủ Miền Nam,
Đất hứa của con dân nước Việt!
Tiếng nói líu lo trà trộn
Đủ thú mầu như Hiệp Chúng nào đây!
Nhớ từ năm tháng xa xưa...
Sài Gòn đã trải gió mưa cũng nhiều.
Đất Việt thành đồng!
Nguyễn Vương biên trấn!
Gia Định thành gió loạn chiều xưa.
Núi sông rộng mở...
Thúc mũi dùi thẳng tới Cà Mau.
Ba mặt biển khơi
Một mặt đất liền
Bát ngát trào dâng sóng vỗ
Giục lòng người hồ hải lên đường...
Cánh chim tung vội
Bay về đâu cũng tưởng nhớ Sài Gòn!
Norodom hay đường Thống Nhất
Phảng phất anh hồn Vua Chùa Tháp
Những chiều lặng lẽ đạp xe ngang.
Văn thơ Sương Nguyệt Ánh
Hùng tâm Bùi Thị Xuân
Ảo huyền soi tỏ ngọn đèn đường
Bát ngát hương nguyên một kiếp
Lòng ai thêm thiếp xuân tình.
Ông già Huỳnh Thúc Kháng còng lưng

Gánh trĩu trên vai hai chợ:
Bến Thành Cũ, Mới rực màu tươi.
Cao Thắng trường xưa
Nguyên hình cổ thủ
Như chứng nhân ghi vội dòng đời.
Bao năm gió lộng tới bồi...
Đầu xanh đầu bạc nổi đời dựng xây.
Công Tử Bạch Xóm Chùa xem hát,
Đêm đêm hồn lạc nẻo cung mây.
Bà Hom, Bà Diễm, Bà Hạt, Bà Xi...
Còn mãi trong lòng người du tử
Ghé vội cà phê uống cạn ly.
Bát cháo húp quanh,
Thở phào khói thuốc
Hương, Mầu dĩ vắng tỏa lớp trùng trùng!
Chợ Lớn Chú Ba
Rồn lồi quần cụt
Vui nhộn cuộc đời.
Khói hương nghi ngút
Bà Chiêu canh giữ Lăng Ông!
Xuân nay liệu có pháo hồng?
Mai vàng rộ nở chắt chùng niềm vui.
Viễn phương lòng vẫn ngậm ngùi!
Sài Gòn còn mãi đượm mùi cổ hương!
Tên Ai Lạ Hoắc?
Làm sao trùm ngợp cả khung trời?
Cờ Đào nón đỏ!
Dựng Nước một thời Xưa!
Ai qua Gia Định Trấn Biên
Vắng còn nghe tiếng trống chiêng dậy đường?
Phú Xuân còn đó!
Cần Giờ còn đây!
Sóng tang thương xô lớp lớp...
Thành xây khói biếc, non phơi bóng!
Một mảnh tình riêng gọi tới người!

Vũ Như Hoàng

Tử Vi

Thầy Vũ Như Hoàng

Đối với người Việt chúng ta thì nếu Phở quen thuộc với ta như thế nào thì môn Tử Vi cũng quen thuộc như thế. Phở ai ăn cũng được và ăn lúc nào cũng được thì Tử Vi ai xem cũng được và xem lúc nào cũng được.

Khi gió sớm khi mưa chiều, khi ngậm ngội nguyệt khi cười cợt hoa đều có thể tán vài câu Tử Vi được. Tuy nhiên ít ai để ý là môn Tử Vi có hai phái, trong khi đó ở VN mình chỉ biết có một phái là "phái Trần Đoàn đời Tống ". Các sách dịch từ sách chữ Hán cũng chỉ toàn dịch từ sách của phái Trần Đoàn.

Sự thực đời Minh có một phái gọi là Thấu Phái do Người Tình của Trưng Dương Chân Nhân (một lãnh tụ chống quân Nguyên) lập ra. Người này tục danh là Mai Tổ Loan, trưởng phái Nga My Kiểm Pháp. Ai mê xem truyện Võ Hiệp của Kim Dung đều biết. Bà đã khám phá ra sự sai sót của Phái Trần Đoàn. Đó là theo phái Trần Đoàn khi gặp năm Nhuận thì sự an số có hơi gượng gạo. Cứ lấy từ mồng một của tháng nhuận tới ngày 15 tháng nhuận là thuộc tháng trước và từ ngày 16 của tháng Nhuận tới ngày 30 của tháng Nhuận thuộc tháng sau. Sự thực như thế là chưa đúng. Theo Thấu Phái thì phải tính theo tiết khí mới đúng. Theo âm lịch thì một năm có 24 tiết khí. Một tháng có một tiết và một khí. Thí dụ một năm Nhuận tháng Năm, mà tháng Năm có 1 tiết lá Mạnh Chưởng và một Khí là Hạ Chí. Nếu tháng 5 Nhuận tới ngày 14 đã hết khí Hạ Chí thì từ ngày 15 đã sang tiết Tiểu Thử của tháng 6 rồi. Nếu ta lấy từ ngày 16 tháng 5 Nhuận trở đi mới thuộc tháng 6 là sai.

Ngoài ra các tháng của một năm không nhuận cũng có sự xê dịch về tiết khí. Nếu cứ máy móc lấy từ ngày mồng một đầu tháng là ngày đầu tháng là sai. Thí dụ một người sinh vào ngày 6 tháng 3 âm lịch, năm đó ngày mồng 7 tháng 3 mới sang tiết Thanh minh, như vậy người này tuy sinh ngày 6 tháng 3 Ấ L chưa chính thức thuộc tháng 3 mà còn nằm trong tháng 2 Ấ L.

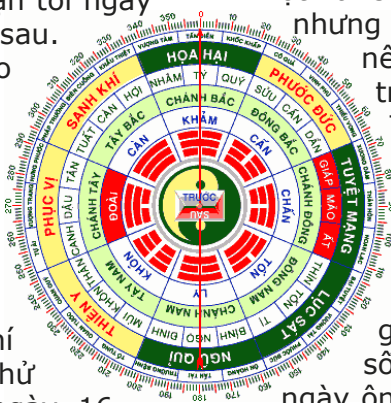
GS Vũ như Hoàng và phu nhân

Ngoài ra theo Thấu Phái Thân có thể ở đủ 12 cung chứ không chỉ ở 6 cung như thuộc phái Trần Đoàn. Hơn nữa cách an thân phải theo tháng sinh và theo vị trí của Tử Vi. Vì giới hạn ngắn ngủi của bài này nên không thể nói tỉ mỉ được.

Chính vì có sự khác biệt như thế nên nhiều khi một lá số an theo phái Trần Đoàn thì hay nhưng vì lạc tiết hay thân an theo thấu phái nên thực tế dở ẹc. Mấy điều tôi nêu trên để báo động chư quý vị thích môn Tử Vi phải cẩn thận kéo làm lần. Sự lầm lẫn nhiều khi rất tai hại.

Tôi còn nhớ khi còn ở VN, phong trào đi chui đang rầm rộ. Một Giáo Sư Toán ở Trưng Vương cậy xem TV giỏi, có hỏi ý kiến tôi, tôi thấy ông ta số lạc tiết nên định ngày đi khác với ngày ông ta định. Tôi can không được vì ông ta cậy tài xem số và không tin cách lạc tiết. Chỉ sai có vài ngày, ông ta bị chìm tàu.

Bây giờ tôi xin ghi một kỷ niệm về xem số Pho Tượng Ông Cao Thắng ở trường KTCT. Ngày 18 tháng 12 năm giáp Dần (1974) đúng giờ Thìn (8 giờ sáng đến 10 giờ sáng) trường KTCT làm lễ khánh thành pho tượng Cao Thắng do Họa Sĩ Nguyễn Đình Cường (giáo sư hội họa của trường) tạo dựng. Ông Giáo Sư Nguyễn Văn Lan đọc văn tế. Trong lúc cả trường đang trang

nghiêm dự lễ thì ông Giáo Sư Lê V V đến hỏi nhỏ tôi là: Họ dựng pho tượng thì có ai hỏi Thầy không? Tôi trả lời: không. Ông V bảo: vậy sau buổi lễ xin về nhà thầy an số pho tượng xem sao. Sau lễ tôi về nhà cùng Ô V an số pho tượng. Tôi hô lên: Thôi nguy to, sang năm không hiểu sao chỉ còn các Thầy và Học Trò, Ban Giám Đốc nhà trường biến đâu cả rồi.

Đã đoán như thế mà tôi cứ ì ra mà không tìm được giải pháp sáng suốt. Chắc ăn phải "CHÁO LÚ". ●

Vũ Như Hoàng

Đất Mỹ ngày 14/4/2013

Tóm lược tiểu sử của thầy Vũ Như Hoàng

Thời điểm về trường Cao Thắng: Từ 1960 sau khi đã dạy tại trường trung học Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho 2 năm và làm ở Tổng Nha Trung Tiểu học một năm .

Môn dạy chính và lâu nhất cho tới ngày nghỉ là: Lý Hóa.

30 tháng 4 năm 1975 đang dạy tại KTCT.
1983 xin nghỉ vì lý do xuất ngoại.

Sang Mỹ cùng gia đình năm 1989 theo chương trình ODP. Hiện cư ngụ cùng vợ tại Pasadena, CA 91104.

Xin gửi 1 hình chụp cùng một học sinh CT đến thăm là Nguyễn Tự Trọng năm ngoái.

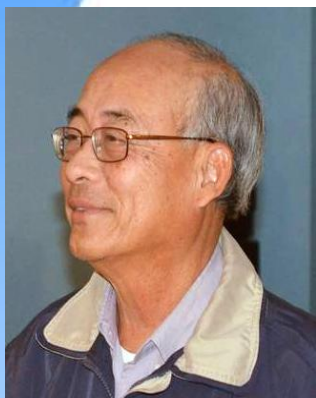

Anh Tôi

Thầy Phan thanh Nhuận

*Dấu biết: cái tôi tôi tàn,
Cũng đành phải viết tôi tàn cái tôi,
P. A. bức hiếp cái tôi,
Thôi đành phải viết cái tôi tôi tàn.*

Đoạn văn dưới đây tuy không viết về cái tôi nhưng viết về anh tôi một người mà tôi đã hiểu và thông cảm hơn 65 năm nay - Anh tôi.

Chúng tôi sinh ra trong một gia đình nghèo. Đông con và nghèo là hai mặt của một đồng tiền dường như không thể tách rời nhau được. Chúng tôi có tám anh chị em: ba trai, một gái, rồi ba trai, lại một gái.

Cha tôi là Giáo Sư dạy Kỹ Nghệ Họa của trường Thực Nghiệp sau này đổi tên là trường Nguyễn trường Tộ. Ông dạy ngành này cũng gần 30 năm. Anh tôi là người thứ hai trong gia đình nhưng người miền Nam gọi thứ ba. Thật sự tôi không hiểu tại sao người miền Nam gọi người con cả là anh Hai và người con kế là anh Ba. Một lần tôi về quê nội Cà mau: miền tận cùng của miền Nam nước Việt. Vùng quê tôi gọi là Đầm Dơi trước năm 1975 là vùng oanh kích tự do dưới thời Tổng Thống Ngô đình Diệm. Tôi nghe người ta gọi chị là "Chế" và anh là "Hia". Nghe sao giống Tàu quá nhưng không biết có phải vì vậy mà người miền Nam gọi con đầu là anh Hai hay không vì chữ "Hia" giống như chữ "Hai". Đây chỉ là ý nghĩ của riêng cá nhân tôi mà thôi.

Tuy không giàu nhưng Ba Má tôi cố gắng cho ba người con đầu được học chương trình Pháp, đến em gái thứ tư của tôi thì Cha Mẹ tôi không còn đủ khả năng nên em phải học trường Tiểu Học Việt Nam để tiết kiệm tiền cho gia đình. Mỗi ngày Má tôi phát tiền ăn sáng cho ba anh em chúng tôi vừa đủ để mỗi người mua được một gói xôi.

Ba anh em chúng tôi được Cha Mẹ cho học trường "Aurore" trong chợ "Vườn Chuối", sau này dọn ra đường Phan đình Phùng (bây giờ là Nguyễn đình Chiểu), gần đường Cao Thắng và đổi tên là "Rạng Đông".

Trong ba người con đầu Cha Mẹ tôi nghĩ là sẽ có đứa con giỏi để giúp gia đình sau này qua khỏi cảnh nghèo khổ. Đứa con đó lại không phải là tôi. Anh cả tôi thì sau khi thi đậu tú tài một liền tình nguyện đi sĩ quan Thủ Đức. Anh đi Thủ Đức không phải vì yêu nước mà vì anh bị thất tình với một cô gái hàng xóm. Anh là người học ít nhất trong tám anh em chúng tôi nhưng là người giúp anh em chúng tôi nhiều nhất sau năm 1975 vì anh là người duy nhất trong gia đình chúng tôi rời VN năm 1975.

Anh thứ nhì (anh Ba) của tôi thì học rất giỏi. Lúc nào cũng đứng một trong năm học sinh giỏi trong lớp. Anh là người được Cha Mẹ tôi cho tiếp tục học hết chương trình Pháp. Anh được Cha Mẹ tôi lo cho đi du học bên Pháp. Thấy như thế ai cũng nghĩ Anh là người may mắn nhất trong các anh em chúng tôi. Thật ra điều đó cũng không sai cho lắm. Nhưng sau lưng cái may mắn đó là cả một sự cực khổ và hy sinh. Vì để đi du học Cha Mẹ tôi chỉ xin cho anh du học tự túc mà thôi và mỗi ba tháng được ra Ngân Hàng trung ương chuyển ngân một lần. Số tiền chuyển trên thực tế là dùng để giúp cho du học sinh được thoải mái trong phương diện tài chánh trong khi ở xứ lạ quê người. Số tiền chuyển trên thực sự không đến tay anh Ba tôi mà anh phải tự lực cánh sinh sau sáu tháng đầu nơi xứ lạ quê người. Phần lớn số tiền chuyển Mẹ tôi buôn bán để có tiền nuôi tôi và 5 đứa em. Anh phải tự làm tự học trong bảy năm để có bằng Kỹ sư Hóa Học của một trường đại học vùng "Renne". Một lần chúng tôi cười ra nước mắt vì tấm hình chiếc xe đạp của anh bị trộm lấy mất. Anh khóa xe đạp vào cột đèn nhưng khi anh đi ra

thì chỉ còn bánh trước khóa vào cột đèn mà thôi.

Khi anh về nước thì được hãng "Shell" thuê nhận vào chức vụ Giám Đốc coi về phân hóa học. Lúc đó gia đình chúng tôi bắt đầu thoải mái về phương diện tài chánh vì anh đưa hết tiền lương cho Má tôi. Má tôi không đồng ý và bắt anh phải có một số tiền trong túi để tiêu. Anh đồng ý nhưng chỉ cầm một số tiền nhỏ mà thôi. Anh nói rằng anh là người may mắn nhất trong tám anh em nên anh muốn giúp các em học thành tài.

Anh qua Hoa Kỳ khi đã 43 tuổi nên một lần nữa anh lại hy sinh cho vợ và hai con trai. Anh tìm việc làm ngay sau khi đến Hoa Kỳ. Anh làm book keeping cho một hãng nhỏ. Lương không bao nhiêu nhưng cũng giúp cho vợ học lại để thi bằng tương đương trong ngành y khoa và nuôi hai con trai còn nhỏ: 13 và 4 tuổi. Anh nói rằng: tao qua đây khi tuổi đã lớn rồi nếu học lại để có bằng Kỹ sư thì chưa chắc hãng nào mượn tao thôi thì để Má hai đứa nhỏ ráng học để nuôi gia đình. Hai đứa con trai theo nghề mẹ nó và đều thành đạt cả. Những gì anh hy sinh đều được đền bù.

Anh bây giờ rất hạnh phúc nhưng không biết anh hưởng được bao lâu vì bây giờ tuổi cũng đã bảy mươi.

*Tuổi đời đã quá sáu lăm,
Sao ta mới viết đoạn văn đầu đời,
Nghĩ rằng kỹ thuật sáng ngời,
Mài kèm mài búa ai cần mài văn. ●*

Phan thanh Nhuận

Thầy Cô Phan Thanh Nhuận (MDC)

Vết Thu Xưa

Trynh Tuấn

*Từ góc phố bóng hồn ta bỏ chạy
Trốn băng quơ vào dĩ vãng vô hình
Tà áo phất, mái mê ngời thui thui
Mây xám về nhòa nhạt nẻo cây xanh.*

*Trời trông hoác trông hươ chiều ghé đá
Thủ thi nào che khuất vết thu xưa
Cầm lượn sóng ném trùng dương búa khắp
Tâm hồn ta rạo rục cũng bằng thừa.*

*Trăng đã mở vết vàng trên thảm cỏ
Ta vẫn ngồi chờ đợi giấc mơ khuya
Em cạnh đó hay khuất chìm mặt nước
Dung nhan nào sóng sánh lắng nghe mưa*

*Con đường đó đã tan mờ vết cắt
Mỗi lần xa mỗi lúc héo hon chờ.
Tình nghiệt ngã biết bao lần trốn chạy
Đắm ngược mình hồn lấy phút ngây thơ.*

*Công viên cũ mấp me tà áo mới
Má môi hồng dịu dịu dáng căng thoan
Ta chán ngán chân dài sân khấu hát
Điều phượng hoàng uốn lượn khúc vô hồn.*

*Hàng cây nắng, bóng chạy bữa cỏ dại
Trống trường tan phơ phất áo dài bay
Ta đứng đợi hình thù ta kiếp trước
Một dáng người hờ hững bước qua đây!*

Trynh Tuấn

Bùi trung Tính (CT khóa 1954 - 1961)

Thầy Nguyễn đồ Hùng Tự Bạch

Để đáp ứng lời kêu gọi của em Lâm thanh Hùng và cũng để ôn lại một quãng đời của một thư sinh. Tôi Nguyễn đồ Hùng xin viết ra đây những dòng tâm sự và những kỷ niệm của mình không biết có làm nhảm tai hay chán ngấy cho người đọc?

Là một học sinh khóa 2 chương trình Việt của trường Pétrus Ký, đến năm đệ tam (lớp 10 sau này) thi nháy và đỗ Tú Tài I để trở thành học sinh khóa đầu chương trình Việt của trường. Lớp đệ nhất B (ban Toán) duy nhất của trường với ban giáo sư chuyên dạy chương trình Pháp nên đã học Toán theo sách Pháp (giáo sư Toán đầu tiên nếu tôi nhớ không lầm là thầy Nguyễn xuân Vinh hay nhà văn Toàn Phong chỉ dạy khoảng 1 tháng) Đạp Tú tài 2 lên Đại học thì toàn tiếng Pháp ở lớp Mathematic General nên không đỡ. Năm sau vào Đại học Sư Phạm để trở lại là sinh viên khóa 2 ban Toán. Sau 3 năm học, tốt nghiệp năm 1962 và trở thành giáo sư Toán trường Kỹ Thuật Cao đẳng, một giáo sư thư sinh trong một trường áo xanh nổi danh ở Sài Gòn.

Nhớ những ngày học sinh bãi khóa; Hiệu trưởng Cao-thanh-Đánh và tổng giám thị Lê văn Thống lo bảo vệ học sinh trong trường. Nhớ những ngày tháng làm giáo sư hướng dẫn Văn nghệ của trường trong lần lên TV (có ca sĩ thiếu nhi Phương hoài Tâm tham gia), Những lần đi gác thi ở KT Bình Dương với thầy Tạt, ở KT Long Xuyên với thầy Nguyễn văn Bài (giám

học sở tại) săn sóc, ở Qui nhơn với thầy Nguyễn đức Thiêm (cứu một lính nhảy dù Mỹ bị treo lơ lửng trên mái trường Kỹ thuật Qui Nhơn), ở trường Kỹ thuật Huế thì bị lính "Trâu điên" thi Tú Tài hành hung vì gác thi quá gắt gao.

Năm 1970 được Hiệu Trưởng Nguyễn hồng Lam đề nghị để trở thành Giám học. Sau ngày 30 tháng 4 là nhân viên phòng học vụ phụ trách chương trình học. Là giáo sư lãnh đạo duy nhất còn ở lại khi Hiệu Trưởng Nguyễn hồng Lam nghỉ việc.

Hiệu trưởng mới bác "Tám Lái" giao cho việc chuyển đổi chương trình học. Một chuyến ra miền Bắc tháng 12 năm 1975 chỉ với giấy tùy thân học tập cải tạo xong. Cùng đi có thầy Nguyễn văn Hội và thầy Hoàng đình Thơm trên chuyến xe lửa xuyên Việt đến Hà Nội, không có một phiếu gạo nào trong tay. Thầy Hội đã xoay sở mua chui tem phiếu để được ăn cơm và phở không người lái. Tuy nhiên khi đến các trường Kỹ thuật và các cơ sở ở miền Bắc thì được tiếp đón nồng hậu vì nhân viên ở đó lợi dụng hưởng ké. Ở miền Bắc đã được thấy cuộc sống dân chúng thời bao cấp với vệ sinh thấp kém (Tôi 1 tuần lễ không thể giải quyết vệ sinh với hố xí 2 ngăn nên phải ra ngắm trăng xả bầu tâm sự)

Về miền Nam sau khi thiết lập được chương trình mới và tổ chức tuyển sinh, một kỳ tuyển sinh sớm nhất ở Sài Gòn với sự giúp đỡ của tất cả cựu giáo sư Cao Thắng đã thành công vượt mức. Sau đó các giáo sư và lãnh đạo từ miền Bắc vào bác Tám và thành phần điều hành cũ được ngồi chơi, ra đường uống cà phê tuy vẫn phải bảo đảm 8 giờ vàng ngọc.

Năm 1982 tôi được giấy xuất cảnh sang Pháp phải thôi việc tại trường KT Cao Thắng. Ở nhà chuẩn bị cuộc sống hải ngoại với sự giúp đỡ của thầy Bạch quang Đồi (máy nổ), thầy Trương kim Chi (điện tử) trong các trường dạy nghề của các thầy đó. Tóm tắt tôi đã phục vụ 20 năm tại trường Cao Thắng và nghỉ việc trong im lặng không một lời từ biệt.

Giấy xuất cảnh để sang Pháp nhưng vì Pháp đã đổi chính sách cho người tỵ nạn nên phải chuyển cảnh sang Mỹ diện ODP với nhiều rắc rối và trở ngại. Đến năm 1985 thì được di sang trại tỵ nạn BATAAN ở Phi (vùng 10) trong 9 tháng, công tác ở trại là AT (Assistant Teacher) trong các lớp CO (Cultural Orientation) và thông dịch trong nhà thương cho người Việt. Tháng 9/1985 thì được sang Mỹ ở nhà chị (người bảo lãnh). Với 2 bàn tay trắng sống nhờ vào sự giúp đỡ của chính phủ Mỹ (18 tháng) cho người tỵ nạn. Nhờ những giấy giới thiệu tốt từ trại Bataan tôi xin được đi học nghề điện tử.

Sau khi tốt nghiệp electronic technician, đi xin việc được nhận làm thợ ráp computer cho một hãng Ấn Độ và sau chuyển thành thợ sửa (on site) các computer clone trong các cơ quan mua computer của hãng (job thứ 2 dạy tiếng Việt cho lính Mỹ. Với số lương ít ỏi của một Technician tôi cũng đã có được một gia đình yên ấm 3 đứa con : 2 trai 1 gái được đi học và tốt nghiệp Bachelor với sự quán xuyến của người vợ hiền. Cuộc sống ở nước Mỹ thì tay làm hàm nhai tuy có cực nhọc hơn những ngày đi uống cà-phê và rượu bìm bịp lề đường sau năm 1976.

Thầy Nguyễn Đỗ Hùng (bên phải) và thầy Vũ Như Hoàng (bên trái)

Nay đã 76 tuổi sức khỏe tương đối khá nhờ vào thuốc và tâm thần được an vui với gia đình, lại được các cựu học sinh nhớ đến thì thấy hạnh phúc không gì bằng

Được xem những hình ảnh và video các cuộc Hội ngộ Cao Thắng do các học sinh tổ chức,

tuy không tham dự nhưng lòng vẫn thấy vui như có mình ở đó và những kỷ niệm với các bạn bè, với các học sinh lúc nào cũng hiện ra trong tâm trí. Mong rằng các cuộc Hội Ngộ này sẽ tiếp diễn mãi mãi. ●

Nguyễn Đỗ Hùng

Tri Kỷ

*Ta chẻ lời thơ ra mấy chương
Một chương tình ái ở tha phương
Một chương lận đận tròng khơi ả
Có nghĩa gì đâu mấy dặm trường*

*Ta giữa bàn tay, mấy cô nhân
Chợt nhớ rừng xa, nhớ phố gần
Nhớ đêm tri kỷ dung nhan đó
Mây Nắng vô thường ngộ cô nhân*

*Ta vẫn gần nhau cả bốn mùa
Một mùa sương lạnh tứ ngàn khơi
Một mùa nắng hạ buồn khôn xiết
Một giá trời đông mây trắng ơi !*

*Hồng nhan tri kỷ, ai là em
Là ai? Mắt biếc cánh môi mềm
Ta tro vàng trán nhìn nhật nguyệt
Dấn bước thông dong khúc đoạn trường ...*

Trynh Tuấn - CT61

Thầy Nhữ Đình Hùng

Thầy Nhữ Đình Hùng

(Ngô Đình Duy viết về thầy Nhữ Đình Hùng)

Thầy Nhữ Đình Hùng là Giáo Sư môn Văn, Sử Địa, và Công Dân Giáo Dục trước năm 1975 tại Trung Học Kỹ Thuật Cao Thắng và Trung Học Kỹ Thuật Vĩnh Long. Sau 30/4/1975 cùng với hàng trăm ngàn Quân Cán Chính VNCH, Thầy bị đưa vào trại cải tạo. Ra tù trở thành vô gia cư, sống lang thang rày đây mai đó, rồi vượt biên và đến định cư tại Pháp. Hiện tại Thầy đã về hưu, và hằng ngày viết các bài bình luận tổng hợp về thời sự và tình hình thế giới gửi đăng trên VN-Online và các website khác.

Không những viết văn hay, bình luận thời cuộc giỏi, Thầy cũng sáng tác một số bài thơ nói lên tâm trạng của kẻ sĩ trước thời cuộc của đất nước sau ngày Miền Nam bị bức tử 30/4/1975.

Ngô Đình Duy và thầy Lê Văn Vượng

Posting của thầy Nhữ Đình Hùng

Dear Duy và Quý Thân Hữu,

Rất vui được biết tin thầy Vượng. 1975-2012, đã trên một phần ba thế kỷ mới biết lại tin thầy Vượng. Khi bị đi tù 'cải tạo' ở Trảng Lớn, tôi, thầy Vượng, thầy Phùng Thịnh (dạy Anh Văn) ở chung một tổ. Ngoài ra trong đội lúc đầu còn có thầy Thành (Kỹ Nghệ Sắt), thầy Nhâm (Toán), thầy Nguyễn Thiệu Hùng (Việt Văn, nhà thơ Mai Trung Tĩnh), thầy Vân (Máy Dụng Cụ), thầy Thủy (Điện?). Lúc đầu, 21 thầy đi tù cải tạo ở chung một tiểu đoàn, sau nhiều đợt biên chế lần lần phân tán hết. Khoảng cuối năm 76, tôi và thầy Chu Trung Hưng (học trò Cao Thắng gán cho thầy biệt danh Astroboy) bị chuyển lên Cà Tum...

Thầy Vượng đúng là một kho "Bách Khoa Toàn Thư", biết và nhớ rất nhiều chuyện. Trong tù, thầy Vượng trở nhiều tài như làm đàn, làm domino...Tôi vẫn nghĩ đến thầy Vượng, thầy Thịnh luôn. Không biết chừng nào có dịp gặp lại.

Duy cho chuyển lời thăm hỏi của tôi đến thầy Vượng. Nếu có thể, cho email của thầy Vượng và cho thầy Vượng email của tôi.

Gửi đến Duy và tất cả lời chúc một mùa Giáng Sinh vui vẻ. ●

Lần Trang Sử Cũ

*Hiệp ước Giơneo đã ký rồi!
Con dân nước Việt thầy ngậm ngùi!
Vẫn hay dân Việt là chung một,
Mà đành non nước phải phân đôi!*

*Tuy vậy mà dân cũng tạm yên,
Tin rằng hai phía ở hai miền,
Sẽ lo xây dựng giang sơn lại,
Đợi lúc Bắc, Nam được nối liền.*

Nào hay miền Bắc mộng can qua,
Đâu muốn dân Nam được thái hoà!
Gởi súng, gởi người xây "mặt trận
miền nam giải phóng" được tung ra!

Khói lửa từ đây ngập chiến trường,
Dù bao thảm cảnh với tai ương,
Miền Nam xem vẫn ngây thơ quá,
Máu thịt đồng bào vẫn cứ thương!

Trong lúc cộng quân lòng diệt "ngụy",
Miền Nam mở rộng cửa chiêu hồi:
Tung cánh chim bay về tổ ấm,
Chí nhân thay cường bạo mà thôi!

Thường lệ Noel hoặc đón xuân,
Hai bên đình hoãn những hành quân,
Để cho dân chúng cùng binh lính,
Vui Tết hay mừng Chúa giáng trần.

Nào có hay đâu Tết Mậu Thân,
Cộng quân đã trở dạ bất nhân,
Thay vì tôn trọng ngày hưu chiến,
Đã mở hành quân Tổng Tiến Công!

Cả nước trở thành đại chiến trường!
Đại tàn, đại sát, đại tang thương!
Dân chết vô cùng thây chật đất!
Máu khơi dòng đỏ cả đại dương!

Giặc cộng kêu gào dân nổi dậy,
Đập tan Mỹ ngụy tôn Lê Nin
Dân Nam dù gặp cơn nguy biến,
Vẫn giữ lòng yêu chế độ mình!

Vì thấy dân Nam chẳng chịu tin,
Nên loài giặc cộng tức như điên,
Luà dân đi,đào hầm chôn sống,
Riêng một Huế thôi đủ điển hình!

Chẳng phải riêng lo Tổng Tiến Công,
Đảng sau Cộng đảng có mưu thâm,
Mặt trận miền Nam cho chết sạch,
Từ đây giải phóng toàn Bắc quân!

Rồi trải bao lần chạm trán nhau,
Thực thà quân Bắc đã thua đau,
Nhưng về mặt nổi chúng chứng tỏ,
Miền Nam chẳng có an toàn đâu!

Mỹ nầy phong trào phản chiến ra,
Hoa Kỳ tính bỏ chuyện can qua,
Bảy ba hoà ước Paris ký
Chiến trận đổi đầu "Cộng & Quốc Gia "

Người dân Nam cũng chán đao binh,
Những tưởng bên kia cũng thiết tình,
Thêm bọn thứ ba và phản chiến,
ngụy hoà, quyết triệt Thiệu, tôn Minh!

Rồi đến mùa Xuân năm bảy lăm,
Cộng quân mở cuộc chiến mùa Xuân!
Xuống đường những bọn chuyên gây rối,
Đòi Thiệu nhường cho Minh sún răng!

Chỉ được cầm quyền có mấy ngày,
Để đầu hàng Cộng, thảm thương thay!
Thống nhất Bắc Nam vào một mối,
Là mối đau thương với đọa đày!

Mấy chục năm trời đã trải qua!
Bao nhiêu thay đổi ở quê nhà,
Những người tị nạn đi ngàn hướng,
Chẳng biết lòng còn thấy xót xa ?

Cộng nhắm tấm lòng xa vạn dặm!
(ngày xưa là khúc ruột ...thừa ra)
Mau trở về quê lo dựng nước
(hãy soi gương: ta có còn ta ?)

Lịch sử hãy còn ghi dấu lại,
Chuyện ngàn xưa nay vẫn còn bàn,
Ai dại, ai khôn, ai háo lợi
Và ai son sắt với giang san!

Kẻ sĩ ngày nay đâu dễ kiếm,
Giữa chợ đời khôn biết kẻ thanh cao!
Ai kẻ Khuất Nguyên, ai người Phạm Lãi?
Chọn mặt gửi vàng ôi khó làm sao !

Nếu chẳng thể ngồi yên chờ trái rụng,
Hãy rung cây dù sức chẳng là bao!
Ai biết được trên cành cao trái chín,
Sẽ lung lay rơi rụng khi nào!

Nhữ Đình Hùng

(28/01/98)

Nỗi Buồn Vong Quốc (I)

Nửa đời xưa kể là dư,
Nửa đời sau nghĩ là thừa đầy thôi!
Soi gương tóc đã bạc rồi,
Dám đâu mài kiếm bên trời mà mơ!
Từ khi bỏ súng buông cờ,
Sử kinh so với người xưa then thừng.

Nhữ Đình Hùng

Nỗi Buồn Vong Quốc (II)

Vong quốc bài thơ gọi mọi người,
Sao anh "hâm nóng" một mình tôi?
Tôi vẫn còn đau ngày mất nước!
Niềm đau đâu dễ đã khuây nguôi!

Tính đến bây giờ anh thấy không,
Phần ba thế kỷ đã đi đong,
Bạn đường tranh đấu bao nhiêu kẻ,
Còn được bao người quyết ruổi giông?

Trí vẫn âm thầm nuôi hận nước,
Lòng còn đau nhói buổi tan hàng!
Tóc trắng dần đi chân gỏi mồi!
Tuổi xanh đâu nữa mộng sa tràng!

Nói thế anh ơi tôi nói thế!
Vậy mà không phải thế anh ơi!
"Hoàn ngã sơn hà đây mộng ước,
Sẽ làm mãi đến lúc tàn hơi!" ●

Nhữ Đình Hùng (2001)

Vu Vơ (1)

Rồi có hôm nao sẽ trở về
Để cùng em dạo những đường quê
Để hồi tưởng lại bao năm cũ
Hai đứa cùng nhau nặng ước thề!

Rồi sẽ cùng em dạo dưới trăng
Chuyện trò cho dậy nỗi băng khuâng
Trăng già rồi để trăng non mọc
Ta tuổi thanh xuân cứ rụng dần!

Rồi sẽ cùng nhau tay nắm tay
Nhìn nhau qua cuối mắt đầu mày
Mắt xanh xưa đã đôi tròng kính
Vóc liễu thơ xưa chắc héo gầy!

Thôi nhé mai này ta gặp lại
Ngày mai? Ai biết đến bao lâu
Ta đi viễn xứ hồn phiêu bạt
Em ở quê nhà có biển dâu?

Nhữ Đình Hùng

Cảm Hoài

Thế sự du du nại lão hà?

Vô cùng thiên địa nhập hàm ca.

Thời lai đồ điều thành công dị,

Vận khứ anh hùng ẩm hận đa.

Trí chủ hân hoài phù địa trục,

Tây bình vô lộ vân thiên hà.

Quốc thù vị báo đầu tiên bạch,

Kỷ độ Long Tuyền đới nguyệt ma.

Đặng Dung

Bản dịch của Phan Kế Bính

Việc đời bối rối tuổi già vay,
Trời đất vô cùng một cuộc say.
Bần tiện gặp thời lên cũng dễ,
Anh hùng lỡ bước ngẫm càng cay.
Vai khiêng trái đất mong phò chúa,
Giáp gột sông trời khó vạch mây.
Thù trả chưa xong đầu đã bạc,
Gươm mài bóng nguyệt biết bao rày. ●

Thầy Nguyễn Duy Hải và Sòng Cờ Vía Hè Đường Công Lý

Nếu nhắc tới thầy Vũ Như Hoảng là nhắc tới nghề Tử Vi Đẩu Số thì nhắc tới thầy Nguyễn Duy Hải là chúng ta lại nhớ về một kỳ thủ xa xưa của các sòng cờ sau lưng trường Cao Thắng. Xin cảm ơn Xuân Lan (CT5) đã lặn lội xuống Cái Bè thăm thầy và đem về tài liệu quý báu này.

Thầy Nguyễn Duy Hải

Lúc còn dạy học ở CAO THẮNG, nhiều học sinh thường hỏi tôi: thầy ơi, sao thầy hay ngồi đánh cờ ở vỉa hè đường CÔNG LÝ vậy thầy. Tôi mỉm cười khẽ nói: bí mật, nhưng hôm nay tôi sẽ bật mí ở bài viết này.

Dân chơi cờ thường gọi ngắn gọn là SÒNG CỜ CÔNG LÝ. Tuy chỉ là một vỉa hè nằm giữa đường NGUYỄN CÔNG TRÚ và HÀM NGHI, nhưng đây chính là nơi Ngọa Hổ Tàng Long đối với người chơi cờ ở Saigon. Thật vậy, các cao thủ cờ tướng ở khắp mọi miền đất nước đều qui tụ về đây để so tài cao thấp và đánh độ, từ vài trăm cho đến vài cây vàng. Người chơi cờ ở đây thuộc mọi thành phần trong xã hội: học sinh, sinh viên, thợ hút tó, kỹ sư, bác sĩ, thầy giáo, có cả thầy chùa... Ôi thôi đủ hết mọi thành phần trên đời.

Nhưng khi ngồi vào bàn cờ thì KHÔNG CẦN BIẾT ANH LÀ AI, KHÔNG CẦN BIẾT ANH TỬ ĐẤU, mà trong mắt trong đầu chỉ còn là XE-PHÁO-MÃ. Khi muốn đánh cờ ở đây thì có người đưa ghế ngồi và bàn cờ, đánh cờ xong thì TIP cho ông ta.

Chính tại nơi đây tôi đã được xem nhiều trận cờ LONG TRỜI-LỢ ĐẤT (độ lớn tiền), Được biết thêm nhiều nước cờ huyền bí và tuyệt diệu.

Bài 1: Làm sao thắng cờ đối thủ. Khi chơi cờ, chiếu bí đối thủ là một niềm vui khó tả, và muốn thắng một ván cờ bản thân mình phải có "võ công" và phải qua nhiều khổ luyện. Dưới đây là những điều phải luyện:

- 1- Luyện KHAI Cuộc.
 - 2- Luyện TRUNG Cuộc
 - 3- Luyện Tàn Cuộc
 - 4- Phải đi "giang hồ" để giao đấu, để cọ xát, để rút kinh nghiệm.
 - 5- Phải có thể lực tốt và tâm lý ổn định đối diện địch thủ
- Luyện cho tốt các điều trên, bảo đảm chỉ có hòa hoặc thắng

Bài 2:

Luyện **KHAI CUỘC** như thế nào.

Khi ngồi vào bàn cờ, những nước đi đầu tiên của hai đấu thủ được gọi là KHAI CUỘC, (khoảng 5 đến 6 nước).

Trong đá banh, hai đội banh bố trí các cầu thủ thành ĐỘI HÌNH. Trong cờ tướng, hai kỳ thủ cũng dàn quân theo đội hình và được gọi là THỂ TRẬN. Có điều khác là THỂ TRẬN của người đi sau (đi HẬU) phải biến hóa theo THỂ TRẬN của người đi trước (đi TIÊN), nếu biến hóa không thích hợp sẽ bị thất thế rồi dẫn đến thua cờ. Sau đây là các khai cuộc phổ biến:

Xuân Lan, Thoại Vân, Thầy Nguyễn Duy Hải, Lê Quyên, Ngọc Lan, Mai Bạch Tuyết (thăm thầy tại Cái Bè 2012)

KHAI CUỘC 1: Bên đi TIÊN vào PHÁO ĐẦU (bình pháo 3 nấc vào đường giữa).

Khi này bên đi HẬU có thể dàn quân theo một trong các thế trận sau:

thế trận BÌNH PHONG MÃ- PHẢN CÔNG MÃ - ĐƠN ĐỀ MÃ - CHUYỂN GIÁC MÃ hay MÃ QUI - THUẬN PHÁO - NGHỊCH PHÁO - BẢN ĐỒ NGHỊCH PHÁO - QUI BỐI PHÁO - UYÊN ƯƠNG PHÁO - THIÊN PHONG PHÁO. Đó là các tên do người TRUNG QUỐC đặt ra và đã viết thành sách, chỉ riêng thế trận BÌNH PHONG MÃ cũng có trên 10 cuốn sách.

KHAI CUỘC 2: Bên đi TIÊN dùng LIỄM PHÁO (bình pháo vào 1 nấc)

KHAI CUỘC 3: Bên đi TIÊN dùng SĨ GIÁC PHÁO (bình pháo vào 2 nấc).

KHAI CUỘC 4: Bên đi TIÊN dùng QUÁ CUNG PHÁO (bình pháo vào 4 nấc).

KHAI CUỘC 5: Bên đi TIÊN dùng KIM CÂU PHÁO (bình pháo vào 5 nấc).

KHAI CUỘC 6: Bên đi TIÊN dùng TIÊN NHÂN CHỈ LỘ (tấn chốt 2 hoặc 4 một nấc)

KHAI CUỘC 7: Bên đi TIÊN dùng KHỞI MÃ CUỘC (tấn mã lên)

(Lại có khi dùng "QUÁI CHIÊU" là bệt mã vào góc)

KHAI CUỘC 8: Bên đi TIÊN dùng PHI TƯỢNG CUỘC (gác tượng lên giữa).

Tổng cộng khoảng 18 THẾ TRẬN mà tôi gọi là THẬP BÁT LA HÁN KỲ TRẬN.

Ai nghiên cứu kỹ, khổ luyện kỹ và nhớ kỹ sẽ có "VÕ CÔNG" và khi ngồi vào bàn cờ sẽ nắm nhiều phần thắng. Có một cao thủ cờ tướng

tâm sự: "Tôi đã bỏ ra 2 năm để chuyên về thế trận THUẬN PHÁO thế mà vẫn nắm chưa hết.

Đúng là phải:

HỌC - HỌC NỮA - HỌC MÃI - rồi HỌC MÁU (vì học quá sẽ ho lao rồi ho ra máu)

Bài 3: Luyện **TRUNG CUỘC** như thế nào.

Sau vài nước cờ của khai cuộc, tiếp theo là trung cuộc, hai kỳ thủ bắt đầu đưa quân cờ qua sông để tìm cách chiếu bí đối phương.

Tôi lấy thí dụ về ván cờ chung kết của giải VÔ ĐỊCH CỜ TƯỚNG SAIGON năm 1971. Ván này người đi tiên là TRẦN ĐÌNH THỦY (là đệ nhất cao thủ của phe Chợ Lớn, có biệt danh là HÒA TIÊN PHÁO TRẦN ĐÌNH GIÁO CHỦ, sinh năm 1938, tuổi DẪN), người đi hậu là PHẠM TẤN HÒA (là đệ nhất cao thủ của phe người VIỆT, có biệt danh là KHÔNG KIẾN THẦN TẮNG, sinh năm 1940, tuổi THÌN. Đúng là một trận cờ LONG HỔ TRANH HÙNG, vì hai phe cá độ rất lớn: 30 cây vàng. Ván cờ này HÒA đã oanh liệt thắng THỦY bằng thế trận BÌNH PHONG MÃ.

Trong bữa tiệc ăn mừng (trong đó có tôi vì là bạn của HÒA), HÒA đã tâm sự :

" Có lần vào CHỢ LỚN chơi, tôi có mua được một cuốn sách mỏng tựa đề là PHI PHÁO ĐẠI SÁT CUỘC, sách này ghi lại 32 ván đấu của các đại cao thủ TRUNG QUỐC, có 31 ván bên đi tiên thắng, chỉ có 1 ván là bên đi hậu thắng, và tôi đã nương theo ván cờ này để đánh thắng THỦY."

Từ thí dụ trên, chúng ta suy ra một số nguyên tắc sau:

- 1- Phải nắm vững các cờ sau KHAI CUỘC.
- 2- Phải nhớ kỹ một số ván cờ TIÊN THẮNG, một số ván cờ HẬU THẮNG, một số ván cờ HÒA. (giống như học tử vậ)

Bài 4: Luyện **TÀN CUỘC** như thế nào.

Sau một thời gian hai bên công thủ ở trung cuộc, ván cờ sẽ đi đến TÀN CUỘC.

Giai đoạn cờ tàn coi vậy cũng rất phức tạp và gay go, cần phải đi cờ thận trọng và chính xác. Sau đây là một số nguyên tắc :

Tự Bạch

Tôi bắt đầu chơi cờ tướng từ năm 12 tuổi, lúc đó tôi đang học nội trú trong trường PELLERIN ở Huế, khoảng tháng 10 - 1956 Huế bị lụt và các học sinh được nghỉ.

Ở trong trường các anh lớp lớn đánh cờ với nhau, tôi tò mò ngồi xem sau đó được các anh hướng dẫn cách đi cờ, thế là tôi thích chơi cờ từ "dạo ấy". Sau đó tôi về Saigon học trường TABERD, rồi năm 18 tuổi đậu TỬ TÀI II, rồi may mắn đậu vào trường ĐẠI HỌC SƯ PHẠM KỸ THUẬT về môn LÝ HÓA. 4 năm sau (1966) tôi tốt nghiệp và được bổ về dạy môn LÝ HÓA tại trường KỸ THUẬT CAO THẮNG, cùng với 3 bạn đồng khóa là LÊ VĂN VƯỢNG (Lý Hóa), TRƯƠNG TRỌNG TRÁC (Lý Hóa) và NGUYỄN PHÚC (Toán).

Năm 1976 trường CAO THẮNG bỏ môn TOÁN-LÝ-HÓA và tôi chuyển qua dạy ĐIỆN TỬ CƠ BẢN và ĐIỆN KỸ THUẬT. Năm 1990 tôi xin nghỉ để xuất cảnh qua PHÁP, nhưng xui quá, việc xuất cảnh không có kết quả, tôi lại "tái xuất giang hồ", đi dạy học lại dưới dạng hợp đồng, rồi năm 2003 nghỉ dạy luôn, "giã từ phần viết", về CÁI BÈ là quê của ông Sui mua đất xây nhà và vui thú điền viên.

Bây giờ chỉ còn:

*Khi tách cà-phê, khi cuộc cờ
Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên.* ●

Nguyễn Duy Hải

1- Phải luyện CỜ TÀN CƠ BẢN: có 2 cuốn sách cờ của TRUNG QUỐC tựa đề là TƯỢNG KỶ TÀN CUỘC ĐẠI TOÀN tập 1 và 2, trong này có đầy đủ các ván cờ tàn cơ bản về XE - PHÁO - MÃ - CHỐT...

2- Phải luyện các VÁN CỜ TÀN THỰC CHIẾN. Cũng có 2 cuốn sách là TÀN CUỘC HỨA NGÂN XUYỀN và TÀN CUỘC HỒ VINH HOA, ghi lại các ván cờ tàn rất hay của 2 đại cao thủ TRUNG QUỐC là Hứa Ngân Xuyên và Hồ Vinh Hoa.

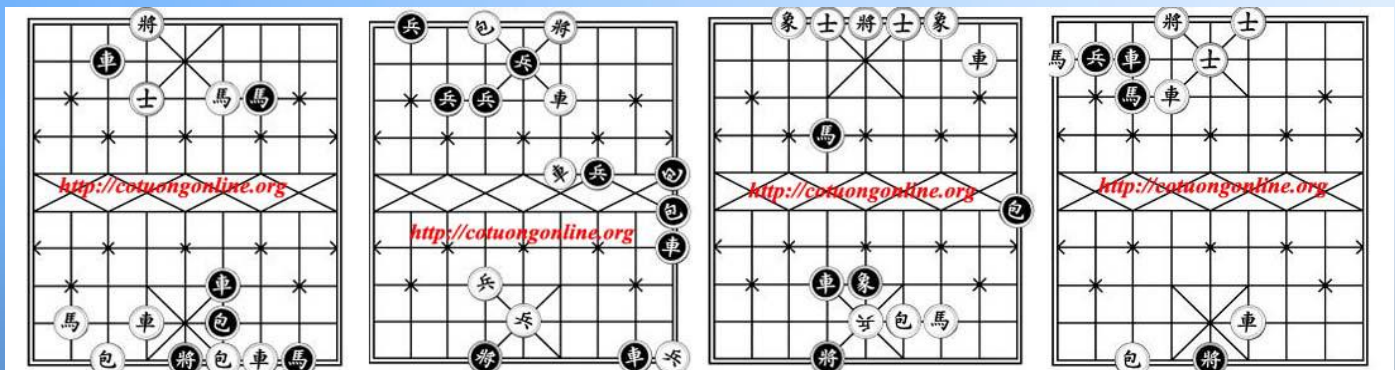
3- Cũng nên luyện một số ván CỜ THỂ như: THẬP TAM THÁI BẢO, KIM KÊ, TAM CHIẾN LỬ BỐ, THẤT TINH TỤ HỘI, THIÊN LÝ ĐỘC HÀNH...

4- Cũng nên đánh cờ với các PHẦN MỀM CỜ TƯỚNG để tăng cường CÔNG LỰC.

Sau khi đã luyện đầy đủ KHAI CUỘC, TRUNG CUỘC và TÀN CUỘC thì tâm lý thi đấu sẽ được ổn định, nếu có đi chiến đấu trên "giang hồ" thì cũng không còn e ngại gì nữa.

Tới đây là kết thúc bài viết: LÀM SAO ĐỂ THẮNG CUỘC CỜ.

Cờ Thế

Hội Ngộ Tất Niên với Thầy Cô tại Little Saigon 02-02-2013: thầy Phan Thanh Nhuận, thầy Vũ Mộng Hà, thầy Trần quang Hải, thầy Nguyễn đình Lâm, thầy Nguyễn Văn Nén, thầy Nguyễn đức Hậu, thầy Nguyễn Văn Nổi, thầy Vũ Như Hoảng, thầy Lê tường Long

Thăm Thầy Nguyễn Khánh Nhuận

BẠN ĐỒNG MÔN KT. CAO THẮNG - HẢI NGOẠI

HỌP BẠN THĂM THẦY HỌC CỤ

GIÁO SƯ SỬ- ĐỊA NGUYỄN KHÁNH NHUẬN

TẠI SEATTLE – WASHINGTON STATE VÀO ĐỊP JULY 4th 2008

CHS CT: Phạm Ngọc Phụng, Nguyễn Văn Huệ, Lý Long Vỹ, Bùi Đức Ly, **Thầy Nguyễn Khánh Nhuận**, Nguyễn Kim Quy, Nguyễn Văn Khang, Đào Ngọc Hải

Trần Thành Nghiệp

Lời mở đầu: Nhiều tháng trước ngày kỷ niệm Độc lập Hoa Kỳ, July 4th 2008, qua liên lạc trên hệ thống e-mail cùng với sự gợi ý của bạn Bùi Đức Ly – Seattle, một số bạn đồng môn KT Cao Thăng cũ đã đồng ý và cùng quyết định “bay” về Seattle với

mục đích họp bạn đồng môn, sau nhiều năm xa cách, đồng thời luôn tiện thăm lại Thầy học cũ, giáo sư Sử - Địa Nguyễn Khánh Nhuận, nay đã thọ lộc 93 tuổi.

Vì lý do một số đồng bạn đồng môn khác đã có sẵn chương trình dự định từ trước vào dịp lễ July 4th, nên ngoài các bạn đồng môn tại địa phương Seattle như: Bùi Đức Ly, Đào Hải,

Phạm Ngọc Phụng, Nguyễn Văn Hoàng, Nguyễn Văn Khang, Nguyễn Lê Hình và Anh Hiếu (bạn của Hồng Văn Thêm, cũng là đồng môn Cao Thăng, ra trường vào những năm trước 1969), còn có Tạ Cẩm Chương, Hồng Văn Thêm và phu nhân đến từ San Diego và cá nhân tôi, Trần Thành Nghiệp, đến từ Toronto cùng Anh Chi Hải Quân Lưu Đà Võ Hồng Phúc – Houston, nhân chuyến thăm viếng Toronto cùng trong thời gian này.

TƯỜNG TRÌNH CHUYẾN THĂM THẦY NGUYỄN KHÁNH NHUẬN

Chúng tôi cùng Anh Chi Võ Hồng Phúc đã đến phi trường Tacoma International Airport – Seattle vào trưa July 3rd 2008, được biết bạn đồng môn Nguyễn Văn Khang đã phải cố thu xếp công việc, xin nghỉ để đón bạn từ phi trường, sau đó “drop” ba chúng tôi ghé thăm tư gia của LĐ. Tống Viết Thuật (gần phi trường) để trở lại nhiệm sở, đến xế chiều gần 04:00Pm, lại phải trở lại phi trường đón Tạ Cẩm Chương rồi mới ghé lại đưa chúng tôi cùng đến Hội trường thuộc Tổ Đình Việt Nam của Bùi Đức Ly, có 2 phòng vắng lại, nơi khuôn viên có đặt tượng Đức Thánh Trần Hưng Đạo, Thánh Tổ của Hải Quân QLVNCH, mà bạn Bùi Đức Ly cùng gia đình đã cố công xây dựng, tiếp nối tâm nguyện của Ông thân sinh từ Việt Nam, vào những năm trước 1975.

Sau khi được bạn Bùi Đức Ly giới thiệu, hướng dẫn tham quan tượng đài Đức thánh Trần và cùng chụp hình lưu niệm ... Bạn Hồng Văn Thêm cho anh em xem Tấm Bảng Lưu Niệm dành tặng Thầy Nguyễn Khánh Nhuận, được Thêm thực hiện khá công phu, trên cùng là dòng chữ lớn Trường Trung Học KT Cao Thăng bên cạnh có hình tượng thước vẽ chữ T, “ê ke” vuông góc, “compas” cùng bánh xe răng, chồng lên nhau, như trong Huy hiệu của Trường KT Cao Thăng ngày xưa, ở giữa bên dưới là ảnh của Thầy, vòng quanh dưới ảnh là

bài thơ " Mừng Thượng Thọ Thầy" của Hồng Văn Thêm, hai bên là danh sách các bạn đồng môn Cao Thăng hiện cư ngụ tại Hải ngoại ... Tất cả được khắc trên bảng kim loại không rỉ sét. Đặc biệt bạn Thêm đã thực hiện 2 bảng : một bảng đã trao tặng Thầy Nhuận, bảng còn lại hiện do Bùi Đức Ly lưu giữ.

Thêm đã hát lại bài Vọng cổ mà Anh đã sáng tác trước đây đã 20 năm ...

Đến gần nửa đêm..mọi người cùng chia tay ra về ... Anh Chị Phúc được sắp xếp về tư gia Bạn Ly, tôi và Chương, độc thân tại chỗ, nên mỗi đứa thủ một trong hai phòng vắng lai, thuộc khu Hội trường của Tổ Đình Việt Nam, nơi khuôn viên tọa lạc Tượng đài Đức Thánh Trần của bạn Ly ... Có lẽ vì sợ hai chúng tôi buồn trong cảnh vắng lặng nơi thờ tự, nên Anh Chị Hinh có nhã ý mời các bạn từ xa đến, về lưu ngụ tại tư gia, vì nhà còn vài ba phòng trống, đồng thời cũng còn có thể tiếp tục cuộc vui và tiện cho việc tập trung sinh hoạt vào các ngày sau đó, nên chúng tôi cùng Tạ Cẩm Chương và Anh Chị Võ Hồng Phúc thu xếp hành trang theo về tư gia của bạn Hinh (ngoại trừ Anh Chị Hồng Văn Thêm được đồng môn Hiếu quen thân " Take care"). Thế là sự yên lặng thường đêm được trả lại nơi khuôn viên Tượng đài Đức Thánh Trần... Nếu không, chắc tôi và Tạ Cẩm Chương phải ngêu ngao suốt sáng để quên đi cảnh vắng lặng nơi thờ tự.

Sáng hôm sau, July 4th 2008, sau buổi điểm tâm, anh em còn lại 11 người (gồm cả Anh Chị Phúc từ Houston lên thăm viếng Lưu Đà Hà Văn Vinh tại Detroit – Michigan, hôm June 27th 08, sáng June 28th, chúng tôi từ Toronto lái sang nhà Vinh, cùng " xì xụp" và dạo ngắm ngoại cảnh vài hôm, đến June 30th, cùng Anh Chị Phúc trở về Toronto.. Và July 3rd, chúng tôi cùng " bay " qua Seattle). Anh Chi Hồng Văn Thêm vì lý do "kỹ thuật" đã không đến được để cùng đi thăm Thầy) ... Với sự liên lạc và hướng dẫn của bạn Đào Hải, chúng tôi thẳng tiến đến nơi hẹn thăm Thầy lúc 02:00Pm cùng ngày.

Với tuổi thọ 93, mái tóc bạc phơ, người chùn thấp, đi đứng phải cần tay vịn với bánh lăn, Thầy vẫn còn minh mẫn chuyện trò, Thầy rất vui khi anh em đến thăm (vì hoàn cảnh sống nơi săn sóc người già thật cô đơn và buồn tẻ). Trước đây, Thầy sống cùng cô Vân, người con gái út, nhưng thời gian tụi này đến thăm, vợ chồng họ đang đi nghỉ hè tại Thái Lan, nên đưa Thầy đến ở một nhà chăm sóc người già tư nhân này, chỉ độ vài ba phòng nhỏ, có người thường xuyên trông nom. Lúc anh em đến, vì là cuối tuần, nên có Cô Mai, một người con gái khác của Thầy đã đến trước.

TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ THUẬT

CAO THĂNG

Đào Vinh An
Châu Ngọc Ẩn
Trần Anh
Lê Đăng Bảo
Chu Trần Cán
Dương Minh Châu
Phạm Tấn Chơn
Tạ Cẩm Chương
Đỗ Văn Cung
Vũ Lê Dân
Nguyễn Văn Đệ
Nguyễn Văn Định
Thái Đức
Phạm Hoài Đức
Nguyễn Hoàng Giáp
Đào Ngọc Hải
Phan Văn Hiếu
Nguyễn Lê Hinh
Trần Xuân Hòa
Nguyễn Tuấn Hoàng
Nguyễn Văn Hoàng
Phạm Thái Hoàng
Nguyễn Văn Hồng
Trần Tiến Hùng
Bùi Ngọc Hưng
Nguyễn Văn Hưn
Lâm Mộng Kiên

Mừng Thượng Thọ Thầy
Công cha như núi Thái Sơn
Ơn Thầy nghĩa nặng sánh hơn biển trời.

Chín ba năm dấy với đầu bể
Tuổi thọ thầy há dễ mấy ai .
Học trò Cao Thăng hôm nay
Về đây chúc thọ mừng ngàyđoàn viên .
Kính chúc thầy bách niên tuổi hạc,
Phúc lộc thọ, an lạc trọn đời
Mặc cho thế sự dấy với
Thầy như đại thọ che đời nắng mưa .

Văn-Thiên-Hồng
 Seattle, K T Cao Thăng, mùa họp mặt
 July 2008

Nguyễn Văn Khang
Nguyễn Văn Lạc
Nguyễn Đức Lăng
Dương Hữu Lễ
Nguyễn Bình Liêu
Phạm Văn Lợi
Bùi Đức Ly
Vũ Duy Mười
Nguyễn Trọng Nghĩa
Bùi Khai Nghiệp
Trần Thanh Nghiệp
Vũ Ngọc Ninh
Đoàn Mạnh Phú
Trần Đoàn Phúc
Phạm Ngọc Phụng
Vũ Văn Phương
Nguyễn Văn Quang
Lê Ngọc Quý
Đào Văn Sang
Lê Văn Sáu
Lâm Minh Tấn
Dương Chí Thanh
Hồng Văn Thêm
Đình Quang Tiến
Vũ Thành Vinh
Nguyễn Văn Võ

Bảng Lưu Niệm Mừng Thọ Thầy Nguyễn Khánh Nhuận do Hồng Văn Thêm – San Diego thực hiện

Một buổi tiệc họp bạn vô cùng thân mật được gia đình bạn Bùi Đức Ly cùng gia đình các đồng môn và thân hữu địa phương Seattle chung góp khoản đãi, mỗi gia đình tự mang đến vài món thức ăn, đã bày chật trên khoảng mặt bàn dài và đã phải kê thêm bàn vài ba lượt, khi có thêm bạn và thân hữu đến... Đặc biệt món "Lẩu vịt nấu chao" do đầu bếp Đào Hải, đã từng có kinh nghiệm với món ăn độc đáo này, cung cấp...

Anh em chuyện vãn, tâm tình, ca hát, văn nghệ " bỏ túi " với tiếng đàn " Guitare" và tiếng hát của Tạ Cẩm Chương, Hồng Văn Thêm, Phạm Ngọc Phụng, Trần Thành Nghiệp, Chị Phúc cùng nhiều bạn khác nữa ... Đặc biệt bạn

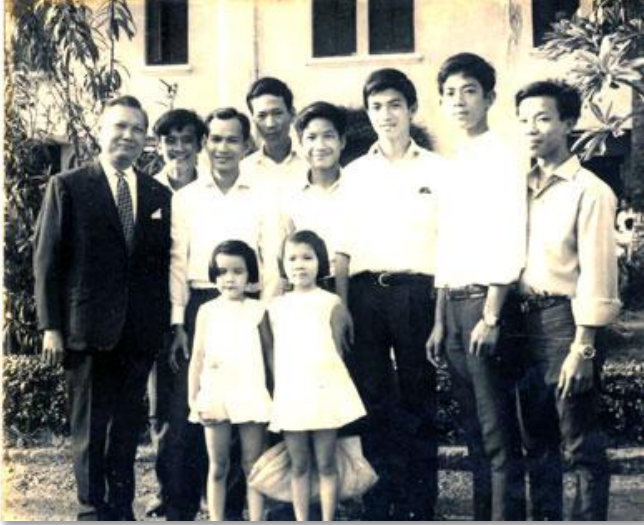
Hiệu trưởng Lê đình Viện và các giáo sư trường trung học kỹ thuật Cao Thăng, Mặc Veston từ trái sang phải: GS Nguyễn Khánh Nhuận, HT Lê Đình Viện, GH Phan Văn Long, GS Dương Khắc Long, GS Trần Văn Đăng, TGX Lưu Luân Trọng

Gặp lại đám học trò cũ Cao Thăng Thầy rất xúc động, từng người một chào hỏi và bắt tay cùng Thầy, quà thăm Thầy gồm: một bộ bình & tách trà, một hộp trà thơm Đài Loan, một bịch cà phê hỗn hợp Việt Nam cùng Bảng Lưu niệm và bức ảnh cũ ngày xưa, lúc Thầy chụp cùng hai cô con gái nhỏ mặc đầm trắng và một số anh em học sinh Cao Thăng, mà Vũ Ngọc Ninh đã chuyển gửi trước đây (tôi đã copy và lộng vào khuôn hình dành tặng lại Thầy, Cô Mai rất ngạc nhiên vì chúng ta còn giữ được tấm hình này), Bùi Đức Ly đọc cho Thầy nghe bài Thơ " Mừng Thượng Thọ Thầy" của bạn Hồng văn Thêm và tên các bạn, thứ tự theo danh sách trên Bảng Lưu NIệm... Thầy xúc động đến nghẹn lời ... Không nén được cảm xúc, Thầy đã bật khóc ... Tụi này phải vỗ về giúp Thầy trấn áp nỗi xúc động đang dâng trào ... Vài phút sau, lấy lại sự bình tĩnh, Thầy thốt:" Tôi đã từng đi dạy Việt văn, Pháp văn, Sử Địa, từ THPT Nguyễn Trường Tộ, KT. Cao Thăng và cả ở trường Quốc Gia Thương mại, nhưng hôm nay lại không thốt được nên lời.."

Tiếp đó chúng tôi chụp ảnh lưu niệm cùng Thầy... Vì căn phòng nhỏ, gồm cái ghế bàn cũng là nơi dựa ngủ, nên chúng tôi 11 người thêm Cô Mai là 12, đã choáng cả căn phòng, Cô Mai và cả Thầy cùng đồng ý, nên chúng tôi đưa Thầy ra phần " Deck" sau nhà với bàn & ghế ngồi có dù che nắng (May là bầu trời

Seattle hôm ấy không mưa)... Ngồi quanh Thầy chuyện vãn... Thầy vui miệng kể chuyện xưa... Xưa hơn cả chuyện Cao Thăng nữa ... Thầy kể rằng:" Ngày xưa khi còn bôn ba bên đất Thái Lan, nhờ có hiểu biết về khoa bói toán, nên Thầy kiếm sống bằng nghề Thầy Bói, bởi người dân Thái rất mê thích xem bói... Ở Thái Lan có một Chợ Thầy Bói có gần đến 300 Thầy Bói... Người Thầy Bói cần đăng quảng cáo trên báo, tự giới thiệu về mình để chiêu dụ người xem... Một hôm nọ, bỗng nhiên Thầy được quân lính đến với một chiếc xe màu đen vờ Thầy vào Cung Vua..." hồn phi phách tán" chưa biết chuyện lành dữ ra sao?! Vào đến Cung gặp Vua Thái, còn rất trẻ, chỉ độ 18, Ngài cho biết là du học từ Thụy Sĩ vừa trở về nước để nối ngôi Hoàng huynh vừa bị ám sát ... Nhà vua phán:" Biết Ông là người Việt Nam (là dân ngoại quốc) giỏi nghề bói toán, lại nói thạo tiếng Tây (tiếng Pháp), nên ta muốn nhờ bói xem một quẻ"... Thế là Thầy lấy hết sức bình sanh" (Nguyên văn lời của Thầy) xem cho Vua Thái một quẻ... Thầy nhắc lại: "Xem xong, không biết có hay ho gì không", nhưng Vua Thái ngợi khen và ban thưởng cho Thầy 100 đồng (một trăm) tiền Thái thời bấy giờ, Thầy ngại ngần không dám nhận, quyết chối từ, chỉ xin nhà vua viết cho vài chữ để làm kỷ niệm cùng con cháu về sau ... Thấy thế, nên Vua truyền ban cho Thầy một Giấy khen, xác nhận tài bói toán của Thầy... Nhờ trương Giấy khen

này lên, nên thiên hạ xúm nhau nhờ Thầy xem bói đông nướm nướp, vì ngoài việc mê bói toán, người dân Thái rất trọng kính nhà Vua, nên thấy Giấy khen của Vua ban cho Thầy, nên họ càng tin tưởng, và Thầy có dịp " hốt bạc triệu ". Tụi này chen vào:" Thế thì Thầy quả là cao kiến " nhà con tép, để bắt được con tôm càng lông rồi!"... Thầy cười thích thú!...

Thầy Nguyễn Khánh Nhuận, Ninh, Mười, Phước, Lăng, ?, Bùi Minh Sa, Hóa.

Lợi dụng lúc Thầy vui, tôi nhắc lại câu nói bất hủ mà Thầy thường chêm vào lúc giảng bài cho bọn mình đỡ... ngáp... Tôi nhắc: "Thầy có còn nhớ câu nói gì Thầy thường chêm vào lúc giảng bài Sử Địa cho tụi này đỡ buồn ngủ không?... Không đợi Thầy đáp tôi cười và nói ngay:" Haha! Thầy thường nói " Vô lậu, bất thành nhân " đó!" ... Nghe câu hỏi này Thầy làm bộ tỉnh bơ:" Nói gì kỳ vậy? Ai mà nói tục tĩu quá vậy?"... Im lặng một lúc, Thầy lại hỏi:" Nhưng mà có đúng không? ". Cả bọn cùng ráp nhau cười! Tôi liền đáp:" Đúng quá chứ! Tụi này vào lính rồi, đi chơi thẳng nào cũng dzính hết! Đúng quá đi chứ!"... Thầy cười!...

Thầy nói là Thầy rất vui, so với ngày xưa, bây giờ Thầy còn hơn Ông Picarno bên Pháp, chỉ có được mỗi một người học trò cũ ghé thăm lúc già yếu ... Vì nắng gió lên, nên Cô Mai (người đã xác nhận hai cô bé trong hình, mặc áo đầm trắng chụp hình cùng Thầy khi xưa, là 2 cô em, Liên và Vân, Vân là cô gái út sống cùng Thầy trước đây và hiện đang đi Vacation tại Thái Lan) sợ Thầy bị lạnh nên đề nghị đưa Thầy vào phòng khách ... Bất chợt như nhớ điều gì, nên một mình Thầy nhanh nhẹn bước về phòng, tụi

này sợ Thầy té ngã, nên vội chạy theo, vào phòng Thầy kéo các ngăn kệ nhựa tìm chi đó, hình như Thầy muốn tìm tập nhật ký để ghi chép ngày tụi học trò đến thăm?! Thấy Thầy đang tìm kiếm, nên tôi ra báo cho Cô Mai (đang trò chuyện cùng Chị Phúc và Chi Ly) vội vào, thì Cô báo cho Thầy là vì mới chuyển đến đây, nên Cô em út chưa mang hết đồ dùng của Thầy đến. Một chốc sau thì có thêm một người con rể của Thầy cùng đến, anh cho biết ngày xưa cũng là dân Kỹ thuật Qui Nhơn, có chuyển vào Cao Thăng học, nhưng bị dân Cao Thăng ăn hiếp quá nên lại trở về học Trường kỹ thuật Qui Nhơn ... Có lẽ Anh nói đùa cho vui mà thôi! Chứ dân Kỹ Thuật Ban Toán " hiền như cục bột ", luôn chăm chỉ học hành, trọng Thầy, mến bạn, với người ngoài cũng còn thân thiện, huống chi là bạn đồng học cùng trường, ai đành ăn hiếp! ... Nhìn trên sổ thăm viếng, tôi thấy ghi 12 người thăm Thầy Nhuận trong ngày ... Có lẽ người con Rể của Thầy đến sau chưa được tính thêm vào ...

Thăm viếng rồi cũng đến lúc từ biệt để Thầy nghỉ ngơi ... Nhưng Thầy có vẻ lưu luyến lắm! Không muốn tụi này ra về... Cả bọn ra đến xe đậu phía trước.. Chợt thấy Thầy bước ra đến " Balcon " đọc lỗi ra vào nhà, nên cả bọn phải vội quay trở lại để bắt tay và vẫy chào Thầy thêm lần nữa ...Thầy vẫn đứng trông theo cho đến khi tụi này lên xe, lăn bánh khuất dạng...

Đấy! Diễn tiến thăm Thầy là như thế đó! Tôi cố gắng ghi lại trung thực, đầy đủ để các bạn đồng môn không có dịp về thăm Thầy lần này, cùng chia sẻ được những tình cảm, tương giao tình nghĩa Thầy Trò cùng người Thầy học cũ. Chúng ta có được may mắn hay nói cách khác, có được cái Phúc, đã vào tuổi lục tuần, có người mái tóc cũng đã " hoa râm ", nhưng còn có được một người Thầy học cũ còn hiện hữu với tuổi thọ gần bách niên, cho chúng ta có dịp thăm viếng, vãn an, thể hiện tình nghĩa Thầy Trò trong tập quán đời sống văn hóa Việt từ ngàn xưa, với ảnh hưởng Khổng học Trung Hoa," Nhất tự vi Sư, bán tự vi Sư " luôn kính trọng người Thầy học. ●

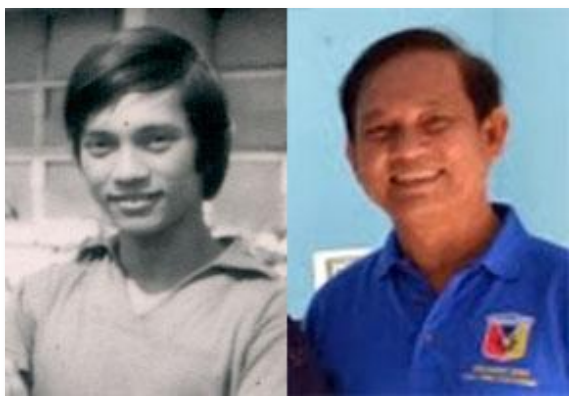
Trần Thành Nghiệp
(CT62-69)

Toronto - Canada, July 10th 2008

Viết về thầy Lê Quang Tần

Đào Công Minh

Bên này cũng có tuần lễ nhớ ơn thầy (May 11), nhân ngày này, tôi phải lớp bụi mờ trong ký ức ghi lại ít dòng cho các thầy của tôi.

Ngày vào Cao Thăng chúng tôi đã học qua nhiều thầy: thầy Quan (dạy toán), thầy Chương (dạy Lý Hóa), thầy Đồng, (dạy Kỹ Nghệ họa), thầy Hùng (dạy Anh văn), thầy Thịnh, thầy Khiêm (dạy thể dục thể thao) ... vào xưởng nguội chúng tôi học với thầy Hai, thầy Cảnh, thầy Long (Hercules), thầy Cường, xưởng Máy Dụng Cụ chúng tôi học thầy Tần, thầy Nhuận, thầy Long, xưởng Kỹ nghệ Sắt chúng tôi học thầy Khỏe, thầy Oanh, xưởng kỹ nghệ gỗ chúng tôi học thầy Cường ...

Năm 1976 lớp Toán gộp chung với CT, tôi được xếp vào lớp Máy Dụng Cụ, ngành Bào chung với Phương, Khoa, Phúc, Thành, Hải, Tiến,

Hiệu, Long... Chúng tôi học với thầy Lê Quang Tần. Thầy dạy cho chúng tôi cách điều khiển máy, mài dao, lót chêm canh mặt phẳng, bào góc vuông, mộng đuôi én ... Hồi đó lớp MDC gia công ê-tô, cửa máy, đem bán.

Thầy Tần hiền hòa, có nụ cười dễ mến, chẳng bao giờ thấy thầy nóng tánh với ai. Thầy Tần hay mặc áo sơ mi trắng bỏ trong quần tây sậm màu. Cả đời thầy theo nghề giáo, hồi đó thầy cũng là học sinh trường Cao Thăng, thầy từng là học sinh của thầy Anh, thầy Mão (dạy động cơ) Thầy Mão nay đã ngoài 90 vẫn còn khỏe sống ở Bà Rịa. Thầy Tần học hết lớp 12 Toán, thi đậu ĐH Bách Khoa, học đến khi ra trường, thầy chọn trở về trường Cao Thăng dạy chung với các thầy cũ và bạn bè. Thầy thích môi trường giáo dục nên gắn bó với nghề giáo, dạy CT đến năm 1987 thầy chuyển về dạy Nguyễn Trường Tộ, cũng dạy Phay, Bào . Trường nhập cảng máy CNC phế thải từ Nhật, Đại Hàn, nhưng còn rất tốt đối với tiêu chuẩn VN, thầy đi tu nghiệp về máy CNC và tiếp tục dạy trường NTT cho tới khi nghỉ hưu năm 2004.

Năm 1977, ngày ra trường tụi tôi có kéo tới nhà thầy Tần bên quận 8, nhậu lai rai, từ giả thầy lên đường nhận nhiệm sở. Đường vào nhà thầy đất thịn, mái lá đơn sơ.

Thầy Lê Quang Tân và các HS MDC1 và Ngụội (Hình chụp năm 1977)

- Hàng đứng cao nhất: (gồm 4 người) Phạm Đức, Vũ Văn Bộ, Nguyễn Văn Ngọc, Phan Công Tài.
- Hàng đứng: Lê Vinh Quang, Phạm Xuân Hiếu, Trương Hải Thành, Nguyễn Sĩ Hiến, Đào Công Minh, **Thầy Lê Quang Tân**, Nguyễn Việt Trúc, Phùng Đăng Minh, Trần Tấn Dũng, Lê Ngọc Vinh, Nguyễn Văn Hiệu, Nguyễn Anh Tài tức Huỳnh Ngọc Cảnh trước đây, Lê Tấn Nhà, Lê Thế Dục.
- Hàng ngồi: Lai Chí Hùng, Nguyễn Hưng Quốc, Nguyễn Đăng Hùng, Nguyễn Phương Lâm, Nguyễn Văn Tân, Nguyễn Văn Hậu, Nguyễn Mỹ Phương, Trương Hồ Công Định, Nguyễn Vĩnh Ba, Nguyễn Văn Bạ, Vũ Minh Hoàng

Sau 35 năm tôi mới tìm được số điện thoại của thầy Lê Quang Tân. Bấm số điện thoại gọi về VN tìm thầy mà lòng hồi hộp lắm, không biết giờ này thầy có còn khỏe không? Tính nhầm tuổi thầy chắc cũng gần 75 rồi, bụng râm ran, không dám suy nghĩ nhiều. Điện thoại reo, có người bắt máy.

- A lô

- Dạ thưa xin phép cho tôi hỏi thăm, có phải nhà của thầy Lê Quang Tân hồi trước dạy ở trường Cao Thăng không?

- Đúng rồi, tôi đây

Tim tôi rộn ràng, thở hơi dài nhẹ nhõm, thầy tôi giọng còn khỏe lắm, điện thoại viễn liên mà sao nghe rõ quá, chất giọng thầy vẫn hiền hòa ngọt ấm như xưa

- Dạ thưa thầy thầy khỏe không?

- Thầy khỏe

- Dạ thưa thầy con là Đào Công Minh học lớp Bào Máu Dụng Cụ với thầy khoảng năm 1976...

Tôi kể vài chuyện xưa, hy vọng gợi lại trong ký ức thầy hình ảnh xa xưa...

- Thầy nhớ con rồi, Minh cao ráo đẹp trai

Nào giờ có ai nói tôi đẹp trai đâu! Tôi tưởng thầy nhớ lộn người nào, nên nhắc lại các bạn khác học lớp bào như Nguyễn Mỹ Phương, Hồ Phi Long ... nói tới đứa nào thầy cũng nhớ, kể về các học trò với chi tiết rõ ràng. Mình sợ thầy quên, ai nè trí nhớ thầy còn tốt hơn mình nữa.

Thầy cho biết thầy Hai dạy ngụội cũng nghỉ hưu, thầy Long, thầy Cường dạy ngụội đã mất rồi.

Thầy về hưu đã được 9 năm rồi, vẫn còn ở nhà cũ chung với cô và con cái. Hằng ngày thầy

làm các vật dụng như lư, đèn, chuông, mõ làm công quả cho chùa.

Mình nhờ người quen tới thăm và gửi quà cho thầy. Thầy rất hồng hào khỏe mạnh, không giàu có, nhưng rất ung dung tự tại. Ngày xưa thầy dạy cho con kiến thức vào đời, nhờ đó mà con tìm được việc làm đầu tiên nơi xứ Mỹ. Ngày nay tiếp chuyện điện thoại với thầy, con vẫn tiếp tục học nơi thầy chuyện đời, chuyện đạo.

Được hình mới chụp của thầy, thầy vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần sậm màu, tôi đùa với thầy

- Thầy ơi, sao mấy chục năm rồi thầy vẫn còn mặc áo sơ mi trắng quần tây đậm màu vậy ?

Thầy cười xuề hòa

- Ủa thầy thích mặc như vậy đó con

Thầy hiền hòa vui vẻ và còn khỏe lắm, hẳn là thầy đang sống trong hạnh phúc, tôi mong người sẽ mãi mãi như vậy.

Gửi hình của thầy Tân cho các bạn xem, cùng bài thơ mới làm

*Vào thuở xa xưa mái trường này,
Cái thời mơ mộng, lắm thơ ngây.
Bục xưa phấn trắng lư thưa rớt,
Trường cũ phượng hồng lá tả bay.
Thầy ghi trên bảng lời dạy tốt,
Trò khắc trong tim mỗi tình thầy.
Con dò dầu dãi người đưa khách,
Cho kẻ qua sông được ngày nay.*

Hình Thầy Lê Quang Tân , Thầy Hồ Bá Đình, thầy Ân, cùng các CHS MDC1, Nguội, 10CT5, ĐTBH, và các huynh trưởng. Chụp ngày 24-6-2012

Mùa Hè năm 2012, Tôi về VN thăm Thầy và bạn, nhờ Thoại Vân và Kim Hoa tổ chức hội ngộ với các thầy Tân, thầy Chi, thầy Ân, thầy Đình. Hôm ấy có rất đông các bạn 10CT5-1974, Điện Tử Bình Hòa, 8T1-1973, MDC1-1976, Nguội-1976, và các anh cấp lớn hơn. Có nhiều bạn 35 năm rồi mới gặp mặt. Gặp nhau chỉ mặt nhau ngẩn ngơ, ngơ ngơ, rồi bá cổ ôm nhau vui mừng còn hơn hồi còn ở trường CT. Bữa ấy tôi ôm hôn được thầy Tân, cộng ly với rất nhiều cố tri, cả đời chưa bao giờ vui như vậy.

Đào Công Minh

8T1 1973-1975, MDC1 1976-1977

PS. Xin cảm ơn anh Trần Tấn Dũng (CHS MDC1 – 1976, hiện đang làm trưởng phòng đào tạo của trường CT) đã cho mình biết điện thoại và địa chỉ của thầy Tân. ●

Kỷ niệm với các Thầy

Từ trái qua: Hương B, Yên sát tám bảng.

Hàng đứng: **Thầy Phúc**, Hoài Hương, Chung, Lê Hằng, Lan B, Tuyết Vân, Hương A, Lê Quyên, Lan A, Ly Lan, Dung. Điều, Tuyết Nguyễn, Kim Hoa.

Ngồi: Bích Ngọc, Thoại vân, Thanh Nguyên, Tuyết Vân, Châu, **Thầy Hùng**, Đàm Chi, Hoàng Hải, Hồng yển, Hòa.

Nguyễn Xuân Lan

mình nghe hồi xưa trong giờ học của thầy, thầy gọi Phan thị Ngọc Sương lên trả bài. Ngọc Sương cầm quyển tập rách te tua lên thầy Hải hỏi (mà mấy bạn mình có nhớ cái giọng nói của thầy Hải không? Thầy nói nhanh mà còn hơi lắp nữa).

– Sao sao vậy? sao tập lại rách vậy?

Nhỏ Đức Hạnh nhanh miệng đáp:

– Ba nó xé đó thầy (Ba nó là tên Thân Ba bồ của Sương lúc đó, bây giờ thì là ông xã rồi).

Thầy không biết nên hỏi:

– Sao sao kỳ vậy? sao ba lại đi xé tập của con.

Thầy Nguyễn Duy Hải

Không biết mấy bạn mình còn nhớ thầy Duy Hải không? Lớp Điện Tử 2 có nhiều kỷ niệm với thầy Hải lắm vì phá thầy đúng nghĩa là nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò mà. Kể mấy anh bạn

Các bạn biết sao không? Ông Thân Ba ổng ghen nhỏ Sương vì nghe đâu ổng thấy nhỏ Sương đi học về để cho anh Cao Thăng nào chở đó nên hấn tức xé tập. (Anh Cao Thăng nào đó hồi đó có chở Sương thì ra mặt đi nha).

Cả lớp có một trận cười vì sự vô tư của thầy.

Chuyện thầy Hải nữa nha.

Thầy Hải là người mà chúng ta thường bắt gặp đâu đó trên đường Huỳnh Thúc Kháng, Công Lý, Hàm Nghi, Pasteur nơi mà người ta hay lập bàn cờ thế chờ người đến giải được thế cờ thì... ăn tiền. Xuân Lan nhớ cứ mỗi lần gặp thầy kêu thầy động tác đầu tiên là thầy đứng dậy kéo quần lên thỉnh thoảng giở nón ra chào em học trò của mình một cách... rất thân thiện, những ký ức này Xuân Lan không bao giờ quên được ở thầy.

Một lần nhân ngày 20/11 hình như năm 2003 Xuân Lan tìm đến nhà thầy tặng thầy chút quà vì nghĩ đến thầy. Gọi là tỏ một chút tấm lòng. Các bạn biết không. Nhà thầy chạy trong con hẻm ngoằn ngoèo ở quận 4 đường Đoàn Văn Bơ nối dài (vào trong đó cũng hơi ớn da gà vì Xuân Lan bắt gặp nhiều gương mặt nhìn mình sợ lắm chắc là những tay anh chị quận 4, nói vậy các bạn nào có ý thăm thầy thì đừng có sợ nha nói nhà thầy Hải chơi cờ tướng giỏi ai cũng biết mà).

Xuân Lan đến thăm thầy lúc 10 giờ sáng thầy còn đang ngủ... hic, gần đến nhà thầy đang hỏi thăm thì gặp cô đang đi chợ về, cô dẫn về nhà đánh thức thầy dậy (một chút shy vì thầy nằm ngay phía trước, dưới đất, thầy chui ra khỏi mùng với cái quần tà lòn nhưng không sao, Xuân Lan mà, Cao Thăng mà... mặt dày). Sau đó cô nấu miến gà cho thầy trò ăn, còn thầy thì mang ra nhiều thứ bánh trái và bỏ băng video đua ngựa, đánh cờ, bi da vào cho Xuân Lan coi (trời... giết người không gươm giáo vì Xuân Lan đâu có biết và hiểu đâu! nhưng mà được buổi hàn huyên với thầy rất vui, thấy cuộc sống thầy... theo mình thì... thầy sống đơn giản, tương đối không phô trương, thầy bảo thầy nghỉ dạy ở trường Cao Thăng đi dạy điện tử ở trung tâm dạy nghề tuần 3 buổi, mỗi ngày thầy vẫn đi dụ mấy ông làng cờ đánh độ kiểm vài chục ngàn về đưa cô đi chợ, nhưng thầy vui lắm thầy cười toe toét, vô tư vậy mà trong lòng cô học trò bé nhỏ của thầy ngày nào cứ vương vấn một chút... nỗi đau.

Bây giờ qua nước Úc rồi, hứa không biết bao nhiêu lần, hứa để ngày 20/11 gửi thầy 100 chắc là thầy vui lắm, mình biết không phải thầy vui vì món tiền mà là tấm lòng cô học trò bé nhỏ ngày xưa, chơi rất thân với thầy còn nghĩ đến thầy. Vậy mà... 4 năm rồi, hết 20/11 này đến 20/11 khác trôi qua, Xuân Lan vẫn chưa làm được điều đó, tận đáy lòng xin lỗi thầy, vì em chưa giữ được lời hứa với mình.

Chuyện thầy Hải nữa nha.

Có lần thầy Hải gọi điện rủ Xuân Lan đi uống cà phê. Buổi tối đó thầy đến nhà đón Xuân Lan. Thầy bảo mặc thêm áo khoác vào chỗ đó lạnh lắm, mặc cười lắm mình thì nghĩ chắc thầy rủ đi uống tiệm cà phê có máy lạnh, cuối cùng các bạn biết thầy dẫn mình đi đâu không?...(Chắc là ông Phước đang tò mò, théc méc nè phải không?) Thầy chở lên tận bến xe Tây Ninh, uống cà phê lề đường, má ơi gió lạnh thấu xương (mặc dù đã có áo khoác) bụi thì bay mù mịt vì đó là đường cao tốc xe đò và xe tải chạy rất nhiều, cũng không nhớ lúc đó hít vào bao nhiêu là bụi.

Lúc đó Xuân Lan hỏi thầy: Thầy, thầy có bao giờ chở cô xuống đây uống cà phê chưa?

Thầy bảo:

- Có chứ
- Vậy cô nói sao thầy?

Thầy bảo:

- Cô nói lần sau đừng chở tui đi nha. Các bạn biết sao không? Xuân Lan mừng quá bèn nói:
- Thầy, thầy cho em nói... giống như cô nha!

Sau đó thầy trò cùng cười vậy là thoát nạn. hihi..

Lần sau kể chuyện khác nữa nha, đi ngủ đây, Xuân Lan có nhiều kỷ niệm với thầy Hải lắm. Hy vọng góp thêm cho các anh em mình một nụ cười.

Thầy Hải và buổi coffee đáp lại.

Thầy Hải và Xuân Lan (2012)

Có một lần con Xuân Lan đi uống cà phê về giới thiệu với mẹ quán cà phê sân vườn Cối Riêng ở Nguyễn Trãi góc Nguyễn văn Cừ cu cậu bảo mẹ mời thầy Hải đi uống quán đó lịch sự, thoáng mát, thơ mộng lắm. Xuân Lan liền made a phone mời thầy ngay vẫn lời nói của thầy nhanh nhẩu trên phone:

- Sao dạo này em thế nào rồi?
- Em vẫn vậy thầy à, vẫn không gì thay đổi rồi cười vang.
- Mỗi khi nghe giọng cười dòn tan của em là tôi biết ngay cô học trò của tui còn có nhiều niềm vui lắm đây.

Vậy đó giọng thầy chân chất, nhưng chứa đựng đầy sự quan tâm đến cô học trò của thầy ngày nào làm lòng Xuân Lan cũng thấy vui, thấy ấm áp, xen lẫn sự hối hận khi nhớ lại những ngày còn học trong lớp và hùn... phá thầy. Thế là hai thầy trò có buổi hẹn cho bữa cà phê vào chiều tan tầm.

Khi dẫn thầy đến quán Cối Riêng cũng không biết thầy sợ cô học trò mình tốn tiền vì bề thế nó sang trọng hay không thầy liền nói ngay:

- Thôi đi quán khác đi tôi không thích quán này.

Vậy là tiêu Xuân Lan – cà phê Sài Gòn thì nhiều lắm, nhưng thằng con lại giới thiệu mẹ có một quán, không có quán dự bị làm sao bây giờ? Hai thầy trò chạy mãi lên tới đường Mạc Đĩnh Chi thầy chỉ ngay quán cà-phê mặt tiền đường

- Thôi uống ở đây đi tui thích ngồi ngoài đường hơn.

Khi cả hai thầy trò ngồi xuống thầy lấy một bao xốp ra và nói:

- Tôi có ghé tiệm Như Lan mua 2 cục xôi cục và hai cái bánh giò. Tui mời em ăn xôi và bánh giò.

Mình nhớ lúc đó trời đổ mưa tuy không lớn lắm nhưng gió nhiều, thỉnh thoảng những cơn gió tạt qua mang hơi lạnh ủa vào, và... cục xôi cục cũng như cái bánh giò của thầy đã mang tới cho Xuân Lan rất nhiều... nhiều ấm áp và... điều quan trọng hơn là một cái bánh giò còn đất hơn ly cà phê Xuân Lan mời thầy. Sau đó thầy trò nói chuyện, thầy hỏi hết người bạn này đến người bạn khác của lớp điện tử 2 gần như thầy nhớ hết, thầy cười rất vui khi nhắc đến những kỷ niệm phá thầy hồi ở trường Cao Thắng. Rồi thầy bảo thầy rất thích ăn món canh chua cá lóc của người miền nam mà vợ thầy nấu không ngon lắm. (Xuân Lan nghe xong mới nhớ ra mình cũng nấu món này có thành công đâu! Món này nhiều thứ, phải biết bỏ cái nào trước cái nào sau để không bị chín nhừ và nêm cho ngon thì vô cùng khó. Lúc đó mình không dám nói gì cả, sợ xấu hổ vì là người miền nam mà không biết nấu món canh chua quê lắm), nhưng trong lòng đã lên kế hoạch dịp nào đó sẽ nấu món này để mời thầy đáp lễ. Thầy của mình là vậy đó. Thầy sống vui vẻ, vô tư, không bao giờ để học trò mình thiệt thòi (Xuân Lan nghĩ thế). Xin cảm ơn Trời Phật đã giữ cho thầy còn mãi vui vẻ và sự bình yên...

Thầy Duy Hải cái máy biến thế và vụ xì bánh xe

Năm 1976 lúc đó cả nước rơi vào tình trạng khó khăn về kinh tế và lương thực, khi đó mỗi cán bộ, viên chức đi làm mỗi người được mua phân phối nửa ổ bánh mì nóng, giòn rất là ngon.

Mắc cười lắm thầy Hải có giờ dạy lớp điện tử 2 chắc thầy nghĩ không dễ gì giữ được nguyên vẹn nửa ổ bánh mì để đem về cho các con, thầy cẩn thận gói ghém kỹ lưỡng bằng tờ báo, cặp phía ngoài cái cặp nhỏ thầy hay cặp sách mỗi khi đến lớp. Khi thầy vào lớp mấy bạn hỏi:

- Thầy cầm cái gì vậy thầy?

- Cái máy biến thế.
- Thật không thầy, cho tụi em coi được không?

Không! (rồi thầy cười) Con gái thiệt là tò mò và phiền phức (chắc thầy cũng nghĩ vậy).

Đến giờ giải lao, thầy đi xuống phòng giáo viên. Đức Hạnh, Thoại Vân và Bảo Loan chạy lên bàn thầy, khỏi nói tụi nó lòi cái máy biến thế chia ra mà... đờp. Hết giờ giải lao thầy lên và phát hiện mất nó, thầy loay hoay tìm kiếm mấy bạn thấy thế hỏi:

- Thầy tìm cái gì vậy thầy?
- Tôi tìm cái máy biến thế, nó đi đâu rồi!
- Tụi em không thấy cái máy biến thế nào đâu thầy?
- Ổ bánh mì, em nào lấy rồi?
- Hồi nãy thầy đâu có mang bánh mì vào đâu thầy!

Làm sao mà thầy tìm được? Mấy bạn thì cười vui, còn mặt thầy thì... bẽn lễn cười quê cộng một chút bực mình với cái đám học trò quý quái của thầy.

Lần khác vợ thầy sanh em bé. (Hình như là cậu út Duy Thiện vì lúc đó thầy có nói chuyện đặt tên con với Xuân Lan, mình còn chọc thầy đặt tên nó là Duy Trì vì thầy đang dạy môn này).

Mỗi buổi chiều về thầy đều chạy đi rất vội vã vì thầy bận chăm sóc cô. Lúc đó tụi thầy lằm. Đức Hạnh và Thoại Vân (đây là hai tay phá nhất lớp điện tử 2) biết thầy tất bật vậy mà tụi nó lại xì bánh xe đạp của thầy. Nhìn thấy thầy dẫn xe đạp, vừa dắt vừa khiêng vì sợ cần cái ruột xe (nghe nói thầy phải dắt bộ ra khỏi cổng trường xa lằm mới còn chỗ bơm xe, buổi chiều họ dọn dẹp nghỉ hết).

Hôm sau vào thầy giận lằm, rất là tức thầy méc với 4 thầy kia, (vậy là cả lớp sắp bị rơi vào sự tra tấn Trước Phúc Hải Hùng Chi đây!). Mấy thầy gặng hỏi để tìm ra ai là thủ phạm đã xì bánh xe của thầy Hải? Mà lớp thì đứa nào biết cũng không dám nói ra. Thầy để cho tự giác trước khi bị phát giác. Vậy mà hai đứa tụi nó

không nhận (chắc nghĩ đại sao mà nhận, và tin rằng trong lớp mấy bạn sẽ không khai ra).

Sau đó thầy quyết định sẽ không cho cả lớp về nếu không tìm ra thủ phạm. Lần quần hơn cả tiếng đồng hồ ở lại, mấy bạn thì cứ lo lằng, cuối cùng chị Tuyết phải kêu gọi ai làm thì đứng ra nhận đưng để ảnh hưởng cả lớp. Một hồi thì nhỏ Hạnh với Thoại Vân mới đứng lên nhận lỗi. Mấy thầy giải nghĩa cho một hồi về cái tội chơi đại, rồi bắt Thoại Vân và Hạnh xin lỗi thầy Hải. Nhưng mà thầy Hải không thềm nhận (Có lẽ thầy nghĩ thầy không có lỗi để cho 2 đứa tụi nó).

Thầy Hải bắt hai đứa tụi nó đứng ra bên ngoài trước mặt các bạn trong lớp, cạnh xe đạp thầy và trước mặt các thầy, giơ tay tuyên thệ 3 lần:

Quyết tâm không xì bánh xe, quyết tâm không xì bánh xe, quyết tâm không xì bánh xe.

Thật là một hình thức tra tấn dã man và ấn tượng quá- Hic. Bây giờ nếu mà Thoại Vân và Đức Hạnh có dịp nghĩ lại không biết có còn cảm thấy quê và hối hận vì đã gây ra sự buồn bực cho thầy không? Nhưng mà tụi nó vẫn cười Xuân Lan tin như vậy vì đó là những hành trang mà mỗi người chúng ta có được trong thời đi học, chúng ta sẽ mang mãi suốt cuộc đời...

Thầy Chi và tặng âm tần

Viết về thầy Trương Kim Chi thì chắc chỉ mấy anh em mình trong lớp điện tử mới biết thầy. Thầy Chi là người trầm tính, đeo kính cận, thói sáo bài " Ông lái đò" rất hay, ít nói rất khó tính, mà không chắc là làm bộ khó vì nếu không làm sao mà trị nổi mấy đứa qui trong lớp điện tử 2 được.

Có một lần XL có một anh bạn học trường y cho mượn quyển sách nói về bệnh đàn bà màu sắc rất là đẹp. Lúc đó tụi này mới lớn mà cứ châu đầu nhau mà đọc vì tò mò rồi cứ la lên:

- Trời ơi ghê quá! (vì những hình ảnh chụp và vẽ rất ư là thực.) Mặc cười lằm trong giờ thầy Chi đang giảng bài, thầy cứ thấy XL và các bạn lén lút nhìn dưới học bàn với những cặp mắt đầy ngạc nhiên kèm với những tiếng la Thầy bực mình quát:

- Tôi nói một lần nữa nếu không cất vào tôi sẽ xuống lấy về nhà xem đó. Thế là mấy bạn cười và la ó lên.

- Tầng này nè thầy (có biết chính xác tầng nào đâu! Chắc hồi đó má cho ăn lộn cám sao mà học ngu ghê ta!)

Chi Đàm, Dung, thầy Chi, Kim Hoa, Hồng Yến, Tuyết Tâm - 2012

Nói một chút về Xuân Lan (cũng phải đổ thừa hoàn cảnh tại sao hoảnh càng). Hồi đó đi học điện tử mà nhà Xuân Lan nghèo lắm, không có tiền để tậu cho mình máy đo, thậm chí ngay cả cái mỏ hàn. Cứ vào giờ thực tập Xuân Lan chỉ toàn ngó các bạn làm, mà mình thì có thông minh gì lắm đâu? Chuyện tào lao thì nhớ như in chứ chuyện học hành thầy giảng tại này qua tai kia nó bay cái vèo đâu mất, hay là qua lớp điện tử 1 và vào tai anh Đạt ta (nên bây giờ anh Đạt giỏi quá, điện tử 1 học sát bên, cách nhau chỉ có tấm bảng dựng) Mặc cười lắm trong giờ học, thầy Chi biết Xuân Lan là người không có tập trung, đầu óc thì cứ nghĩ đâu đâu. Khi mà thầy vẽ nguyên cái mạch điện radio lên bảng thầy gọi đích danh Xuân Lan lên rồi hỏi:

- Em chỉ tôi biết tầng âm tần là tầng nào?

Nghĩ lại cái cảm giác này Xuân Lan còn cảm thấy quê và sợ. Lúc đó cứ ló ngó gần như khóc cứ nhìn xuống dưới lớp mà cầu cứu với Bạch Điểu và Chi Bùi (Xuân Lan ngồi kế hai bạn này) Bạch Điểu và Chi nhất lăm cứ che miệng lại nhắc tầng đó đó. (má ơi tầng đó là tầng nào). Xuân Lan liếc mọng cứ quơ tay tổng thể nguyên cái sơ đồ mạch điện thầy vẽ:

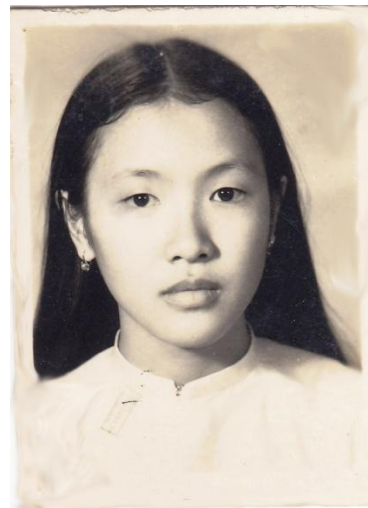
- Tầng này nè thầy

Tầng này là tầng nào?

Thầy Chi cầm cái roi làm bộ không nhìn Xuân Lan nhưng mà đi ngang qua Xuân Lan, định tét vào mông, mà Xuân Lan cũng đâu có ngu cứ thầy gần tới thì Xuân Lan chạy chỗ khác cứ vậy mà thầy vừa hỏi và vừa dí Xuân Lan như mèo rượt chuột (điểm này thì Xuân Lan nhanh nhẹn lắm, làm sao mà đánh được, mà mấy bạn nhắc sao không đưa tay chỉ nhỉ! Cái bảng rộng quá, tầng đó là tầng nào biết được chết liền.) Cho đến khi thầy kêu một bạn khác lên chỉ ra tầng âm tần.

Khi được trở về chỗ ngồi Xuân Lan rất là buồn thậm chí mang nỗi buồn đến mấy ngày sau... vì quê, và ghét thầy lúc đó khủng khiếp... lảng nhách... học dốt không ghét bản thân mình mà lại ghét thầy. Nhưng bây giờ thì thương thầy lắm mỗi khi có dịp gặp thầy, thấy thầy trầm tư với nhiều điều lo nghĩ, mặt thầy cứ man mác nỗi buồn lo, (thầy là người Huế mà!). Giá mà mình có thể hiểu chút ít nào về cuộc sống, về gia đình và là cái nơi mà thầy có thể trút ra để thầy được vui đi chút ít phần nào thì tốt quá. Cầu xin cuộc sống của thầy mãi an lành và khỏe mạnh.

Bữa cơm thịt chó với thầy Chi và Mai thị Bạch Tuyết

Mai t. Bạch Tuyết

Nhớ lại bữa ăn thịt chó này mà trong lòng cứ mặc cười mãi. Số là thầy Chi rủ Xuân Lan và Ngọc Lan đi ăn, mà Ngọc Lan thì buổi chiều bạn đón con, Xuân Lan đi một mình thì ngại, nhất là lại ngồi lè đường ăn thịt chó một mình với thầy huhu... Xuân Lan bèn nói với thầy rủ

thêm Mai thị Bạch Tuyết lớp trưởng lớp Điện Tử 2 – mà có dám nói với chị Tuyết là ăn thịt chó đâu! (Mai Tuyết lớp mình là một nữ tu chị là ma-sơ, thánh thiện, thanh khiết và hiền từ lắm, tụi Xuân Lan hay gọi là cha)

Thế là hẹn chị Tuyết ra địa chỉ thầy cho, hai đứa ra trước chờ thầy khoảng 20 phút. Mặc cười quá cái địa chỉ thầy cho lại là một quán ăn sang trọng, chị Tuyết thì cứ lo:

- Ở đây mắc tiền lắm, tốn tiền thầy chết.

Xuân Lan cũng không dám nói gì thì thầy đến. Thầy chỉ chỗ hai đứa dựng xe vào và mặt dầy mà... đốp... cũng may là chị Tuyết đạo công giáo, đạo công giáo nữ tu ăn thịt chó được, rồi hai đứa tình rụi ăn ngon lành trò chuyện với thầy rất vui. Thật là một bữa ăn ấn tượng.

Bữa cơm canh chua với thầy Chi và Tất thị Ngọc Lan.

Xuân Lan phải ghi lại ngay những hồi ức của mình về thầy và bạn, vì biết đâu... biết đâu một lúc nào đó bộ nhớ mình bị xóa sạch đi tất cả... những kỷ niệm mà Xuân Lan thiết tha muốn giữ mãi chỉ duy nhất là kỷ niệm với bạn bè và thầy cô ở Cao Thăng, chắc các anh chị em mình cũng cùng có chung ý nghĩ này phải không? Nhờ vậy mới có web này và những cuộc hội ngộ nơi này...

Để kể nghe món canh chua mà Xuân Lan được hân hạnh mời thầy Hải và thầy Chi đến nhà thưởng thức là do đầu bếp Tất thị Ngọc Lan và phụ bếp Xuân Lan đảm nhiệm. Khi mà Xuân Lan nói ra ý định của mình thì cô nàng Ngọc Lan sẵn sàng nhận nhiệm vụ ngay với câu nói: Mình nấu canh chua cũng ngon đó!

Xuân Lan thì... không mấy yên tâm lắm vì các bạn nhớ không? Ngọc Lan là cô nàng học rất chăm và ở trong top ten giỏi của lớp, nàng này thi hồi còn trẻ có mẹ và chị cả chăm sóc chu đáo, phục vụ ăn uống cho rồi, chỉ lo học, không biết bây giờ thế nào? Nhưng có còn hơn không mấy nàng kia thì ai cũng bận việc hết rồi. Thế là Xuân Lan chọn ngày thường (không phải cuối tuần vì ngày này có thể mời được thầy Chi, thầy Chi khó ra khỏi nhà được ngày cuối tuần). Hai đứa đi chợ mua cá lóc về, hì hục lớp kho lớp nấu canh, mà nồi canh nêm thì lúc nhạt lúc mặn, (mấy anh thông cảm vì nữ công gia chánh có 1 năm thì gãy gánh chuyển qua điện tử rồi). Khi mà hai thầy đến hai đứa cứ lui cui nêm nếm chờ đến khi thầy thật đói, dọn lên ăn... Kết quả cũng được thầy khen may quá.... Một buổi ăn trưa rất vui và được dịp

sống lại với trường và bạn Sau đó thầy Chi hẹn dịp khác mời lại hai đứa đi ăn.

Thầy Nguyễn Văn Phúc

Nhắc đến thầy Phúc thì chắc mấy bạn lớp điện tử 2 không quên được một kỷ niệm đầy nước mắt và khá rui ro đã xảy ra. Khi cả thầy và trò mém... chết vì điện. Nhớ vào cuối năm 75 cũng không nhớ rõ là thầy bắt măn gì với chế độ mới, hình như có sự chèn ép

bất công nào với thầy trong công việc làm thầy sinh bệnh nặng, thầy bị shock trầm trọng rơi vào trạng thái nửa quên, nửa tỉnh, và trầm cảm ... thầy nói lung tung không đầu không đuôi.

Cô, vợ thầy kể là thầy cứ chọn những bộ quần áo tốt nhất của thầy rồi mang ra bỏ ngoài đường, ngồi yên đó, chờ đến khi nào có người tới lấy đi khỏi, thầy mới đi về. Làm mọi người rất lo lắng và thương thầy.

Ngày đó chị Mai Tuyết tập họp cả lớp đến nhà thăm thầy, nghĩ lại buổi viếng thăm đầy nước mắt đó vừa buồn vừa sợ... cả lớp cứ thi nhau hỏi thầy mỗi đứa một câu cứ nghĩ là... để giúp thầy nhớ. (đúng là một đám ngốc nghếch! chắc lúc đó bắt nã bộ thầy hoạt động nhiều quá) thầy ngồi một lúc trả lời không ăn nhập vào đâu, chửi rủa chính sách, chế độ tùm lum... Sau đó thầy đi thẳng lại cầu dao điện và... chọt... tay vào. Cả lớp sợ quá, chị Mai Tuyết ngồi gần cửa ra vào, cạnh cái cầu dao điện đứng bật dậy ôm chặt lấy thầy và tất cả bọn em cứ rờn rần ôm thầy và chị Tuyết vừa kéo thầy ra, vừa khóc, vừa gào như... đám ma... thẳng cùi. Người khóc to, meo máu, kể lể nhiều nhất là Trần thị Dung - hình ảnh này Xuân Lan nhớ như in -hic.

May là thầy chưa kịp sờ vào được cầu dao nếu không thì bây giờ chắc đã có mấy chục bia mộ ghi công những nữ anh hùng dũng cảm hy sinh vì điện "cứu thầy bất thành và sanh nghề tử nghiệp".

Có một lần để nhớ coi ... năm 84 thì phải, lúc đó Xuân Lan đang làm việc ở công ty IBM trên

đường Lý Tự trọng góc Đồng Khởi. Ngày 30/4 công ty có tổ chức đi Vũng Tàu nghỉ mát, tình cờ Xuân Lan gặp được thầy đi trong nhóm khách mời của một người bạn làm cùng công ty.

Ra tới biển thầy trò tay bắt mặt mừng hàn huyên tâm sự một hồi thì Xuân Lan ra tắm chưa được bao lâu thì Xuân Lan phát hiện lạc mất thằng con, thằng Tiến Sĩ lúc đó 4 tuổi, mình mãi mê tắm, để ông chồng coi nó (má ơi hấn lo ngắm những thân hình mỹ nhân ngư trên biển nên quên... mất... thằng con), thế là lạc mất thằng bé. Thầy Phúc nhìn thấy Xuân Lan khóc quá, thầy sợ (chắc thầy bị ám ảnh Xuân Lan khóc hồi thi rớt bị thiếu nửa điểm, xem bài "Anh Hoàng Thiên Lộc") thầy chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm giúp, chỉ với một câu Xuân Lan còn nghe được văng vẳng bên tai mình:

- Có ai thấy thằng bé 4 tuổi mặc cái quần tắm màu đỏ, rồi kêu Sĩ ơi Sĩ à ơi ơi.

Phải hơn 1 giờ đồng hồ mới tìm được nó. Thật là một kỳ nghỉ mát kinh hoàng.

Sau này nghe nói thầy Phúc vượt biên cùng 2 đứa con trai, khi tới được đảo Mã Lai ở đó một thời gian để chờ đi Mỹ, nhưng đến khi có giấy tờ đi Mỹ thì đêm cuối cùng ở trên đảo mưa to, gió lớn thầy Phúc leo lên nóc nhà chỉnh ăng-ten cho TiVi thì... điện của luồng sấm sét đã giết chết thầy. (Có lẽ thầy có số chết vì điện rồi!) Anh chị em mình có ai đã từng ở đảo mà biết trường hợp này thì xin báo Xuân Lan hay, có thể là thầy của Xuân Lan đó. Nghe nói thầy ra đi lặng lẽ, đơn độc lắm, hai đứa con thầy làm tang cho thầy rất vội vàng vì không thể ở thêm lại trên đảo để chờ đi chuyển sau.

Xin dành một phút mặc niệm này tưởng nhớ tới thầy cầu xin vong linh thầy được bình yên, thanh thản nơi cõi vĩnh hằng, nơi mà không có sự tranh giành, vấy vùng... để mưu sinh cho cuộc sống. Và ít ra thầy sẽ không còn nhìn thấy những giọt nước mắt của Xuân Lan tuôn trào, làm thầy phiền não... và... ngay lúc này, xin lần cuối cùng, (nếu thầy có thể nhìn thấy được) chỉ là những giọt lệ rơi để tri ân tới thầy.. Xin thầy bình tâm, an nghỉ, vĩnh biệt thầy người thầy kính yêu của em và của lớp điện tử bọn em muôn đời...

Thầy Tăng Đồng Trước

Nhân cái chuyện anh Hiếu nói về cách nói tiếng Việt thời nay, Xuân Lan nghĩ ngay phải viết một bài về thầy Tăng Đồng Trước. Lớp điện tử 2 được vinh dự học với 5 thầy mà nghe cái tên của 5 thầy mấy anh không bị nổi gai ốc với bọn em mới là lạ. Đó là các thầy: Trước, Phúc, Hải, Hùng, Chi. Vậy là đủ hiểu mấy năm học ở lớp điện tử của trường tụi em đã bị tra tấn, bầm dập như thế nào rồi! (Nhưng mà không biết tụi em bị tra tấn hay mấy thầy bị bầm dập nhỉ?).

Nhớ sau năm 75, trường mình tăng cường thêm một số giáo viên ngoài miền bắc vào. Thầy Trước là người chuyển từ trường Bách Khoa Hà Nội vào dạy lớp điện tử. Những ngày đầu tiên, thật khó khăn cho bọn em và cho cả thầy nữa, tội nghiệp thầy lắm. Các anh nhớ lúc đó tiếng Việt trong miền nam khác với tiếng Việt miền bắc nhiều lắm. Ngoài bắc hay dùng những từ ghép liên kết với nhau cho phong phú, như nghịch phá (nghịch ngợm và phá phách; thanh liêm: thanh khiết và liêm chính)... Còn nhiều từ lạ lắm nhưng vì em ở bên đó lâu hơn dùng riết rồi quen và quên hết từ cũ rồi, vì vậy bây giờ nhiều khi đọc mấy tờ báo bên này cách viết thỉnh thoảng làm em bị bối rối lắm... Em cũng tin chắc một điều những người qua đây hai ba mươi năm, hay thế hệ của cha ông mình, khi nào có dịp đọc lại những bài báo ở VN bây giờ, có lẽ cũng sẽ cảm thấy khó chịu và lúng túng về cách viết sau này ở bên VN.

Trở lại với thầy Tăng Đồng Trước. Lúc đó tụi em có giờ học với thầy, thầy giảng giải hơn 20 phút, mà mặt đứa nào đứa nấy cứ ngờ nghệch ra như vịt nghe sấm (em thì vui mừng trong bụng cứ nghĩ là hôm nay mấy bạn ngu đều giống như mình rồi!). Thầy bắt cả lớp đi ra rửa mặt cho tỉnh ngủ (thầy nghĩ tụi em buồn ngủ), rồi vào thầy dạy tiếp. Rồi bị ra rửa mặt, rồi thầy dạy tiếp. Thầy làm như vậy 3 lần, mà tụi em cũng... không thể hiểu. Nhìn thầy tội lắm, thầy buồn và mặt thầy thì đỏ gay. Vì thầy mới chuyển vào, bước đầu mà gặp trở ngại nên thầy lo lắng (chắc vậy), mà bọn em cũng vậy, vì mới chuyển từ lớp nữ công gia chánh qua học nghề (vì mấy ông nghĩ nữ công gia chánh không phải là nghề cái đó không phục vụ cho đất nước, chỉ phục vụ cho mấy ông chồng!) lúc đó ngành nghề điện tử tương đối nhẹ

nhàng, lại phù hợp cho con gái, mà học thì... trời ơi chẳng lẽ nuốt không vô?

Khi mà gần ra trường lớp điện tử 2 có một tuần lễ đi lao động ở Củ Chi thì thầy Phúc và thầy Trước đảm trách nhiệm vụ đi chặn 37 con vịt trời. Hồi đó đi lao động bọn Xuân Lan được ở trong một cái nhà, gọi là cái lán thì đúng hơn vì nhà che chắn trống trước trống sau hai bên vách thì che chỉ có phân nửa (giống như mặc quần mà không có mặc áo hihi...) tất cả lợp bằng lá và không có cửa, còn giường thì làm bằng cây tre hay tấm vông gì đó mà để nguyên cây luôn không bào giữa gì cả, chỗ cong chỗ lõm, gỗ ghề lên xuống má ơi nghĩ lại mà tội cho mấy anh chị em thanh niên xung phong lúc đó ghê!). Hai thầy mắc hai cái vông nằm ngủ chặn lối ra phía trước và phía sau để canh bọn này (chắc thầy sợ ban đêm có em nào đào ngũ bỏ trốn hihi.)

Vui lắm hồi đó tụi này phải đào con kênh cấp 4 mà cả thầy và trò đều chẳng có kinh nghiệm đào kênh, đến khi gần ngày về (sáng thứ năm thì phải) bàn giao con kênh lại cho mấy anh thanh niên xung phong thì... má ơi mấy ảnh nói không đạt tiêu chuẩn vì kênh không thẳng, ẹo qua ẹo lại như con rắn, chỗ rộng, chỗ hẹp, yêu cầu phải sửa lại, lúc đó tụi Xuân Lan sợ ở lại thêm 1 tuần nữa nên mấy đứa hè nhau dùng kế mỹ nhân, vẹo tới, vẹo lui, mà mấy bạn biết rồi đó lớp Xuân Lan chỉ cần Hoài Hương thôi là mấy anh Thanh niên xung phong run lấy bầy mà đào lại rồi hưởng chi mỗi đứa một câu năn nỉ, i ôi thế là coi như con kênh hoàn tất một cách đẹp đẽ và hoành tráng. Và rồi tối đêm đó mấy anh hẹn tụi Xuân Lan ra ngoài nói chuyện vì hôm sau tụi Xuân Lan phải quay về Sài Gòn rồi. Mặc cười lắm trời vừa chập tối mấy đứa tụi Xuân Lan lật đật chui vô giường giả bộ ngủ, sớm hơn mọi bữa cho mấy thầy an tâm cũng đi ngủ sớm luôn, nhưng khi nghe tiếng mấy anh huýt sáo làm hiệu tụi này bắt đầu bấm nhau để ra ngoài. (Ít ra cũng là đèn đáp đã cứu tụi

Xuân Lan một bàn thua trông thấy). Vui lắm hai thầy thì nằm chặn hai lối ra, trời thì tối tụi Xuân Lan nổi đuôi nhau bò từng đứa ra giống như lính biệt kích. Khi Xuân Lan bò qua khỏi vông của thầy, còn nói nhỏ với mấy bạn "khê thôi coi chừng thầy thức dậy đó!". Ra được tới bên ngoài mấy đứa đầu dám đi xa cứ ngồi vòng quanh căn nhà. Chỗ này một cụm chỗ kia một cụm mà cụm nào cũng có ít nhất là 3 em. Phải nói là đêm chia tay đó cũng bịn rịn còn hơn Lương Sơn Bá Chúc anh Đài nữa hic.

Vui nhất là chị T N nhà mình chỉ thức dậy mắt nhắm, mắt mở, mắc chị hai quá chị chạy ra ngoài vừa định ngồi xuống thì đám này kêu Ng...n, chỉ chạy qua chỗ khác gặp ngay đám khác kêu Ng..n, chỉ cứ xà quần không biết chạy đâu đành quay vào giường ... chứ.. Tụi Xuân Lan thì ôm bụng cười muốn bể luôn. Một lát thì mấy đứa cáo tử vì trên đó không ai được thức qua 10 giờ đêm, và hôm sau còn dọn dẹp để ra về, nhớ Sài Gòn quá rồi.

Đến thứ hai vào trường họp với hai thầy kiểm điểm những gì đã làm trong những ngày lao động ai cũng vui lúc này thầy mới thú thiệt là dẫn tụi Xuân Lan đi mấy thầy rất lo vì mấy thầy đã cam kết với ba mẹ tụi này sẽ bảo quản, bảo tồn tụi Xuân Lan thật tốt. Thầy Trước nhắc lại thầy cười rất vui thầy nói "Tui còn nghe Xuân Lan bò dưới vông tui mà còn suýt suýt coi chừng thầy thức. Té ra đêm đó hai thầy nằm nhắm có một con mắt, mấy thầy nói tụi Xuân Lan nói cái gì hai thầy nghe hết (đêm thanh vắng mà) và còn biết được mấy đứa ngồi vòng vòng vách nhà. kêu T- Ng..n mấy lần thầy nghe hết.

Thầy Trước là người hiền lành, nhẹ nhàng và trầm tính. Thầy là người lớn tuổi nhất trong 5 thầy, vì thầy là người lớn tuổi nên có lẽ thầy không có bị bầm dập với tụi Xuân Lan. Nhưng mỗi khi thầy nhìn thấy tụi Xuân Lan bàn kế phá thầy Hải thầy hay cười lắm, thầy cười rất đẹp và dịu dàng..

Lâu lắm rồi Xuân Lan cũng không biết tin thầy. Cầu xin thầy luôn bình an và khỏe mạnh trong cuộc sống. (Bài này viết trước khi thầy Trước mất).

Cô Lê Thị Dung

Nhắc đến lớp 10CT5 chúng ta không quên nhắc nhớ về những kỷ niệm về các cô giáo đã dạy chúng ta về các môn "công ngôn dung hạnh" phải không mấy nàng CT5? Tiếc là chúng ta học có một năm nên bây giờ dung cũng chẳng có mà hạnh cũng chẳng còn hihi...

Cô Dung ốm thon người nhìn rất nghiêm túc (không nghiêm túc làm sao các cô trị được 40 cô nữ bên dưới mái trường có hơn mấy ngàn học sinh nam mà lại học ngôn hạnh nữa).

Hồi đó mấy cô khó lắm kìa. Giờ học nghề tại Xuân Lan mặc áo blouse trắng, áo có 2 túi mà mấy cô cũng không cho thọc tay vào túi, áo dài thì không cho xắn tay áo lên, tại Xuân Lan bị canh từng chút. Chi Đàm, Lan A hay phạm lỗi này dĩ nhiên là hay bị la lắm hihi..

Mắc cười lắm hồi đó mới vào trường con gái mà được mấy anh dòm ngó thì sợ nhưng trong cái sợ chắc cũng có cái vui, mà mình không được ngó thì lại buồn một chút, mà mấy anh Cao Thăng này kỳ lắm hể xấu mấy ống ngó kiểu xấu (ngó chọc ghẹo), đẹp mấy ống ngó kiểu đẹp (chiêm ngưỡng ngất ngây), Xuân Lan bị rơi vô tốp ngó... chọc ghẹo hic.

Mỗi lần tới giờ học của mấy cô, các cô giáo đều bắt tại Xuân Lan đóng cửa sổ lại vì phòng học lớp nằm bên cạnh căn tin, mấy anh xuống uống nước làm bộ đứng đó cứ nhìn vào lớp (mà chắc lúc đó có anh bạn nào chơi ác bỏ cái gì vào ly chắc mấy ảnh cũng không thấy nuốt chửng luôn quá...), em trừ mấy anh chuyên tâm học hành nghe lời ba má dạy ra nha, trong đó có anh Kiệt anh Phước anh Hiếu bây giờ anh nào cũng nói hồi xưa mình lo học dữ lắm sợ bị bắt đi lính. Nhưng mà ngó bọn em thì Xuân Lan thấy mấy anh ngó đều hết vì tự nhiên trong trường nam xuất hiện những "quái vật" lạ kỳ hihi...) Mấy anh đâu phải nhìn vào lớp

không đâu, thỉnh thoảng hò hét phê bình còn chọc ghẹo nên tới giờ các cô là cửa sổ lá sách gần như bị cô bắt đóng kín lại.

Vui lắm trong giờ học mà mấy bạn cứ dòm ra cửa sổ trong đó có Xuân Lan vì bị bệnh lo ra mẩn tính mà (lại phải trừ ra mấy bạn thuộc hàng top ten chăm học ra nữa, không thôi bị kết tội quơ đũa cả nắm). Mọi người cứ trông nhanh đến giờ chơi để cô lên phòng giáo viên và được mở cửa sổ ra để hít thở không khí trong lành. Vậy mà đến giờ chơi cô cũng không lên phòng giáo viên luôn, mấy bạn hỏi cô :

- Sao cô không lên văn phòng uống trà đi cô?
- Cô ngại lắm ở đó toàn mấy thầy.

Trời! Ngay cả các cô còn sợ mấy thầy thì làm sao tại Xuân Lan không nhát mấy anh được hic.

Vui lắm khi mà mấy bạn mở cửa sổ ra thì má ơi, không biết các bạn còn nhớ cửa sổ phòng học ngay cạnh căn tin không nó lớn và rất cao chiều cao vậy mà ... đầu của mấy anh nam xếp đầy đặc trên khung cửa để nhìn qua khe lá sách không còn chỗ trống để coi "cọc" hihi... (hèn chi tại em bị mất hết không khí để hít). Vì bị mở cửa bất thành linh mấy anh lấy đầu xuống không kịp hình ảnh này mỗi lần nghĩ tới Xuân Lan còn mắc cười, hồi đó mà có máy chụp hình chụp lại để bây giờ có thể đăng trên mục tìm trẻ lạc mà tìm sĩ luôn, không tìm lẻ haha...

Hôm họp mặt cựu học sinh khóa trước 75 với các thầy cô ở quán ăn gia đình của anh Châu. Xuân Lan mất mấy ngày năn nỉ kêu gọi mấy đứa bạn đi dự cho đông đủ vì mấy bạn còn "méc cỡ bây giờ mình già rồi" mà lên đó cũng hơi xa, nhất là từ nhà Ly Lan tới đó. Vậy mà anh Chí Thức lớp 12T8 khi ảnh bước vào tay bắt mặt mừng nè Ly lan ảnh chào:

- Em chào cô Dung ạ.

Má ơi! Làm Ly Lan quê quá nói:

- Thôi mai một tao không đi nữa ông Thức ổng nhìn tao tưởng cô Dung.

Anh Thức này nha tại mình già đều hết rồi mà ảnh không thấy, chỉ nhớ hình ảnh cô Dung hồi trẻ và nghĩ anh còn thư sinh phải không? Sao

nhìn Ly Lan tưởng cô Dung mà Ly lan có nét giống cô Dung hồi trẻ thiệt hihi..

Bây giờ nhìn lại mấy chục năm trôi qua sao mà nhanh quá. Cả thầy và trò chúng ta đều bạc tóc như nhau, mỗi khi nhận được hung tin có thầy nào qua đời lòng mình chột quặn đau, đau trong sự tiếc thương đau tận trong lòng rõ ràng chúng ta từ lâu lắm rồi, khi lớn lên rời ghế nhà trường bận trăm công nghìn việc phải đối phó quên mất sự quan tâm hỏi han sức khỏe các thầy cô những người mà đã bỏ công giảng dạy và gom góp cho mình một mớ hành trang để vào đời. Tuyệt Trịnh có viết trong trang lưu bút của Xuân Lan "vào đời là sự dẫn thân không có sửa soạn hành lý". Xuân Lan nghĩ là chúng ta có đấy chứ! Thầy cô đã cho ta đủ cả, có điều... chắc chúng ta không biết sắp xếp như thế nào cho đúng đó thôi! Phải không các bạn?

Em thật biết ơn anh Đỗ Thọ Bình của 12T9 anh Hiếu Nguyễn... các anh này đang cặm cụi làm những công việc rất vĩ đại thay thế chúng ta đã dành cho thầy cô chúng mình những niềm vui nho nhỏ là tổ chức những ngày họp mặt thầy cô để có dịp cho chúng ta tri ân.

Kính chúc thầy cô luôn khỏe mạnh và có thật nhiều niềm vui trong cuộc sống.

Họp mặt tất niên có sự tham dự của thầy cô Hồ Bá Đình

Thật ra gọi là họp mặt cũng chỉ là buổi liên hoan nho nhỏ, tuy bên này mọi người sống gần nhau nhưng cũng ít khi có dịp gặp gỡ thường xuyên không giống như bên VN, công việc bận rộn suốt và mọi người cứ bị thời gian cuốn trôi theo cái quỹ đạo vô hình, vụ này thì chắc các anh chị em ở nước ngoài ai cũng sẽ mắc phải, phải không?

Thầy Chi, thầy Tân, thầy Hồ Bá Đình, thầy Ân

Kỳ họp này nhóm Cao Thăng tại Xuân Lan hân hạnh được tiếp đón thầy Hồ Bá Đình và cô.

Thầy Đình là thầy dạy môn Máy dụng cụ ở trường. Xuân Lan được hân hạnh biết thầy là từ bên Úc. Thầy nhỏ người, hiền lành, chân chất và rất... là.. tình cảm. Mình nhớ cũng kỳ họp mặt năm ngoái thầy Đình cũng có tham dự, thầy có nói một câu với anh Nhất Giang (người anh đàn anh, anh thiệt là anh của anh em Cao Thăng mình, thế hệ trước). Thầy nói:

- Thịnh thoảng mình rất nhớ mấy đứa học trò của mình mà mình không biết tụi nó có biết mình nhớ tụi nó không?

Các bạn nghe được câu này là các bạn đủ hiểu thầy tình cảm và chân tình như thế nào! Thầy không nói "không biết tụi nó có nhớ mình không mà thầy nói không biết tụi nó có biết mình nhớ tụi nó không?". Thật sự Xuân Lan muốn bật khóc vì câu nói của thầy và câu nói này cứ ở mãi trong đầu của Xuân Lan làm giống như một sự nhắc nhở mình, mình thật sự kính trọng thầy vô cùng, và nghĩ lại sao mà thương các thầy cô dạy mình ghê. Có bao giờ chúng ta biết được là thầy chúng ta đang nhớ chúng ta không các bạn? Đúng là ở dưới mái trường Cao Thăng thầy cô dạy dỗ nâng đỡ mình thành người, mớ hành trang vào đời của mình không ai dám phủ nhận là không có công của thầy cô phải không? Xin mượn bài viết này để nói lời cảm ơn tới các thầy các cô người đã bỏ công dạy dỗ bọn em...

Quay lại buổi liên hoan họp mặt. Khi Xuân Lan đến nhà anh Kiệt là 5:30pm anh Kiệt và chị Ánh lui cui trong bếp anh Kiệt đang chuẩn bị với món gỏi bò Thái còn chị Ánh thì nời cháo hải sản với chè khoai môn. Hai ông bà này nổi tiếng nấu ăn rất ngon và còn sự nhiệt tình hết lòng với bạn bè thì thôi... khỏi phải nói hết cả tấm lòng luôn, cứ mỗi lần nhóm muốn họp mặt gặp nhau anh Kiệt luôn sẵn sàng và luôn là người mở miệng trước "đến nhà tui đi". Trước tiên là Xuân Lan vô cùng cảm ơn anh Kiệt (vì nhà em chỉ chứa đủ hai trái tim vàng hihi...) nhờ anh Kiệt mà nhóm Cao Thăng nhỏ này luôn có chỗ để hàn huyên. Nhiều khi họp thứ bảy nếu mà còn job anh Kiệt cũng cancel luôn thật là ngưỡng mộ anh chàng Huỳnh Tuấn Kiệt của lớp Máy dụng cụ này phải không em Kim (hai đứa em có 2 ông thần nước mặn canh nhà nên khó vào lắm hihi...).

Một lát thì gặp anh Huỳnh Quốc Phước (chàng này lớp kỹ nghệ họa) và anh Lê Tự Hùng (lớp 12T?) vào hai người chuẩn bị món cơm Sushi

đu kiểu và cá Salmon của Nhật trình bày rất bắt con mắt (nhưng mà mua, hai ổng mà làm được thì mấy em Cao Thăng mình bỏ bằng nấu ăn luôn hihi.. khi nào có hình các bạn sẽ được xem) Em Kim đến sau bảo là chạy vắt giò lên cổ vậy mà đến nơi nàng còn đủ thì giờ nghĩa hai cái xe đậu cạnh xe nàng chắc là ngứa ngứa nghề nghiệp "đình tặc" haha...

Vợ chồng anh Phan Văn Mỹ (lớp toán) thì có món gỏi đu đủ, chị Đỗ Hiền thì đến trước (anh Hiền 12T5 68-73 kẹt khách hàng chưa đến kịp) với món vịt quay curry nấu với trái vải, nho, thơm vô cùng yammy (Xuân Lan cop nghề rồi! riêng cái vụ kẹt job của ảnh mà chị vẫn đến sớm để phụ em út chuẩn bị liên hoan là đủ thấy tình cảm của anh chị dành cho em út thế nào rồi) anh Huỳnh Cần (lớp toán) chủ nhà hàng Thanh Bình thì mang vào món bún chả, chạo tôm nem nướng, anh Nguyễn Minh (11T3-CK76) anh Phạm Đức Hiếu (11T6 người anh này cũng chung tay góp sức với trang web nhiều lắm) và anh Đạt (Điện tử 1) vào với chai rượu trên tay và trái cây bởi vậy Xuân Lan uống bị quắc cần câu luôn nhưng mà chưa đến nỗi xỉn, (Xuân Lan mà xỉn thì thôi bao nhiêu chuyện trong lòng mang ra nói hết, nói còn nhanh hơn viết xì to ri.. có điều... không đâu không đui ai hết ai mà nghe xong túm lại được thành bài thì chết liền hihi...), ủa còn món gỏi hải sản ai làm quên mất rồi ta! (chỉ biết ăn mà quên để ý tác giả) nhăm ... nhăm... Thank you các anh chị so much.

Anh Trần Thái Hoàng lớp Ck76C2 và anh Nguyễn Minh Linh lớp toán anh Trần Đức Thức (kỹ nghệ họa) thì bận việc không đến dự được. Lâm thị Hòa, Trương Bạch Điểu, Đỗ Ngọc Tuấn và Lan A cũng không tới được dịp này cũng có lý do tuy mấy bạn ở xa nhưng cũng quan tâm đến buổi họp mặt lắm!

Trước tiên là tụi Xuân Lan vô cùng hân hoan vui vẻ khi mà đón nhận thêm được rất nhiều bạn bè khắp nơi vào tham gia trang web Cao Thăng Úc Châu, nhất là Xuân Lan vui nhất là nhận giải người comment thứ 1000 (mà không phải là ly). Cái vui thứ hai của Xuân Lan là được ngồi bên cạnh cô Đình, cô kể về kỷ niệm ngày xưa cô và thầy yêu nhau (vậy là vô hệ Xuân Lan rồi hihi nhưng mà hông dám viết xì to ri của thầy đâu! Thầy nói thầy không biết xài internet (nhờ ai đọc xong mang ra tam sao thất bổn tới tai thầy có chuyện gì thì Xuân Lan bị chết... oan.) Ngay cả cô mà còn rất vui khi

kể chuyện về kỷ niệm hưởng chi tụi mình phải không? (Chèn ơi kỷ niệm xưa còn xưa hơn tụi mình nữa vậy mà khi nhắc lại cô cười rất tươi và làm cô xinh đẹp và trẻ ra giống như trở lại thời teen hihi tụi mình cũng vậy! Nhắc về kỷ niệm mà vui thì tại sao chúng ta không nhắc nhỉ? Vậy thì xin đừng kết tội Xuân Lan nha! (Nếu cười 10 lần thì cảm ơn nhỏ này một lần thôi!)

Thầy Đình góp câu chuyện vui ẩn ý "ông xã" làm cả nhóm cười quá trời, thầy còn kết một câu "ai nói mấy thầy không đùa phải không?" Cảm ơn thầy cứ nhìn thấy các thầy vui vẻ cười giòn là lòng tụi em rất vui.

Nói chung là nhóm Cao Thăng Úc Châu cảm ơn các anh em mình khắp nơi trên thế giới đã ghé vào thăm trang web xiết chặt bàn tay để giữ lại mỗi thâm tình hơn mấy chục năm qua và mong rằng chúng ta luôn luôn như thế. Hy vọng đón chào thêm anh em bạn bè và các thầy cô, nếu có dịp sang thăm nước chuột tụi này đừng ngại ngùng mà không liên lạc với tụi em nha! Chỉ cần bỏ 1 tin trên web hay gởi vào email của Xuân Lan là mấy anh và các thầy sẽ được đón tiếp. Welcome!

Anh Đạt và bà xã lái xe hơn 3 tiếng đồng hồ từ Canberra tới nơi cùng vui chơi với anh em (phải tới chứ trao giải cho Xuân Lan mà hihi..). Thật đầy nghĩa tình. Cao Thăng Úc Châu tuy nhóm nhỏ mà tấm lòng không nhỏ. Không tin hả gặp đi rồi sẽ biết, vào để mà ra không để em Kim lúc nào cũng bám chặt để chằm (cái này thầy Đình đây kinh nghiệm rồi hihi..)

Buổi liên hoan kéo dài cho đến 1 giờ sáng, anh Hiền có khách gọi ra ngoài cũng quay trở lại chơi tiếp còn anh Huỳnh Cần về coi người ta sửa cái lò gas xong lúc 1 giờ ảnh gọi điện thoại lại hỏi mọi người còn đó không để ảnh quay lại. (Ồi nghĩa bạn bè tình anh em sao mà gần bó...)

Bên này họp là vậy đó, không có dancing cũng không có hát bài "Nhạc rừng" giống như nhóm Cao Thăng San Jose, chắc cũng không được ngồi xỏm nói chuyện vui vẻ như mấy tiểu thương chợ chòm hóm ở Việt Nam hihi...) Nhưng mà ở đâu chắc chúng ta cũng chơi hết mình, đem hết tình ra mà đối xử vậy mới là Cao Thăng phải không?

Thầy Hùng đeo kính cận, có giọng nói sang sảng, ít nói vui tính.

Thật ra thì sau giải phóng lớp Xuân Lan mới được học với thầy Hùng một trong những môn liên quan đến điện tử, cũng không nhớ trước 75 ở trường thầy dạy môn gì? Nhưng khi mà được phân công vào dạy lớp Xuân Lan thì Xuân Lan

thấy thầy buồn lắm (hình như thầy có một chút không hài lòng cái gì đó với ban lãnh đạo nhà trường, chắc là phân công thầy trái ngành nghề (hay là thầy nhận ra được đời thầy sẽ bị tan nát từ đây khi bị dạy lớp Xuân Lan ta!) nhưng mà thầy không nói ra, đôi mắt thầy chứa đựng sự ưu uất buồn phiền Xuân Lan cảm giác như vậy!

. Vui lắm mỗi lần thầy giảng bài bao giờ thầy cũng kèm một câu:

- Em nào không biết hỏi thầy Chi, tui cũng không biết thầy Chi mới chỉ tui hồi này.

Cả lớp cười ó lên.

Những năm đó kinh tế khó khăn nhà nào cũng phải ăn độn bo bo, bột mì, khoai mì... Thầy Hùng vô lớp kể nhà tui nuôi mấy trăm con gà nên ngày nào cũng ăn toàn thịt gà.

Mấy bàn ò lên ganh tị :

- Thầy sướng nhì ăn toàn thịt gà.

- Sướng gì gà toi bỏ thì tiếc tui phải ăn. (Thầy nói rồi thầy cười chắc thầy cố ý chọc tụi Xuân Lan háu ăn), Thầy Hùng nói.

Hạnh mới vọt miệng nói:

- Thầy ăn gà toi coi chừng có ngày thầy toi như gà đó thầy. Thầy Hùng tức quá chửi Hạnh một trận. (Thần khẩu hại xác phàm mà).

Mắc cười lắm hồi đó học điện tử mấy thầy chia lớp Xuân Lan ra làm 4 tổ mỗi thầy phụ trách một tổ để học thực hành. Thầy Hùng phụ trách tổ trong đó có Hạnh và Thoại Vân. Buổi sáng thì học lý thuyết buổi chiều học thực hành. Thầy Hùng kêu gọi Thoại Vân và Hạnh ở lại học thực hành thầy cho tụi nó tiêu chuẩn nửa ổ bánh mì nóng giòn của thầy, kêu gọi như năn nỉ (chắc thầy nghĩ "học thầy không tày học bạn" nên thầy muốn thực tập chung với bạn, vì thầy Chi chỉ thầy, đâu có đủ thời gian để thầy cập nhật đâu hihi...).

Vậy mà tụi nó lấu cá lắm học sáng xong ở lại ngủ trưa thức dậy ăn phần bánh mì của thầy Hùng xong trốn về bỏ thực hành luôn. (Hồng biết bây giờ bạn Hùng còn nhớ cái gì về điện tử không ta? nghi quá! hay là giống lớp Xuân Lan quên hết rồi hihi..).

Mấy thầy của lớp Xuân Lan là vậy đó, lúc nào cũng có sự dịu dàng ẩn trong tính nghiêm túc nhưng mà rất yêu thương học sinh, lắm lúc làm cho tụi Xuân Lan lờn mặt, người ta có câu "phụ nữ được đấng chân, lân đấng đầu chắc là vậy mà!" Bây giờ lớn lên có con cái nhìn lại những sự phá phách này mà thương các thầy quá! chắc tụi Xuân Lan phải xin lỗi các thầy bao nhiêu lần cũng không đủ. Em thay mặt các bạn xin lỗi thầy, thầy ơi! ●

Nguyễn Xuân Lan

10CT5 1974-1975, Điện Tử 2 1976-1977

CT Úc Châu sinh hoạt

Hành Trình Nhiều Năm

Vũ Hữu Độ (CT 71-76)

- 1/ Tôi chưa về trường từ sau thôi học.
Dù mỗi lần qua, đều ngước mắt nhìn
Có còn gì không? Ngăn tôi dừng bước
Tất cả lạnh lùng _ bốp chết niềm tin.
- 2/ Cổng trường bây giờ, im lìm khép chặt
Bên trong nào biết còn lâu đồng hồ?
Bàn cũ ai ngồi học trong lớp cũ
Ai đang giảng bài trên bục giảng xưa.
- 3/ Tôi có ở đây bao nhiêu bè bạn
Tôi học ở đây bao nhiêu người thầy
Tôi nhận ở đây rất nhiều kỷ niệm
Giờ còn gì đâu? nhạt nhòa đổi thay
- 4/ Tôi chưa gặp thầy từ sau thôi học
Bạn bè luân lạc, dần bật tin nhau
Cơm áo, giang hồ, tù đầy, vượt biển
Thi thoảng nghe đồn, thêm một niềm đau.
- 5/ Anh em ra trường đi không thăm tích
Cuối đời gặp lại, đất khách quê người
Hào khí năm nào còn đầy ánh mắt?
Dẫu rằng tồn tại _ cay đắng đầy vơi
- 6/ Trường đồ mã quyện, vùi trong đất nước?
Đầu râu lấm bạc, chí lớn tài hèn?
Ai đó dập vùi theo giòng lịch sử
Nhìn nhau _ghèn ghen_ đất lạ _ người quen
- 7/ Anh đi chỉ vì bơ thừa sữa cạn?
Anh đi chỉ vì nhà lầu xe hơi?
Vì sao ra đi _làm ơn nói thực
Ám ảnh một đời, câu hỏi của tôi.
- 8/ Bây giờ ngồi đây nói câu chuyện mới
Thầy cũ _ trường xưa _ xa nửa địa cầu
Xen lẫn tương phùng _ nổi sầu viễn xứ
Quê nhà không ở _ sao nghĩ mà đau.

Vũ Hữu Độ (CT 71-76)

13-03-2013

Thầy

Cơn gió vô tình thổi mạnh sáng nay
Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng
Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn
Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi

Bao năm rồi? Đã bao năm rồi hở? Thầy ơi ...
Lớp học trò ra đi, còn thầy ở lại
Mái chèo đó là những viên phấn trắng
Và thầy là người đưa đò cần mẫn
Cho chúng con định hướng tương lai

Thời gian ơi xin dừng lại dừng trôi
Cho chúng con khoanh tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu ...

Ngân Hoàng

Vũ Hữu Độ

Hồi Tưởng Về Thầy Tăng Đồng Trước

Nguyễn Thị Kim Hoa

Kính Thưa Thầy ...

Trong dòng đời hối hả với lo toan cuộc sống mà chúng con đều bị cuốn hút theo thời gian không gian bận bịu mưu sinh cuộc sống cho gia đình bé nhỏ của chúng con mà vô tình đã quên đi tất cả ân tình thâm thiết của tất cả các Thầy đã dìu dắt chúng con trước thềm học đường để bước vào ngôi trường đời.

Hồi tưởng về thầy với tất cả lòng kính trọng, ngày xưa chúng con còn trẻ dại, ngu ngơ ham chơi mà không thông suốt, khi Thầy ra sức cố gắng rèn luyện cho chúng con trở thành người tốt, có ích cho đời và chính bản thân mình ... thế mà chúng con có hiểu thấu đáo đâu, lo mãi mê ham vui bỏ học để làm buồn lòng Thầy.

Chúng con còn nhớ như in những lời dạy của Thầy, khi các con là học sinh nữ: " Các con nên nhớ dù sao cũng là lớp nữ nên phải có một chút gì đó về dịu dàng về đằm thắm về nữ tính của người con gái các con phải giữ lại cho chính mình & càng không thể như các bạn nam được". Thầy là người hay nhắc nhở nhiều nhất về tính chất nữ tính trong tất cả chúng con .

Thầy nghiêm nghị nhưng Thầy rất bao dung che chở thương bọn mình mà ngày đó tụi mình không hề nghĩ tới cứ hay chọc phá Thầy, làm ngược lại lời dạy mà Thầy đã tâm huyết truyền dạy cho chúng con ... thế mà Thầy chẳng giận chẳng nóng chỉ mỉm cười lắc nhẹ đầu ... với nỗi niềm thương cảm mà chúng con - chưa hề nhận ra ngay thời điểm bấy giờ ... vô tư ngỗ nghịch không một chút đồng cảm thương Thầy.

Đến khi đối mặt với trường đời thì mới hay, lời Thầy dạy kia là thấu đáo là hữu dụng cho chính bản thân mình ... Thì hời ôi ... !!!! Thầy đã không còn nữa ... Rồi chưa kịp báo ân sâu chưa kịp tìm về thăm vấn an sức khỏe Thầy, thì Thầy đã ra đi mãi mãi ...

Thầy ơi ... Chúng con thật sự xa Thầy vĩnh viễn ... Còn có kịp đâu lần cuối tiễn đưa Thầy cũng chẳng hay ... Chúng con quá muộn màng cho ngày trở về bên Thầy của mình, trong nước mắt xót thương nuối tiếc ân hận này ... Chưa kịp nói lời ăn năn tạ lỗi cùng Thầy đã làm Thầy buồn giận trong suốt thời gian dạy dỗ chúng con ...

Hương A, Kim Hoa, Lê Hằng, Hoài Hương, Đức Hạnh, Lan B, Đàm Chi, Thoại Vân

Tình thương Thầy che khuất nỗi muộn phiền khi chúng con lầm lỗi, Thầy ân cần chỉ bảo luôn nở nụ cười ... khóa lấp xoa dịu nỗi lòng chúng con khi hoang mang chao đảo lúc ra trường ... Thầy trao tất cả tâm tình người Thầy

cho chúng con, vậy mà chúng con nhận lấy trong sự hồ hững xa xăm ... bước xa ngôi trường quên hẳn bóng dáng thân thương của các Thầy... vẫn còn dõi theo đàn con trẻ ... chúng con tung tăng đua bơi ngụp lặn với đời mà bỏ quên cái ân tình sâu nặng của tất cả các Thầy.

Lần cuối trở về bên Thầy trong muện màng thấp nén nhang Kính Trọng dâng lên bàn thờ với hai hàng nước mắt ngấn lệ này... chẳng còn ai lau nhẹ vuốt đầu xoa dịu cho chúng con nữa rồi ... Thầy đã ra đi mãi mãi trên cõi đời này ... nhưng không bao giờ phai nhạt trong lòng tất cả chúng con luôn Tôn Kính Trọng hướng về Thầy ...

Giọt nước mắt rơi muện màng thương cảm nhớ về Thầy Kính Yêu của chúng con ... Xin nguyện cho linh hồn Thầy siêu thoát trầm luân sinh vào cõi an lành.●

Nguyễn Thị Kim Hoa

10CT5 1974-1975, Điện Tử 2 1976-1977

Decorative flourish
Thơ Suu Tâm

*Mùa thu ấy rêu phong tường cũ
Lá me là tả cuối thềm
Có đàn sẻ về đây ngủ
Nghe lời cô giảng dịu êm*

*Cô là người gieo ánh sáng,
Cho chồi em chớm nụ xanh tươi
Cô là người khơi suối nước.
Cho sông em ấm áp tình người*

*Mai xa rồi ta gửi lại trường xưa
Ơn thầy cô với bao điều thâm lặng
Dẫu không nói nhưng lòng ta tự biết
Suốt cuộc đời ta nợ một niềm tin*

*Đò xưa lớp lớp muôn dòng chảy
Trò nay dâng kính vạn đóa hồng
Con đò cũ vẫn miệt mài sớm trưa
Vượt sóng gió đưa bao dòng lũ khách*

*Ơn thầy dẫn con vào rừng trí thức
Nghĩa cô dắt trò đến biển yêu thương
Người bắc cầu đưa em sang sông
Bao nhiêu đợt sóng, bấy công ơn người*

*Con phương xa từ nửa vòng trái đất
Vẫn nặng lòng với lời giảng thầy cho
Thầy còn đó âm thầm như bến đợi
Đến giảng đường chờ đợi những đứa con xa*

*Tạ ơn thầy đã dẫn con vào rừng trí thức
Cảm nghĩa cô đã dắt trò đến biển yêu thương
Trên bục giảng cùng bảng đen phấn trắng
Mỗi thầy cô là một tấm gương soi
Phấn trắng cho em kiến thức vào đời
Bảng đen giúp em nhớ về cội nguồn cuộc sống.●*

Nhớ Về Các Thầy

Nguyễn Thị Lan (B)
10CT5 – 1974

Nhớ về thầy Tăng Đồng Trước

Trái qua Phải: Đức Hạnh, Lê Hằng, Đàm Chi, Kim Hoa, Ngọc Lan, Lan B, Hương A, Thoại Vân

Sáng nay được biết tin thầy đã ra đi ... đi mãi không về. Con chợt bàng hoàng sửng sốt ,thầy ơi! Con không muốn tin đó là sự thật. Dẫu biết là đời..... chỉ là cõi tạm, cát bụi sẽ trở vềcát bụi. Ai đã mang kiếp con người đều phải trải qua, dù là sớm hay muộn. Nhưng trong con cảm thấy có gì xót xa quá! Với sự hối hận đang giày xéo, vì bao lần dự định đến thăm thầy, nhưng cũng không đi mà chỉ hỏi qua điện thoại mà không gặp được thầy. Con đâu biết lúc đó thầy đã không còn, con vô tâm quá và thờ ơ Hình ảnh thầy hiện ra trong trí nhớ của con, nụ cười hiền hòa ,ánh mắt bao dung. Với tuổi học trò, đã bao lần chúng con nghịch phá.

Thầy là người Bắc, nói giọng hơi khó nghe, thầy có một đặc điểm mỗi câu nói thầy hay có chữ "ạ" đầu tiên. Dân gian mình có câu " chữ cha không bằng nhái giọng " thế mà chúng con lại lấy đó làm đề tài chọc phá. Con nhớ lớp đi lao động 1 tuần, có thầy và thầy Phúc đi cùng. Sau thời gian lao động là nghỉ trưa, thầy nằm nghỉ trên chiếc võng, tụi con đi qua đi lại, ngang chỗ thầy và nói lớn " các bạn yên lặng cho thầy nghỉ " thật ra là phá không để cho thầy nghỉ trưa. Vậy đó mà thầy không hề giận hay la, thầy nói với thầy Phúc " tụi nhỏ nói để yên tụi ngủ mà la vậy làm sao mà ngủ.

Giờ đây con nghĩ và nhớ đến thầy đã muộn, thầy là người đưa đờ, chúng con là khách , mà khách thì có được mấy người trở lại. Sau những tháng ngày lo toan với bao bồn phận và trách nhiệm. Hôm nay đây con đã bước qua tuổi hơn nửa đời người, cái tuổi mà gần đất xa trời. Lúc này con mới nhớ đến thầy cô đã dạy dỗ con bao năm.Con đáng trách quá, đâu thể nào đổ thừa cho cuộc sống đã cuốn hút con vào mà lỗi ở con đã thờ ơ. Con có thể đốt lên được ngọn lửa nhỏ nhoi mà mang lại một chút ấm áp cho cuộc sống, chỉ bằng một hành động, và một tấm lòng bé nhỏ mà tại sao???? Bao năm qua con đã không thể hiện được, lương tâm con dẫn vật ,giọt nước mắt muộn màng đã đánh thức trái tim con.

Thầy ơi! Con xin hứa từ đây con sẽ cố gắng thực hiện những gì mà con có thể, để không nói lời hối tiếc như bây giờ

Con nguyện cầu mong hương linh thầy yên nghỉ nơi cõi vĩnh hằng và xin thầy nhận lấy lời xin lỗi muộn màng của con .

Nhớ về thầy Nguyễn Văn Phúc

Thế là thầy đã ra đi được bao nhiêu năm? con cũng không biết nữa, con đáng trách quá phải không thầy. Nhưng có một điều là con không bao giờ quên được ơn nghĩa của thầy, ngoài việc thầy dạy con mà thầy còn là người cứu mạng. ơn nghĩa đó không bao giờ còn đến đáp nổi .

Vào năm 1977 lớp con phải đi lao động ở nông trường Thái Mỹ, vì là lớp nữ nên nhà trường đã cử 2 thầy là thầy Tăng đồng Trước và thầy Nguyễn văn Phúc theo để giám sát. Chúng con mang tiếng là nữ chứ thật ra cũng phá chẳng kém gì nam, lớp được phân chia ra làm nhiều tổ ,1 tổ 5 -6 người, tổ con gồm có Kim Hoa, Ly Lan, Thoại Vân, Lan A (Bà lớn) Dung (Bà nhỏ) . Mỗi buổi sáng thầy trò vác cuốc, sêng đi đào kênh vừa đi vừa trò chuyện thật rôm rả, vì đây là lần đầu tiên chúng con được đi và sinh hoạt cộng đồng, nên lúc ấy rất là khí thế bà Nhỏ, bà Lớn vác cuốc trên vai vừa đi vừa hát "má em hùng đông đi cày bừa, tía em hùng đông đi cày bừa, má em là 1 người nông dân, tía em là 1 người nông dân, cùng sống trên đồng ban mai " và cả nhóm phụ họa theo. Thầy nhìn tụi con cười, là dân thành phố không quen lao động nên khi đi đào kênh vài bạn đã trang bị cho mình thật kỹ càng như khăn che mặt, áo dài tay, đeo găng, đội nón rộng vành che nắng, nhìn cứ như bọn khủng bố vậy. Ra đến nơi đào kênh đã có 2 anh thanh niên xung phong đứng đó để hướng dẫn, và phân chia 1 tổ đào là bao nhiêu .

Lần đầu tiên làm quen với cây cuốc không biết xúc sêng ra làm sao, thế là trong nhóm bàn nhau mỗi đứa sẽ nhờ các anh chỉ cách đào. Đầu tiên là chị Bông nhà mình, nhỏ nhẹ, thỏ thẻ nói " anh ơi chỉ giùm em cách đào " "anh ơi! Anh ơi! Trời ơi! Nghe ngọt như mía lùi vậy, bình thường mà ngọt được như vậy chết liền đó và cứ thế hết người này tới người khác nhờ. Trong lúc lao động các bạn lúi húi lo đào, nhóm tụi con bàn nhau phá, một đứa cúi xuống lượm 1 nắm đất đỏ vo tròn lại, bao nhiêu bạn còn lại giả bộ đào ,1...2...3.... vèo... nắm đất đó được chọi trúng bạn Ngọc Oanh, vừa lúc đó bạn Chung Bùi nhìn về phía Oanh và chuyện gì đến đã đến. Một cuộc gây lộn lời qua tiếng lại, còn bọn con thì nhìn nhau mà cười, còn giả bộ hỏi thăm nữa chứ. Cuối ngày các anh đi dùng thước để đo độ sâu của kênh đào được, chúng con đào 1 chỗ sâu nhất và để cây ngay chỗ ấy cho đúng tiêu chuẩn (vì lúc đó kênh có nước nên không thấy chỗ cạn hay sâu) , và khoảng cách chỉ tiêu đào đã được tụi con ăn gian bằng cách nhích cây cắm làm dấu lại ngắn hơn. Con nhớ lúc đó nghe tiếng Chung Bùi nói "ủa sao bên tổ của con đào dài vậy thầy" . Khi ấy tụi con nhìn nhau mà ôm bụng cười .

Chiều về trên quãng đường đi ngang qua những con kênh đã được đào từ khi nào, để về lảng trại thầy trò rờn rã cùng nhau mà về. Nhóm tụi con cứ lúi dần... lúi dần về cuối đoàn vì có hẹn cùng nhau tắm kênh. Trên dòng sông nước đục vàng, gió thổi mát, mặt nước gợn lăn tăn, bọn con ngừng lại, con nói với mấy bạn - tụi bây xem tao bơi nè (thật ra con không biết bơi, chỉ biết nín thở quào quào một đoạn, vì thấy bề ngang con kênh cũng ngắn nên muốn lấy le với mấy bạn, tiếng vỗ tay hoan hô. Ơc.... Ơc... hoảng hốt, tay chân quơ quào búa xua, con có cảm tưởng như người bắt đầu chìm và con cảm nhận được con đang sợ rất sợ và hình như có ai đang ôm hay kéo con gì đó, con không còn biết... gì nữa. Sau này nghe Kim Hoa nói lại lúc đầu thấy con làm xôm tụ quá tưởng con biết bơi, ai dè từ... từ thấy con chìm, nghĩ là con đang đùa nhưng thấy con quơ quào chới với và chìm nên la lên ơi... ơi gọi thầy. Có lẽ thầy cũng đã đoán được ý định của tụi con nên thầy cũng đi gần đó nên đã kịp thời cứu giúp .

Giờ đây thầy đã thật sự đi xa rồi, đám học trò ngày ấy bây giờ đã là bà nội, ngoại. Khi gặp lại nhau chúng con vẫn nhắc về thầy và tiếc nuối đã không còn cơ hội được gặp lại thầy, riêng con ngàn.... lời vạnlời cũng không tỏ hết lời công ơn của thầy đã cứu mạng này. Con xin thắp nén nhang lòng để nơi nào đó thầy cảm thấy ấm áp vì có cô học trò nhỏ vẫn mãi nhớ đến thầy kính yêu.●

Nguyễn Thị Lan (B)

10CT5 1974-1975, Điện Tử 2 1976-1977

Thơ Sư Tâm

*Dòng sông sâu con sào dài đo được
 Lòng người đưa đò ai biết được sự bao la.
 Thời gian dẫu bạc mái đầu
 Tim trò vẫn tạc đậm câu ơn thầy. ●*

Nguyễn Thị Kim Hoa

Viết về Thầy Lê Quang Tân

Bài thơ dựa theo truyện kể của Công Minh

Liên lạc Thầy Lê Quang Tân

*Ba lăm năm điện thoại về thăm
Hồi hộp đợi chuông nghe tưởng lăm
Dạ có phải Thầy dạy Cao Thắng
Tôi đây thầy giáo Lê Quang Tân
Đúng Thầy giọng nói còn thanh thản
Tim bấn rung lên nhẹ nhõm lòng
Thầy nhớ Công Minh trò học cũ
Kính Thầy sức khỏe thật vô cương*

Thầy trò hàn huyên

*Ngần ấy năm liên lạc được Thầy
Thầy trò cùng nhắc lại vui vầy
Thầy tôi thích mặc sơ mi trắng
Với quần tây đậm ấy mà thôi
Giản dị trông hiền hòa khỏe lăm
Đùa thầy hỏi có đổi xiêm y
Thích vậy ừa thầy không có đổi
Xuề xòa nở thắm nụ cười tươi*

*Bài thơ Kính tặng
Thầy Lê Quang Tân*

*Kính gửi Thầy ơi ! các bạn con
Tìm trang địa chỉ mãi đâu còn
Thầy trò tưởng đã thôi không gặp
Mấy chục năm trôi dĩ vãng mòn
Bỗng nhận tin vui ồ ạt đến
Trò xưa lũ lượt kéo thăm nom
Niềm vui đó khiến con không thể
Giữ bút yên mà chẳng viết thêm ...*

Kính xin Thầy cho chúng con
chia sẻ thêm niềm vui chung
với Thầy ...
Kính chúc sức khỏe đến với Thầy ...
Kính Thầy,

NTKH CT5

Xin Thấy lời giáo huấn

Kính thăm đến Thầy Nguyễn Văn Hội
Bạn Lan nói Thấy hỏi thăm trò
Cô Hoa tên đó Kừ hờ ...
Thầy đây có đọc bài cô trò này

Nàng Lan thưa với Thầy là bạn
Kim Hoa bằng hữu bạn con thân
Gật gù thấy hỏi hai lần
Tôi thương vào đọc bài gắn bài xa

Thưa con có nghe qua Thấy hỏi
Lòng bấn vui con vội lên trang
Nhưng mong nhận được chút lòng
Thầy thương nhà bút vài dòng cùng trang

Biết Thấy xưa trưởng ban văn nghệ
Nay kính Thấy điệu nghệ thi nhân
Nhà bút thơ bay ăn cần
Về đường hươu chạy nhớ dẫn chuyện xưa

Chúng con nay lớn xưa trò cũ
Trong tâm luôn ấp ủ bóng Thấy
Ngưỡng mong giáo dưỡng lời Thấy
Khuyến lơn răn dạy đời này không phai

Giờ lớn tuổi với nhiều kinh nghiệm
Thời gian qua chiêm nghiệm khá đầy
Thế sự mưu sinh mãi này
Thầy thương trao lại trò đây tấm lòng

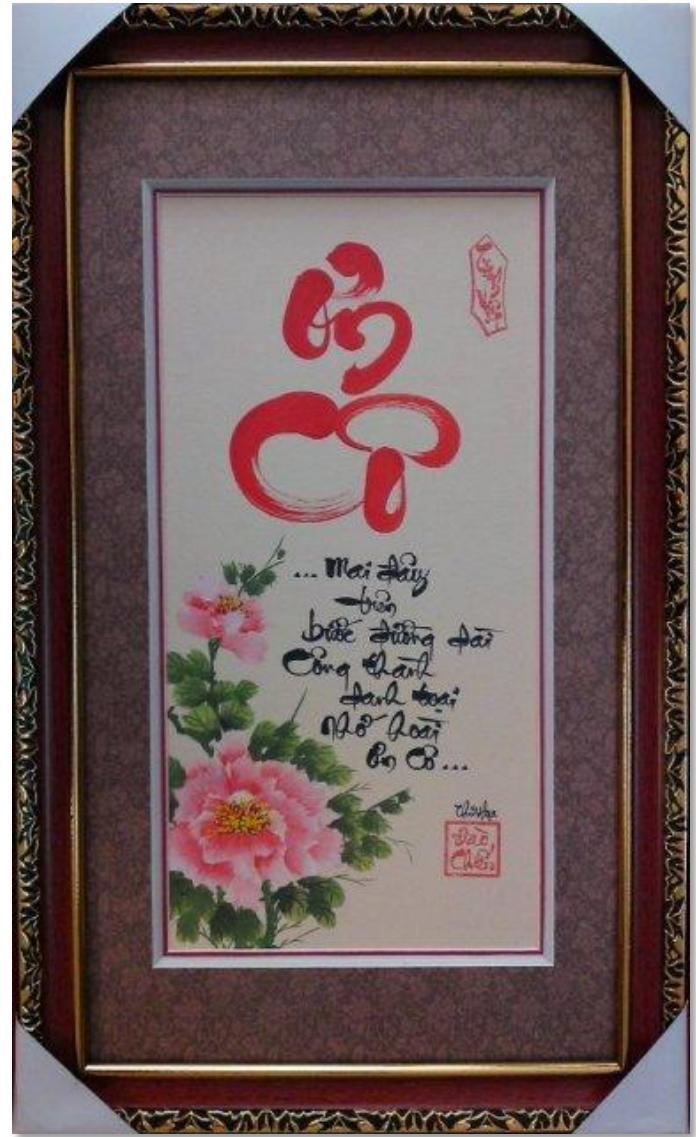
Ngày xưa dạy dỗ càng thương nhớ
Các trò Cao Thắng rõ thân thương
Tương thân tương ái cùng trường
Trò ngoan Thấy giỏi cảm thương tấm lòng

Lời chỉ dạy nặng lòng sâu sắc
Thầy nhà bút dẫn dắt chúng con
Cháy suối dòng thác trên non
Xuống triển núi lớn ào tuôn theo dòng

Ơn dạy bảo cứu mang trong dạ
Với Thấy Cò khắc tạ lòng mình
Hòa theo phong cảnh hữu tình
Thầy trò Cao Thắng ân tình đậm sâu

Cùng vài chữ giáo dẫu sâu lắng
Thầy thương nhà bút chẳng tiếc lời
Giúp trang trò nhỏ sáng ngời
Tinh thần hun đúc tuyệt vời dâng cao

Kính đến Thầy
NTKH CT5

Lời Hay Ý Đẹp

"Nếu người kỹ sư vui mừng nhìn thấy cây cầu mà mình vừa mới xây xong, người nông dân mỉm cười nhìn đồng lúa mình vừa mới trồng, thì người giáo viên vui sướng khi nhìn thấy học sinh đang trưởng thành, lớn lên." **Gôlôbôli**

"Giáo dục như ánh thái dương phản chiếu cả đến những gian nhà cỏ thấp bé, mái tranh của con nhà nghèo." **Pestalotti**

"Nhà giáo không phải là người nhồi nhét kiến thức, mà người khơi dậy ngọn lửa cho tâm hồn." **Uyliam Batơ Dit**

Cha Tôi Và Ngôi Trường Cũ

Hồ quang Trung

Thầy Đồng văn Quan và các học trò lớp 7D khóa 60-67. Ảnh chụp ngày 08/6/1961. Tác giả hàng đứng, thứ hai từ phải sang.

Trên trái đất này không có món quà nào ngọt ngào bằng tình yêu thương của người Cha.

Cicero

Tôi là một đứa trẻ hư hỏng từ thuở con mồi đủng quần ở lớp Nhì, lớp Nhất trường Tiểu Học Trương Minh Ký. Quận 1. Với sức học vào loại khá, nhưng tôi lại giỏi nhất là... cầm đầu các trò quậy phá, đập lộn, đánh đáo lố, tán u, tạt hình, bắn bi, bài cào v.v... các món này đều chơi ăn tiền, mà tôi luôn là người giỏi nhất!? Nên một phần lớn số tiền ăn sáng của các bạn đều lọt vào túi tôi qua các trò chơi này.

Nhân năm Quý Tỵ, tôi nhớ, hơn một thế kỷ trước; thần đồng Lê Quý Đôn ứng khẩu làm thơ diễn tả một cậu học trò hư như sau:

*Thẹn đên "hổ lửa" đau lòng mẹ.
Nay thét "mai gầm" xấu hổ cha!*

Và một trăm năm sau, nhà thơ tiền chiến đồng cảm nghĩ:

*"Đã nhiều phen trèo cổng bỏ trường về
Trong khi đó mẹ yêu đang ngồi khóc".*

Đây là phác thảo một cậu học trò với đầy đủ thói hư tật xấu: Chính là TÔI!

Tôi thường trốn học cùng lũ bạn đến bến đò Thủ Thiêm, gửi cặp táp nơi bà bán thuốc lá để tắm sông, bơi qua lại sông Saigon! Đặc biệt là vào những buổi trưa hè, cùng các bạn đi tắm mát...ở bồn nước tại giao lộ Nguyễn Huệ & Lê Lợi. Thật không may! Bọn chúng tôi gặp một ông Cảnh sát (không ngủ trưa?!) sau vài câu giáo huấn...ông tóm lấy sáu cái quần "tà lòn đang bỏ lẩn lóc trên bờ rồi lên xe đi thẳng!!! Dở khóc, dở cười, một lũ trẻ con tổng ngồng vừa đi vừa chạy về nhà trong cư xá Ngân khố (ngay góc đường Nguyễn Huệ, Ngô Đức Kế) . Tôi được cha thưởng cho một trận đòn nhớ đời về tội "vi phạm thuần phong mỹ tục" (!?) nơi công cộng.

Vốn là đứa trẻ hiếu động, những trò nghịch phá của tôi khiến cha nhiều phen đau đầu, nhức óc. Vì không hiềm lẫn phải nghe lời khiển trách của cô bác hàng xóm.

Thế là cha bàn với mẹ và ra quyết định là tôi phải thi vào Trường Kỹ Thuật Cao Thắng, để có nghề độ thân (Theo lời kể của mẹ tôi sau này). Tôi đã thi đậu vào lớp đệ Thất KTCT với thứ hạng khá cao!

Cha đưa tôi đến trường để xem lại kết quả...Trông cha rất vui, nụ cười hiền nở ra trên khuôn mặt phúc hậu!

Cha tôi là người không thường biểu lộ tình cảm, thế mà Người đã ôm hôn lên mái đầu húi cua khét nắng của tôi và khen: "con của ba giỏi quá"!

Vào năm 1960, thi đậu vào trường công là điều hãnh diện ở lứa tuổi của chúng tôi! Là một công chức Ngân khố, cha tôi phải nuôi cả bảy đứa con đang tuổi ăn học, thì học phí Trường tư cũng là một gánh nặng!

Tôi vào học lớp đệ Thất D, ban Pháp văn. Tôi bắt đầu làm quen với kềm, búa, giũa... qua các

buổi chiều học nghề ở các xưởng rèn, gò, hàn, động cơ nổ, điện v.v... Tôi từng tha tấm ván giặt đồ (bản vẽ) và thước chữ T, với nét mặt đầy tự hào qua các con phố quen để đến trường học vẽ Kỹ Nghệ họa. Cũng trong năm này, cha tôi đã phải nghỉ chơi môn quần vợt mà người yêu thích, để có đủ tiền mua sắm quần áo mới cho tôi nhập học!

Theo thời biểu, vào mỗi buổi trưa tôi mặc chiếc áo xanh đi đến xưởng học nghề. Cha thường xoa đầu và nhìn tôi với ánh mắt trìu mến (không giống vẻ nghiêm khắc khi răn dạy thằng con quá ư nghịch ngợm).! Nhờ cha, các thầy, kể cả các bạn đồng môn, tôi thuần tánh... và học hành rất chăm chỉ.

Tôi vẫn nhớ khuôn mặt phúc hậu của thầy Mẫn dạy môn văn, thầy Thức động cơ nổ, thầy Đặng môn Kỹ Nghệ họa v.v...Tôi được vinh dự học nhạc lý với thầy Dương Thiệu Tước, môn Mỹ thuật họa với thầy Trịnh Cung, Thể thao với thầy Thành, thầy Sửu...

Ở trường, chúng tôi chơi theo nhóm, các nghệ nhân hào hoa có Hồng Phước Mỹ, Trần xuân Nhu, Phan Thế Ngọc... Hiền lành là Ngô ngọc Thụ, Đình văn Trứ... Các vị đảng hoàng có Tuấn Nguyễn, Thành Bùi, "bạn" bác học có Tuấn Huỳnh (KTS), Đồng công Quan, Vũ văn Thành... Nhóm trung dung có tôi(Hồ quang Trung), Đoàn thành Trung, Trần ngọc Bái, Nguyễn trí Hoà, Tài Nguyễn, Thân khi già...

Học trò trường Cao Thăng có đặc thù là hiếm khi gây gổ với bạn đồng môn, nhưng nhiệt tình đập lộn với học sinh Võ Trường Toàn và các trường khác; vào các dịp đá bóng, tranh tài thể thao ở sân vận động Hoa Lư. Đặc biệt, dịp biển cổ năm 1963, học sinh Cao Thăng xuống đường đánh nhau với các nhóm biểu tình ở Hồ Nai, Biên Hòa...ở ngay công trường trước chợ Saigon. Đây là dịp được nghỉ học nhiều ngày, tôi và các bạn thân họp bàn "quốc sự" trong các rạp chiếu bóng Lê Lợi, Vĩnh Lợi, Rạng Đông... Phải thú nhận rằng tôi thuộc lòng tên các tài tử xi nê còn hơn là các bài học lịch sử, địa lý...

Hồ quang Trung
(CT60-67) 20/4/2013

Cho đến hôm nay, tôi vẫn chưa được biết ai là tác giả của hai câu thơ bất hủ này:

*Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng
Áo nào trắng bằng áo Gia Long! (hay Trưng Vương)*

Ôi! Cái công nghiệp dễ thương của các cậu học trò tự cho trường mình là nhất! Và cứ thế, thời gian lặng lẽ trôi đi, tình bạn với biết bao kỷ niệm vui, buồn..., giúp chúng tôi luôn tin yêu vào cuộc sống. Trải qua bao nhiêu dâu bể đời thường, tôi luôn luôn hãnh diện và tự hào đã được học và rèn luyện từ ngôi trường Kỹ Thuật Cao Thăng.

Với tôi, cũng có thể là cả các bạn đồng niên, vào cái tuổi ngấp nghé cổ lai hy, chúng ta thường nhớ về quá khứ hơn hiện tại. Giờ đây hồi tưởng lại, tôi thấy thương nhớ cha vô vàn. Văng vẳng bên tai lời của một ca khúc ca ngợi về cha: "*Tình cha ấm áp như vầng Thái Dương...*". Vâng, Cha chính là vầng Thái Dương của con, đã soi rọi và dẫn bước con trên đường đời. Tôi lại nhớ đến công ơn dạy dỗ của các thầy, những kỷ niệm vui buồn với bạn bè chung lớp. Từ ngày đầu tiên tôi bước chân vào lớp đệ Thất D trường KTCT, đến nay đã 53 năm, thời gian trôi qua, trôi mãi...

Nhà văn Hồ vạn Xuân của Trung Quốc có viết : "*Tất cả mọi đoàn tàu trên thế giới đều có đi có về, chỉ có đoàn tàu của năm tháng và cuộc đời, một đi không bao giờ trở lại!*" Đó là sự thật hiển nhiên, tất cả chúng ta, những mái đầu xanh ngày nào, giờ đều đã điểm sương... Các thầy, các bạn... mỗi người một phương, kẻ còn người mất!

Chỉ còn lại ngôi trường KỸ THUẬT CAO THĂNG, vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ đào tạo các thế hệ tiếp theo!

Tôi ghi lại những dòng này, thay một nén hương thơm gửi đến người cha hiền kính yêu, nỗi nhớ vô vàn đến các thầy, các bạn và ngôi trường Kỹ Thuật Cao Thăng thân yêu. ●

VỀ THĂM MẸ

Viết tặng Nguyễn Văn Lạc (Dallas, Texas USA) và những ai may mắn còn MẸ trên đời .

Con đi - Mẹ đợi, Mẹ chờ,
 Tháng ngày đặng đặng - bạc phơ mái đầu.
 Lệ già ướt vạt áo nâu,
 Đêm đêm Mẹ thức, nguyện cầu cho con.
 Nhớ con, lòng Mẹ héo hon,
 Bữa cơm Mẹ bỏ, không ngon giấc nồng.
 Ngày xưa Mẹ ẵm, Mẹ bồng,
 Nhìn con khôn lớn, Mẹ mong từng ngày.
 Thằng trâm, dẫu biển đổi thay,
 Con đi biệt biệt - chừa tay Mẹ già!
 Mẹ già ở lại quê nhà,
 Nhục buồng chuối chín, như hoa cuối mùa.

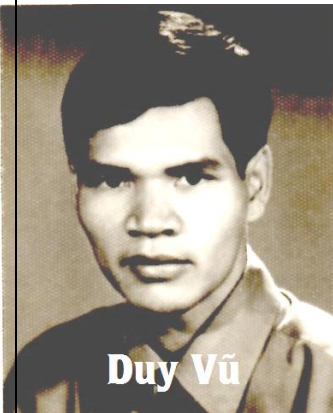
Dáng Mẹ cần côi, già nua,
 Liều xiêu tựa cửa, nhìn mưa ... mởi mơn!
 Vàng trắng khi khuyết, khi tròn,
 Lòng Mẹ muôn thuở thương con tràn đầy!

 Mẹ ơi, con đã về đây,
 Thăm Mẹ cho thỏa tháng ngày nhớ mong.
 Ôm con Mẹ thấy ấm lòng,
 Mẹ cười móm mém, hai dòng lệ tuôn...

Lê Hiệp

Duy Vũ
CT62-69

Sống
 Sáng ra thức dậy nhìn trời
 Cho' hơi nhẹ nhõm thấy đời tươi xanh
 Việc gì lo âu nghĩ quanh
 Hao tâm tổn khí lại sanh binh già
 Đau cho của có hằng hà
 Sinh cao chức trọng cũng là hư không
 Thế nên đừng phí hoài công
 Dưa dưa tranh lợi chằng nòng nọc gì
 Dấn dờ suy nghĩ mà chi
 Mở lòng bác ái từ bi giúp đỡ
 Quanh ta chi' có nụ cười
 Chân trời góc biển người người an vui.

Duy Vũ 30/4/2013
 Martha B. Hu

May Mà Có Em

Nguyễn Đăng Khôi

Chợt choàng tỉnh sau cái lay nhẹ và tiếng gọi của người y tá: "Mr. Nguyen, we're all done". Hẳn khẽ mở mắt và đủ tỉnh để nhận ra mình vừa qua cuộc giải phẫu, ánh sáng mờ dịu trong phòng hồi sinh làm đôi mắt dễ chịu đôi chút tuy vẫn còn mệt mỏi bởi thuốc tê cùng cơn mê dài, mí mắt nặng trĩu lơ lơ mọi vật mờ mờ như sương khói, tiếng máy điện tâm đồ vẫn nhè nhẹ beep beep đều đặn, có tiếng sột soạt trên đầu giường và hẳn cảm nhận hình như có người ý tá trực nào đó đang theo dõi những phản ứng cơ thể sau ca mổ.

Vài phút tỉnh tâm trôi qua, theo tự nhiên hẳn bắt đầu kiểm tra "tình hình chiến địa", cái mặt nạ dưỡng khí vương vướng chụp trên mặt, hai tay gắp những ống nhựa IV đang truyền thuốc hay nước biển gì đó, xuôi tay dọc theo thân mình bên phải hình như có những ống nhựa kích thước to hơn từ bên hông phải chạy ra, khều khều các ngón tay đụng vào thân thể vẫn nhận được sự va chạm cùng cảm giác, tiếp tục khảo sát xuống phía dưới miền nam nhúc nhích hai chân mọi chuyện yên ổn hẳn thở phào thầm nói: "vũ như cũ"(vẫn như cũ), bất chợt chân trái có cảm giác nặng nặng nơi đùi, giác quan nhận thức rằng một ống nhựa đang cột chặt vào đó một đầu chạy vào túi ny lông treo bên cạnh giường, đầu kia từ... "bộ xử lý trung ương"(CPU). Các bác sĩ đã làm những phương thức thông thường này trong lúc ngủ mê để tạo cho bệnh nhân sự dễ chịu, tránh di chuyển đụng chạm đến vết mổ lúc nằm liệt trên giường, hẳn thắc mắc không biết bác sĩ hay.. y tá nữ nào thực hiện y thuật này và tự hỏi chẳng biết có phải trả lời trước "tòa án nhân dân" về cái vụ làm "thất thoát quyền lợi quốc gia" hay không?

Chợt mỉm cười, hẳn nghĩ mình bây giờ với mặt nạ hơi cùng dây ống nhựa quấn tùm lum quanh người nom cứ như là các nhà phi hành vũ trụ, trông oai phong hay thê thảm? Có chút ê ẩm sau lưng cùng hơi thở ngắn khó khăn lại thêm hơi đau nơi cổ khi nuốt nước bọt, hẳn vẫn yên tâm vì biết

rằng mình đang sống trong một đất nước có nền y khoa hiện đại bậc nhất trên thế giới.

Nhưng thôi! Mọi chuyện dường như đã ổn rồi, việc đầu tiên phải làm là tạ ơn Thượng Đế, con người tâm linh như hẳn luôn đặt niềm tin và phó thác nơi đấng tối cao để tìm cái chân thiện mỹ, để được an ủi mạnh mẽ vượt qua những yếu đuối bản ngã, vương qua những nhọc nhằn thể xác khổ đau tâm hồn trong những lúc nghiệt ngã nhất của căn bệnh.

Tiếng người y tá quen thuộc lại vang lên: "Mr. Nguyen. You're in recovery room for an hour, we're monitoring your condition if you are stable, will transfer you to ICU, alright! I will inform your family". Khẽ gật đầu không nói lòng hẳn chùng xuống khi nhắc đến gia đình vợ con, chưa bao giờ hết trong lúc này gia đình là nguồn an ủi to lớn, là niềm ấm áp cho tâm hồn, là điểm tựa của bình an. Nào còn trẻ trung chi! Ở cái khoảng tuổi "ngũ thập tri thiên mệnh" chợt thấy mình như đứa trẻ con mẩu giáo mong mẹ đón sớm những khi tan trường về, hẳn mong có vợ con bên cạnh ngay bây giờ ngay phút này để yên lòng nhìn thấy người thân, để vui mừng vượt thoát hiểm nguy cười trong ánh mắt nồng cay, tay lại trong tay vẫn có nhau trong những ngày trước mặt. Hơn ba mươi năm gởi đời cho nhau hẳn nghĩ đến nàng, người đã chia sẻ ngọt bùi ân ái, gánh vác vinh nhục cuộc đời, nổi trôi theo bước thăng trầm cuộc sống, người đã cùng chồng gấn bó đời hoa.

Một thoáng hương xưa ngày cũ còn in đậm nét trong ký ức hiện về nơi chốn ấy, đứng trên dãy nhà lầu đồng hồ trong trường Kỹ Thuật Cao Thăng, ngôi trường mà hẳn và nàng cùng chung mái, lần đầu tiên đôi mắt như ngây dại, cuốn hút bởi một bóng hình trong tà áo dài trắng thướt tha với mái tóc huyền buông xõa đang thả những bước vu vơ dưới vòm cây Phượng vĩ, gió chiều lung linh giọt nắng dặt dìu tà áo bước chân đi, cánh Phượng đổ mơn man làn gió trái hồng gót nhỏ thơ ngây, lòng đầy với! Người chơi với!

Áo trắng như hồn em trắng trong
 Cho anh đơn đả ý thơ lòng
 Chênh vênh bóng nguyệt hồn thổn thức
 Mai về gác núi mộng xuân hồng
 Phượng nở trên bờ vai tóc mây
 Lòng anh mơ ý nhạc cung đây
 Sân trường hoa đỏ tình thơ đại
 Cả một dòng tâm mây trắng bay
 Sách vở tròn tay nhuộm nắng chiều
 Xôn xao vạt áo gió chao nghiêng
 Cuồng quay hồn đồ ngàn muôn lối
 Ngại phút trao tình theo gió xiêu
 Bước nhỏ vu vơ tựa ngóng chờ
 Anh về lớp học tụng kinh thơ
 Bên khung nguyệt lạnh vò trang giấy
 Áo trắng xin em chớ hững hờ!

Từ giây phút đó thơ lòng rộn rã, hẳn biết mình đã:

Ngây thơ đánh mất đời trai trẻ
 Khờ khạo làm rơi tuổi học trò
 Hoa lòng nở rộ trong vườn vắng
 Tim ngẩn ngơ say một bóng hình

Rồi hai người quen nhau, rồi hai người yêu nhau và hai người gởi đời cho nhau. Ba thập niên hơn rồi còn gì! Thời gian cứ thế chầm chậm trôi, lúc êm đềm lặng lẽ như mặt hồ thu, lúc mưa gào sóng vỗ như hôm nay trong tình huống này, hẳn năm đây nơi phòng hồi sinh để ngoài kia chắc hẳn nằng và các con đang lo lắng vô vàn.

Sáng sớm hôm nay đưa con gái lớn và nàng đưa hẳn vào nhà thương theo lịch trình đã định, suốt đoạn đường gần ba mươi phút nàng giữ vẻ bình tâm trò chuyện nhưng không giấu được niềm lo âu trong ánh mắt, đưa con gái cũng vậy có lẽ mẹ nó đã dặn không để lộ sự lo lắng ảnh hưởng đến tinh thần của bố nó. Hẳn biết điều đó qua cử chỉ nét mặt của hai mẹ con, đàn bà là như vậy đã yếu đuối về tình cảm có dấu chỗ này cũng lộ chỗ kia, mà điều này cũng bình thường thôi, có ai lại không quan tâm lo lắng trong khi gia đình đang có chuyện?

Riêng hẳn thì bình thản lắm, sự bình thản gần như chấp nhận, không phải tự nhiên mà có đâu, hẳn phải tự chiến đấu với chính mình trong những tháng ngày trị liệu, vượt qua thể xác yếu đuối từ những ngõ ngàng, giận dữ, lo lắng, suy nhược.... đến đối diện, tìm hiểu, lạc quan, chấp nhận... và đặt niềm tin nơi Thượng Đế qua lời cầu nguyện không thôi.

Cũng may, hẳn lại được có cái tính tiểu lâm, dí dỏm và có lẽ chính vì vậy mà tinh thần vui vẻ, thái độ yêu đời trong mọi hoàn cảnh, cũng vì cái tính dí dỏm đó mà.. nịnh vợ và.. chọc vợ là cái tính không thể.. thiếu được trong con người hẳn, hình như khi yêu người ta thường mang đối tượng mà diễn đạt trong tư tưởng, trong âm nhạc, hội họa hoặc trong văn chương thơ phú.

Hơn một trăm năm trước, thi sĩ Tú Xương cũng đã từng nịnh vợ qua thơ phú đó sao?

Quanh năm buôn bán ở mom sông
 Nuôi đủ năm con với một chồng
 Lặn lội thân cò khi quãng vắng
 Eo sèo mặt nước buổi đò đông
 (Trích trong Thương Vợ - Tú Xương)

Và lại, nịnh vợ nhà thì an tâm chứ nịnh vợ.. hàng xóm thì.. an táng ngay, nghĩ thế hẳn thường hay khôi hài với vợ trong những mẫu đối thoại hay sinh hoạt gia đình như trước đây vài hôm vào bữa ăn tối nhìn nàng chuẩn bị thức ăn, một vài sợi tóc bết mồ hôi lấm tẩm trên khuôn mặt đỏ hồng hơi nóng, hẳn nói nhẹ nhàng ra chiều.. cảm động:

"Em à! Đã mấy tháng nay, em chỉ một mình lo cho anh và gia đình vất vả quá, anh lấy làm áy náy. Giá mà em cho phép hai, ba (khúc này bị cà lăm).... dì nó về phụ với em một tay thì đỡ vất vả hơn không?"

Cứ như bình thường thì hẳn không dám trêu người như thế, nhưng hôm nay trong lòng vui vì mới hoàn tất xong bài thơ nịnh vợ, có ý muốn khoe nên phải tìm cách.. chọc.

Nghe chồng nói vẫn không ngừng tay, nàng chỉ cười...hiền hòa (?) và trả lời:

"Em thà **vật vã** một mình lo cho anh còn hơn có các... dì ... về thì em đành phải.. cắt **vật đi**, anh chọn cái nào?" (hình như khúc này bả.. nghiên răng).

Thằng bé nghe tiếng "cắt" mặt tái xanh, lạnh teo người từ đầu cho đến.. cuống, lấp bắp vượt ve vợ: "Đùa với em một tí chứ.. cái gì của riêng em thì trước giờ vẫn.. của riêng em cũng như anh ví em là y tá riêng vì chính em đã chăm sóc cho anh", rồi sẵn giọng ngâm nga bài thơ mới làm trong ngày.

Y Tá riêng

*Véo đùi tự hỏi số hay duyên?
Sấn sóc bên mình y tá riêng
Sáng áp.. môi hôn, cho tập thở
Chiều ôm ... má tựa, chỉ ngồi thiền
Cơm nhà quà vợ, ăn mau.. khỏe
Cháo chợ hàng tôm, ắt phải.. kiêng
Hết bệnh ngu chi khai báo sớm!
Đời người được mấy lúc lên tiên?*

Miễn man với những tình cảm như thế, chợt nghĩ đến niềm lo lắng mà nàng ở ngoài phòng đợi đang canh cánh bên lòng, thời gian dễ thường đã bao lâu rồi nhỉ? hần thăm hỏi. Tiếng máy vẫn beep nhẹ đều đặn trên đầu, căn phòng yên ắng đến lạ thường, đôi mắt nặng trĩu mệt mỏi nhưng lòng đang cảm xúc để hòa nhịp với những khắc khoải bên ngoài. Kề bên trong nào biết chi đâu qua cơn mê dài, người ở ngoài phạp phòng nóng ruột với âu lo.

Ngổn ngang trăm mối

*Đứng ngồi không ổn bạn lòng ơi!
Anh đã trong ca giải phẫu rồi
Lúc trước chỉ mình em.. độc ngắm
Bây chừ nhiều tá* nữ.. đồng coi
Ngổn ngang trăm mối lòng ray rức
Bức xúc muôn bề dạ rối tới
Lực bất tòng tâm thôi.. ấm ức
Đành lòng cho nước cuốn hoa trôi*

*Y tá

(Ấy chết, hình như.. lộn rồi không phải bài này, bài bên dưới)

Nặng trĩu tâm hồn

*Đứng ngồi không ổn bạn tình ơi!
Nặng trĩu âu lo ngập dáng người
Nhấp nhồm tâm hồn em bối rối
Lao xao thần xác tóc buông rơi
Thanh bình phước hạnh do trời phú
Sóng gió ba đào tự biển khơi
Khấn nguyện cầu xin ơn Thượng Đế*

An hòa nhân thế khắp muôn nơi

Mỉm cười với những cảm nhận đồng tình pha một chút khôi hài cho dù ngay trong cơn chập chờn nửa tỉnh nửa mê, thời gian có còn trôi hay không mà sao lâu quá? cố mở mắt nhìn quanh vẫn căn phòng với khoảng không gian vắng lạnh, bồn chồn thăm gọi tên người tên từng đứa con, cái hăm hở buổi hẹn hò thừa ban đầu dường như đã trở lại trong lúc này, có tiếng chân bước đâu đây rồi lại khuất xa, người y tá vẫn chưa trở lại, hần thiếp dần đi lúc cơn đau đang nhè nhẹ dâng.

Bao lâu rồi không biết, bỗng nhiên một va chạm da thịt ấm áp nơi bàn tay được lay nhẹ và giọng nói dịu dàng quen thuộc thân thương: "Anh! Anh đã tỉnh chưa? Có nhận ra em không?"

Khẽ mở mắt nhìn khuôn mặt thân quen, có một chút nóng ấm nơi khóe mắt, hần gật đầu không nói nhẹ xiết tay vợ rồi nắm chặt cho cảm xúc bật tung, ánh sáng mờ nhạt của căn phòng làm tăng thêm nét mệt mỏi âu lo nhưng nụ cười rạng rỡ nàng nói tiếp: "Bác sĩ cho em biết mọi chuyện tốt đẹp lắm, anh sẽ chóng lành thôi! Tạ ơn Chúa", vẫn không buông tay nhìn vợ với bao lòng thương cảm, hần cười với nàng từ đáy mắt đến vành môi. Tiếng người y tá bỗng vang lên xen giữa hai người: "Are you in pain, Mr. Nguyen? What level?", cơn đau đang âm ỉ từ nãy giờ chợt trở dậy làm khó chịu, hần cố nói to qua ống thở: "Yes, level 9".

Người y tá rời phòng sau khi đã tăng lượng thuốc giảm đau, nàng vuốt tóc chồng cho gọn ghẽ rồi thông thả tiếp chuyện: "Các anh chị em trong gia đình và các bạn Cao Thăng khắp nơi từ Úc, Mỹ đến Việt Nam gọi phone, gửi email chúc lành và cầu nguyện cho anh cảm động lắm, anh cố gắng vượt qua để còn đi hội ngộ vào tháng bảy năm nay anh nhé". Ngôi trường Cao Thăng thân thương với bao kỷ niệm học trò của hơn ba mươi năm về trước hiện về rõ như hôm qua, này đây dãy nhà để xe đối diện bên kia đường, chiếc xe sinh tử trước cổng trường của chị Nghĩa với những ly chè ngọt lịm làm thắm đỏ những làn môi các bóng hồng Cao Thăng, dãy văn phòng

bên tay phải, các phân xưởng phía sau ngang với nhà lầu đồng hồ, và đây nữa sân trường với bao ong bướm lượn bay chao, bức tượng Cao Thăng cùng cây Phượng vĩ nơi hân đã đánh mất.. ngày thơ. Bao nhiêu các bạn cùng trang lứa giờ đây tóc đã điểm sương da đã đổi màu, đường đời vụn lổn mà vẫn ân tình nặng nghĩa, chừ nằm đây giữa cơn mê đầy, cảm động vô vàn đến những người bạn quý thâm giao.

Bằng hữu chi giao

*Chân tình nhắn nhủ bạn gần xa
Nghĩa cử anh em thắm đậm đà
Chị chúc trời quang ngưng gió đổ
Anh cầu biển lặng tạnh mưa sa
Tình sâu bác gởi lòng thân mến
Nghĩa nặng tôi cầm dạ thiết tha
Lớp cũ trường xưa in đậm nét
Ghi lòng tạc nhớ chẳng phai pha*

Đứa con gái lớn và thằng út đến bên giường tự lúc nào, chỉ thấy chúng cầm tay xoa nhẹ, hai đứa mặt tươi tỉnh một chút nhìn bố, hân cười với các con cho chúng yên lòng rồi nắm tay hai đứa như thầm nói mọi chuyện đã qua.

"Con đã text cho em rồi, em đang trên đường về nhà" cô con gái nói về đứa em trai giữa đang lái xe về từ Los Angeles, gật đầu nhìn quanh thấy lòng ấm áp với gia đình tề tựu, cơn đau

hình như hết hân chẳng biết có phải vì thuốc hay vì tâm lý, thở một hơi nhẹ nhàng như quảng hết mọi gánh lo dù nhịp thở còn khó khăn, đưa mắt nhìn vợ đang quay qua nói chuyện với người y tá vừa trở lại, hân nghe loáng thoáng về liều lượng thuốc men, cách chăm sóc dinh dưỡng và chuẩn bị chuyển lên phòng ICU.

Miên man nghĩ đến những người vợ đã nhọc lòng lo lắng cho chồng, không than thở chẳng phàn nàn, chịu đựng an ủi và chia sẻ những bước thăng trầm, hân chợt nhớ đến chữ hiền thê mà trong văn chương ca tụng những vị nữ nhi phu nhân hiền thực, có biết bao hiền thê trên đời này đã và đang làm tròn thiên chức người vợ. Hân xúc cảm vô vàn khi nghe những mẫu chuyện dân gian tình vợ chồng xa xưa và mới đây trong vòng

anh em Cao Thăng có chuyện anh bạn năm bán thân bất toại, tình trạng thực vật trên giường hơn năm năm mà người vợ vẫn một lòng chăm sóc, và đây nữa có cô Cao Thăng ở Sài Gòn đã hết mực lo lắng, săn sóc cho chồng trong hoàn cảnh bệnh tình giống như hân và còn biết bao nữa những người vợ hiền đang tô điểm cho chồng con, vun xới hạnh phúc gia đình mà quên đi chính mình đã tàn phai nhan sắc.

Ôi! Những người vợ hiền ví như những thiên thần đang xoa dịu vết đau trần thế.

Thiên thần hạ giới

*Thiên thần hạ giới chốn bồng lai
Đằm thắm, dịu dàng, thật chẳng sai
Hạ giới cứu mang sầu thế tục
Lâm phạm gánh vác nợ trần ai
Khi thời hạnh phúc cùng san sẻ
Lúc thế thăng trầm chẳng bội thay
Một dạ sắt son tình nhật nguyệt
Chồng con nặng nợ má hồng phai*

Người y tá đến bên giường, tắt máy điện tâm đồ, gom lại những ống dây nhựa cho gọn ghẽ, vừa vỗ nhẹ vào vai vừa nói: "You are doing well Mr. Nguyen, we are preparing to transfer you to ICU in a minute. We wish you speedy recovery". Nàng vuốt nhẹ tay chồng dịu dàng: "Em và các con lên phòng đón anh, em biết số phòng rồi, họ bảo em lên trước rồi họ sẽ đưa anh lên bằng lối khác" nói đoạn nàng kéo chăn lên đắp cho hân rồi tắt tả theo hai con vào thang máy bên kia dãy hành lang bệnh viện. Từ trong phòng, quay đầu nhìn theo cảm động cho đến khi bóng nàng khuất hân sau hai cánh cửa từ từ khép lại, bất giác hân nói nhỏ: MAY MÀ CÓ EM.

By Đăng Khôi

Tặng bà xã yêu quý Kim Hương
San Jose 3/27/2013

Lớp của Kim Hương:

Hàng đứng: Nguyễn văn Mười, Lý Trung Nghĩa, (?), Trần Sang, Trần Thanh Hà, Lương Thị Thu, Trần Thị Kim Ngân, Hồ Đắc Nữ Ái Liên (Lớp phó học tập), Nguyễn Thị Lệ Chi, Nguyễn Thị Bích Ngọc. Hàng giữa: Võ Anh Dũng, Nguyễn văn Nhuận (Lớp Trưởng), Nguyễn Thanh Tâm, Trần Như Tiên (Lớp phó trật tự), Thầy Tùy chủ nhiệm lớp, Huỳnh Thị Thơ, Thái Thị Chi, Trần Ngọc Thanh, Ngũ Thị Kim Phượng, Trần Thị Kim Hương, Lê Thị Mai. Hàng ngồi: (?), Phạm Như Sỹ, Nguyễn Hoàng Hà, Nguyễn Thanh Minh, Dư văn Hóa, Dương Anh Sơn, Nguyễn Hữu Đoàn, (?), Lê Hồng Danh, Phạm Đại Dũng, Trần Quang Diệu, (?), Phạm Minh”]

Lời Tình Tự với Cao Thẳng

Vũ Kim Loan

Đã lâu lắm rồi, có một khoảng thời gian mình học ở trường Cao Thẳng. Đoạn đường đời giống như một chuyến xe lửa ghé qua nhiều trạm, và Cao Thẳng là một trạm ghé, mà mình dừng bước trong 3 năm liền để cố gắng

tạo cho mình một ít học vấn hành trang vào đời. Cao Thẳng là nơi tạo cho mình nhiều kỷ niệm êm đềm nhất trong quãng đường đời vì mình bắt đầu bước vào cái tuổi mộng mơ khi bước vào trường: 15 trăng tròn, 16 trăng treo, 17 xô giường chiếu.

Từ trái qua: Hoàng Hải, 2 cô văn phòng, Mai Tuyết, Ngọc Lan, Kim Loan, Nguyễn Tuyết, Kim Châu.

Tuổi thần tiên 15, cái tuổi tràn đầy nhựa sống và mơ ước, mình đang theo đuổi một tương lai và đây cũng là lý do chính để mình chọn trường Cao Thẳng, một trong những trường công lập mình được chọn vào học trong cuộc thi tuyển học sinh lớp 10 năm đó. Cao Thẳng cái tên lừng lẫy trong giới học đường đương thời, với thành tích của các bậc đàn anh, mình ngưỡng mộ từ lâu. Mình rất hạnh diện và nôn nóng chờ ngày nhập học.

Tuần lễ đầu tiên khi Thầy Hiệu Trưởng đến giới thiệu lớp và cho biết nguyên do thành lập tại sao lớp Cải Tiến CT5 hình thành. Đến lúc này thì mình mới biết là mình được vào Cao Thẳng theo hệ cải tiến, học nghề, không phải như mình đã dẹt tưởng. Mình thất vọng và thần thờ không biết phải làm gì và không biết đi về đâu vì học bạ đã rút ra khỏi trường cũ. Mình cũng không phải là một đứa trẻ dạn dĩ, chai mặt để xin quay về trường cũ. Thế rồi một năm trôi qua với ý định sẽ rời trường Cao Thẳng năm lên lớp 11. Mưu sự tại nhân, thành sự tại Thiên, tình hình đất nước thay đổi và lúc này việc học nghề trở nên hữu ích nên mình ở lại trường Cao Thẳng. Ôi ầu cũng là cái duyên!.

Nếu như Tô Hoài hay nhân vật hóa những động vật Dế Mèn hoặc Bọ Ngựa trong những tập truyện của Ông, mình lại xin tình nguyện làm "Dế Nhũ" từ ngày nhập học CT. Cái trường chi mà toàn màu xanh, đám áo dài trắng của mình trở nên lạc lõng trong vùng cấm địa. Cái đầu của mình bỗng dưng chúm nhũm khi đi vào trong sân trường. Không dám nhìn dọc, cũng chẳng dám nhìn ngang, chỉ có con mắt lảo liên dưới đất sợ đụng phải cái cột nào đó. Bao nhiêu năm học ở trường, nhưng mình không biết được nhiều về những phần đất khác của trường ngoài những lớp của mình được chỉ định phải đến. Sợ ơi là sợ nếu phải vượt qua sân trường để đến lớp học khác. Vô hình dung các bạn áo trắng của mình tự động kiếm bạn đồng hành, luôn cặp kè song song đi với nhau. Tuy vậy cũng có nhiều lúc phải độc hành, chân tay cuống quýt, thừa thãi, mình ngâm thơ "Đi Chùa Hương" của Nguyễn Nhược Pháp, "mình không dám đi mau, sợ "mấy anh" chê hấp tấp, số gian nan không giàu". Cái giác quan thứ sáu của mình phải làm việc tối đa để biết rằng khi không có ai chung quanh là ba chân, bốn cẳng mình chạy nước rút, vọt thiệt lẹ đến lớp học.

Giờ nghỉ trưa ở CT thật là lâu, không nhớ là bao lâu nhưng đủ giờ cho nhóm 6 đứa áo trắng thỉnh thoảng đạp xe đến thư viện Quốc Gia để trú ngụ nắng trưa và đọc truyện miễn phí. Tại mình chỉ ghé vào khu vực dành cho trẻ em thôi, tha hồ mà đọc. Thư viện ban trưa thật yên lặng, vắng vẻ quỵt với sự thanh thoát,

lao xao nhẹ nhàng của đám cỏ cây bên ngoài tạo cho mình liên tưởng tới những ngôi Chùa vắng vẻ có đám trẻ nhỏ 6 đứa đến đánh tan sự tĩnh mịch.

Việc học năm lớp 10 không gây ấn tượng nhiều cho mình bằng những buổi ăn trưa, trong giờ học mình chỉ nghỉ trưa nay sẽ ăn cái gì? Chu choa, cái trường chi mà năm ngay giữa phố phường ăn uống. Mình là khách hàng thân quen của quán hàng cóc, ổi ngay cửa trường (dĩ nhiên chỉ dám mua sau khi đi giám sát một vòng, có khi mấy vòng và khi không thấy bóng áo xanh). Có chi là lạ "Nắng mưa là chuyện của Trời, ăn hàng là chuyện của thời nữ sinh". Mình không biết các bạn cùng phái nghĩ sao, nhưng riêng mình bí quyết để giữ cái eo bận áo dài là ăn vặt nhiều hơn ăn thiệt, bảo đảm không lên kí lô.

Năm 16, ánh trăng sáng ngời và treo cao hơn. Cái tuổi này còn mơ mộng nhiều hơn trước. Với tình hình kinh tế lúc bấy giờ, bụng thì đói, mơ vẫn cứ mơ. Chỉ có mơ dệt, tưởng tượng thôi, chứ nhất như thỏ đẻ, chẳng dám làm gì hết. Bao nhiêu bài hát của Thái Hiền ca, Tuổi Mộng Mơ, Tuổi thần Tiên, Tuổi biết buồn, Tuổi vu vơ... mình thuộc nằm lòng. Bao nhiêu thơ văn lãng mạn học trò của Nguyễn Bính, Huy Cận, Xuân Diệu mình đều tươm tất chép xuống. Chưa đủ, mình sưu tầm luôn thơ của Lưu Trọng Lư, Hàn Mặc Tử, Nguyễn Tất Nhiên, Nguyễn Sa... Đọc hết Tuổi Hoa Xanh, Hoa Đỏ chuyển sang Hoa Tím, và hết nguyệt san Tuổi Hoa chuyển sang tạp chí Tuổi Ngọc, không những đọc một lần mà nhiều lần, đến độ chữ viết trong truyện trở nên mực in trong khối óc, thuộc nằm lòng từng lời thơ, khúc truyện.

Có lần, một cô bạn dễ thương trong lớp cho mình mượn cuốn truyện của Nhã Ca "Ngày Thơ, Tình Thơ", một truyện tình cảm nhẹ nhàng viết dựa trên bài thơ "Mùa Ngô Vàng" , "Thuở làm thơ yêu em" của Trần Dạ Từ. Mình đọc đêm, đọc ngày, đọc nhàu cả cuốn sách trước khi đem trả lại cho bạn. Mình cảm ơn bạn đã giới thiệu mình đến với Nhã Ca, đến với tủ sách trắng 16 của Bà. Mình rất thích những cuốn truyện, những bản nhạc hay những băng cassette với những bài hát nhẹ nhàng của thập niên 70 được chuyền tay trong lớp. Vắng vắng bên tai, mình còn nghe âm thanh của bản nhạc dịch sang lời Việt " thôi chia tay anh người bạn thân ơi, ta quen nhau khi mới lên năm hoặc mười ...". Thời gian này có được một tuyệt tác

nào, sách vở, hay thơ văn đều là những thành tích đáng kể, mình nâng niu, chép xuống, giữ gìn như báu vật.

Năm xưa thì mình ráng nhớ hết thơ văn, bây giờ thì chữ nghĩa trả lại hết cho tủ sách, cho khổ chủ. Ngay cả những kỷ niệm đẹp trong trường mình cũng không nhớ được hết. Loáng thoáng một vài hình ảnh thân lượm được, không trọn vẹn thành một câu chuyện để có thể ghi lại. Mình thăm phục các bạn đồng lứa, người có những trí nhớ phi thường, các bạn đã lưu trữ và ghi lại được tình tiết biết bao nhiêu hình ảnh trong lớp học, ngoài sân trường. Cảm ơn các bạn đã chia sẻ để cho mình được dịp ôn tưởng lại những hình ảnh xưa.

Vài hình ảnh mà riêng mình còn ghi lại được là những trái me chín lủng lẳng, khêu gợi trên cây mà mình có thể thấy được qua cửa sổ lớp học cạnh đường Pasteur. Lớp học Thêu May của mình ngay trên lầu, vừa tầm nhìn để thấy được những trái me không chủ nhân được trồng bên lề đường. Me vàng chín ngọt trên cây, nếu ăn được thì tuyệt cú mèo, chấm thêm một chút muối ớt thì phê khỏi biết. Mình bị phân tán tư tưởng rất nhiều trong những giờ học xướng may, mình muốn thử một lần cho biết hương vị me chín trên cây. Nhìn thì dễ, nhưng không cách nào hái được vì ngoài tầm tay. Cho tới giờ phút này mình không biết có bạn nào trong lớp hái được trái me nào không? vì mình cũng nghe nhiều bạn trầm trồ, chiêm ngưỡng người đẹp chín cây này lắm.

Kim Loan và Bùi Chung

Dưới lầu của xưởng may là nơi đậu xe đạp của riêng CT5, có cửa khóa đàn hoàng. Khi lớp học bắt đầu là cửa được khóa lại. Một buổi sáng, sau khi tan học, mình bước vào sân để lấy xe và thấy được trong rổ xe của mình, nơi mình hay để cặp táp, có một cành Phượng Vĩ mới hái. Cành cây còn lẳng đọng nước của

trận mưa mới vừa ào qua. Cành lá có nhiều hoa Phượng đỏ rực, lấm tấm những nụ chớm nở làm mình liên tưởng ngay tới những trưa hè lúc thiếu thời, mình trốn ngủ cùng với đứa bạn gái lảng giềng đi lượm hoa Phượng dưới đất, lấy nhụy hoa chơi đá gà. Mình rất ngạc nhiên khi nhận được cành hoa này vì cửa chỗ đậu xe khóa kín, ai có thể vào đây mà bỏ vào. Cũng có thể, có người bạn gái muốn chọc ghẹo mình ? Điều làm cho mình cảm kích và ghi nhớ là cành Phượng Vĩ đỏ, cái mà mình vẫn chiêm ngấm từ một khoảng cách từ dưới nhìn lên thực sự đang ở trong rổ xe của mình. Rất cảm ơn người bạn nào đó đã tặng hoa. Học trò, phượng vĩ, ve sầu và mùa hè liên kết với nhau trong thế giới học đường. Mình là học trò, có cành phượng vĩ nhưng chưa bao giờ nghe ve sầu cạ Sân trường Cao Thăng có phượng vĩ, sao thiếu vắng ve kêu ? Hay tại mình đăm chiêu, mãi làm để nhũn trong sân trường nên quên mất sự hiện diện của đám ve sầu ?

Kỷ niệm thì nhiều, không đong hết được, có kỷ niệm vui, có kỷ niệm buồn, có kỷ niệm khi nhớ lại vẫn còn muốn độn thổ. Hôm đó như bình thường, mình mặc áo dài đạp xe hết tốc độ để đến trường cho kịp giờ (Mình thuộc loại canh đúng giờ rồi mới rời khỏi nhà). Đồng phục của lớp CT5 là áo dài, hoặc bộ đồ Ka Ki xanh như các anh trai khi xuống xưởng thực tập. Chiếc áo dài phải đi đôi với cái quần ống rộng là phong trào lúc bấy giờ. Tới gần trường thì mình tháo cái kẹp nơi ống quần ra, đạp thêm vài vòng là một ống quần vướng chặt vào sợi dây xích. Ngay khi đó thì mình đã ở ngay cửa trường. Học trò đã đi vào sân gần hết và cổng trường chuẩn bị đóng lại. Mình không cách gì tự tháo ống quần cho mình được. Một chân trên bàn đạp, một chân ở dưới đất, Nếu muốn để cả hai chân xuống đất để tháo cho dễ hơn, thì ống quần bị nghẹt trên sợi dây xích sẽ bị vén lên rất cao. Nếu có cái thùng để che mặt thì mình cũng sẽ che vì bao nhiêu máu huyết dồn hết lên trên mặt. Ngay khi đó có một giọng nam sinh nhẹ nhàng bên tai của mình ngỏ ý giúp đỡ . Quê ghê lắm, nhưng phải đồng ý ngay, bởi nếu anh đi rồi thì mình sẽ đứng đó cả ngày Anh nhẹ nhàng giúp cho mình, không nói thêm tiếng nào và bỏ đi vào trường. Mình cũng lúng túng, vụng về, vội vàng bỏ đi, không nhớ là đã có cảm ơn chưa .

Ngày tháng trôi qua, 17 chợt đến. Tục ngữ có câu "Gái 17 bẻ gãy sừng trâu", nghe cơm gạo quá chẳng?, chẳng mỹ miều tí nào, câu

này chắc để dành cho những bậc nữ nhi anh hào, con cháu Bà Trưng, Bà Triệu. Con cháu Bà Trưng lo đánh giặc không có thời giờ mộng mơ Riêng mình, mình chỉ xin được làm vàng trắng 17. Trắng biết rung cảm, trắng biết buồn, trắng bị bụi vương vào mắt để làm mắt long lanh. Đó là tâm trạng của mình ở năm 17, cũng là năm cuối cùng ở trường. Ngoài giờ học, năm nay mình có nhiều sinh hoạt với lớp, với trường hơn. Tuy vậy, năm học sao đi nhanh chỉ lạ, mình đếm từng ngày một đến trường. Cái cảm giác buồn rười rượi chợt đến mỗi khi nhớ rằng đây là năm cuối cùng ở trường Cao Thăng. Mình chưa muốn rời trường, mình muốn níu kéo thời gian để được ở lại thêm một khoảnh khắc nữa . Những tháng gần kề ngày ra trường, thời gian lại trôi nhanh gấp đôi . Cái gì níu kéo mình vậy ? Không biết nữa, chỉ biết là muốn ở lại trường, đến lớp học, có Thầy, có bạn, có sách vở cầm tay... Cao Thăng ơi.

Ngày ra trường đã đến, hầu hết các bạn cùng lớp của mình được phân công về làm chung một cơ quan, rất may mắn vì mình biết dấu gì mình vẫn còn bạn. Nhưng mình vẫn cảm giác một sự trống vắng, mất mát nào đó. Nhớ trường da diết.....

Những tháng đầu tiên sau khi đi làm, thỉnh thoảng chiều về mình đạp xe một mình về thăm trường Cao Thăng. Mình đã hết là thành viên của CT, nên chỉ đứng bên đường nhìn cổng trường khi giờ học chưa tan. Rồi giờ tan học, học sinh ủa ra. Mới những tháng trước mình còn là một trong những bạn đó, bây giờ đứng bên kia đường ngóng qua, ôi sao đơn độc. Chỉ thoáng thấy vài khuôn mặt quen thuộc, còn lại là học sinh mới . Mình không còn mặc đồng phục, không ai biết mình là ai, mình cũng không biết bạn là ai, thật xa lạ giữa phố đông người qua lại . Có cái gì lưu luyến, kêu mời mình quay về trường cũ vậy ? Lại có vài hạt bụi bay vào mắt mình.

Nếu có ai hỏi mình có "tương tư" CT không? Có lẽ không, nhưng là một cái gì đó không giải thích được. Tất cả những gì chứa đựng của

ngày hôm nay, đó là sự kết tinh, chông chất, kết tụ của tất cả những gì trong 3 năm tại CT. Có một cái gì đó thấm dần vào trong da thịt, vào trong máu huyết từng ngày, từng ngày một. Ngay khi còn ở trường, mình chưa cảm nhận được nhiều, cho đến khi rời trường mình mới nhận thức được nhiều hơn. Mình muốn dùng 2 câu thơ của Xuân Diệu "Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt, bằng mây nhè nhẹ, gió hiu hiu...". Có lẽ vậy, từng ngọn gió chiều khi đạp xe về học, từng cơn mưa nặng hạt, níu kéo bánh xe mòn trên đường đến trường, từng con hẻm lạ lẫm lách khi có ai đó đi theo . Ngay cả những bài học khô khan trong những lúc để hồn đi hoang, hay trưa đến kiếm cái ghế gỗ nằm ngủ trưa nếu không đi dạo cùng đám bạn trên những vỉa hè chung quanh trường. Tất cả những gì trong thời gian đó, ...một thời để nhớ ... Cao Thăng có biết không?

Như trong cuốn truyện Hoa Tím "Bên kia chiếc cầu", Nguyễn thi Mỹ Thanh có viết một tình cảm bằng bạc của Sơn đối với Thảo Giang, một cô bé cuối cùng đã hy sinh vì lòng yêu nước. Sơn không định rõ được tình cảm của mình dành cho cô bạn láng giềng bé nhỏ cho đến khi Thảo Giang gục ngã, một cái tình cảm bằng bạc nào đó, len lén dâng cao . Cái chữ bằng bạc này ăn sâu trong tâm khảm của

mình. Mình cũng dùng chữ bằng bạc này để dành cho Cao Thăng, một cái tình cảm nhẹ nhàng, lưu luyến khi nhớ đến trường, đến Thầy Cô, đến bạn hữu . Cảm ơn các bạn áo trắng đã đồng hành, chia sẻ với mình trong những năm tại CT. Xin cảm ơn những bậc Thầy đã dìu dắt đám con trẻ khi tập từng bước chân vào trường và trưởng thành hơn khi bước ra đời . Cảm ơn tất cả những ai đã cho mình có cơ duyên gặp một lần, gặp nhiều lần, có cơ duyên nói chuyện, dẫu chỉ là vài câu ngắn ngủi, để mình có được những kỷ niệm đẹp. Cảm ơn các bạn đã giúp mình vun xới những hình ảnh, câu chuyện, vun xới một chút này, một chút kia, một chút gì để nhớ để mình làm hành trang vào đời, và để biết rằng đời còn dễ thương.●

Vũ Kim Loan
10CT5 - 1974
Tháng 5, 2013

10CT5 @ San Jose 2012. Hương A, Mỹ, Chung, Kim Loan, Hoài Hương, Lan B

San Jose 2012. Kim Loan, Hương A, Lan B

Cao Thăng Những Ký Ức Còn Giữ Lại

Nguyễn Xuân Lan

Kỷ niệm của những ngày khoảng đầu tháng 3/1975 chắc trong tất cả học sinh Cao Thăng có mặt trong trường Cao Thăng thời gian đó không ai có thể quên được mặc dù đã 38 năm. Với tôi đó cũng là những

khoảnh khắc ghi nhớ mãi, nhưng viết như thế nào để gọi là không đụng chạm đến chính trị hay tôn giáo cho bài viết của mình được đúng như qui định bây giờ! Thôi thì cứ viết cho ban tổ chức Reunion 2013 tự ý gọt giũa để đặc san này được đến tay các bạn VN được dễ dàng không bị ngăn cấm.

Lúc đó lớp CT5 đang học năm đầu tiên nên còn nhút nhát lắm nhớ hôm đó là tụi tôi đang thi môn vẽ với thầy Nguyễn Đình Cường. Tự nhiên ngoài sân trường náo động hết lên, các anh phóng loa phát thanh chống lại chương trình đôn quân bắt lính lệnh tổng động viên của chính phủ với nam sinh 17 tuổi. Hình như thầy đã biết trước sự việc và đóng kín cửa không muốn chúng tôi phân tâm để làm cho xong bài thi hoặc là thầy nghĩ con gái không nên dính dáng vào ba cái chuyện tranh đấu, đấu tranh làm gì chắc là vậy!

Chúng tôi con gái tuổi mới lớn tò mò nên đâu có chịu ngồi yên, bồn chồn quá nên không làm bài được, và cả trường có một lớp nữ làm sao các anh tha cho được. Các anh vào gõ cửa lớp nói "Thầy ơi hôm nay tụi em có buổi bãi khóa đấu tranh chống lại lệnh đôn quân bắt lính (gì đó tụi em nghe không rõ), xin thầy cho lớp CT5 tham gia với bọn em" Thế rồi cả lớp ồn ào lên như đám chợ có biết gì đâu thấy không thi nữa là sướng rồi, mỗi đứa một giọng năn nỉ thầy, thầy dẫn đo một hồi rồi cũng đồng ý xếp giáo án lại đi xuống phòng giáo sư. Thế là lớp vui mừng ra mặt, nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra cứ trốn trong phòng học, chốc chốc lại thấy dãy lầu này rải truyền đơn, chốc chốc

lại thấy dãy lầu khác rải truyền đơn. Hoài Hương và một vài bạn nhanh nhẹn chạy ra nhặt vài tờ rơi vào cho lớp xem, một số bạn hoang mang lo sợ ra mặt đoán biết là chuyện chẳng lành sắp xảy ra với mình rồi, con gái mà cái gì cũng sợ!

Trường Trung Học Kỹ Thuật Cao Thăng

Một lát sau thì bên ngoài kéo vào một ông chảy máu xuống mặt, ông bị đánh hay bị trúng đá lở đầu, vì là học sinh biểu tình chúng tôi nghĩ chỉ là bất bạo động, nhưng không ngờ có ai đó đã chuẩn bị sẵn ná bắn chim cùng với đá sỏi, và người đàn ông này đã bị trúng đạn đá. Nghe nói là ông lẫn vào đám học sinh dùng phấn đánh dấu vào lưng áo những người hô hào cầm đầu biểu tình nên bị phát hiện và có anh đã đánh ông, dẫn vào cho lớp CT5 canh chừng (lớp CT5 lúc này vừa là phòng tạm giam, vừa là trạm xá cứu thương). Bên phía ngoài cảnh sát cũng bắt đầu bao vây các góc đường chính vào trường Cao Thăng và vũ khí mà cảnh sát dùng chống trả lại với các học sinh chắc cũng là ná bắn chim. Trường Cao Thăng thời trước 75 rất nhiều anh là con ông lớn của chính quyền Sài Gòn nên khi bãi khóa chúng tôi cũng được cư xử tử tế lắm! Nếu không - nói xin lỗi chắc cả trường đã bị ăn đạn cay chảy đầy nước mắt rồi! Một lúc sau thì thấy bên ngoài khiêng vào vài anh Cao Thăng bị trúng đạn đá, lở đầu mẻ trán máu chảy từa lưa chuyển vào cho lớp cho tụi tôi băng bó, rồi thêm một ông nữa gọi là cảnh sát chim đi đánh dấu, nghe nói các anh xét người các ông chỉ có giấy căn cước là dân thường, hai ông ngồi than van, khóc lóc nói "tôi chỉ là người đi đường, tình cờ đi ngang trường thì bị bắt, nhà còn mẹ già, vợ dại, con thơ" nói tùm lum để xin cho

được về, làm một số bạn trong lớp cảm động khóc theo, một lát thấy anh QH và các anh chủ trì buổi bãi khóa vào tụi tôi năn nỉ xin thả ổng ra nhưng các anh cứ giữ đó, chắc sợ ổng về bây giờ khai ra thì các anh sẽ bị bắt ngay.

Các anh bị thương khiêng vào lớp của CT5 cũng mười mấy người cả lớp tự nhiên trở thành y tá thể mới nói vui hơn học chứ... Buồn

cười nhất là có một anh được khiêng vào khóc la quá trời "cứu tôi với, cứu tôi với huhu...", ngực ảnh bị ướt máu đầm ra chiếc áo xanh kỹ thuật chừng mọi người vén áo ổng lên tưởng ổng bị trúng tim ai dè ổng bị bắn bể chai dầu Nhị Thiên Đường bỏ trong túi áo, ổng mừng quá cười lên sung sướng ổng nói thấy nóng ran hết ngực tưởng mình bị trúng đạn rồi chạy ra sân trường lẫn vào đám đông tiếp tục.

Một vài anh leo lên bờ tường nhảy qua phía nhà của thầy hiệu trưởng dùng vỏ chai nước ngọt bỏ xăng vào đốt xe cảnh sát nghe nói đã bị bắt.

Đến trưa thì anh QH cầm những mảnh giấy nhỏ vào lớp dặn tụi Xuân Lan chia nhóm ra đi đến các địa chỉ ghi trên đó chỉ cần nói là "tụi cháu là học sinh Cao Thăng hôm nay xuống đường đấu tranh chống đôn quân bắt lính xin cô bác ủng hộ cho". Chỉ cần nói vậy thôi! Vậy là tụi tôi vui mừng lắm ít ra cũng phải làm được điều gì đó để góp một phần vô cuộc đấu tranh này giúp các anh, gần nửa lớp lần lượt lên ra ngoài đến những địa điểm được giao nói như vậy và y như rằng nhận được sự giúp đỡ nhiệt tình của bà con, làm lòng càng phấn chấn thêm. Ngay cả tiệm bánh mì Như Lan cũng cho cả căn xé bánh mì thịt nha! Khi mà khệ nệ tìm cách làm sao khiêng vào mới sợ, vậy mà bọn con gái chúng tôi vừa khiêng vừa chạy cũng vượt qua được ải khó khăn để vào trường (chắc là mặc áo dài trắng mấy anh cảnh sát không để ý hoặc các anh cũng nghĩ "phải cho tụi nó

nghỉ ăn trưa chứ! Tụi nó là con các ông bự bỏ đời tụi nó chết có mà đi tù quá hihi...)

Bãi khóa như vậy cho đến chiều, có một số người không tham gia bỏ về thì nghe nói cứ anh Cao Thăng ra ngoài là bị bắt hết lên xe GMC của cảnh sát, nghe mấy ông truyền tai nhau chứ mình không biết có bị bắt không nên một số bạn muốn về cũng không dám ra cổng. Ở nhà mẹ mình thì biết tin do một anh hàng xóm làm ở Tổng nha cảnh sát nói là học sinh Cao Thăng hôm nay bãi khóa biểu tình, bà như ngồi trên đống lửa.

Chờ đến chiều tối thì chỉ còn có vài bạn CT5 ở lại, trong đó có mình. Các anh cũng ra về gần hết còn có một số nòng cốt chủ trì cuộc bãi

khóa là còn lại. Một lát sau có một anh Cao Thăng vào mang theo một chồng áo thun, các ảnh đi bằng xe Jeep người nhà chở tới mới vào được trong trường vì đường Huỳnh Thúc Kháng bị phong tỏa cấm xe và người qua lại. ảnh nói ba ảnh báo tin "tối nay tổng nha cảnh sát ra lệnh vào trường bắt hết những học sinh còn tụ tập trong trường" thành ra các bạn phải thay áo trở về nhà đi! Má ơi mình biểu tình vì nghĩ nếu bắt các anh đi lính 17 tuổi thì trẻ quá, lúc đó chiến trường căng lắm ngày nào cũng thấy xe chở quan tài phủ cờ tổ quốc chạy về thành phố, chiến sĩ hy sinh nhiều lắm nên sợ và không muốn thấy chết chóc nên cùng tham gia chống lại thôi, chứ không có muốn dính đến chính trị chính em gì đâu! Cuối cùng mọi người quyết định thay đồng phục bạn áo thun vào và ra về. Mình nhớ mình đã chờ rất nhiều sách vở của các anh gởi lúc chạy ra biểu tình, vì nhận giữ nên có trách nhiệm sợ bị mất nên mang về nhà luôn nặng muốn chết!

Khoảng hơn 10 giờ đêm tự nhiên có hai anh mặc thường phục đến nhà mình nói là "bên tổng nha có lệnh trong đêm nay sẽ bắt mình, nên tổ chức quyết định đến đưa mình ra chiến khu". Trời đất ơi nghe xong, đất trời như sụp đổ, lúc đó mình sợ quá nói thiệt nha sống ở nhà nghèo khổ, hã muốn chết, chỉ nghĩ tới ra chiến khu làm sao sống nổi không có nước nổi, lại ăn toàn khoai lang khoai mì sao mà chịu nổi? Mình trả lời liền "Không em không ra chiến khu đâu! Bắt em thì bắt, mà em có làm gì mà bắt" Hai ông ngồi thuyết phục một hồi thấy mình quyết tâm quá nên thất vọng bỏ về, bây giờ cũng không biết là hai anh đó thuộc phe nào nữa! Và tối đó lần đầu tiên mình biết sợ hã sự chờ đợi bị bắt là như thế nào? Thứ trắng đêm cứ nghe tiếng động là run lên! Sau đó sợ quá dấu kín chuyện này với gia đình luôn.

Những năm sau này lớn lên đi làm mỗi lần nhắc lại chuyện này với các anh ngoài miền bắc bạn cùng làm với ở công ty. Mình hay nói đùa nếu hồi đó em biết đổi đời sớm chỉ sau vài tháng thì em đã vào chiến khu bây giờ ra cũng làm cán bộ R rồi, biết đâu bây giờ cũng nhà cửa, oai vệ hoành tráng, đúng là con người sinh ra có số rồi! (mà cũng chưa chắc cũng có thể là bên cảnh sát muốn coi mình có phải là thành phần nòng cốt của vụ biểu tình không? Nếu mình đi biết đâu lúc đó đã ra côn đảo rồi thì sao?) Lúc nói chuyện, mình cũng hay phân tích với các anh bạn, mình nói các mảnh giấy ghi cho tụi em đi nhận thực phẩm cứu trợ đó, chắc đã được sắp đặt trả tiền trước rồi, vì các anh nghĩ đi, nếu không đặt trước bánh mì Như Lan, làm sao có sẵn sàng 300 ổ trong cần xé chờ tụi em đến lấy! Như Lan đâu có bao giờ làm trước sẵn đâu! Còn nhiều tiệm khác nữa. Các anh cũng đồng ý với ý nghĩ của mình, nhưng mà các anh đó còn gheo "nhỏ này thật thà quá, em phải kể ra bơm phồng thêm sự việc lập thành tích của mình cho cuộc chiến tranh này để ghi công trạng ai lại kể theo chiều hướng này! (Ừ nhỉ sao ngu và thiệt thà vậy ta!? Ai biết ba má sinh ra vậy rồi đành chịu thôi!)

Nguyễn Xuân Lan
(10CT5 - 1974)

Ông chồng trước mình là bộ đội chuyển ngành, mỗi lần tức cái gì mình hay nói ra, (hai người được sinh ra ở hai xã hội khác nhau nên thỉnh thoảng bị đối lập quan điểm, mình lại là người bộc trực) ông hay đe "nói với anh thì được nói với người khác là bị bắt đó!" Cái này lúc còn yêu mình ông nói vậy! Sau này thấy ông hết yêu rồi mình lật đật ly dị ngay, vì sợ cái miệng hại cái thân, với lại người ta hay nói đàn ông thường nói "ra đường thấy vợ người ta thì ham về nhà thấy vợ mình muốn kêu... lính bắt" Thôi bỏ cho rồi không thôi có ngày ông kêu lính bắt về cái tội tư tưởng lệch lạc gì đó, thay vì bị kêu lính bắt vợ về cái tội nhìn thấy ghê thì ác nhỉ

và cũng nguy hiểm cho thân mình... Biết đâu vô tình mình lại bị oan Thị Mầu thì sao hihi...

Đây chỉ là những ký ức của thời gian và là những giai đoạn lịch sử của đất nước còn đọng lại trong tâm trí của mình. Chúng ta những học sinh cùng ngồi chung mái trường, lý tưởng là của riêng mỗi người theo đuổi nó xin các anh chúng ta chỉ đến với nhau bằng tình thân bạn bè. Mọi chuyện đã qua đi từ lâu lắm rồi, hãy thương yêu nhau, hết mình bằng tinh thần Cao Thăng, chúng ta hãy trân trọng những gì chúng ta đang có và làm được đó là sự đoàn kết, yêu thương và kính trọng thầy cô cũng như bạn bè.

Cuối lời xin cảm ơn và chúc gia đình Cao Thăng chúng ta giữ mãi tình thân đoàn kết, tương trợ và thương yêu nhau. Chúc cả nhà thật nhiều sức khỏe và hạnh phúc.

Siết chặt những cái ôm và gửi những nụ hôn ân tình tới mọi người. ●

Món Nợ Ân Tình

Nguyễn Xuân Lan

Đây là món nợ ân tình của Xuân Lan với màu áo xanh kỹ thuật, một kỷ niệm mà Xuân Lan nhớ như in trong đầu mình mỗi khi hồi tưởng lại.

Đó là cái ngày sau đợt đổi tiền lần thứ nhất. Khi đó nhà Xuân Lan nghèo lắm, ba mình theo vợ bé rất ít khi về nhà, và lần về này ông mang cho Xuân Lan 10 búp len màu xanh nõn chuối, mình thì đâu có biết đan len bao giờ đâu! Chi phí học thì bao nhiêu thứ phải lo Xuân Lan không biết làm sao? Nghĩ mãi cuối cùng quyết định mang thử 10 búp len ra chợ trời Hàm Nghi xem có ai hỏi thì bán đại (mà các anh chị em mình có nhớ năm 76 mấy ông bộ đội miền bắc lúc đó nhiều lắm họ vào Sài Gòn gần như là vợ vét mọi thứ để làm quà mang ra bắc).

Thật tình Xuân Lan không cần phải đứng bán, chỉ đi qua đường Hàm Nghi thì đã có người hỏi mua mình cũng nói đại giá miễn đủ tiền đóng tiền học thôi.

Khi đang nhận tiền thì một bàn tay của ai đó kéo mạnh cánh tay mình lôi mình đi kèm theo những tiếng mắng nhiếc:

- Tiên sư bố mày, mày mặc áo đồng phục của trường mà đi bán chợ trời hả? Theo ông vào đồn công an.

Lúc đó mình thật sự rất sợ, cũng không biết diễn tả sự sợ hãi như thế nào với một cô gái 16 tuổi; giống như là một kẻ phạm trọng tội đang bị lôi hành quyết. Mình khóc thật nhiều, nhiều lắm thì... ngay lúc đó gần như tất cả những anh Cao Thăng trên đường Hàm Nghi quay lại thành một vòng tròn bao quanh mình và ông bộ đội đó. Mỗi người nói một câu họ la hét lên bắt ông phải buông tay Xuân Lan ra. Mặt mình thì nhòa lệ vì uất ức, vì tủi nhục xen lẫn sự oán hờn. Khi mà mình được thoát khỏi cánh tay ông đó thì mấy anh Cao Thăng đẩy Xuân Lan đi kèm những lời an ủi động viên làm mình cảm thấy như là được cứu vớt ra khỏi chốn lao tù.

Có một điều Xuân Lan vô cùng ân hận vì mình không tài nào nhớ được một trong những gương mặt đã cứu mình thoát khỏi chỗ đó, để nói một lời cảm ơn lần nữa hay là để có dịp đền đáp một chút ân tình.

Từ khi đó Xuân Lan luôn thề với lòng mình dù ở bất cứ nơi đâu miễn anh là học sinh Cao Thăng có chuyện gì xảy ra cho anh, ai mà dám ăn hiếp anh hãy nói cho Xuân Lan biết Xuân Lan sẽ bảo vệ và bênh vực anh đến cùng (trừ bà xã các anh nha), bởi vì anh là Cao Thăng, trong một mái ấm đầy áp tình thương và một sự hàm ơn mà Xuân Lan mang mãi trong lòng... cho đến tận bây giờ, sau này và mãi mãi. Love you all.●

Nguyễn Xuân Lan
(10CT5 - 1974-1977)

Tản Mạn Ngày Xưa

Nguyễn Thoại Vân

Theo yêu cầu đào tạo của trường tháng 9 năm 1976 tất cả các lớp chuyển hẳn sang học nghề và lớp tôi có tên gọi mới là ĐT2 và đời hộ khẩu về xưởng ĐT luôn. Gọi là xưởng cho oai chứ thật ra xưởng Điện tử ở ké với xưởng Điện.

Ngoài cửa đi vào bên trái là ba dãy bàn dài, bên phải có ba phòng, phòng đầu tiên của mấy thầy, phòng giữa ĐT1 cổ thủ bên trong lúc nào cũng đóng kín cửa như gái nhà lành chắc sợ ĐT2 ăn hiếp. Phòng ngoài cùng của lớp tôi, lớp được chia làm ba tổ, tổ 3 gồm Mai Tuyết, Lê Quyên, Thanh Nguyên, Ngọc Oanh, Bạch Diệu, Chi Bùi, Lâm Thị Hòa, Đức Hạnh, Thoại Vân, Ngọc Sương, Nguyễn Thị Trường, Phạm Thị Yên. Tổ mình mình nhớ, tổ ai người đó nhớ nghe mấy bạn, giờ thực hành hai tổ ở ngoài mấy dãy bàn còn tổ 3 lúc nào cũng xí trong phòng.

10CT5 (NK 1974-75) Điện Tử 2 (NK 76-77)

Đứng hàng trên trái qua: Bích Ngọc, Tuyết Nguyễn, Tuyết Trinh, Xuân Lan, (2 người khg thấy mặt) Lê Hằng, Yên.

Hàng đứng dưới trái qua: Dung, Hương A, Lan A, Chung, Bác Tâm, Hoài Hương, Thoại Vân, Hoàng Hải, Kim Châu, Hương B, bác Ba Nén, Đàm Chi

Một hôm đang ngồi mơ màng, thầy Hùng đứng sau lưng mà tôi đâu có hay, thầy hỏi học không lo cứ ngồi chổng cằm ngó ai vậy? Chỉ qua ô cửa lưới trên cao tôi hỏi thầy có thấy gì

không? Thầy bảo thấy một thằng đang đứng ở cửa sổ phòng 6b, tôi bảo chính hẳn cái đứa làm cho học trò thầy đêm quên ăn ngày quên ngủ đó. Thầy nói hôm nào phải lên mét thầy nó cái tội làm học trò tui không chịu học chỉ lo ngắm học trò của ông thôi. Trời! sao hồi đó mình mê trai dữ vậy ta?

Giờ thực hành tôi và Đức Hạnh là một nhóm, một hôm sau khi loay hoay làm hoài không được hai đứa bỏ đi chơi qua tổ bạn nhiều chuyện, thầy Hùng lôi về bắt phải học hai đứa bèn ngâm nga " học chỉ cho mệt vậy thầy, một đêm ăn trộm bằng ba năm làm ". Thế là từ đó trở đi hai đứa cứ rêu rao làm đạo chích sượng hơn đi học và bạn bè đặt chết tên Chích Bỏ Chích Con.

Thoại Vân và Đức Hạnh

Thấy hai đứa lười học thầy Hùng xí dụ chịu khó học đi rồi thầy cho phần bánh mì tiêu chuẩn mỗi ngày của thầy. Hì hì có ai như bố con tôi không? 37 em chỉ hai đứa này được ăn bánh mì. Vậy là sáng học trưa ngủ chiều canh bánh mì ăn rồi chuồn lẹ, thầy chỉ còn biết lắc đầu chịu thua bố con nhà Chích.

Thoại Vân & Đức Hạnh

Có lần trưa ở lại thấy Quách Phước lớp A75 đang thơ thẩn ở sân tôi và Xuân Lan bay tới tuôn một tràng: " Anh Phước ơi! hôm nay Chi đi học quên mang cơm và tiền rồi, tội nghiệp Chi lảm đỏi bụng mà không dám mượn tiền ai vì sợ làm phiền bạn bè ". Nghe như thế anh Phước vội móc tiền ra đưa cho tôi và nói đi mua bánh cho Chi ăn giùm anh, chưa thấy ai cả tin như anh này. Hai đứa mua bánh mang vào xưởng vừa ăn vừa kể cho Chi, nàng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Lần sau mục tiêu là Nguyễn Bửu Hồng học Động Cơ 2 (trước học chung với Việt bầu Nguyễn Đăng Ngọc Đĩnh lớp 11T5) Anh Hồng này cao, ốm trắng trẻo nhu mì như con gái

vậy. Anh í ở gần nhà Bố tôi hai người thường hay đi học chung với nhau. Xưởng ĐC sát vách xưởng ĐT nên dễ rình rập sau khi quan sát kỹ lưỡng không một bóng quỷ sứ ĐC2 nào, tôi len lén bước qua trước cửa thấy Anh Hồng vừa xuất hiện mừng còn hơn lượm được vàng vôi ngoắt lia lịa. Không cần rào đón gì hết tôi bảo hôm nay bố tôi không có gì ăn trưa đói quá, vậy là Anh Hồng ngoan ngoãn móc tiền một cách lẹ làng và tôi cũng vội vàng chụp lấy xong lúi thật lẹ vào xưởng, hú hồn 6b không biết gì cả. Thấy anh Đại lớp B2 trồng cây si Lệ Hằng kinh khủng mỗi lần sinh hoạt toàn trường mà ngồi gần ĐT2 y như rằng anh chàng chiếu tướng bạn mình đến đờ đẫn trông ngổ không thể tả. Một hôm thấy anh chàng đang lóng ngóng trước cửa xưởng tôi phóng ra hỏi tới tấp muốn kiếm Hằng phải không đi mua xôi giùm cho nàng nè bữa nay Hằng ăn xôi trừ cơm đó. Thế là anh chàng mau mắn gửi tiền nhờ mua xôi cho người đẹp để lấy điểm mà không ngờ đang giao trứng cho ác. Sau khi mua xôi về tôi bảo với Hằng anh ngổ gửi xôi nè có ăn không nàng ta quạu mắng anh chàng không tiếc lời làm mình hôm đó no bụng nhờ gói xôi xin xỏ.

Bên lớp C2 có Tiết Lương và anh em Lê Châu Sơn, Lê Hồng Lĩnh nổi đình nổi đám với đội văn nghệ của trường. Tiết Lương thì đang điều đứng với Hoài Hương ai cũng biết. Cho nên một hôm tôi và Xuân Lan gặp Tiết Lương giờ lại mừng cũ, bảo với anh chàng Hoài Hương hôm nay không có gì ăn trưa vì hết tiền. Anh chàng dẫn đo suy nghĩ hỏi đi hỏi lại và đi gặp Hoài Hương để xác nhận, mà đâu dè bị nàng ta mắng xối xả vì cái tội ngờ vực bạn mình. Tiết Lương thấy chưa lớp tôi đoàn kết lắm, chuyện đặt điều xin tiền tụi tôi không có nói trước với bạn nào hết vậy mà bạn mình bình bạn bè ra mặt luôn vậy đó.

Còn hai mỹ nam tử họ Lê này, ngoài Lê Hồng Lĩnh chưa trao thân gửi phận cho ai riêng anh Lê Châu Sơn nghe đồn có tình ý với Bảo Loan (Chích Dì này ghê gớm thiệt có Chích Bố mà còn nghĩa trai đẹp nữa nha. Hai bố con tôi bàn nhau lên lớp C2 mần ăn một chuyến để dò la hư thực. Ra đi với khí thế hiên ngang lắm nhưng khi vừa leo lên gần tới nơi hai bố con chùn bước, đùn đẩy nhau bố nói con nhỏ con vào đi con lại bảo bố lớn bố vô trước, có vậy thôi mà cứ léo nha léo nhéo miết thì trong lớp có một giọng nam cất lên vô thì vô đại đi cứ cãi nhau rùm quá không cho ai ngủ à. Hai đứa nín khe không nói không rằng cột hai vạt áo dài

lên rồi bỏ nhẹ nhàng qua khỏi cửa sổ và chuồn lẹ, hú hồn không ai thấy cảnh hai bố con tôi bò lê lết dưới đất. Sau chuyến đó tôi chưa luôn cái tội đặt điều nói láo vì nhìn đi nhìn lại chỉ còn 6b chưa bị dính không lẽ bày mưu cho bạn mình đi xin tiền người iu của mình đâu có ngu như vậy hì hì, giải nghệ thôi hết chuyện để phá rồi. Phải công nhận một điều khi gởi gắm hồn mình vào đôi mắt của ai đó trong lớp ĐT2, là các anh toàn tâm toàn ý, tất cả vì người thương

Có một dạo Hoài Hương nghỉ học hoài, tới chừng vô lớp nhờ tôi viết đơn xin phép giùm, viết riết rồi thuộc luôn. Một hôm Hoài Hương bảo Vân viết giùm tao cái đơn, tôi ừ chừng mười phút sau tôi đưa cái đơn cho nàng, nàng ta trợn hai mắt nhìn tôi ngạc nhiên vô cùng mầy nhớ tên má và số nhà tao rồi hả? Từ đó trở đi mỗi lần nghỉ học đến khi vào lớp chỉ cần Hoài Hương réo Thoại Vân ơi hỡi là tôi hiểu bạn mình nhờ chuyện gì rồi quý vị thấy tôi giỏi mấy cái vụ tào lao này không? Học thì dở mà chơi thì giỏi không hiểu sao vẫn tốt nghiệp mới ghê chứ!

Điện Tử Bình Hòa

Không biết các lớp khác có đi thực tập không riêng ĐT1 và ĐT2 được về tham quan Điện Tử Bình Hòa, ngoài nhà mười căn và nhà lồng chợ mới ra xung quanh toàn là cỏ và hơn một chục cái mả xưa lớn nhỏ có đủ. Sau khi đi một vòng chúng tôi được dẫn xuống cuối nhà máy gần nhà F sau này, gần chân tường có những ô vẽ phấn đánh dấu, chú Võ trưởng ban bảo vệ phân công mỗi em đào một hố để trồng cây. Kết quả ba em đào một hố cũng không xong không đúng qui cách qui định gì hết và được trả về trường, riêng ĐT1 được giữ lại làm bảo vệ sướng chưa mấy anh nam. Nhờ được trả về

trường mà lớp chúng tôi có một chuyến lao động ở nông trường Thái Mỹ để nhớ suốt đời.

Nông Trường Thái Mỹ

Một ngày đẹp trời lớp tôi tay xách tay mang hân hoan đi đào kinh mà cứ ngỡ như là đi nghỉ hè vậy. Chuyến đi này do thầy Phúc và thầy Trước phụ trách, nếu còn sống chắc thầy Phúc không ngờ tại sao ngày đó thầy có thể chần dặt được một bầy vịt trời hay như vậy trong suốt một tuần lễ ở một môi trường hoàn toàn tự do không bị gò bó khuôn khổ như ở trường, bây giờ nghỉ lại thiệt là tội nghiệp cho hai thầy ghê.

Đi đến một cái chợ nhỏ thầy cho xe ngừng lại để mua thực phẩm, Tuyết Vân mua cho một

mớ xoài và luôn miệng bả má nói mỗi bữa cơm ăn một trái tốt lắm tôi và Lan bé nhìn nhau hình như có chuyện để hai đứa làm rồi đó.

Đến nông trường chúng tôi được đưa về tổ sản xuất do mấy anh TNXP phụ trách, khi vào lán trại mới hơi ôi làm sao. Hai đầu lán trống trơn trống hoách hai vách hai bên chỉ cao tới đầu người còn vạt giường thì khỏi nói nguyên cái thân tre như vậy mà ông nào "tối kiến" áp vào đóng để kêu là cái giường thiệt là bá phúc. cứ nghĩ đến cây lớn cây nhỏ dài ngắn không đều cong vòng mà nằm ngủ sao được? Hai thầy mặc hai cái võng ở hai đầu lán lùa bầy vịt trời ở giữa là chắc ăn nhưt không sợ em vịt nào đi lạc. Ổn định chỗ ở xong thầy Phúc dắt chúng tôi đi xuống chỗ lấy nước, đang đi bỗng nghe tiếng ai kêu "thầy ơi thầy con nè thầy", thầy hỏi "đứa nào đó ở đâu nghe tiếng sao không thấy mặt vậy?" Từ cái lùm cây trước mặt một cái đầu ngoi ra "con nè thầy con là Chung nè, thầy hỏi con làm cái gì trong đó vậy?" Chung đáp "Dạ con đang đi đồng đó thầy", thầy lắc đầu bỏ đi một nước. Bọn tôi phá lên cười vì bạn mình hồn nhiên và vô tư không thể tả được. Phải công nhận mấy anh TNXP ở đây sáng tạo ra cái WC đầy chất thiên nhiên ghê nơi, thân cây mì thay vì chạt ngăn làm hom mấy ảnh chạt chừng 6,7 tấc cắm xuống đất đến mùa

mưa cây đâm chồi lâu ngày xanh um tùm thể là xong vừa kín đáo vừa đẹp mắt.

Xuống tới chỗ có nước không phải là giếng mà là mạch nước từ dưới đất phun lên xài thoải mái tha hồ giặt giũ tắm rửa nhưng lại không có toilette sao bây giờ, thế là thầy Phúc lại đi kiếm mấy cây tre dựng đỡ làm chỗ cho bọn con gái có chỗ thay đồ. Tối đến bên ngoài trời tối đen không thấy gì cả, bà già Thanh Nguyên kêu đau bụng phải đi thăm chị hai thôi. Tôi, lớp trưởng, chị Trỗi Lệ Quyên và bà già dắt díu nhau đi may là bà già có đem theo đèn pin đi một hồi không nhìn ra phương hướng mà xuống được tới đó ai đủ can đảm chun vào lạng quạng rần nó mổ cho.

Quanh trở lại thấy một cái đồng gì cao ngất trắng trắng bọn tôi lủi vào giải quyết cho nhẹ bụng mới yên tâm mà ngủ được. Về tới lán mọi người đã chuẩn bị chỗ ngủ có bao nhiêu quần áo mềm gối lồi ra kê lót nằm ngang thì chỗ lồi chỗ lõm, nằm xuôi thì lâu lâu lại nghe á là biết em đó tay chân bị kẹp đau nhói. Nằm một hồi thấy yên ảng chắc bà con ngủ hết rồi tôi và Lan bé bò dậy mò ra chỗ để ba lô lục tìm xoài của Tuyết Vân, chị này đặc biệt lắm chơi ba lô màu xanh dương mới ghê chứ không đựng hàng. Dưới ánh đèn bão mờ mờ hai đứa lựa tìm cái nào đen nhất chính là nó, mở ra ý trời! quá nhiều xoài luôn, lụm luôn mấy trái để dành ăn từ từ cho bổ công lục lợi. Trưa hôm sau lúc ăn cơm xong thấy chị ta lấy xoài ăn và bả má nói, lại má nói nữa có ngày cho hết xoài là hết má nói hà yên chí chờ đó đi em. Tôi và Lan bé cũng đem xoài ra vừa ăn vừa khen lấy khen để xoài ngọt ơ là ngọt, chị Vân nhà ta ra chiều đắc ý vì thấy bạn cùng phụ họa với mình mà đâu ngờ xoài của mình bị chôm chĩa.

Lớp chia tổ để đào kinh, tổ tôi có KHoa, Lan bé, Ly Lan, bà Lớn, bà Nhỏ, các anh TNXP được phân công hướng dẫn đào kinh cho mấy nàng. Căng dây cắm cọc một tổ đào ba mét chiều dài, hai mét chiều ngang bọn tôi cứ rình tổ bên không để ý là nhổ cọc lủi lại hết em này đến em kia lui riết một hồi tổ bên phát hiện sao đào hoài mà không thấy cọc đâu bèn la làng nhất là cái miệng em Chung la to ghê nơi. Tổ kế bên nhớ nhất có Chung, Vũ Loan và Ngọc Oanh, em Oanh này đi lao động mà mặc áo bà ba màu vàng chanh ở miệng túi còn thêu hai chữ Đ. O. mùi còn hơn chuột chết nữa. Nước da em Oanh trắng ơ là trắng nên em sợ đen

em trùm kín mít như ni cô thế là bị ghẹo chết tên ni cô ĐO.

Mấy anh đúng là có nghề, một cây len nhấn xuống đích lên là một cục đất bự chảng mà mấy ảnh hất nhẹ nhàng vô cùng. Bọn con gái lớp tôi cứ loay hoay xắn cục đất không bằng một phần ba mà rút lên rút xuống coi thê thảm quá, không biết tới ngày về chỗ này gọi là cái gì mơng không phải mà kinh lại càng không đúng.

Có lần bà Lớn xắn cục đất tôi chụp không kịp văng qua tổ bên trúng ngay em Chung, em nhìn lên mặt quạu ơi là quạu vì không biết ai chọi mình... bọn tôi chụp lấy thời cơ rình lúc không ai để ý bốc đất chọi em Chung và Vũ Loan. Lần này hai nàng nhìn nhau mắt tóe lửa, bọn tôi cười thầm lời to rồi một mũi tên trúng hai con nhận là đà.

Cũng may là chỉ lao động một buổi, chiều đến rảnh rồi bọn tôi xí xọn đem banh ra đá cho vui. Có biết đá gì đâu chỉ bắt chước lừa qua lừa lại chạy tùm lum rồi chơi luật rừng có bạn lừa banh không được thò tay vớt trái banh rinh chạy mất tiêu. Vậy mà mấy anh TNXP cũng cổ vò cho bọn tôi và bóng gió cho mấy anh chơi với... làm gì có cửa mấy anh ơi. Đi lao động xa xôi, vậy mà anh Tiết Lương và anh Đại cũng mò lên tới nói để thăm hai nàng Hoài Hương, Lệ Hằng. Phải làm bằng vàng khen ngợi tinh thần của hai anh không ngại đường xa đi thăm hai nàng nói riêng và ĐT2 nói chung. Thiệt là cảm động quá đi mất, làm những đứa có người yêu hơi tui khi một chút.

Tiếng lành đồn xa tiếng dữ đồn gần, lớp tôi được mời tham gia văn nghệ được tổ chức ở nông trường bộ. Sau khi cơm nước xong xuôi, đến 7g tối một anh TNXP được giao nhiệm vụ dắt bọn tôi đến địa điểm. Chẳng có đường xá gì cứ băng đồng mà đi trời tối đen như mực, bọn tôi nói với nhau sao giống đi vô bưng ghê nơi. Chưa có bao giờ lớp tôi đi diễn mà đông và đồng lòng như vậy, đứa nào cũng hào hứng và háo hức vì lúc được mời đóng góp một tiết mục cả đám bảo muốn múa bài Qua Sông nhưng đâu có đem súng gỗ theo vì không nghĩ sẽ có văn nghệ văn gừng gì. Các anh hứa sẽ cho mượn súng thật để múa, quá đã nha, còn gì bằng. Đến nơi tiếng ca hát ì xèo, bọn tôi nhanh chóng vào đội hình. Có súng rồi nhưng vẫn múa chay vì các nàng mặc đồ đi lao động mà múa, model mới của ĐT2 đó vậy mà bà con

khen tới tập luôn, cho lớp tôi nổ và nút mũi chút xíu ghen. Múa xong cả lớp đua nhau về, lúc đi hăng hái bao nhiêu lúc về là cả cực hình vì đường xa thăm thẳm, không biết chừng nào tới để mà an giấc ngàn thu nè trời.

Bích Đào, Tuyết Vân, Thanh Nguyên, Bùi Chung, Thoại Vân, Ngọc Lan @ ĐT Bình Hòa

Một tuần lễ trôi qua nhanh chóng đến ngày lớp tôi chia tay nông trường trở về thành phố. Đi được một đỗi, không hiểu sao em Oanh thấy Trần Thái Đông (11CT?) đứng lờ ngờ bên đường bèn tri hô lên, thế là xe dừng lại đón anh Đông lên, nhìn em Oanh hớn hờ riu rít bên chàng. Hỏi ra mới biết chàng đi thăm nuôi nàng mà lên trễ. Ôi! Cảm động làm sao cho mỗi tình có một không hai này.

Chuyện Bó Con Nhà Chích

Nguyễn Đức Hạnh 10CT5

Trời ơi! Kim Hoa cứ nói là Hạnh quậy, sai lầm lớn rồi nha, mình chỉ tạo cơ hội quậy cho Bảo Loan và Thoại Vân thôi, đó là nghề chỉ chỏ vậy mà tung lên mạng nói xấu mình không tin hỏi Bảo Loan và Thoại Vân thì biết, để Hạnh kể câu chuyện này chắc quý vị còn nhớ.

Ngày xưa thầy Lưu thấp người mà thăm yêu trộm nhớ Ký diệu không? Ô kỷ niệm đó không bao giờ quên, lâu lâu Hạnh và Bảo Loan ngồi uống cà phê nhắc lại vẫn còn cười, Vậy nè ngày xưa các bạn có nhớ mình học theo ca không? Giờ lớp mình nghĩ thì lớp khác học, cho nên một hôm thoáng thấy thầy Lưu đang dạy môn toán lớp kế bên mình mới nghĩ cách chọc thầy và nói Bảo Loan " bây giờ tao thách mầy vào trong lớp nói với thầy Lưu là chiều nay cô

Ký Điều hẹn thầy quán nước sau lưng trường, nếu mầy dám vào nói như vậy tao chấp nhận bỏ từ trong lớp ra ngoài hành lang, mình nghĩ là Bảo Loan không dám nhưng lúc đó Hoài Hương, Thoại Vân la ó cứ xúi Bảo Loan. Bảo Loan còn e ngại sợ thì chính Hoài Hương nói mầy cứ vào đi vì chuyện này thầy nghe là sướng rồi với lại làm sao mà ông nhớ mầy mà sợ vì lớp Điện Tử 2 không có học thầy, thế là nàng Loan nghe có lý tự tin đi vào một cách dũng cảm, ngoài này Hoài Hương và các bạn vỗ tay la um sùm đến nỗi thầy Tư Dân chạy lên lầu mặt hầm hầm, tội này sợ quá chạy tán loạn vào lớp ngồi làm như không hề có chuyện gì xảy ra, lúc đó nàng Loan đang tâm sự còn thầy Lưu mặt đỏ như gấc và tùm tùm cười. Có vẻ đặc chí đã làm xong nhiệm vụ và nghĩ cảnh mình bỏ chắc là vui lắm cho nên nàng Bảo Loan nhà ta cứ vừa đi vừa cười không để ý đến sự có mặt của thầy trong lớp, lúc đó đang im phăng phắc tự nhiên cả lớp phá lên cười khi thấy Bảo Loan bước vào, thầy Tư Dân không biết lý do tại sao nên ông lắc đầu và nói các em đừng làm ồn cho lớp kể bên đang học rồi từ từ đi ra, cả lớp đồng thanh dạ thật to ra vẻ ngoan ngoãn lắm, rồi sau đó việc gì đến đã đến mình nhảy tót vào nhà vệ sinh để tị nạn nhưng còn nghe văng vẳng tiếng Hoài Hương, Thoại Vân và các bạn khác gọi tên mình ơi ới, để bắt mình trả nợ việc thách thức. không thể trốn trong nhà vệ sinh mãi được, mình đi ra một cách tự nhiên tình queo ra điều " quân tử nhất ngôn" mặt còn vênh vênh cho lũ bạn tác yêu tác quái đừng réo tên ta nữa, Thoại Vân là con của mình mà nó không bênh còn ủng hộ, (đợt này ta sẽ lên báo từ đứa con không máu mủ này nữa cho biết thế nào là lễ độ đạo làm con) nó là đứa to mồm bắt bố nó phải thực hiện đúng điều ước, chứ thôi nó mang tiếng không biết dạy " bố" các bạn thấy con mình khôn nhà đại chợ chưa? Mình đành ngậm bồ hòn làm kẹo, tư thế sẵn sàng hai tà áo dài lại từ từ cúi xuống để thực hiện thì trời ơi " ở hiền gặp lành " tiếng chuông đổ báo hiệu giờ học đã đến thế là mình đứng dậy và há hê cười " cho ngộ xin lỗi nha bố còn phải học bài" và các bạn có biết lúc đó bao nhiêu tiếng gọi tên ta để tổng sỉ vả mà nhiều nhất vẫn là tiếng oanh vàng Hoài Hương, Bảo Loan, con ta. còn một số các bạn khác không hiểu mô tê gì cũng hoà vào réo đòi lên án ta sau tiết học này. Từ đó

trở đi ta không dám thách đố ai mà chuyển qua làm nghề xúi dục để phá thôi, mình cũng bà tám lắm chứ nghề cũ của mình mà. ●

TV: Có một buổi trưa ở lại trường tôi không ngủ được vì bị nấc cục, nhiều đến nỗi Bố giở đủ chiêu mà vẫn không hết, Bố còn bảo con cứ nói: " Nức cục cuốt, nức cục cuốt " chừng chục lần là hết bị hà. Tôi cũng nghe lời nói đi nói lại tới chừng lú lười thì ra... tôi trợn mắt nhìn Bố, Bố nín cười xoa tay bảo không cố ý vì hết cách rồi. Suy nghĩ một hồi Bố dẫn đo ra chiều bí mật nói có một chuyện này không biết có nên kể cho con nghe không nữa? Tôi tò mò có gì Bố cứ nói đi, Bố bảo nói cũng được mà con phải bình tĩnh đừng có giận nghe. Sau khi nghe tôi thề thốt đủ điều Bố kể tai nói nhỏ hôm qua gặp 6b nó rất giận con, nó nói con không đáng hoàng và còn chửi con là " đ. ngựa" nữa đó. Trời ạ! Nghe qua tôi giận bừng bừng máu nóng bốc lên, hai nàng Ngọc Lan, Vũ Loan có cộng lại mặt cũng đỏ không bằng tôi, lúc đó tôi giống con gà nòi chuẩn bị lâm trận hơn. Chịu không nổi tôi lôi Bố ra cửa nhất quyết xuống tìm 6b hỏi cho ra lẽ, Bố hoảng quá bảo con ơi bình tĩnh đừng nóng giận như vậy để Bố nói con nghe, tôi lắc đầu bảo kỳ này cho nó biết tay. Bỗng nhiên Bố rũ ra cười ha hả, tôi quạu giờ này Bố còn cười được à! Bố bảo con hết nấc cục rồi kìa tôi ngăn người ừ hén mình không còn bị nữa, hai bố con phá ra cười như chưa bao giờ được cười như vậy. Chưa thấy ai chữa mẹo quái lạ như Bố vậy mà tôi tin như sấm mới ghé chứ, thua Bố rồi Bố Chích ơi!. ●

Nguyễn Thoại Vân
10CT5 - 1974

Thâm Tình

Nguyễn Thị Lan (B)

Cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo khí hậu của vùng Cao Nguyên lạnh buốt, trời về đêm sương xuống lại càng lạnh. Tôi chột rùng mình, choàng thêm chiếc khăn vào cổ, kéo dây kéo chiếc áo khoác đang mặc trên người cho ấm thêm.

Đứng trên cao tôi có thể nhìn xuống thấy thành phố Đà Lạt, xa xa những ngọn đèn vàng nổi bật giữa màn đêm tối om, con đường chạy vòng quanh chân đồi dẫn đến nơi tôi đang nghĩ mát.

Lớp 10CT5 (niên khóa 1974-1975) chụp chung với Quý Thầy Cô Cao Thăng
(hàng ngồi) từ trái sang phải: vợ chồng Thầy Cô Phan Thanh Nhuận, vợ chồng Thầy Cô Phạm Huy Nhật, vợ chồng Thầy Cô Lê Văn Mạnh (dạy Kỹ Nghệ Họa)
(hàng đứng) từ trái sang phải: Nguyễn Thị Xuân Lan (Úc Châu), Bùi Thị Chung (Minnesota), Phạm Hoài Hương (San Jose), Vũ Thị Kim Loan (Fremont), Nguyễn Thị Lan Bê (Saigon), Nguyễn Thị Kim Hương (Virginia Beach, VA) và Nguyễn Thị Mỹ (Louisiana).

Tôi chột nhớ đến con đường đến nhà anh Khôi và Kim Hương. Cách đây đã hơn một năm tại Mỹ (nói đúng ra tôi đã có dịp qua đây 3 lần rồi, nhưng lần này tôi mới biết nơi tôi đến có nhiều anh, chị, bạn bè thuở cắp sách chung một mái trường đang sinh sống). Ở San Jose, tôi đã được Hoài Hương chở đến tham dự buổi tiệc có rất nhiều đồng môn tại nhà anh, chị.

Thuở còn cắp sách đến trường, ngày ấy có thể có những anh, chị và bạn mà tôi chưa một lần tiếp chuyện hoặc biết đến. Nhưng ngay tại nơi ấy chúng tôi gặp nhau không khoảng cách,

như thân quen tựa thưở nào, như tìm được tiếng nói chung từ 2 chữ Cao Thăng. Tối hôm đó thời tiết ngoài trời lạnh lẽo, nhưng bên trong tôi cảm thấy ấm áp không phải vì mở heat mà vì những tấm chân tình của các đồng môn như sưởi ấm tôi, và những câu chuyện thời đi học được khơi gợi lại tùy theo trí nhớ của mỗi người. Ôi ! Thân thương và cảm động biết bao nhiêu những người con xa xứ, những cô cậu học sinh ngày ấy giờ đã là ông, bà, nội, ngoại. Tóc đã điểm bạc, nhưng vẫn còn ẩn chứa trong tim niềm cháy bỏng kỷ ức thời học sinh, mỗi khi được nhắc và khơi gợi lại, điều để tôi phải quan tâm nhất là tấm lòng của các đồng môn hướng về thầy cô và được thể hiện bằng hành động cao đẹp.

Trở về, trong tay với món quà nghĩa tình và sự gửi gắm chuyển đến các thầy, cô cùng lời thăm hỏi dù không trực tiếp, nhưng mang nặng mỗi ân tình khó mà quên. Thật là trân trọng, hành động đó đã đánh thức trái tim như ngủ quên bao năm qua, chưa lần nghĩ đến, mà nếu có thì chỉ thoáng qua như cơn gió thoảng, như đốm tro tàn mà nay được khơi bùng lên. Cũng có thể bây giờ sau bao năm bươn chải với đời sống, giờ đây tạm ổn và cũng là lúc mà con người ta nghĩ về quá khứ và sống bằng kỷ niệm Có lẽ bây giờ đã già và muốn làm chút gì đó.

Thoại Vân, thầy Nguyễn Văn Nhâm, Lan B

Theo chân các sư huynh Cao Thăng, trên chiếc xe 15 chỗ, trạm dừng chân đầu tiên là **thầy Nguyễn Văn Nhâm** (dạy toán) thầy năm nay đã trên 70 tóc đã bạc. Nơi thầy ở là 1 căn nhà

đơn sơ, ngoài vườn cỏ mọc nhiều hơn cây. Các huynh đã chuẩn bị món đồ nguội và vài ổ bánh mì, thầy trò vừa ăn vừa trò chuyện, những câu chuyện thời còn đi học được nhắc lại, thật là thân tình, không khoảng cách và xúc động biết bao nhiêu. Một hình ảnh đẹp đã để lại dấu ấn trong lòng tôi.

Điểm dừng thứ 2 là nhà **thầy Phan Văn Mão**, thầy giờ đã vào tuổi 90, nhưng còn minh mẫn, thầy nhắc lại những kỷ niệm thời đi dạy, những tấm bằng khen của thầy được lòng kiếng một cách trân trọng.

Thăm thầy Phan Văn Mão

Được tin **thầy Đỗ mạnh Hùng** nằm ở bệnh viện Ung Bướu chúng tôi đã tìm đến thăm hỏi, giờ tóc thầy đã bạc, sức khỏe cũng yếu kém đi theo năm tháng dần qua.

Vào buổi trưa, trời nắng chang chang, với cái nóng oi bức như đổ lửa. Chúng tôi đã đến nhà **thầy Lê văn Thống**. Nhắc đến thầy có lẽ ai đã là học sinh Cao Thăng phải biết đến thầy, ngày xưa thầy là tổng giám thị có tiếng là khó, thử còn đi học chắc hẳn học sinh không ai thích thầy, nhìn mặt thầy lạnh lùng, nếu không phải dùng từ "ngầu" mới đúng, tay thầy lăm lăm cây roi. Đang đi mà thầy gọi lại là hồn vía bay lên mây rồi, mấy anh con trai không bị nhéo lỗ tai cũng được nếm mùi của cây roi, còn bọn con gái chúng mình thầy vào lớp nhìn qua một lượt và đột nhiên ánh mắt dừng lại ở bạn nào đó và nói - kéo tóc lên là Có vấn đề rồi đó nha (thầy kiểm tra xem các bạn có ai không mặt áo lá không). Vậy mà hôm nay được nghe thầy nói hạnh phúc nhất là tấm chân tình của học sinh vẫn nhớ, và đến thăm, điều mà làm cho

thầy lẫn chúng tôi bật cười là câu của Đức Hạnh nói "thầy có nhớ con không thầy, hồi xưa con bị thầy đánh đó" bái tạ Đức Hạnh luôn, phải gọi là sư phụ mới được, bị đòn còn la lớn nữa chứ, bộ tính kiếm đồng minh sao. Nụ cười hiền hậu và câu nói của thầy làm chúng tôi rất xúc động, ". Người xưa có nói " Yêu cho roi cho vọt " vậy mà đúng.

Trên đường về chúng tôi đến nhà thăm **thầy Nguyễn văn Út**, và theo kế hoạch đã định thời gian sau chúng tôi làm một cuộc du lịch bỏ túi về Đồng Nai thăm **thầy Nguyễn văn Phép**, có bạn Chung nhân dịp về quê hương cùng tham gia. Thầy bị tai biến ngồi trên xe lăn, khi các anh nhắc về kỷ niệm đã cùng thầy tham gia làm việc, hỏi thầy còn nhớ không, ánh mắt đăm chiêu. ...vụt sáng, thầy cười và gật. ..gật cái đầu, những chuyện không thể nhớ ánh mắt thầy như đăm chiêu, xa xăm.

Thầy Khiêm (TĐTT) & Thầy Phép (Vẽ Mỹ Thuật)

Tiếp tục như dự định, Chiều thứ bảy cuối tuần, chúng tôi hẹn cùng nhau đi thăm cô Bé và **thầy Nguyễn thanh Khiêm** dạy thể dục. Thả dốc cầu Nguyễn văn Cừ, tìm được nhà Cô thì nhà đã bán. Đến nhà thầy Khiêm thì mới hay thầy đã nằm bệnh viện, thầy bị tai biến xảy ra lần thứ 3. Thế là chúng tôi vội tới bệnh viện. Hình ảnh nhìn thấy là người phụ nữ trên 70 tóc đã bạc, đang chăm sóc, bón từng muỗng cháo cho chồng đang nằm trên giường bệnh, đó là hình ảnh của thầy, cô. Ánh mắt thầy nhìn như chứa đựng đầy yêu thương. Thật hạnh phúc và là một bức tranh đẹp.

Ngày. ..tháng...sẽ trôi qua. Nắng mưa 2 mùa .
Qui luật của tạo hoá, sinh lão bệnh tử, tre tàn
măng mọc, lá vàng rơi rụng. Những gì của hiện
tại chúng ta hãy trân trọng và nắm giữ, để sau
này không phải ngối đó mà hối tiếc. Hạnh phúc
đơn giản khi mình biết chấp nhận . Mỗi thâm
tình Cao Thăng mãi mãi sẽ bền lâu. ●

Nguyễn Thị Lan (B)
10CT5 - 1974

Hình Kim Loan và Lan B

Đôi Dép

*Bài thơ đầu anh viết tặng em
Là bài thơ anh kể về đôi dép
Khi nổi nhớ ở trong lòng da diết
Những vật tầm thường cũng biến thành thơ*

*Hai chiếc dép gặp nhau tự bao giờ
Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước
Cùng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược
Lên thăm nhung xuống cát bụi cùng nhau*

*Cùng bước mòn, không kẻ thấp người cao
Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp
Dẫu vinh nhục không đi cùng người khác
Số phận chiếc này phụ thuộc chiếc kia*

*Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi
Mọi thay thế đều trở nên khập khiễng
Giống nhau lắm nhưng người đời sẽ biết
Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu*

*Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dẫu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nổi nhớ cứ chên vênh*

*Đôi dép vô tri khăng khít song hành
Chẳng thề nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi*

*Không thể thiếu nhau trên những bước đường đời
Dẫu mỗi chiếc ở một bên phải trái
Nhưng tôi yêu em ở những điều ngược lại
Gắn bó đời nhau vì một lối đi chung*

*Hai mảnh đời thăm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia.*

Nguyễn Trung Kiên

Duyên Nợ với Cao Thẳng

Phạm Hoài Hương

Duyên với Cao Thẳng hay là nợ với Cao Thẳng, hay là số phận?

Trong một dịp từ Đà Lạt về nghỉ hè tại Sài Gòn và ở chơi tại nhà bà chị, ông anh rể là giám học trường Quốc Gia Nghĩa Tử trong một bữa ăn trưa nói với mình: "Năm nay Cao Thẳng có mở lớp con gái 'đầu tiên' về nữ công gia chánh đó! Có muốn thi thử không?" Với một chút máu hiếu thắng! Tại sao không thử? Thế là ông anh rể lấy đơn và đi thi, không ngờ chuyến nghỉ hè đó đã dẫn mình đến với Cao Thẳng. Đầu thứ 18/30 trong 300 người đi thi cho mình một chút tự hào! Nhưng khi có kết quả thì mình lại phân vân suy nghĩ... Khi phải xa gia đình để dọn về Sài Gòn, phải bỏ ngôi trường Bùi Thị Xuân thơ mộng, phải bỏ đôi cù với những ngày tháng sương mù của Đà Lạt, thấy buồn làm sao! Và rất khó khăn để quyết định. Nhưng rồi là vì nợ duyên với Cao Thẳng, mình đã hãnh diện khi là một trong những học sinh nữ đầu tiên của trường.

Hỏi rằng trường Cao Thẳng có đẹp không? Không đẹp. Vị trí trường nằm bốn phía ồn ào hợp với khí thế của kỹ thuật. Lầu đồng hồ cũ kỹ. Đường Huỳnh Thúc Kháng nhỏ hẹp khó so sánh đẹp thơ mộng như những ngôi trường khác. Nhưng trường Cao Thẳng! ngôi trường luôn nằm trong Hoài Hương và đã cho Hoài Hương những kỷ niệm và những mối tình học trò khó quên. Sau biến động 1975, từ những tà áo dài đã phải thay đổi để phù hợp với xã hội mới. Hoài Hương đã buộc phải rời khỏi trường

với lý do lý lịch, đau đớn cộng buồn tủi. Không lẽ duyên nợ với Cao Thẳng lại ngăn ngại vậy sao? Không thể được! Và bằng đủ mọi cách, Hoài Hương đã trở lại trường sau vài tháng buồn thẫn thờ ở nhà.

Trở lại Cao Thẳng, lớp CT5 đã phải chuyển thành lớp Điện Tử 2 với bộ áo xanh công nhân, thế là một bước ngoặt thay đổi, may mắn thay lớp CT5 vẫn đầy đủ những khuôn mặt thân quen đó, không bị mất ai! Có mất chẳng là tâm trạng vô tư để thay vào đó tâm trạng hoang mang mà lớp nữ công gia chánh không còn phù hợp với sự đổi đời nữa. Học thêm hai năm nữa thì ngày ra trường cũng đã đến. Mùa hè 1977, nguyên một lớp Điện Tử 2 được chọn về làm Điện Tử Bình Hòa cũng rất đông các anh Cao Thẳng khác như Công Minh, Trọng Phúc, Minh Sáng, Hữu Trung, Hữu Tài, Đạt, Tuấn, Vĩnh Tài...

ĐT1 Hội ngộ năm 2000. Trần Hữu Trung, Trần Hữu Tài, Vĩnh Tài, Đỗ Ngọc Tuấn

Thế là Cao Thẳng ở Bình Hòa có thêm rất nhiều kỷ niệm của gia đình nhỏ Cao Thẳng được vun đắp ở đây.

Ôi! Thờ ờ hàn vi, lặn lội đầy tình nghĩa với những ngày đầu tiên làm chung với nhau... Khi vận nước nổi trôi và anh em cũng trôi nổi để tìm tương lai thay đổi... Từ từ từng người tìm kiếm đường ra đi và Hoài Hương may mắn cũng được trôi nổi tới Mã Lai, sau chuyến hải trình tưởng như bỏ mình trên biển, 7 ngày 8 đêm tàu chết máy. Chiếc tàu nhỏ 12m8 mà chứa đến

118 người... Hoài Hương đến được Bi Đông 1981 thật sung sướng và bật khóc khi tại đây gặp lại Kim Loan. Hai đứa nhìn nhau, cầm tay nhau nghẹn ngào. Vậy là CT5 có hai đứa thất lạc đùm bọc lẫn nhau.

ĐT1 - Trần Tất Đạt và Đỗ Ngọc Tuấn

Hoài Hương đến San Jose 1982. Kim-Loan đến Santa Cruz ở với em trai là Hoàng cũng học Cao Thăng để tiếp tục việc học, nhưng hai đứa vẫn tiếp tục liên lạc với nhau. Có thể vì bận rộn

Hoài Hương và Kim Loan

vật vả với đời sống mới nên từ từ mất liên lạc lúc nào không biết? Hoài Hương ở San Jose "thung lũng hoa vàng ... thung lũng tình yêu" rất đồng người Việt Nam với những hội đoàn, những hội ái hữu. Hoài Hương vẫn chờ đợi và luôn theo dõi mong ngóng xem có hội Cao Thăng không? Và ngày qua ngày, không tìm gặp ai trong gia đình Cao Thăng cả. Lập gia đình và có hai con - 1 trai, 1 gái. Bận rộn con cái! Bận rộn với công việc. Nhưng những lúc yên bình nhất là những khoảnh khắc, những ngày đầy kỷ niệm với trường Cao Thăng, tình cảm với Cao Thăng Bình Hòa. Với những ngày tháng bơ vơ, hàn vi ở đảo Bi Đông ... vẫn là những chặng đường khó quên nhất trong cuộc đời... đã cho Hoài Hương rất nhiều niềm tin và nghị lực trong cuộc sống.

Dù mệt mỏi và bận rộn, Hoài Hương vẫn mong mỏi tìm kiếm anh chị em trong gia đình Cao Thăng. Mất liên lạc hơn 28 năm và bất ngờ tìm lại được Kim-Loan qua anh Châu Lý và Trọng Phúc. Liên lạc được với Kim Loan. Hoài Hương được biết Cao Thăng San Jose có một gia đình từ 2007 thế mà bỏ lạc mất Hoài Hương. Cho nên với tâm trạng đó Hoài Hương rất mong sao mình có một nhóm Cao Thăng để làm dây liên lạc cho những ai giống như Hoài Hương, muốn tìm về kỷ niệm học sinh của mình, sau hơn nửa đời mệt mỏi! Gặp anh Duy, trưởng nhóm CTSJ, Hoài Hương cầm tay anh và nói " Hoài Hương nhớ Cao Thăng lắm lắm. Mình gắng làm một ngày hội ngộ Cao Thăng nghe anh. Hoài Hương cố gắng tất cả để anh em Cao Thăng mình có sợi dây liên lạc đoàn kết với nhau từ từ sẽ thành nhóm lớn.. Em không muốn có những anh em khác phải ngày đêm tìm kiếm bạn bè như em." Và thật xúc động làm sao khi ngày đầu tiên Hoài Hương đến với nhóm CTSJ tại tư gia Khôi và Kim-Hương (đôi bạn trọn vẹn tình nghĩa với Cao Thăng) đã cho Hoài Hương một bữa tiệc gia đình. Mừng rỡ khi đón một đứa em thất lạc được tìm kiếm. Cả Phương-Anh cũng từ San Diego lên để tìm đón Hoài Hương. Đó là một ngày khó quên, nhiều chân tình để Hoài Hương tìm lại tình nghĩa đồng môn. Chân tình này đã nâng đỡ Hoài Hương trong lúc Hoài Hương thật sự cần đến một gia đình Cao Thăng nhỏ. Đó là lý do tại sao bằng bất cứ giá nào Hoài Hương cũng tha thiết để có ngày hội ngộ Cao Thăng. Và trời ơi "giấc mơ thành sự thật" Cao Thăng San Jose đã có những ngày hội họp thân mật để rồi ngày Hội Ngộ Cao Thăng 2012 tại San Jose đã thành công trước bao giọt nước mắt của bạn bè, của anh em.

Kim Loan, Chung, Ngô Đ Duy, Hương A, Hoài Hương, Lan B

Ôi cảm động vô cùng! Từ gia đình Cao Thăng nhỏ San Jose đang từ từ lớn dần chuyển mình đến Nam Cali với những anh em đã dang tay

tiếp nhận và cật lực ngày đêm để tổ chức ngày hội Cao Thăng 2013.

Lâm Thanh Hùng, Đào Công Minh, Nguyễn Phương-Anh cùng với các đàn anh, các Thầy đã

đoàn kết để sẽ có một ngày Hội Ngộ Cao Thăng 2013. Xin cảm ơn tất cả những ai đã vất vả và dẫn thân, đã bỏ đi tất cả dị biệt cá nhân để làm tất cả mọi việc, tất cả chỉ vì Cao Thăng thân yêu với niềm tự hào.●

San Jose, tháng 4 năm 2013,

Phạm Hoài Hương

10CT5 – 1974

(Được viết với sự khuyến khích của Phương Anh và Công Minh.)

HNCT 2012 SJ. Quý cô nương lớp 10CT5 (niên khóa 1974-1975) chụp chung với quý anh lớp 12T đồng niên khóa. (hàng ngồi) từ trái sang phải: Nguyễn Hồng Sơn, Nguyễn Bá Thanh, Nguyễn Hoài Dũng, Trần Trọng Hiệp, Phạm Minh Hà, Phan Thắng, Ngô Đình Học, Trần Quốc Hùng, Phạm Nguyên Huỳnh. (hàng đứng) từ trái sang phải: Nguyễn Thị Xuân Lan, Nguyễn Thị Lan B, Bùi thị Chung, Donna Nguyễn (vợ anh Phan Thắng), Phạm Hoài Hương, Vũ Thị Kim Loan, Nguyễn Thị Kim Hương (Hương A), Nguyễn Thị Mỹ.

Danh Ngôn

Ảnh hưởng của người thầy là vĩnh cửu. Ta không thể biết được khi nào thì ảnh hưởng ấy dừng.
Henry Brooks Adams

Người thầy tốt nhất là người thầy khơi gợi chứ không giáo điều, và truyền cho học trò mình mong muốn tự dạy bản thân.
Edward Bulwer Lytton

Kỷ Niệm Trường Xưa

Lê Mai

Thời tiết Saigon thật lạ và đồng đánh, mới nắng đổ lửa vào buổi sáng thì buổi chiều lại mưa tầm tã, ngồi nhìn bầu trời qua khung cửa phòng làm việc, tự nhiên những kỷ niệm khó quên từ những năm còn đi học

chợt hiện về.

Hồi đó, đang học những ngày cuối cùng năm lớp 9 trường nữ TH Gia Long, buổi sáng giờ văn, cả lớp đang ngồi say sưa nghe giảng bài, bỗng nghe ầm ầm tiếng động cơ máy bay gầm rú, tiếng nổ lớn, cả lớp nháo nhào, giáo viên và cả học sinh hoảng loạn chạy ra khỏi lớp, vì lớp đang trên lầu nên mọi người rất sợ, tất cả tập trung xuống sân trường, mấy đứa con gái ôm nhau khóc không biết chuyện gì xảy ra, vì đa số trong lớp có ba tham gia trong quân đội (chế độ cũ). Khi biết đó là máy bay của N,T.T bỏ bom Dinh Độc Lập thì càng hoảng sợ, nhỏ bạn thân khóc nói " tao với mày không biết có còn gặp lại nhau không ", tôi hoang mang lắm vì có ba đang tại ngũ trong quân đội của chính quyền Saigon, lúc đó thật không biết tương lai ra sao.

Sau khi việc đó xảy ra, học sinh được nghỉ hè sớm, chúng tôi kết thúc những ngày cuối cùng của năm đệ nhất cấp, rồi giải phóng. Ba tôi không muốn đi di tản vì còn ông bà nội, ngoại ở quê. Sau những ngày sinh hoạt tại địa phương, làm quen với cách sống mới nhiều lạ lẫm với một người học trong trường nữ sinh, từng cách nói năng, cư xử đều phải theo nề nếp, hồi đó mỗi lần trong trường có xuất hiện anh con trai nào (thường là con của giáo sư mới được vô trường) thì giống như một sinh vật lạ từ hành tinh khác, vì cả trăm ánh mắt các nàng theo dõi, chỉ có nước cúi mặt mà đi ra khỏi cổng trường. Bây giờ lại phải sống theo những quan niệm mới và lạ lẫm: nam nữ bình quyền, lao động là vinh quang...

Rồi khó khăn chồng chất khi cả nhà trong diện phải đi hồi hương vì có dính líu với chế độ cũ, ba khuyên tôi thi vào trường kỹ thuật, vì nghe nói "giai cấp công nhân" là thành phần nòng cốt, được ưu đãi, với lại lý lịch của gia đình tôi có học tiếp cũng chẳng vào được đại học. Thế là tôi nghe theo vì khi tựu trường vô năm học mới ở Gia Long, bạn bè đã tứ tán, đưa đi di tản, vượt biên, hồi hương về quê, chẳng còn gặp lại được bạn bè thân thiết thuở nào.

Lớp CK75C1 của Lê Mai

Trong xóm có ba đứa cùng hoàn cảnh, nên rủ nhau nộp đơn thi, rất cuộc chỉ có một mình tôi là đậu. Cầm giấy báo trong tay, nửa mừng nửa lo.... Trời ơi, bây giờ phải học trong cái trường mà tất cả là nam giới, mà tôi có nghe kể về mấy cái vụ đấu tranh, uỳnh lộn của mấy anh Cao Thăng với mấy trường nam khác toàn đem cà lê, mỏ lết ra, nghe thiệt dữ dằn quá. Lúc còn học trường Gia Long, mỗi lần lên buổi sáng học bơi, ra về thấy mấy chị lớp lớn được mấy anh trường nam, nhất là dân kỹ thuật áo xanh theo làm cái đuôi, lúc đó sao thấy mấy ảnh hiền khô..., thiệt thực hư không biết sao. May là tôi có ông anh đang theo học Cao Thăng nên cũng an tâm phần nào. Sau này học chung mới biết dân kỹ thuật các anh nghe có vẻ khô khan nhưng thực sự thơ văn lai láng lắm.

Ngày đầu tiên đăng ký nhập học, ấn tượng đầu tiên là hai xe cóc ổi ngoài lề đường, thật là

ngạc nhiên hết sức, sao trường nam mà sao cóc ổi me xoài cũng làm tới vậy ta??? Sau này vô học mới biết mấy anh nam ăn chua vô địch luôn, tới giờ ra chơi là chị bán me, ổi, cóc, xoài phải hoạt động hết công suất mới kịp bán.

Vô học rồi, tuy tính tình nhút nhát, không có chút năng khiếu nào nhưng ... lại rất thích múa hát nên tôi đăng ký tham gia trong ban văn nghệ, vậy nên toàn phải ngồi làm khán giả coi người khác múa hát, đóng kịch. Có lần thành đoàn TP tổ chức cuộc thi múa tập thể tại nhà Văn Hóa TN, hình thức như khiêu vũ bây giờ nhưng lúc đó gọi là múa tập thể. trường cử Hạnh Phương đi học và về dạy lại cho các bạn, mọi người tập luyện rất hăng hái, trong đó có mình vì mình rất mê khiêu vũ. Đến ngày đi thi, vì có mấy anh phải học và thực tập ở xưởng ca hai, chờ chờ đợi đợi, rốt cuộc cũng ráp đủ người để lên đường đi tới nhà VHTN.

Đến nơi rồi mới tá hỏa vì rất nhiều trường nổi tiếng tham dự, có cả Gia Long, Trưng Vương, ... Mà trường nào cũng trang phục rất đẹp, nữ thì nào là áo dài, hoặc soire và trang điểm rực rỡ, nam thì sơ mi bỏ thùng rất nghiêm chỉnh Trong khi Cao Thăng nhà ta chỉ có một màu xanh lè đồng phục, mà phải chi đồng phục đẹp để gì cho cam, đằng này mạnh ai nấy mặc, nam thì có người áo còn dính dầu nhớt, vết tích của những giờ thực tập trong xưởng trường, có người quần jean còn vá một miếng bự chẳng. Còn nữ thì cũng chẳng có ma - ki -dê chi hết, cứ mặt mộc mà đi thi. Kiểu này chết chắc, điểm trang phục thì thua chắc rồi, thế là không ai nói ai dù rất run nhưng tự nhủ thôi thì cố thi cho thật tốt, dù thật tình là lúc đó thấy mắc cỡ lắm, nhưng truyền thống Cao Thăng mà, khó khăn dễ gì làm sờn lòng ..chiến sĩ. Sau các màn trình diễn ấn tượng của các trường khác, đến lượt trường Cao Thăng, mọi người đi ra bắt đầu bài múa của mình, mấy anh nam được khán giả nữ hâm mộ quá, lúc đó tự nhiên mình thấy tự tin hẳn lên, nhất là khi nghe bên ngoài khán giả xì xào " mấy anh Cao Thăng khiêu vũ đẹp quá, dân kỹ thuật mà sao múa đẹp vậy ...

" chà vậy là thành công rồi, cả đội ai cũng vui lắm, thôi không có giải gì cũng được, miễn gây được ấn tượng cho khán giả (nhất là khán giả nữ) là được rồi.

Đền khi xướng tên lên, thì Cao Thăng được giải nhì, trời ơi không thể nói hết sự sung sướng, mặc dù chỉ là giải phong trào cho vui thôi cứ không có phần thưởng gì hết, nhưng chúng tở là làm gì và trong hoàn cảnh nào thì Cao Thăng cũng có thể vượt lên chính mình và làm nên chuyện.

Vào ban văn nghệ cũng là dịp tôi được làm quen với những bạn bè các lớp, những con người thật dễ mến, những người bạn mà sau này khi nhắc lại ai cũng nhớ cái tên của nhân vật trong kịch bản mà các bạn đã nhập vai: Cô bạn đóng vai A Hoa, cô gái thượng có giọng nói nhẹ như gió thoảng mà tôi

vô cùng cảm mến; còn cô bạn có mái tóc dài hay đi chung với A Hoa mà lúc còn đi học tôi chưa có dịp chuyện trò nhưng vẫn được nhắc nhở sau này trong những câu chuyện giữa tôi và một người anh Cao Thăng mỗi khi hai anh em ngồi nhắc lại kỷ niệm về trường xưa và gọi hai người với biệt danh " mèo trắng, mèo đen" ; ông Bá có đứa con trai mà ông Bá gọi là gà công nghiệp đẹp trai y như bố hồi còn đi học...; bà Bá hồi đó và bây giờ vẫn như xưa, vẫn ... tròn trịa và tốt bụng, có cách kể chuyện rất hấp dẫn và mạch lạc, nhất là chuyện cái chết của Thanh Nga mà bà Bá là một trong những người chứng kiến và là nhân vật trong cuốn truyện viết về cô đào Thanh Nga lúc đó, hay H. P cô bạn có đôi mắt to, tính tình hiền hậu hướng dẫn nhóm múa Và còn nhiều người nữa mà tôi không thể kể hết. Chỉ tiếc là lúc đó tôi còn quá e dè, ít nói nên chưa có dịp quen biết nhiều với mọi người, nhưng sau này gặp lại vẫn thấy gần gũi và thân thiết.

Đối với tôi Cao thăng là ... số một.

Lê Mai - CK75C1

Kỷ Niệm Những Lần Chia Tay

Huỳnh Ngọc Thạnh

Beng, beng ...beng. Beng, beng ... beng.
Beng,beng ...beng

Nhịp keng càng lúc càng thôi thúc làm hấn choàng tỉnh ngủ hấn, sau vài giây định thần thì hấn chợt nhớ đó là tiếng keng hiệu lệnh tập trung di chuyển. Nhanh chóng hấn vội lao ra khỏi mùng và thu dọn toàn bộ quần áo, mùng mền, chiếu gối, tư trang cho tất cả vào ba lô, kiểm tra một lần cuối cùng, rồi tất tả rời khỏi căn phòng của tiểu đội để ra sân tập trung toàn đơn vị.

Hấn ngoái nhìn lại căn phòng dưới ánh đèn neon mờ mờ trải đều trong căn phòng, căn phòng bây giờ chỉ còn chơ vơ những chiếc giường gỗ trơ vạt, trông thật hoang tàn so với những ngày qua khi mười hai mạng người nhét đầy trong khoảng không gian hơn hai mươi mét vuông. Trong lòng hấn đang lo lắng không biết có chuyện gì đây hay chỉ là những bài học khi ở quân trường, nhưng do trong tuần qua tình thoảng vẫn có lệnh tập trung và từng nhóm nhỏ được gọi tên, rồi được thông báo là cử đi học y tá, truyền tin, pháo binh hoặc bổ xung cho các đơn vị khác, rồi các tân binh cứ thế leo lên xe và được chở đi, nhưng đây là lần đầu lệnh tập hợp được thực hiện vào ban đêm.

Ra đến sân, hấn thấy có một đoàn xe tải quân đội loại xe do hãng GMC của Mỹ sản xuất khá đông đang chờ sẵn. Tất cả đồng đội của hấn đều ngơ ngác nhìn nhau như để dò hỏi tin tức, những tiếng xì xầm trao đổi, nhưng không quá

ồn ào cứ lan tỏa trong đám chiến sĩ mới, họ vào quân trường này mới chỉ hơn ba tuần lễ sau khi chia tay với bạn bè ở các trường trung học chuyên nghiệp, cao đẳng trên toàn thành phố Sài gòn vào những ngày đầu tháng 11/1978, nào là Trung học y tế, Kế toán tài chính, Kỹ thuật Cao Thăng, Quốc gia âm nhạc v.v... Quân trường của hấn là một cơ sở của quân đội miền Nam trước 1975 tại số 2 Bis Xô viết nghệ tĩnh, nằm sát ngay đầu cầu Thị Nghè, đối diện với Thảo cầm viên, và nằm chéo góc với đài phát thanh Saigon tại ngã tư đường Nguyễn bình Khiêm và đường Xô viết Nghệ tĩnh (Hong thập Tự).

Tiểu đoàn.. tập hợp, mệnh lệnh được hô vang lên trong bóng đêm mờ mờ, cả đám đông trở nên im lặng và bắt đầu di chuyển nhanh chóng để xếp vào đội hình. Những thao tác nghiêm, nghỉ được thực hiện một cách thuần thục. Sau đó một viên sĩ quan bước ra thông báo tóm tắt yêu cầu, những ai được đọc tên, lên xe theo hướng dẫn để nhận nhiệm vụ mới. Và bắt đầu tên từng người được gọi, trong nhóm những người bạn của hấn nhập ngũ từ trường Cao Thăng đã có người được gọi tên và lên xe. Sau hơn nửa giờ và cũng gần một nửa quân số đã lên xe, hai người bạn thân trong nhóm ba người của hấn cũng đã được gọi tên và cũng đang ở trên đoàn xe. Hấn loay hoay cố gắng nhìn xuyên qua màn đêm để dò tìm hai người bạn thân trong đám đông trên từng chiếc xe, để hy vọng gặp nhau trong giây phút cuối, nhưng rồi thất vọng khi đoàn xe đã bắt đầu lăn bánh mà hấn vẫn chưa tìm được bạn mình để nói một lời chia tay, rồi sau đó những người còn lại dưới sân được lệnh quay trở về vị trí cũ, tiếp tục nghỉ ngơi.

Trở về căn phòng cũ, hấn cảm thấy thật sự trống vắng vì đã thiếu đi những người bạn cũ, bây giờ chỉ còn mình hấn trong nhóm ba người. Trăn trở suy nghĩ về bạn hấn, rồi suy nghĩ về tương lai trong chốc lát nhưng có lẽ vì quá mệt sau cả ngày huấn luyện lẫn, lê, bò, trườn dưới cái nắng gay gắt của đầu mùa khô, ngay lúc

này trong đầu hẳn cũng không còn có thể suy tư gì nữa, và giấc ngủ nhanh chóng trở lại với hẳn.

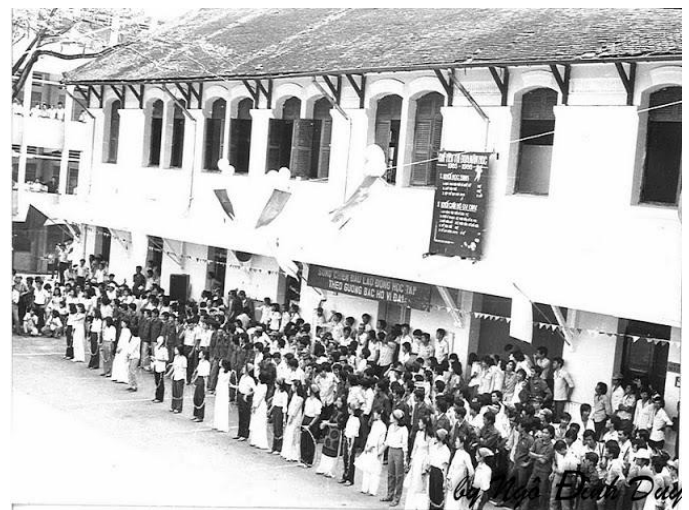
Sáng hôm sau, quân số còn lại tập trung lên hội trường để học chính trị. Chính trị viên tiểu đoàn thông báo rằng, tối qua đơn vị đã làm xong công tác thanh lọc quân số, những thành phần với lý lịch có liên quan với chế độ Saigon cũ, với tôn giáo mà nhà nước không thể tin tưởng để giao cầm súng nên chỉ có thể giao cho cầm cuốc, cầm xẻng mà thôi. Đó là bài học giai cấp và chuyên chính vô sản mà hẳn được học bằng thực tế. Thế là hẳn biết hai người bạn của hẳn được đưa đi lao động cho quân đội ở tại Tây Ninh và tạm yên tâm không lo lắng cho hai sinh mạng ấy. Và hình như cuộc đời hẳn kể từ đây đã bắt đầu sang trang mới, bắt đầu vào giai đoạn thường xuyên có những lần chia tay bạn bè mà không hề có một lời chào tạm biệt, hay vĩnh biệt.

Bản thân hẳn lúc ấy cũng đã thở phào nhẹ nhõm, vì hẳn đã biết rút kinh nghiệm khi viết lý lịch để làm người khác đánh giá tốt hơn sau một lần hẳn bị thanh lọc đau đớn. Ngày trước, hẳn cũng đang học hệ chuyên nghiệp cải tiến tại một trường kỹ thuật ở miền Trung, sau tháng 4/1975 nhà trường bắt buộc tất cả học sinh phải nộp lại hồ sơ và thi lại vào trường mặc dù đang là học sinh của trường. Sau khi nộp hồ sơ, tên hẳn bị loại khỏi danh sách dự thi vì lý lịch không tốt, vì vậy mà hẳn không cần phải đi thi. Hẳn buộc phải rời khỏi trường, chạnh lòng ưu tư suy nghĩ về tương lai bất định, không biết ngã rẽ nào sẽ đón hẳn trong cuộc đời.

Ngày xưa khi học hết cấp 2 phổ thông, sức học hẳn giảm thấy rõ, có lẽ hẳn bị mất một phần căn bản khi học năm lớp đệ lục (lớp 7), hẳn gặp một thầy giáo dạy toán, học trò không hiểu bài xin thầy giảng lại, thầy giáo bảo: "bây giờ không hiểu mai mốt lớn sẽ hiểu", trong khi sức học của hẳn cuối lớp 5 rất giỏi, hẳn có nhận phần thưởng cuối cấp, và khi thi vào lớp 6 trường công lập hẳn đậu thứ hạng 50 trên tổng số 600 học sinh trúng tuyển với hơn 7.000 thí sinh dự thi. Học hết lớp đệ tứ (lớp 9), Má hẳn nhìn thấy sức học của con đi xuống nên bảo con nên chuyển sang trường kỹ thuật học để có cái nghề cho tương lai, và nếu có lỡ có đi lính thì cũng ở những đơn vị hậu cần, khỏi ra chiến trường vì lúc ấy cuộc chiến tranh ngày càng khốc liệt nhất là sau năm 1972 và

bản tính hẳn cũng có nhiều yêu thích về kỹ thuật, đây là lý do hẳn dự thi, dù chỉ đậu hạng dự khuyết nhưng cuối cùng hẳn vẫn chuyển sang học trường kỹ thuật.

Thế rồi thật tình cờ, có người quen đi Saigon và hẳn được đi theo. Đến Saigon hẳn lần la tìm đường và đến được cổng trường Cao Thăng và rồi một bảng thông báo tuyển sinh đào tạo hệ Công nhân kỹ thuật được dán trong khung thông báo, điều kiện muốn dự tuyển thì phải là cựu học sinh các trường kỹ thuật phía Nam trước tháng 4/1975. Đọc đến đó hẳn muốn nhảy cõn lên và hét lên thật to cho thỏa niềm vui sướng, lòng vui mừng hạnh phúc, nhưng rồi hẳn kịp trấn tĩnh và cố giữ lại vẻ bình thản bên ngoài như không có gì xảy ra. Không biết có thi vào nổi hay không nhưng trước hết hẳn cảm thấy thật hạnh phúc, khi đọc được thông báo, rồi hẳn cẩn thận ghi chép đầy đủ nội dung thông báo tuyển sinh cất vào túi áo thật kỹ như sợ những cơn gió bất chợt thổi đến cuốn thành giấc mộng bay đi. Từ ngày hôm ấy hẳn bắt đầu tự ôn bài với quyết tâm phải thi đậu để có thể thoát ra cái thế bị dồn vào chân tường, không lối thoát, và hy vọng có thể một phần nào đó góp sức tươi sáng hơn cho tương lai của hẳn.

Lúc này những chương trình toán hàm số bậc nhất, lượng giác, vật lý, hóa học hẳn đã thông suốt. Có lẽ người thầy dạy toán ngày xưa của hẳn nói đúng, "bây giờ chưa hiểu mai mốt lớn rồi sẽ hiểu" thật có giá trị vào lúc này, nói như kiểu truyện kiếm hiệp của nhà văn Kim Dung thì phải nói hẳn "tự đả thông kinh mạch" vào lúc mà cơ hội cứu cánh xuất hiện. Và rồi, ngày có kết quả thi đã không phụ lòng hẳn, mùa thu năm 1976 hẳn ngang nhiên bước vào trường Kỹ thuật Cao Thăng, ngôi trường nổi tiếng

trong làng các trường Kỹ thuật miền Nam trước tháng 4/75 với nỗi lòng hân hoan.

Ngày bước chân vào trong sân trường Cao thăng, đi dạo một vòng hẳn chợt cảm thấy thoáng buồn và một chút thất vọng. Ôi ngôi trường thật nổi tiếng nhưng sao mà cũ kỹ đến thế, nhìn những bậc cầu thang bằng gỗ đen sì và mòn vẹt cạnh, phòng học lý thuyết thì tối tăm, diện tích của trường thì thật nhỏ, chỉ có hai sân bóng bé tí, không có những khoảng không gian tĩnh mịch mà ngược lại lúc nào cũng ồn ào bởi những tiếng xe cộ bủa quanh. Nhưng đâu sao sân trường cũng có một cây phượng to để báo hiệu hè về cho lứa tuổi học trò, và đẹp nhất là cây hoa Hoàng Hậu với hoa màu tím kề ngay một văn phòng nho nhỏ giữa trường. Trường tuy nhỏ nhưng gần hai năm học ở trường mà hình như hẳn chỉ đi vào cái khu vực tối tăm được cả bọn học trò gọi là Khu Trù Mật đó một lần.

Hẳn hồi tưởng về ngôi trường cũ mà hẳn mới chia tay, dưới mắt hẳn ngôi trường ngày ấy thật đẹp và quyến rũ biết bao, nằm về một góc vắng của thành phố nhỏ ven biển, với dãy nhà xưởng rộng thoáng có mái hình răng cưa nằm thẳng tít, nào là xưởng động cơ, kỹ nghệ gỗ, kỹ nghệ sắt, máy dụng cụ, và cuối cùng là xưởng điện kỹ nghệ, rồi kế tiếp là hai tòa nhà lớn để học các môn văn hóa và các phòng học chuyên cho môn kỹ nghệ họa, phía sau trường

là một bãi cát trắng làm sân bóng đá và được che kín bởi vô số cây dương trồng dọc hàng rào quanh sân trường. Trước mặt trường là sân bóng rổ và sân tennis, nhìn qua phía lề bên kia con đường là bãi biển chạy dài gần cả cây số về bên phải cho đến mồm núi chúí mình ra biển như hàng rào ngăn cách hai khu vực, vượt qua mồm núi ấy kể bên là một bãi biển cát trắng nhỏ và đó là một khu làng dành cho người bệnh phong mang tên trại Qui Hòa, dưới chân núi có một ngôi mộ là nơi an nghỉ nghìn thu của thi sĩ trẻ nổi tiếng thời tiền chiến: Hàn mạc Tử, và một con đường đi lên đỉnh núi kề bên được đặt tên là dốc Mộng Cầm.

Mặc dù không có chút thiên phú về thơ văn nhưng những dòng thơ kiệt tác, được bạn bè, thầy cô nhắc đến thường xuyên như một niềm tự hào, tiêu biểu, cũng đã len lén đi vào lòng hẳn không biết tự lúc nào.

*Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng, bỏ cuộc chơi...
(trích từ bài thơ Mùa Xuân Chín của Hàn mạc Tử)*

*hoặc:
Ai mua trăng tôi bán trăng cho
Không bán đoàn viên, ước hẹn hò.
(trích từ bài thơ Trăng Vàng Trăng Ngọc của Hàn mạc tử)*

Thú vị nhất là những ngày mà có giờ học cả buổi chiều, sau khi ăn trưa với phần ăn mang theo, hẳn trốn vào những gốc cây dương trong rừng dương phía sau trường để được nghe tiếng vi vu của gió khi những cơn gió nô đùa với những cành dương và rồi ru hẳn vào giấc ngủ trưa. Hẳn nhớ những ngày đầu khi vào trường thật ngỡ ngàng, có một hôm hẳn phải tham gia trực cho phòng Giáo vụ, người trực sinh có nhiệm vụ mang sổ điểm danh đi đến các lớp để các thầy cô đứng lớp điểm danh đầu giờ. Hẳn được phân công đi dãy nhà A, sau khi đi hết tầng một, tầng hai, hẳn vui vẻ khi thấy chỉ còn một tầng nữa là xong công việc, leo lên tầng 3 và bắt đầu đi đến các lớp. Đến gần cuối dãy lớp học hẳn bất ngờ biết ra là phòng học của lớp nữ công gia chánh vì tên lớp được ghi trên sổ điểm danh, hẳn hít mạnh không khí lấy bình tĩnh gõ cửa và mang cuốn sổ đi vào đặt lên bàn thầy giáo rồi nhanh chân bước ra hành lang chờ, mắt không dám nhìn xuống lớp học. Chỉ mới bắt đầu quay lưng là ôi thôi các cô nhao nhao ý kiến yêu cầu thầy giáo gọi trực sinh vào chào lớp và giúp thầy điểm danh, huh

dọa như kiêu ma cũ dọa ma mới, lớp học bỗng ồn ào như cái chợ chồm hổm. Đã đứng ngoài hành lang hẳn thấy an toàn, ngẩng nhìn lên bầu trời trong xanh mà lòng trầm nghĩ "tui cũng đẹp trai, phong độ lắm chứ bộ, có thích làm quen thì phải lịch sự chứ, để bị bắt nạt vậy sao".

Những ngày đầu vào trường Cao Thăng, hẳn cũng thấy nhiều nữ sinh trong trường nhưng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà không dám làm quen vì trong suy nghĩ mình là dân tỉnh lẻ và nhất là xuất thân dân xứ "Nẫu" chánh hiệu con nai vàng. Nói đến chữ "Nẫu", hẳn nhận ra nhiều người miền Nam chỉ hiểu đó là từ để ám chỉ người dân miền Trung, được diễn dịch nôm na là dân xứ " Nẫu ", không mấy ai hiểu rõ được nghĩa của chữ này. Đại từ nhân xưng ngôi thứ ba số nhiều như họ, người ta, chúng nó, người dân vùng hẳn sống (bao gồm Phú yên, Gia lai, Kontum và Bình định) dùng thay thế bằng chữ " Nẫu". Hẳn cũng không hiểu tại sao sinh ra và lớn lên trong vùng đất ấy mà âm điệu, giọng nói của hẳn ít người nhận ra xuất xứ của hẳn, điều đó làm cho hẳn dễ hòa vào trong cuộc sống của thành phố Saigon vốn trộn lẫn người di dân từ các vùng đổ về hợp lại. Sau thời gian học chính trị sau khi vào trường, thế rồi hẳn được xếp vào nhóm Bào, lớp Máy dụng cụ 2. Nhóm Bào chỉ có mười bốn học sinh, lớp học không quá nhiều học sinh, đây có lẽ là đặc điểm của dân kỹ thuật, nhờ thể tình thầy trò, bạn bè khăng khít nhau hơn nhiều. Giáo viên dạy nghề chính của hẳn trông có vẻ lớn tuổi bởi mái tóc lơ thơ, áo trắng cộc tay đã hơi ngả màu được bỏ gọn gàng trong quần Kaki xanh đen phơn phớt những dầu mỡ, những giây phút đầu gặp thầy giáo mới nhưng hẳn cảm thấy gần gũi quen thuộc làm sao. Chặng đường hơn hai năm học nghề, học trò ngày càng quý thầy hơn. Những lúc có thời gian rỗi, thầy hỏi han gia cảnh từng đứa và có những lời động viên, chỉ bảo chân tình để cố gắng vượt qua những khó khăn. Có một lần duy nhất hẳn cùng một số bạn trong lớp đến nhà thầy "thường thức những giọt nước mắt quê hương" (đế Gò đen) và cũng để biết nhà thầy giáo, ôi nhìn căn nhà thầy càng thấy buồn thêm, mới thấy cuộc sống của thầy cũng đầy cơ cực như cảnh khó khăn chung của nhà giáo. Hẳn hy vọng một ngày nào đấy hẳn sẽ đến thăm thầy.

Những lúc rảnh rỗi, hay phải chờ tới phiên đứng máy, cái đám quý học trò của hẳn thường hay chia thành nhiều nhóm nhỏ, số thì

trốn ra quán café góc đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa (Công Lý), Huỳnh thúc Kháng ngồi đồng, tán dóc, số trốn ra phía sau cái máy mài lớn để nhìn ra đường Hàm Nghi qua các lam thông gió gần sát chân tường, và rồi làm quen với các chị "tiểu thương" chợ chó mèo trên đường Hàm Nghi phía sau vách tường của trường. Cái đặc điểm là các lam thông gió phải nằm nghiêng để chống nước chảy vào bên trong tương tự như lá sách cửa sổ, người ngồi bên trong thì thấy bên ngoài rõ hơn, còn bên ngoài muốn nhìn vào thì phải cúi người gần sát đất mới nhìn vào được. Sau một thời gian thì chợ chó mèo dời đi, lề đường trống vắng, và lúc ấy có thêm lớp mới, do vậy lớp hẳn phải học vào ca chiều, thế là những dịp chọc phá người đi đường càng nhiều, nhất là vào lúc trời gần tối. Cứ chờ cho người ta đi tới gần thì một đứa bắt đầu đếm, khi đếm tới ba thì mỗi tên tự chọn một kiểu để phát ra một âm thanh như ma quái, kêu thật lớn và cùng một lúc, và thế là người đi đường giật thót tim, vì nhìn quanh nào có thấy ai, chỉ nghe âm thanh ở đâu đó rồi cuối cùng hoảng hốt bỏ chạy như ma đuổi, còn cả bọn hẳn ngồi bên trong cười rũ rượi. Hẳn nhớ có một lần, một cặp tình nhân đang đi tới, lúc ấy có lẽ nàng đang giận chàng, vì ánh mắt đang mang hình viên đạn, còn chàng thì có khuôn mặt rầu rĩ, đang ra sức năn nỉ ỉ ôi. Bắt đầu đếm 1, 2..3 khi họ vừa đến, một âm thanh thập cẩm kỳ kỳ cùng lúc cất lên làm cô nàng giật bắn người, nhảy bổ về phía chàng thanh niên ôm chặt cứng, trong lúc bọn hẳn cười khoái chí, anh thanh niên cúi người nhìn vào và nhận được lời nhắn, " tụi em đã năn nỉ giúp anh rồi đó, cảm ơn tụi này đi anh". Nhất quý, nhì ma, thứ ba học trò thật chẳng sai tí nào.

Thấm thoát hai năm đã trôi qua, cả lớp bắt đầu đi thực tập chuẩn bị ra trường, nhưng thời gian này toàn xã hội đang có những xáo trộn rất nhiều sau biến cố tháng 4/1975, một biến cố đã cuốn phăng biết bao những mảnh đời, bao gia đình và rồi những cơn lốc khác cứ cuốn cuộn kéo đến, chiến tranh quay trở lại với đất nước, mỗi người với mỗi toan tính khác nhau, kẻ lo vượt biên, người lo xuất cảnh. Nhưng với hẳn, đành phải chấp nhận bắt đầu với cuộc sống mới. Sau lần bị thanh lọc, hẳn hiểu được rằng muốn tồn tại và để được vươn lên trong chế độ mới, để rồi có thể gánh vác cho một gia đình tương lai của hẳn, cần phải làm sạch lý lịch, và nhất là phải tô hồng cho được lý lịch cá nhân, hẳn quyết định đăng ký nhập ngũ mặc dù chỉ còn vài tháng nữa là tốt nghiệp ra

trường. Hơn nữa, nhìn cảnh biên giới Tây nam nhiều đau thương cũng làm cho hẳn muốn một lần trả nợ non sông, như một nam nhi chí. Không mấy ai hiểu được suy nghĩ trong tận cùng riêng tư của hẳn, và cho là hẳn quá lý tưởng. Hẳn chấp nhận lấy sinh mạng ra đánh cuộc, như những người khác đánh cuộc sinh mạng của họ với biển cả trong những lần vượt biển tìm tự do và hạnh phúc cho tương lai vậy.

Khi đăng ký nhập ngũ hẳn vẫn còn là thằng con trai chưa có một mảnh tình vắt vai, một vài bóng hồng nào đó cũng đã thoáng qua trong ký ức cuộc đời hẳn nhưng chỉ mới dừng lại ở mức ghi nhận những khuôn mặt, mái tóc, dáng người ưa thích cất vào ngăn nhỏ trong ký ức cuộc đời. Lúc ấy hẳn cũng mới làm quen thân với một cô bạn có dáng người hẳn ưa thích, nhất là khi cô ấy xuất hiện trước mặt hẳn trong tà áo dài màu trắng học trò tinh khôi, nhưng mà hẳn nào dám thổ lộ nỗi niềm riêng tư. Rồi đến ngày đăng ký nhập ngũ, sau khi đăng ký xong hẳn tự nghĩ vóc dáng ấy sẽ lại tiếp tục được coi như một hình ảnh mới nhất, được tiếp tục cất vào ngăn nhỏ trong ký ức cuộc đời tiếp theo của riêng hẳn, vì hẳn lo sợ rằng ai đó nếu hiểu rằng con tim của hẳn đang rung động, để rồi mai kia phải nhỏ lệ khi nghe những bài hát như "Kỳ vật cho em" hay bài "Hòn vọng phu". Hẳn muốn ích kỷ một chút, chỉ dành cho riêng hẳn và thật sự quyết giữ kín trong tâm hồn. Thế nhưng như một sự ngẫu nhiên trùng lặp làm thay đổi mọi toan tính, đúng vào thời điểm ấy một sự kiện xảy ra trong gia đình cô bạn, hẳn đưa bờ vai như một người bạn thân thiết để nâng đỡ bạn mình trong lúc thương đau, nhưng cuối cùng một nụ hôn đầu đời của thằng con trai như hẳn đã gửi đến trên má cô bạn gái ấy khi cái đầu không thể kiểm soát nỗi con tim, và thật bất ngờ đến vỡ òa trong lòng hẳn, cô bạn gái của hẳn cũng đồng ý chấp nhận nghe và cùng với hẳn hát bài hát "Kỳ vật cho em".

Hơn hai tháng, sau lần xa vắng hai người bạn thân vì lên đường tăng gia sản xuất cho quân đội, đơn vị hẳn bắt đầu tiến qua Campuchia. Ngày 7/1/1979 bộ đội Việt Nam tiến vào Nam vang, thì đúng hai tháng sau hẳn vượt qua biên giới tại cửa khẩu Mộc Bài, Tây Ninh. Những cái mốc thời gian này không bao giờ hẳn quên được, đêm đầu tiên hẳn được lệnh dừng lại tại trung tâm thành phố Kampong Chàm để tạm ngủ đêm, một thành phố trống vắng tang thương giống như thành phố chết,

lừa thừa vài người dân còn lại trong thành phố, cánh lính đang trú đóng ở đây chỉ lưu ý rằng đừng dùng nước giếng ở trong khu vực mà chỉ được dùng nước sông hoặc nước suối, mà hẳn cũng không hiểu vì sao. Đêm đến, đêm đầu tiên rời xa đất nước, nằm ngủ dọc theo vỉa hè đường phố, thành phố tối đen như mực, nhìn lên bầu trời đầy sao, và hẳn cố tìm kiếm các chòm sao để xác định phương hướng để cố nhận biết hướng của thành phố Saigon, quay người hướng về phương ấy và hẳn gửi qua gió, mang về hậu phương những nụ hôn yêu thương. Sáng hôm sau, đoàn xe của hẳn tiếp tục trực chỉ Kampong Thom sau khi ăn sáng và gỡ cơm mang theo cho buổi trưa, xe chạy đến trưa thì dừng lại nghỉ ngơi và ăn trưa bên vệ đường. Hai dãy nhà lừa thừa vắng lặng bóng người chạy dài hai bên đường, tự nhiên hẳn cảm nhận khu nhà sao mà âm u quá, hẳn bước vào tìm giếng nước để lấy thêm nước dự phòng, bỗng chợt nhận ra mấy cái sọ người nằm lẫn lóc bên cạnh giếng nước trong vườn, và trong chốc lát hẳn cũng chỉ tự lý giải chắc ai đó đi tìm những chiếc răng vàng trong những cái sọ người ấy nên mới vớt lên từ đáy giếng.

Sau những tháng ngày hành quân liên tục trong khu vực Kampong Thom dưới cái nắng thiêu đốt của mùa khô, sông suối ngày càng cạn kiệt nguồn nước, do đó đối phương càng lúc càng lùi sâu hơn vào rừng sâu, thỉnh thoảng vài cơn mưa đầu mùa trút xuống làm mát dịu nỗi nhọc nhằn của những người lính, và cũng là dấu hiệu mùa khô sắp kết thúc, vài trận nổ súng cũng đã xảy ra và hẳn đã bắt đầu quen dần với tiếng nổ và mùi thuốc súng. Dĩ nhiên khi súng nổ thì phải có thương vong và vai hẳn đã phải làm quen với việc cáng thương cho đồng đội. Những chiến sĩ xuất thân từ Cao Thăng đã có người gục ngã hy sinh như từ lớp CK75A1, thương vong như ở CK77C3.

Rồi những cơn mưa như trút nước đã đến, đêm đêm tiếng ếch nhái rền vang chào mừng những

cánh đồng trở lại ẩm ướt, không khí mát mẻ tràn về, những mầm xanh đang vươn mình trỗi dậy thì những người lính đã được trở về hậu cứ nghỉ ngơi. Mùa mưa là ướt át, nhưng với người lính trận là lúc được nghỉ ngơi, là câu cá, là trồng cây xanh cải thiện cuộc sống. Lúc này chính là lúc những cánh thư xanh liên tục được gửi về quê nhà, chất chứa nhiều nhung nhớ, cổ điển tả khung cảnh trồng cây, bắt cá thanh bình chứ không có đoạn nào mô tả cảnh ác liệt trong chiến tranh hay nỗi đau khi mất dần những đồng đội, cổ mô tả tạo ra khung cảnh như chiến trường còn cách rất rất xa, cũng chỉ vì lo sợ mang đến cho người ở hậu phương niềm âu lo.

Hết mưa lại đến nắng, và chiến dịch mùa khô lại đến, lại những cuộc hành quân lùng sục băng rừng, băng suối như cơm bữa. Thế rồi đơn vị hần được lệnh tăng cường qua hỗ trợ tỉnh Seam Riep kế bên. Và căn cứ hần đóng ngay giữa trên trục lộ nối liền sân bay Seam Riep với đền Angko Wat để bảo vệ hai khu vực này, thế là hần có dịp thường xuyên đến chiêm ngưỡng một trong bảy kỳ quan thế giới (Đền thiên, Đế Thích). Từ đây đến biên giới Thailand chỉ còn vài trăm cây số nữa, nên khu vực càng nóng bỏng, những tử sĩ từ mặt trận phía xa đưa về phải tạm an nghỉ tại vòng ngoài phi trường, vì không thể giữ được những thi thể ấy lâu hơn nữa khi nó đã bắt đầu phân hủy nếu tiếp tục hành trình về quê mẹ.

Có những lúc bạn hần phải cười đùa làm thơ con cóc giải sầu:

*Đôi dép râu làm sầu đời trai trẻ
Chiếc nón tai bèo làm héo con tim.*

Giờ này, sau những tháng ngày lăn lộn trên chiến trường hần đã được thăng cấp lên Thượng sĩ, cấp bậc cuối cùng của hàng hạ sĩ quan. Tin đồn hần nghe được là đơn vị đang dự kiến đưa hần vào danh sách sẽ đi đào tạo sĩ quan, với những người khác thì đó là sự vinh dự được thăng tiến và sung sướng nhất là được rời khỏi chiến trường vào lúc này, rời xa những bi thương có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Nhưng với hần thì hần không vui, vì hần không yêu đời lính, là sĩ quan có nghĩa chấp nhận trọn cuộc đời chinh chiến, hần chấp nhận cầm súng khi đất nước cần nhưng hần không yêu cuộc đời binh nghiệp. Sự dẫn dắt đến với hần, nếu được đi học là được trở về đất nước và sẽ được gặp những người thân trong gia đình trong đó có cô bạn gái thân thương mà ngày đêm hần

nhớ nhưng, nhớ đến da diết, chan chứa yêu thương biết đến dường nào, sự yêu thương nằm cuộn tròn trong trái tim của hần, vậy mà hần quyết định là không. Những đồng đội hần bắt đầu cảm nhận hình như hần có sự thay đổi, càng lúc hần càng làm chỉ huy mích lòng, thường xuyên bị phê bình cảnh cáo vì vô kỷ luật, những động thái của hần như muốn nhắm tới ai đó hãy loại hần ra khỏi danh sách đi học sĩ quan. Hần cố gắng chịu đựng sự nhưng nhớ và hy vọng có thể bình an cho đến hết hạn ba năm nghĩa vụ, để mãi mãi vứt bỏ bộ đồ màu xanh cỏ úa trên người, để trở về cuộc sống thường nhật bên những người hần yêu thương. Hần thù ghét chiến tranh và thầm mong không ai trách cứ khi biết hần quyết định như thế.

Một khi chờ mong, là phải lần mò trông chừng, mong ngóng từng giờ từng phút từng giây, càng mong chờ thì thời gian gần như càng dừng lại, như cố ý trêu đùa sự kiên nhẫn. Có lẽ vậy mà tính kiên nhẫn và chịu đựng của hần được gia tăng. Rồi cuối cùng thì cái gì đến cũng phải đến, hần được chấp thuận cho phép trở về, chỉ phải trả lại cái khối sắt thép lạnh lùng đã cùng hần gần ba năm chung sống "Súng là vợ, đạn là con".

Chiếc xe quân đội dừng hần tại ngã tư Bảy Hiền, chào tạm biệt những đồng đội trên xe trong ánh nắng sáng mùa thu dịu dàng, nhảy xuống xe, hần đón ngay chiếc xe Lam lộ trình Bảy Hiền – Cầu Muối vừa trờ tới, thấy chiếc ba lô đã phủ màu đỏ của bụi đường và một chiếc ruột tượng đầy gạo, tiêu chuẩn tháng lương thực cuối cùng của đời lính xuống sàn xe, ngồi lên băng ghế sát về phía sau ngắm nhìn thành phố rộn ràng tiếng xe, mà đã một thời xa vắng. Khói chiếc xe lam bay lên phả vào mặt hần cái mùi khói xe xen lẫn những hạt dầu hôi chưa đốt hết đã pha lẫn trong xăng, mắt hần cay sè mà hần không biết do khói hay do dầu. Lan man, mơ hồ nhìn phố xá, nhìn cảnh vật lúc mờ lúc rõ, lúc có lúc không, bấy giờ hần như người mộng du, đỡ dẫn mộng mị, mặc cho những hành khách đi cùng chuyển xe đưa mắt nhìn hần.

Ô, kìa Ngã Sáu Saigon kìa, hần gọi tài xế dừng xe rồi bước xuống, khoác ba lô bước nhanh chân về hướng khu nhà của hần. Hàng xóm thấy hần về, rộn ràng vui tươi thăm hỏi. Bước vào nhà, chỉ có chị hần, chị hần bảo má đi chợ chưa về, một lát sau bà về gần đến nhà đã nghe hàng xóm báo rằng hần đã về, bà vội vã

hấp tấp chân thấp chân cao bước vội về. Hẳn ôm bà vào lòng, những giọt nước mắt ấm, thấm dần vào áo rồi ngấm đến tận da thịt hẳn, hẳn nghẹn ngào sung sướng.

Sau khi tắm rửa thật sạch sẽ như để chào từ biệt những tháng ngày cực nhọc, những vường bạn quá khứ quân ngũ, và như muốn giữ sạch tất cả, cả những hạt bụi từ phương trời xa xôi ấy, rồi hẳn mở ba lô trút hết vật dụng ra ngoài, chỉ một túi đựng những tàn đường Thốt nốt được hẳn mua về làm quà đặc sản, vài cái đồ lót và chẳng còn gì nữa, những gì còn có thể sử dụng hẳn đã gửi lại cho đồng đội ở lại.

Sắp xếp những quần áo vật dụng sinh hoạt hằng ngày đem cất vào ngăn kéo, cuối cùng chỉ có cuốn sổ nhật ký và một xấp những lá thư hậu phương mà hẳn nhận được trong thời gian qua được cất giữ cẩn thận còn lại trên bàn. Trong cái ba lô đó, cuốn nhật ký và những lá thư hậu phương có lẽ là những món đồ có giá trị nhất đối với hẳn, ghi lại một phần tâm tư yêu thương trong những tháng ngày xa vắng, cầm cuốn nhật ký trên tay như chợt nhớ điều gì đó, hẳn đưa mắt đảo nhìn quanh căn nhà tìm chiếc xe đạp sườn ngang ngày trước của hẳn, nó đang nằm trong góc kẹt đầy bụi. Hẳn đem cất cuốn nhật ký và những lá thư, rồi mang chiếc xe đạp ra lau chùi như muốn lao ngay ra phố mà không thể chờ đợi thêm phút giây nào nữa, nửa giờ sau hẳn đã vi vu trên đường phố, hòa vào dòng chảy xe cộ đông đúc và náo nhiệt của thành phố Saigon với tâm tư tràn ngập yêu thương sau bao ngày xa vắng, bất chợt một chút mơ hồ lo lắng chia xa.

Ngoài trời, gió thu khẽ lay động, những chiếc lá úa vàng rơi xuống theo từng cơn gió, những tiếng xào xạc của lá khô lẫn trên hè phố, hình như tất cả chỉ để chuẩn bị khởi đầu cho một mùa lá mới.

Đoạn kết

Tôi và hẳn là hai thằng bạn thân từ lúc nhỏ cùng quê, cuộc đời tôi và hẳn có lúc gần và có lúc xa, nhưng vẫn thường liên lạc và bây giờ sống gần nhau. Tôi có cái duy nhất là tửu lượng khá hơn hẳn, thỉnh thoảng tôi và hẳn cùng nhau đi hưởng lạc thú, tôi vừa đã khát thì

hẳn đã bắt đầu ngà say, trong những lúc trà dư tửu hậu, hẳn thường kể cho tôi nghe tỉ mỉ về những giai đoạn cuộc đời hẳn, tôi chấp nhận từng phần cuộc đời hẳn qua những lần tâm sự, tôi tin rằng những chuyện hẳn kể là sự thật vì khi người ta say mấy ai nói dối.

Trong một lần tâm sự, tôi nói với hẳn rằng tôi sẽ viết lại câu chuyện về cuộc đời của hẳn và để cho tăng phần hấp dẫn, câu chuyện sẽ được cho thêm hình ảnh một cô gái vào như mô tả rõ hơn, hình ảnh tưởng tượng về một người con gái trong mơ của hẳn thành chuyện tình lãng mạn để làm xao xuyên trái tim người đọc. Hẳn cười, rồi bảo - ông có thể hư cấu viết chia ly, éo le cho thật bi ai hay cũng có thể kết thúc trong hạnh phúc tuyệt vời, tất cả đều chính xác với cuộc tình trong mơ vì trong mơ tưởng thì mọi việc đều có thể xảy ra, hợp hay tan, đúng hay sai và hạnh phúc hay đau thương. Và hẳn cho rằng có đau thương mới thấy hạnh phúc ngọt ngào, có hạnh phúc thì mới biết thế nào là đau thương.

Hẳn lập luận rằng trong tận cùng của khổ đau người ta cũng có thể thấy được hạnh phúc, như hình ảnh mà hẳn đã trải qua khi mà bọn hẳn tải thương cho đồng đội bị thương sau khi im tiếng súng, quay trở về trong mưa gió vẫn vũ, vượt rừng vượt suối trong sự cạn kiệt của sức lực sau hành trình hai ngày tải thương liên tục, để ráng nhanh chóng trở về hậu cứ trong khi lê những bước chân như không còn nhích nổi thân hình mà trên vai vẫn còn cái cán thương, để rồi đồng đội thều thào hỏi "Tao sắp được về Saigon rồi phải không mày" khi hẳn bàn giao đồng đội bị thương cho đơn vị chi viện tải thương vừa đến. Chia tay trong xót xa nhưng lại tràn đầy hạnh phúc.

Tôi đọc cho hẳn nghe bản thảo khi tôi viết đến đoạn hẳn trở về và hỏi hẳn, có nên viết tiếp đoạn gặp người con gái sau khi trở về không, thì hẳn bảo cứ để dành quyền tưởng tượng cho người đọc, rồi hẳn nâng cái ly bia đầy, tu một hơi dài khoan khoái như không còn gì vướng bận tâm trí hẳn nữa, nhưng rồi hẳn lại lẩm bầm - nhưng mà cuộc đời đâu cứ mãi chia tay. ●

Huỳnh Ngọc Thạnh

Mùa thu 2012/ Kỷ niệm những ngày này 31 năm trước.

(Bài viết có phần nào hư cấu, xin độc giả bỏ qua cho nếu có sự trùng hợp hay sai lầm ngoài ý muốn)

Tâm gì thấy nấy

Một hôm Tô Đông Pha đến chơi chùa, cùng ngồi thiền với nhà sư, trong khi ngồi thiền thấy an lạc xuất hiện.

Xả thiền xong, Tô rất vui vẻ hỏi nhà sư:

- Ngài thấy tôi ngồi thiền như thế giống cái gì?
- Trông ngài giống như Đức Phật. Tô nghe thế vui lắm.
- Thế ngài thấy tôi ngồi thiền giống cái gì? Thiền sư hỏi lại.
- Trông ngài ngồi thiền giống một đồng phân bò. Tô đáp.

Thiền sư nghe thế cũng hứng chí lắm. Tô Đông Pha cười suốt dọc đường về, nghĩ bụng hôm nay ta đã thắng lão hòa thượng đó một phen rồi. Bị ta nói là đồng phân bò mà không bẻ lại được câu nào cả.

Tô về khoe với em gái Tô tiểu muội: - Hôm nay anh đã qua mặt được lão sư già đó rồi. Tô tiểu muội hỏi chuyện gì, Tô Đông Pha hào hứng kể lại. Tô tiểu muội cười âm thầm, Tô Đông Pha càng hào hứng.

Tiểu muội nói: - Muội cười là cười huynh đó, huynh lại thua lão hòa thượng ấy rồi. Tô ngạc nhiên hỏi thua thế nào.

Tiểu muội đáp: - Tâm lão hòa thượng là tâm Phật, nên thấy huynh cũng giống như Phật. Còn tâm của huynh thì toàn phân bò nên huynh thấy hòa thượng như đồng phân bò thôi. Tâm huynh như thế làm sao mà bằng được tâm lão hòa thượng.

Tô đỏ mặt tía tai, xấu hổ với em gái quá...

(Sư Tâm)

Độc Ấm

Nguyễn Việt Trúc

*Độc ấm nghĩa là chỉ một thôi
Một bàn một ghế một thân cô
Không bè không bạn không tri kỷ
Ngay cả trong tim chỉ một người*

Anh thường độc ấm như vậy, khi thì chỉ là một ấm trà, có khi là ly rượu. Không phải anh không có bạn, có thể nói rằng anh có nhiều bạn nữa. Nhưng độc ấm lại có cái thú của nó, thảnh thơi anh tự thưởng mình một buổi độc ấm như vậy.

Từ những ngày còn ở VN anh đã có cái thú ngồi cà phê một mình trong một quán vắng nào đó, nếu hôm đó trời mưa thì càng tốt, mặc sức thả hồn đi rong vờ vẩn cùng trời đất, có khi thất thần đến nỗi bà chủ quán phải nhắc coi chừng mưa ướt bao thuốc lá trên bàn, đôi lúc anh còn bắt gặp ánh mắt dò xét của bà chủ nữa. Có lẽ bà ta cho rằng anh là chàng thi sĩ nào đó đang tìm tứ thơ chăng? Mà có lẽ chỉ là thi sĩ nửa mùa thì đúng hơn vì có bao giờ thấy hần cầm bút viết lách gì đâu? Hay là hần đang thất nghiệp? Nếu là quán quen thuộc thì sẽ không có cảnh đó nhưng anh vốn là kẻ lang bạt kỳ hồ, nơi nào thuận tiện thì ghé vào, chẳng hề có quán ruột như nhiều người khác. Hôm nay anh lại ngồi uống một mình.

Vậy là đã một tháng trôi qua từ khi anh gặp lại người con gái năm xưa ấy, cuộc gặp gỡ đã làm sống lại những tình cảm bỗng bột xốc nổi của thời ngây ngô vụng dại trong gã đàn ông hơn 50 tuổi như anh.

Anh đã cố kiềm nén cảm xúc của mình bằng vẻ bề ngoài hài hước vui vẻ, bằng sự hoạt bát có hơi quá lố nơi chốn đông người. Ngay cả khi nàng ra về, anh chỉ đưa nàng đến cửa và chào từ giã giữa đám bạn bè ồn ào xung quanh mà lẽ ra phải đưa nàng đến tận xe và nói lời chia tay trong không gian chỉ có hai người và một vầng trăng sáng mênh mông trong đêm mùa hè của Cali.

Anh nhớ đêm đó trời lặng gió và hơi se lạnh làm cho không gian trở nên yên ắng hơn, thật thuận lợi cho những bùng nổ cảm xúc, vậy mà anh không hề có suy nghĩ cần nắm bắt cơ hội đó. Giờ đây, sau bao nhiêu năm anh đâu còn nhút nhát như gã trai trẻ ngày nào nữa, có lẽ sâu thẳm trong lòng anh biết rằng không nên như vậy, mọi việc đều nên có những giới hạn của nó. Những gì không thuộc về mình, có lẽ sẽ không bao giờ thuộc về mình.

Cuộc tình đơn phương ngày đó đã trở thành kỷ niệm, cuộc gặp gỡ ngày nay rồi cũng thành kỷ niệm. Đâu phải "ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu" nữa, chút tự ái trẻ con trong anh ít nhiều cũng được xoa dịu, bây giờ trong lòng nàng ít ra cũng có hình ảnh của mình, như vậy cũng đủ rồi.

Thời gian qua thật mau, mọi chuyện cũng thay đổi. Anh đâu còn là anh của ngày xưa và nàng cũng đâu phải là cô gái 18 tuổi năm đó. Thời gian cũng để lại dấu vết của nó, vẫn biết là vậy nhưng anh cứ cảm thấy xót xa khi nhìn lại nàng, anh không dám và cũng không muốn tìm hiểu về cuộc sống của nàng sau này, mỗi người có cuộc sống của riêng mình. Nàng cũng là bạn như những người bạn khác vậy mà sao anh thấy lòng mình chùng lại khi nhận ra vẻ nhẵn nhụi và cam chịu trong ánh mắt của nàng. Nàng có hạnh phúc không? Có bị giằng xé bởi những tổn thương tình cảm không? Anh thở dài và tự nhủ rằng, ừ thì cuộc đời đâu chỉ toàn màu hồng, ai cũng có lúc phải tự giải quyết những xung đột những phiền toái trong cuộc

sống, biết đâu sự nhẫn nại và cam chịu của nàng lại là phương pháp tốt nhất để giữ hạnh phúc cho gia đình nàng thì sao!

Anh lại nâng ly lên nhấp môi mới hay rằng ly đã cạn. Chiều nay trời bỗng nhiên không còn nóng bức nữa, bầu trời vẫn vũ với những đám mây xám bay sà xuống thật thấp, mang theo ít hơi nước mát nhẹ. Trời đất như thế này thích hợp cho uống rượu hơn uống trà.

"Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, thoạt bất đầu cơ bán cú đa". Anh chỉ độc ẩm thì đâu cần phải đến ngàn ly, chỉ vài ly nhỏ cũng đủ cho buổi chiều nay rồi.

Từ khi rời khỏi Việt Nam anh có thêm thú hưởng thụ mới là uống rượu một mình. Anh thích cảm giác chênh choáng bỗng bênh của nó, chỉ khi uống một mình như hôm nay anh mới đạt đến trạng thái chìm đắm hoàn toàn trong suy nghĩ của chính mình. Khi đó không gian xung quanh anh dường như không còn hiện hữu, cũng chẳng còn ý niệm về thời gian, anh trở lại là chính anh với những suy nghĩ mông lung và dần dần dẫn đến trạng thái vô thức, sau đó thì lại tiếp tục mạch suy nghĩ của mình rồi lại vô thức. Trạng thái tinh thần cứ thay đổi liên tục như vậy, lúc này tuy mắt vẫn mở nhưng khó có thể phân định là anh đang ngủ hay thức, cũng lúc này dường như mộng và thực đang trộn lẫn xen kẽ vào nhau.

Mà cũng đâu cần phân biệt đâu là mộng còn đâu là thực chứ, chẳng phải người ta nói rằng "đời là giấc mộng kéo dài" đó sao! Nhiều người gặp những nghịch cảnh đau buồn trong cuộc đời thì giấc mộng là nơi xoa dịu vết thương tốt nhất, là điều kiện phục hồi sức lực tinh thần để tiếp tục chịu đựng cuộc đời thực. Những chuyện thần thoại hay viễn tưởng những bộ phim hấp dẫn thật ra cũng là giấc mộng ngắn giúp con người tạm quên thực tại mệt mỏi đó...mà như vậy là mộng trong mộng mất rồi. Cơ thể con người có những phản ứng thật tuyệt vời, khi đau đớn quá độ nó sẽ khiến mình ngất đi làm giảm bớt cơn đau, ngược lại khi gặp giấc mộng kinh hoàng lại làm mình tỉnh giấc.

Những khi độc ẩm anh thường có suy nghĩ mông lung như vậy, không chủ định cái gì cả, giống như một lữ khách dạo chơi giữa thiên nhiên vậy, gặp cái gì thì ngắm cái đó, chẳng lẽ

chủ định là ngắm sông thì gặp núi phải bỏ qua hay sao.

Những lúc này là lúc anh nhìn lại mình rõ ràng nhất, anh ngắm lại cảm giác của mình khi gặp lại nàng, rõ ràng anh cũng có ít nhiều xúc động nhưng cũng chỉ như vậy thôi. Anh nghe hơi chua xót một chút, có lẽ đây chỉ là cảm giác bình thường của những người đàn ông khi biết người con gái ngày xưa có gia đình....vậy là người anh yêu không phải là người đàn bà đã có gia đình êm ấm đó mà là cô gái 18 tuổi của hơn ba mươi năm về trước. Bất giác anh thở ra nhẹ nhõm, mình sẽ không mang đến phiền toái cho nàng và cho cả chính mình nữa.

Tình yêu của anh vẫn còn nguyên vẹn với người con gái năm xưa, người con gái đó bây giờ vĩnh viễn thuộc về anh chứ không thuộc về ai cả. Trong giấc mộng ban ngày như thế này anh có thể nói chuyện với nàng, trong đó anh cũng vẫn là gã trai trẻ như ngày nào, không ai có thể chiếm lấy nàng được nữa vì nàng đang ẩn kín sâu trong lòng anh.

Sau này, khi muốn tâm sự cùng nàng anh chỉ cần vài chung rượu nhỏ và buổi chiều êm ả, anh chợt bật cười khi nghĩ tới hình ảnh của 10-20 năm sau, có thể người ta sẽ bắt gặp hình ảnh một lão già đang ngồi uống rượu một mình còn miệng thì lẩm bẩm điều gì đó, bọn trẻ lúc đó có thể nhìn lão với lòng trắc ẩn tội nghiệp... nhưng chúng đâu biết rằng lão đang thụ hưởng hạnh phúc, chúng đâu biết rằng trong đầu lão là hình ảnh đôi nhân tình trẻ trung đang cùng dạo chơi và tâm sự trong buổi chiều lộng gió y như buổi chiều tan trường về của mấy chục năm trước, buổi chiều đã làm nên cuộc gặp gỡ tình cờ.

*Vấn vương, trinh nữ hương theo gió
Ú dột mây trời, áo trắng bay
Ta lạc lối về, chiều hôm ấy
Heo may chưa đủ lạnh thân gầy
In bóng hình em trong tâm tưởng
Khoác theo suốt cả cuộc trường chinh
Im hơi lặng tiếng, người xa khuất
Mênh mông tuyệt giá, gió mênh mông
Lòng xuân chợt hé ta nào biết?
Ong bướm cùng hoa dột mộng lành
An lòng cho kẻ xưa chung lối
Nhủ thăm người chớ bận lòng xa. ●*

Tiếng Xưa ...

...." Hoa đào năm cũ còn cười gió đông "
(Nguyễn Du)

Lối xưa dẫn bước ngựa hồng ,
Về thăm cố quận - dòng sông thuở nào .
Nắng xưa - một chút lao xao ,
Rớt trên vai áo bạc màu viễn phương .
Gió xưa lưu luyến vẫn vương ,
Bồi hồi trở lại mái trường tuổi thơ .
Cảnh xưa bỗng thấy bơ vơ ,
Bạn , Thầy ngày trước bây giờ ở đâu ?
Quán xưa tâm sự đôi câu ,
Bàng hoàng giấc mộng công hầu phù du .
Người xưa ai khóc Tố Như ?
Ngỡ ngàng hồi niệm về từ chiêm bao .

Lê Hiệp

Độc Âm

Em đi chiều buốt sân ga
Ầu ơ tháng sáu mưa qua phố buồn.
Giọt nào đắng, giọt nào thương
Giọt nào phơ phất dặm đường cổ nhân.

Anh về thở giấc tàn canh
Ngẩn ngơ lối cũ nếp nhăn vết đày.
Từ em về chốn chân mây
Anh về đôi ẩm trắng gầy bóng khuya!

Trynh Tuấn

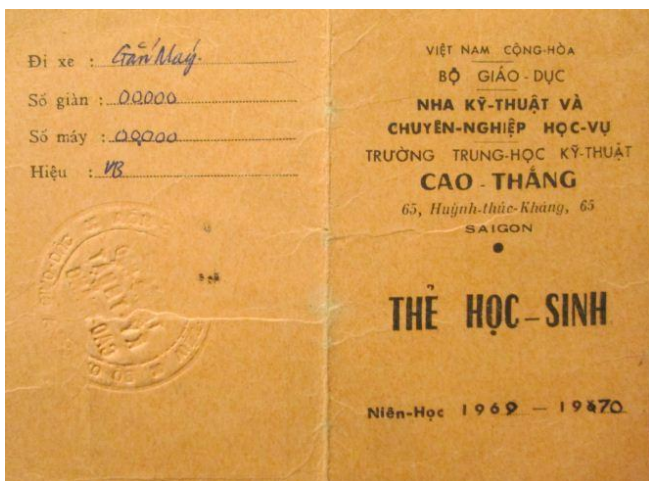
Những Ngày Học Tại Kỹ Thuật Cao Thắng

Võ Văn Thiệu - Đệ Nhất 3, 1970

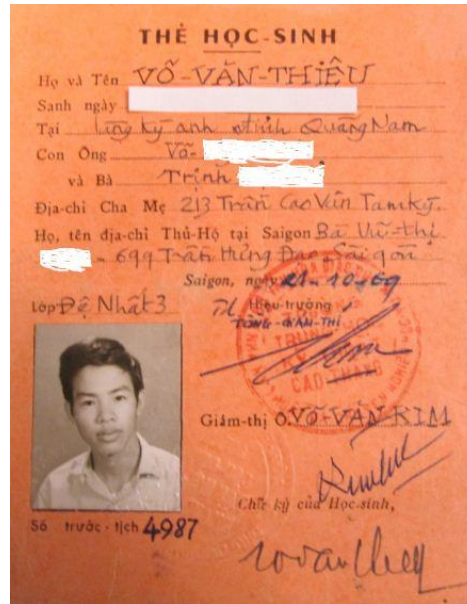
Đa số chúng ta lúc nhỏ đều học một trường trung học từ đệ thất đến đệ nhất - tức là từ lớp 6 cho đến lớp 12 - rồi ra trường lên đại học hay đi theo một ngã nào của định mệnh.

Nhưng trường hợp của tôi thì khác. Năm đệ thất thì tôi học tại trường TH Trần Cao Vân, Tam Kỳ, thuộc tỉnh Quảng Tín lúc trước 1975. Sau đó thì tôi ra Đà Nẵng học năm đệ lục tại trường TH Phan Châu Trinh. Năm sau tôi lại thi vào lớp đệ ngũ trường TH Kỹ Thuật Đà Nẵng (KTĐN). Học ở đây được ba năm cho tới năm 1968. Tức là tuy con nhỏ mà tôi đã đi "lung tung" ! Mà chưa hết !

Cuối năm 1968 tôi được Cậu Mợ (Ba Mẹ) tôi cho phép vào Sài Gòn (SG) ở với chị tôi đi học. Chị Hai của tôi lúc đó là Cán Sự Y Tế, đang làm việc cho Bộ Y Tế ,trên đường Hồng Thập Tự thì phải. Bà có quen một đồng nghiệp mà sau này tôi biết được là vợ của Thầy Giám Học của trường Kỹ Thuật Cao Thắng (KTCT) lúc đó. Chị tôi có đề cập vấn đề của tôi và hình như là người bạn của chị tôi đã về nhà nói lại với ông chồng. Do đó việc tôi xin chuyển từ trường KT Đà Nẵng vào KT Cao Thắng đã không có gì trở ngại.

ngại.

Lần đầu tiên vào SG, cảm giác mà tôi còn nhớ mãi là con đường Chi Lăng đi từ Tân Sơn Nhất về khu nhà thờ Ba Chuông đường Trương Minh Giảng (TMG), khu Chuông Bò, nơi chị tôi ở, sao nó to lớn và nguy nga

đến thế. Có lẽ con đường này do Mỹ mới làm lại hay sao mà nó láng bóng, trơn tru, xe chạy rất êm. Dĩ nhiên là đối với Đà Nẵng, khu vực biển Thanh Bình, nơi có trường KTĐN, thì đường sá, xe cộ ở SG năm đó đã làm tôi hơi chóng mặt và khớp đi trong mấy ngày đầu về...thủ đô!.

Thẻ Học Sinh năm 1969-1970 mà tôi mang theo khi rời VN năm 1971

Khi được nhận vào KTCT tôi được xếp vào học lớp Đệ Nhị 3, ban Anh Văn. Trong số các bạn học cùng lớp, bây giờ tôi còn nhớ có anh bạn tên Nhựt, mà chúng tôi thường gọi là "Nhựt đen", vì có lẽ anh lai..Chà Và Ấn Độ. Một người nữa là anh NN Thành, mà nay nghe nói anh đã qua Mỹ , ở tại Sacramento thì phải. Nếu tôi nhớ không lầm thì khi tôi dời nhà về ở bên kia cầu chữ Y, vì bà chị của tôi đã thuyên chuyển về làm tại Nha Y Tế Công Cộng, nhà của anh Thành cũng ở bên kia cầu chữ Y, và ba của anh Thành là tài xế cho ông BS Giám Đốc Nha Y Tế Công Cộng, nằm trên đường Trần Hưng Đạo, về hướng đi qua cầu chữ Y. Lúc đó ông BS này được Bộ Y Tế cấp cho một chiếc xe nhỏ

Volkswagen Bug, thế mà ông ta cũng có tài xế riêng, thật một việc lạ so với vấn đề xe cộ bây giờ. Tôi đã nhiều lần thấy ông BS này và ba của anh Thành đi xe chung khi tôi tới thăm chị tôi tại sở làm.

Lập thì đến khu Toà Án, bên kia là dinh Gia Long, cuối cùng là khu vực chung quanh đường Nguyễn Huệ, trước khi tôi rẽ trái đến 65 Huỳnh Thúc Kháng của trường KT Cao Thăng, "nămsau lưng" Bộ Công Chánh lúc bấy giờ, gần khu cợ Cũ. Hôm nào mà có môn kỹ nghệ họa là cả một cực hình cho tôi, vì phải mang theo bản vẽ bằng gỗ, lúc nào cũng kẹp trên cái "guidon" của xe đạp hoặc xe gắn máy. Khi trời mưa thì cả một vấn đề cho học sinh kỹ thuật như chúng tôi.

Những ngày mà một số học sinh Cao Thăng tham gia biểu tình chống đối chính phủ thì chúng tôi bị ăn lựu đạn cay là chuyện thường. Là người quốc gia "thứ thiệt" ngay từ lúc còn nhỏ do sự giáo dục của cha mẹ và kinh nghiệm bản thân nên những trò lảm cẩm này không bao giờ có tôi tham gia. Tôi chỉ mong sao cho nó chóng qua để yên tâm học hành, hy vọng sau này có chút kiến thức cho bản thân và giúp đỡ

quốc gia, dân tộc.

Rồi các bạn cùng lớp (70 & 71) chụp chung hình kỷ niệm hơn 42 năm sau....

Tác giả đứng thứ hai từ bên trái

Tại KTCT, tôi lại được gặp lại Thầy TP Lạc, dạy môn kỹ nghệ họa vì Thầy đã từng dạy chúng tôi ở Đà Nẵng. Một kỷ niệm khó quên là mỗi lần Thầy Phan Trương Dẫn vào lớp dạy toán cho chúng tôi, thì việc trước tiên là thầy "sai" anh Nhựt chạy ra mua cho thầy một ổ bánh mì thịt, thầy vừa ăn vừa dạy, mà dạy rất hay, tất cả chúng tôi đều "mê" thầy dạy vì thầy không cần xem sách giáo khoa hay tài liệu gì cả.

Đạo đó chính phủ VNCH cho học sinh lớp đệ nhị kỹ thuật nếu ai xếp hạng cuối năm từ 1 đến 5 sẽ được cấp bằng Tú Tài phần I, lên thẳng học đệ nhất. Còn các học sinh đứng xếp hạng từ 6 trở đi thì phải đi thi Tú Tài I. Sau đó dĩ nhiên là tất cả phải thi Tú Tài II. Học sinh kỹ thuật có môn kỹ nghệ họa mang hệ số 4, cao cả hơn môn Toán, nên nó là "sinh tử" đối với dân kỹ thuật như chúng tôi. Năm 1970 sau khi thi Tú tài II xong , thấy mình làm bài "ngon lành", tôi tự thưởng cho mình một "vacation trip" là về quê Tam Kỳ thăm ba mẹ, chị em. Trước khi đi, tôi có nhờ hình như là anh Thành bạn của tôi như nói ở trên, ở Sài Gòn theo dõi giùm kết quả cuộc thi và đánh điện tín về Tam Kỳ cho tôi biết kết quả. Không lâu sau đó tôi nhận được điện tín cho biết mình đậu hạng Bình. Một kết quả rất khả quan. Tôi còn nhớ là có lẽ tôi làm "trúng ngon lành" môn kỹ nghệ họa và môn toán thì tôi rất tự tin. Năm đó cả trường Cao Thăng chỉ có ba học sinh đậu Bình. Không có ai đậu Ưu cả. Khi tôi trở lại Sài Gòn để lo thi vào các đại học thì được biết là hạng Bình KT năm đó rất hiếm và có thể xin học bổng đi du học. Vì vô SG trễ, nên tôi có thể đã

Năm tôi học Đệ Nhị là NK 1968-1969, tôi từ khu Cầu Sạn-Chuồng Bò đạp xe đạp , hay đi xe Honda gắn máy, băng ngang qua đường TMG, đi theo một con đường nhỏ chạy ra đường Công Lý, rồi đổ xuống hướng "downtown" của SG. Tôi còn nhớ ngày nào cũng đi ngang qua dinh Độc Lập, luôn có hàng rào kẽm gai bao bọc phía trước. Hai người lính cảnh sát luôn đứng hai bên bực tay cầm súng trong thể giảnh chào, trông rất oai nghiêm. Qua khỏi dinh Độc

bỏ lỡ một vài cơ hội. Năm kể đó tôi ghi danh vào học MPC tại Đại Học Khoa Học SG. Mong du học nơi một xứ văn minh vẫn còn tiềm ẩn trong tâm trí tôi. Tôi được một người bà con bên Mẹ là GS Trịnh Chuyết lúc bấy giờ khuyên tôi nên xin đi với tư cách tự túc. Tôi còn nhớ khi lên thăm nhà ông ở một con hẻm trên đường Nguyễn Tri Phương, ông bảo tôi "con cứ qua bên đó, rồi đi rửa chén học cũng được". Ông đã có một người con đi qua Tây Đức trước đó một vài năm.

Được sự khuyến khích của một GS Sứ Địa nổi tiếng như ông tại SG lúc đó, một hôm tôi la cà ở Nha Du Học (NDH), tìm xem tin tức đó đây để xin đi, thì gặp một anh người Bắc, ngồi trên xe gắn máy Honda trong khuôn viên NDH hắt cằm hỏi tôi "muốn đi du học hả? Có muốn đi Ý không?" Bằng một giọng thân thiện, dù chưa gặp nhau lần nào, tôi ngỡ ngàng hỏi lại "Ý là ở đâu hả cha?" Anh ta bảo "Ý là Roma, nơi có Đức Giáo Hoàng đó. Muốn đi thì theo tôi!". Thế là tôi chạy Honda theo anh ta đến tòa đại sứ Ý trên đường Pasteur. Dừng xe gắn máy khóa lại cẩn thận, rồi hai chúng tôi bước vào bên trong văn phòng của tòa đại sứ Ý. Tôi còn nhớ một ông nhân viên cũng người Bắc ngồi trước cửa trông rất buồn ngủ, khi nhìn thấy hai đứa tôi bước đến liền hỏi "các cậu muốn gì?" Tôi nhanh miệng trả lời "ạ thưa Bác, cháu muốn xin giấy ghi danh đi Ý". Ông ta chìa ra một cuốn tập trong đó có các tờ giấy trắng và bảo "Cậu điền tên tuổi đầy đủ vào đây, rồi hai ba tuần nữa trở lại". Anh bạn trên dĩ nhiên đã làm trước rồi nên mới biết rành rẽ mà chỉ cho tôi.

Quả thật vài tuần sau tôi trở lại thì được phát cho một tờ giấy thật mỏng, trên đó viết toàn bằng tiếng Ý. Tôi đem về nhà cho mọi người xem tuy là cả nhà không ai hiểu tờ giấy đó nói cái gì, kể cả ông anh rể của tôi lúc đó mới đi du học bên Anh về.

Tôi đem tờ giấy đó nộp cho Nha Du Học. Tuy ngắn gọn, đơn sơ nhưng đối với Nha Du Học nó quan trọng vô cùng! Đó là tờ giấy ghi danh! Không biết lúc đó ở NDH có ai đọc được tiếng Ý chẳng?

Một tuần sau tôi có tên trên danh sách đi du học tại Ý Đại Lợi, ngành kỹ sư cơ khí vì tôi là "dân" Kỹ Thuật!. Bây giờ tôi vẫn còn giữ tờ giấy "ghi danh đó", nhưng đọc lại nó khi mình thông suốt tiếng Ý rồi thì thấy tờ giấy đó đâu có gì là "ghê gớm" lắm đâu. Ai cũng xin được mà không phải đóng một lệ phí nào. Nó do đại học Perugia, gần Rome - nơi các sinh viên nước ngoài khi vào Ý đa số đều đến đây trước - cấp và nội dung nói là tôi đã được nhận vào học một lớp Ý ngữ dành cho sinh viên ngoại quốc.

Tôi rời Việt Nam vào những ngày cuối của tháng 12, trước Giáng Sinh năm 1971. Rời xa quê hương lúc còn trong khói lửa, xa cha mẹ, anh chị em, người thân mà chưa biết ngày về. Đến một nơi xa lạ mà chỉ mấy ngày trước đó tôi chỉ mới thuộc được cái tên.

Những gì xảy ra sau đó thì cả là một kinh nghiệm khó quên, một "cuộc hành trình về hướng Tây" cho đời tôi, mà hôm đó nếu tôi không gặp anh bạn kia, hay anh ra khỏi NDH vài phút trước khi tôi đến, thì có lẽ các bạn sẽ không đọc những dòng này.

Dù tuy chỉ học có hai năm tại KT Cao Thăng, nhưng là hai năm quan trọng trong đời học sinh trung học của tôi. Sài Gòn lúc đó đã đem đến cho tôi nhiều kỷ niệm. Hai năm thật sự xa quê xứ Quảng và xa cha mẹ, nhưng nó đã vô hình dung chuẩn bị cho tôi một cuộc hành trình mới và để từ đó "cung thiên di" của tôi lại đưa tôi đi xa hơn, xa tận bên trời Tây với bao nhiêu thú vị, khó khăn, nhọc nhằn, thử thách và sung sướng. Tất cả đã giúp tôi lớn khôn và tạo cho tôi cơ hội học hỏi biết bao điều bổ ích cho đời. ...

Viết cho Kỳ Hội Ngộ Kỹ Thuật Cao Thăng ngày 4 Tháng 7 năm 2013.

Nghĩ về quê hương, thân tặng các bạn cùng học dưới mái trường mang tên một vị anh hùng của VN trong việc chống ngoại xâm.●

Võ Văn Thiệu - Đệ Nhất 3, 1970

Danh Ngôn

Tôi mừng vì chúng ta có thời gian ở bên nhau chỉ để cười và hát một bài hát, dường như chúng ta vừa mới bắt đầu, và trước khi bạn nhận ra, thời gian ta ở bên nhau đã trôi qua.

I'm glad we had the times together just to laugh and sing a song, seems like we just got started and then before you know it, the times we had together were gone.

Dr Seuss

Ta chỉ giàu có qua những gì ta cho đi, và nghèo hơn chỉ qua những gì ta từ chối.

We are rich only through what we give, and poor only through what we refuse.

Ralph Waldo Emerson

Nếu điều phải cho đi được cho tự nguyện, lòng tốt nhân lên gấp đôi.

Publilius Syrus

Hạnh phúc không có gì hơn là có một sức khỏe tốt và một trí nhớ kém.

Happiness is nothing more than good health and a bad memory.

Albert Schweitzer

Hoa Xưa Trường Cũ

*Trường xưa tha thướt những cành hoa
Áo trắng nương bay gió nhẹ chào
E áp tóc huyền vương lớp cửa
Thẹn thùng mắt biếc vờng trắng sao
Thơ ngây giấy trắng đời hương phấn
Ngơ ngác mực xanh kiếp má đào
Sách vở học trò thơm tuổi ngọc
Sân trường ong bướm lượn bay chao*

By Đăng Khôi

San Jose Jan 01, 2012

Mèo Về Nhà

Niên trưởng thân mến,

Hè năm 1976 em rời khỏi mái trường Cao Thăng, thi tốt nghiệp phổ thông. Em thi rớt đại học và không được nhận trở về học nghề như hầu hết các bạn cùng lớp. Ngày ấy có ai cần biết lý do. Cơ đại hồng thủy cuốn em xuống đời vào một trong những giai đoạn cùng cực nhất của quê hương. Dòng họ gần không ai có công với cách mạng, tệ hơn nữa tờ sơ yếu lý lịch thêm một dòng chữ đỏ "gia đình cải tạo" nên một công việc làm thấp hèn nhất tìm mãi cũng không ra. Vào cái thời bao cấp, lao động là vinh quang ấy, mỗi một ngày là một tranh đấu với cái bao tử, ai còn thì giờ để nghĩ chuyện tương lai, ai có thời gian để tìm về quá khứ? Nếu có nghĩ đến có lẽ em phải tội nghiệp cho chính mình; ngay cả tình yêu thơ mộng tuổi học trò cũng chết vì đói. Nàng theo gia đình lếch thếch đi vùng kinh tế mới, chàng ở lại Saigon đạp xích lô thuê. Lặn lội tìm đến thăm nhau vài ba lần, trong căn nhà trống vì bàn ghế đã đưa nhau ra chợ trời, hai mái đầu xanh chia nhau vài củ khoai lang. Không bao lâu sau tình yêu học trò đã chết bên bờ kinh thủy lợi. Sắn và khoai không nuôi sống được tình yêu! Vì nghĩ đến những biến cố trong những năm tháng này gây nhiều xúc động nên em cố gắng để quên đi hơn là cố gắng để nhớ. Nhưng đôi khi kỷ niệm ngày học trò vẫn bất chợt ủa về đầy tâm trí. Ngày xa xưa ấy, không ngoại lệ, với một bản tính ngông nghênh nhưng ngờ nghệch, bướng bỉnh nhưng hồn nhiên, em bất chấp cơ áo, em không phải trực tiếp đối diện với chiến tranh súng đạn, em không vướng bận chuyện tiền tài danh vọng nên cuộc đời thật

đẹp, ngọt như mật, nhẹ nhàng thích thú như một ly cà phê Năm Dương trong khu bàn cờ ngày trước. Thật vậy, nếu ngồi lặng thinh thả hồn về kỷ niệm là một cách thưởng thức những đóa hoa tô điểm cho cuộc đời thì sống trong tháng ngày cũ mới chính là ước mơ. Làm sao cho ước mơ trở thành sự thật? Mùa hè vừa qua em gặp lại một người bạn rất thân từ ngày học Cao Thăng. Người bạn này từ xa bay về miền nam California, qua sự cố ý sắp xếp của bạn bè, cùng nhau lái xe từ Los Angeles tới San Jose để tham dự ngày hội ngộ của cựu học sinh Cao Thăng do nhóm cựu học sinh Cao Thăng San Jose chủ trương. Em không tìm được lời giải thích nhưng có một cái gì đó trong lòng, vui vẻ, rộn ràng và hài hòa lắm khi em được sống trở lại với một người bạn từ thuở nhỏ. Mấy chục năm rồi không được xài hai tiếng mày tao, mà hôm nay tao mày không biết ngược. Suốt chuyến đi này em sống như trong mơ.

Nhân dịp hội ngộ em còn gặp được những người bạn cũ ngày xưa cùng cắp sách đến trường, cùng thầy, cùng bạn, cùng có những câu chuyện xưa. Ngồi kể lại những buổi tranh tài bóng chuyền, bóng rổ ở sân trường, những buổi học thể dục đá banh ở sân vận động Hoa Lư, những lần cắm trại ở Đường Sơn Quán, những buổi văn nghệ tất niên, và rồi cùng bùi ngùi nhắc đến những người bạn nay đã ra đi. Sao mà xao xuyến quá, gần gũi thân thương quá khi kể nhau nghe những mẩu chuyện vụn vặt ngày xưa bên ngoài cổng trường. Nào là chuyện mua thuốc lá chịu từ madame Francois trước cổng trường. Nào là chuyện một người

bạn cầm chiếc đồng hồ Seiko đưa cả đám ra ăn bún riêu ở cái sạp ngã tư đường Công Lý và Huỳnh thúc Kháng. Ôi chà, ai nhắc đến cái mùi nồng nàn ở khúc đường Huỳnh thúc Kháng phía sau nhà thương Saigon vào những buổi trưa trời nóng như lửa? Câu chuyện này nối tiếp câu chuyện xưa một cách tự nhiên thuần thực. Vậy đó, những người bạn mới gặp, vừa giới thiệu với nhau nhưng đã cùng chia cả một trời kỷ niệm, của hàng ngàn ngày góp lại.

Vài tuần sau một vài cựu học sinh Cao Thăng từ Arizona, từ San Jose thăm viếng miền nam California, trong số đó có Xuân Lan, một cô CT5 vợ chồng em ngồi chung bàn hôm hội ngộ ở San Jose. Xuân Lan từ Úc châu qua dự hội ngộ nên gặp cô ở miền nam California quả là hiếm; hơn nữa mình phải chứng tỏ là người Việt Nam ở Mỹ rất thân tình không thua gì đồng môn bên Úc. Thế là hai vợ chồng em đưa nhau đi San Diego để gặp lại người bạn Cao Thăng mới quen.

Hôm đó vợ đồng môn Đào công Minh đãi bạn một bữa thịt bò nhúng giấm thật ngon. Bên cạnh đó là những tiếng cười nói giòn tan bất tận. Hoài Hương tỏ ra rất tiếc nuối vì vài thầy cô trước đó trả lời sẽ đến tham dự ngày hội ngộ vừa qua nhưng rồi không đến được, có lẽ vì lý do sức khỏe. Một số thầy khác dù rất muốn vẫn không tham dự vì tuổi tác và sức khỏe thầy cô không tiện đi xa. Có khá nhiều cựu giáo sư Cao Thăng đang sống ở miền nam California nhưng tuổi tác đã cao nên không đi xa là chuyện dễ hiểu. Hoài Hương nói:

-Ước gì kỳ hội ngộ hôm rồi tổ chức ở miền nam California thì anh em mình được dịp gặp mặt nhiều thầy cô lắm. Bây giờ mình đã lớn tuổi

rồi, thầy cô còn lớn tuổi hơn mình nữa, mà tháng ngày còn lại mỗi ngày lại ít đi.

Có những câu nói, việc làm rất bình thường nhưng trở nên mẫu nhiệm vì đúng nơi đúng chỗ. Ngược lại, nhiều điều lại không đúng lúc và không đúng chỗ. Nhà Phật gọi đó là cái duyên. Người gan dạ nghĩ và làm những điều không bình thường, đôi khi do hoàn cảnh bắt buộc phải làm. Cũng có những điều không tính trước vẫn xảy ra như một định mạng. Trong lúc ngồi nói tán gẫu những câu chuyện xưa, không đầu không đuôi, Hoài Hương quay qua rất ngẫu hứng tình cờ:

- Mấy anh chị ở miền nam tổ chức hội ngộ sang năm đi, em sẽ về đây phụ, sai gì em cũng làm, em sẽ kêu gọi bạn bè ủng hộ. Em sẽ kêu gọi hết thầy anh chị Cao Thăng ở San Jose về dự hội ngộ đầy đủ, để tụi em gặp đủ các thầy.

Em không nhớ cô này hôm đó có vô chai bia nào chưa, nếu chưa say bia thì chắc hẳn là còn say xe. Trên bàn tiệc có bảy tám người, đa số mới gặp nhau lần đầu, lại ở cách nhau quá xa; em phải lái xe ba bốn tiếng đồng hồ mới tới nơi. Đúng là một đề nghị rất vô tư, không giống ai. Thế mà một cái mầm sống, một tư tưởng lạ nảy ra. Chừng như Hoài Hương nằm mơ nên mọi người để qua một bên, tiếp tục những câu chuyện trà dư tửu hậu, chẳng ai bàn ra mà cũng chẳng ai tán vào. Chiều hôm đó một cô học sinh Cao Thăng tên Phương Anh đến. Hoài Hương kéo Phương Anh vào khoe ngay:

- Phương Anh nè, mấy anh Cao Thăng này của mình sẽ tổ chức hội ngộ Cao Thăng sang năm ở miền nam California. Phương Anh hứa phải ủng hộ mấy anh nhen. À quên, để Hoài Hương giới thiệu đây là anh Huỳnh, anh Khanh, anh Thành, anh Hùng chị Diệp. Mà khoan, chờ Hoài Hương một chút, Hoài Hương điện thoại báo tin mấy anh chị Cao Thăng ở San Jose hay tin vui này.

Nói xong cô nàng bỏ đi ra ngoài gọi điện thoại thông báo tất cả những người trong "contact list" của cô, kể cả Vũ thể Hiệp bên Việt Nam. Tới lúc đó em chỉ nhớ được tên 5 người là tên vợ chồng mình, Khanh bạn 11T4, Hoài Hương và Xuân Lan. Hai anh Huỳnh, Thành và Phương Anh cũng có đến dự hội ngộ ở San Jose

nhưng chưa có dịp nói chuyện; Thủy, và vợ chồng Minh mới gặp nên tên còn ngỡ ngợ. Có thể là ngẫu nhiên, có thể là duyên lành, buổi chiều mát trời hôm đó, ngày 21 tháng bảy, bên ngoài ban công nhà Đào công Minh ở Del Mar, San Diego, ban tổ chức Hội Ngộ Cao Thăng 2013 đang thành hình. Có ai đó đề nghị bầu một người trưởng ban, Đặng trung Khanh nhanh nhẩu:

Em đề cử thẳng Hùng bạn em. Thăng Hùng từ nhỏ đến lớn làm trưởng ban xã hội cho lớp em. Em nghĩ nó chắc làm được việc.

Em quay qua hỏi:

Ê Khanh, tao làm được việc gì?

Khanh trả lời tình bơ:

Làm sao tao nhớ được. Mày làm không được việc thì đâu có được bầu tiếp. Như vậy là mày phải làm được việc. Hồi đó lớp mình tổ chức sinh hoạt hàng tuần ở sân Tao Đàn, tổ chức cắm trại liên trường cho cả mấy trăm học sinh thì chắc là lớp mình cũng làm được việc mà.

Anh nghĩ em làm được đó, anh ủng hộ Hùng. Anh Thành chêm vào.

Anh cũng đồng ý. Anh Huỳnh cũng lên tiếng từ đầu bàn bên kia.

Phương Anh kết thúc:

Thôi như vậy là mình bầu anh Hùng há mấy anh.

Đào công Minh bồi thêm một câu bất hủ:

Ai sao tui vậy.

Em ngần ngại nhìn quanh thấy toàn là những gương mặt rất thành ý. Hớp thêm một ngụm bia để dẫn sự hồi hộp:

Vậy thì nếu không ai nhận Hùng làm cho tới khi nào có ai chịu thay thế.

Anh Huỳnh thẳng thắn bồi tiếp:

Không được bỏ nửa chừng. Anh em mình hứa có làm gì thì sẽ cùng nhau làm cho tới cùng. Không ai được bỏ cuộc. Thế nào cũng không bỏ cuộc. Không ai viện cớ này cớ kia bỏ rơi anh em. Vậy nhé.

Vài ngày sau em nhận được điện thoại của Ngô đình Duy. Duy là cựu học sinh Cao Thăng, là trưởng ban tổ chức hội ngộ Cao Thăng ở San Jose hè vừa rồi. Em và Duy chưa từng nói chuyện trước đây, thế mà hôm đó buổi điện đàm dài gần cả hai tiếng đồng hồ, Duy chia sẻ những kinh nghiệm, những bài học từ lần hội ngộ vừa qua. Lúc đó em nhủ thầm, sao mà lắm vấn đề, chắc phải tìm cách rút lui cho êm thấm. Vài tuần sau, Duy đi đám cưới ở Santa Ana, sẵn tiện Duy ghé nhà, bàn bạc tới gần hai giờ sáng mới đi ngủ. Sáng dậy Duy dạy em đánh máy tiếng Việt. "Vì Hùng sẽ phải email rất nhiều." Duy giải thích, "mà phải đánh máy bằng tiếng Việt." Khi về lại San Jose Duy viết bài giới thiệu hội ngộ Cao Thăng 2013 nam Cali và gửi email cho nhiều đồng môn. Sau đó Duy còn email giới thiệu vài người bạn Cao Thăng là Dũng cari, Hoàng kỹ Lạng nhờ họ giúp đỡ.

Vì mấy anh em cư ngụ xa nhau, gặp gỡ nhau không phải là việc đơn giản nên anh em ban tổ chức đồng ý là thỉnh thoảng sẽ tổ chức một buổi potluck, mỗi người mang một món ăn, chọn địa điểm họp mặt ở trung tâm để em từ Santa Claria valley, Dũng cari từ San Gabriel valley, anh Thành từ Riverside, Phương anh và Minh từ San Diego có thể đi về trong ngày.

Cuối tháng 9, ban tổ chức họp lần 2 ở patio nhà Khanh. Nhà Khanh ở Garden Grove nên thuận tiện cho mọi người. Nhân dịp thầy Nhuận về hưu và sinh nhật 65 tuổi nên anh em

mượn dịp này để mừng thầy. Hoài Hương surprise thầy bạn thêm một lần nữa. Cô đáp xe đò Hoàng từ San Jose xuống Santa Ana mừng thầy về hưu, tặng thầy 1 chai Cordon Bleu, vui vẻ một buổi chiều, rồi đáp xe đò Hoàng trở về San Jose ngay hôm sau. Em không tìm ra ngôn từ để diễn tả tình thầy trò như vậy.

Ngoài các cô dâu Cao Thăng ra còn có thêm vài đồng môn Cao Thăng khác đến dự như anh Phụng CT68 (em cột chèo của Đặng công Khanh từ Garden Grove), anh Bá Khanh CT74 từ San Jose và Tăng anh Đức CT76 từ Garden Grove. Hôm đó em và các bạn đồng ý hai điểm là chọn dịp lễ July 4 để làm một buổi cơm hội ngộ cho tất cả mọi thầy cô đồng môn Cao Thăng và mọi đóng góp sẽ hoàn toàn tự nguyện. Phương Anh tình nguyện sẽ gây quỹ bằng cách này hay cách khác như cô vẫn làm cho chùa và trường Việt Ngữ.

Em hỏi thầy Nhuận xem ý các thầy Cao Thăng như thế nào nếu mình tổ chức hội ngộ Cao Thăng ở nam California. Thầy Nhuận nói phải đi thăm mấy thầy, sau đó hãy hỏi. Vào một

cuối tuần cuối tháng 10, thầy Phan thanh Nhuận thu xếp với thầy Nguyễn đình Lâm đi thăm thầy Trần quang Hải, và thầy Nguyễn văn Nổi. Giờ chót thầy Lâm bận việc nhà nên em, Khanh, cùng hai niên trưởng CT 69 là anh Hòa và anh Bảo cùng thầy Nhuận đến thăm thầy Hải ở Westminster. Sau đó đến thăm thầy Nổi ở Huntington Beach. Khi thăm viếng các thầy em mới hay những vị thầy kính mến vô cùng cảm động khi các học trò cũ tìm đến để "thầy thầy em em". Hôm đó thầy Hải nhìn tụi em hồi lâu rồi thầy thật chậm rãi bày tỏ tấm lòng:

Rồi các em sẽ hiểu, ở tuổi các thầy suốt ngày cứ nghĩ về chuyện cũ, về ngày xưa đi dạy học. Nhớ thương những đồng nghiệp, những học sinh không biết nay họ như thế nào.

Nhìn thật kỹ trong ánh mắt thầy cô Nguyễn văn Nổi khi thầy kể lại chuyện học sinh Cao Thăng anh sẽ thấy thầy hãnh diện thế nào về nghề dạy học khi xưa. Thầy Nổi dạy Cao Thăng ban ngày, ban đêm thầy đi tận Lái Thiêu dạy thêm, để cải thiện đời sống. Sau đó dù được bổ nhiệm làm hiệu trưởng ở Lái Thiêu thầy vẫn không rời bỏ mái trường Cao Thăng. Nghe thầy cô kể mới hiểu tấm chân tình của một người bạn đồng môn Cao Thăng. Thầy kể một lần nọ có một người phụ nữ đến gặp thầy cô, chị bảo với thầy là chị thay chồng tìm thầy để nói với thầy một lời cảm ơn. Trong ghen ngào chị kể thầy nghe là chồng chị, anh tên Sơn, khi sắp mất trần trối lại là chị phải thay anh tìm gặp thầy Nổi để cảm ơn thầy. Vì nhờ sự nghiêm trang tận tụy hết lòng dạy dỗ của thầy nên anh nên người, nên chị có một người chồng chuyên cần, chững mực, biết kính trên nhường dưới, nên con chị có một người cha đáng kính. Chồng chị kể cho chị nghe ngày xưa anh là một học sinh nghịch phá nhưng có

một lần thầy Nổi ném anh chiếc giày vì anh không đứng dậy chào thầy như những học sinh khác. Bị quở phạt một lần trong lớp học, nhưng anh mang theo bài học suốt cả cuộc đời. Phải hết ba năm chị Sơn mới có cơ hội gặp thầy Nổi, để chỉ nói một lời cảm ơn cho trọn lời hứa với người quá cố. Niên trưởng thấy đó, thầy cô chúng ta không chỉ dạy những phương trình, những con số, cách vẽ những đường cong parabol, hyperbol, nhưng các thầy đã đào tạo những người chồng, người cha, và những con người trong xã hội. Thầy Nổi nổi tiếng về việc ném giày khi học trò không chào thầy hoặc đợi thầy chào trước rồi mới chào lại. Thầy quan niệm "Tiên học lễ, Hậu học văn". Ném giày là một phương cách khiển trách, nhắc nhở ngay tại chỗ vì thầy nói không phạt liền lúc đó học trò sẽ không nhớ lỗi mình. Mỗi lần nhận được chiếc giày hay chiếc dép của thầy, học trò riu ríu xách lên trả, miệng lí nhí xin lỗi. Tuy thầy làm mặt nghiêm nhưng mắt thầy có chút gì đó long lánh đượm nét yêu thương vì trò biết sửa sai. Có lần nghe nói thầy ném liên tục ba chiếc giày. Em thắc mắc tại sao thầy lại có ba chiếc giày mà không hai chiếc? Tại sao lại ba mà không bốn? Tới giờ điều đó vẫn là một bí ẩn mà em chưa dám hỏi thầy.

Diệp, bà xã em hỏi thầy dự tiệc Tất Niên Tri Ân Thầy Cô có vui không. Thầy trả lời, "Mèo về nhà là phải vui rồi." Phải chăng từ ngày ra trường, mỗi người chúng ta đã đường ai nấy đi, tất bật vì miếng cơm manh áo và vì trách nhiệm gia đình? Thời gian qua mau như cánh chim bay, nay cả thầy lẫn trò đều đã hai màu tóc (hoặc một màu nhờ làm thân với cô Clairol). Phải chăng ngày 4 tháng 7 năm 2013 là ngày "Mèo trở về nhà" như lời thầy Nổi? Một điều chắc chắn là Hội Ngộ Cao Thăng 2012,

2013, và tất cả những Hội Ngộ trong tương lai là dịp thầy trò chúng ta trở về chung một mái nhà để tìm lại những kỷ niệm vô giá của thời áo xanh và cùng nhau nâng ly rượu hãnh diện mang danh Học Sinh Cao Thăng!

Vào dịp cuối năm 2012, các niên trưởng Cao Thăng niên khóa 62-69 có tổ chức một buổi họp mặt kỷ niệm 50 năm ngày tựu trường ở San Diego. Ngày này lại trùng hợp với ngày ban tổ chức gặp mặt lần 3 ở nhà Đào công Minh. Đáng lý gặp nhau ở Santa Ana nhưng anh em ban tổ chức muốn sẵn tiện làm baby shower cho Hiếu, vợ Minh. Nhân dịp này ban tổ chức rủ nhau đến nhà anh Hồng văn Thêm, trước là để làm quen, sau là để học hỏi kinh nghiệm từ các đàn anh. Buổi gặp mặt này là một điểm son cho ban tổ chức. Trong ý nguyện anh em mong làm được một buổi đầy thân tình như vậy. Bằng những bản nhạc quê hương các anh cùng hợp ca, qua bài vọng cổ tự biên tự diễn của vợ chồng anh Thêm, bài Hùng Ca Cao Thăng, và những câu chuyện vui các niên trưởng tặng nhau biết bao thương yêu đầm ấm trong một ngày mưa lạnh ở San Diego.

Nhớ lại hôm đi thăm thầy Hải và thầy Nổi, khi ra về em và mọi người hẹn sẽ thu xếp tiếp tục đi thăm thầy cô Cao Thăng những lần tiếp theo. Vì nhà em ở xa Santa Ana nên mỗi lần đi OC phải tốn suốt ngày, trong số đó ít lắm là ba tiếng lái xe đi về. Em nhờ thầy Nhuận thu xếp để có thể trưng dụng tối đa thời gian thăm viếng. Khi thầy Nhuận liên lạc với thầy Lâm thì thầy Lâm cho một ý kiến rất hay là mời các thầy ra nhà hàng để thăm hết một lần cho tiện, chạy vòng vòng đâu có gặp được nhiều. Thầy Lâm hứa:

- Để thầy mời các thầy giúp các em. Em đi kiếm nhà hàng, chọn chỗ nào không bắt mình đặt cọc trước, vì đâu có biết ai đến ai không.

Em bàn với bà xã chuyện vậy mà lâu nay mình nghĩ không ra. Tiền xăng đi Santa Ana mấy bận dư sức trả tiền nhà hàng tha hồ đãi thầy cô, còn dư để dành. Em gửi email mời chung các đồng môn vì có một số niên trưởng muốn cùng đi thăm thầy nhưng em không nhớ hết tên. Trước ngày hẹn ở nhà hàng mấy hôm, em gọi lại để nhắc chừng, ông chủ nhà hàng bảo phải ra chọn thức ăn và đặt tiền cọc. Hôm đó

là ngày giữa tuần, em ở xa quá không biết làm sao nên đánh liều nhờ thầy Nhuận. Em chỉ nhận được khoảng hơn 10 đồng môn báo sẽ đến, nhưng em nhờ thầy đặt đại 4 bàn. Bụng bảo dạ có gì từ đây trở đi mỗi lần đi Santa Ana sẽ đến đây ăn trừ. May quá sau đó anh Vũ duy Nhật đặt một bàn cho niên khóa CT67. Buổi cơm trưa tất niên ngoài dự tính, gần 50 người đến tham dự. Ngày hôm sau Phương Anh điện thoại cho biết các niên trưởng đóng góp rộng rãi lắm. Phương Anh thanh toán mọi thứ xong xuôi vẫn còn dư trên 700 đô la! Với số tiền niên trưởng đóng góp dư này các em đủ lo thức ăn phần thầy cô kỳ hội ngộ sắp đến. Tới bây giờ em cũng không tin là buổi cơm trưa thành công vượt bực như vậy.

Có một may mắn vô cùng là hôm tất niên nhiều niên trưởng ngỏ ý giúp đỡ, nhất là chương trình văn nghệ cho đêm hội ngộ. Em mừng như bắt được vàng vì số người trong ban tổ chức không có ai chuyên làm văn nghệ. Tuy có dự định mượn one man band, tốn tiền thì đã đành mà mình không biết họ làm gì, mình cũng không biết mình muốn gì thì khó mà thành công. Niên trưởng Huỳnh anh Trúc CT71 hứa sẽ đảm trách phần âm thanh và nhạc cho đêm hội ngộ. Vài hôm sau niên trưởng Tạ Cẩm Chương CT69 gọi điện thoại báo, nhờ hình chụp buổi cơm thân mật Cao Thăng mà anh nhìn ra anh Bùi Đường CT71, là một emcee có tên tuổi. Hai người hoạt động văn nghệ với nhau bao nhiêu năm nay mà không biết cùng là cựu học sinh Cao Thăng. Em lại email mời các niên trưởng gặp nhau ở nhà thầy Nhuận để bàn chuyện văn nghệ. Niên trưởng Ninh CT69 gọi điện thoại cho em bảo:

Anh cho em số phone anh Tuấn. Em nhớ mời anh Tuấn.

Dạ, bộ anh Tuấn chơi đàn hay hát hay lắm hả anh.

Không em ơi, Tuấn đâu có hát hay. Nhưng vợ Tuấn ngâm thơ hay lắm, em ráng mời hai vợ chồng.

À thì ra là như vậy!

Hôm họp ban văn nghệ này các niên trưởng lại gặp nhau, bàn tán sôi nổi suốt buổi chiều. Ăn cơm xong lại có thêm chương trình Cao Thăng Idol. Hôm đó mới thấy nhân tài, vọng ca vàng, tân nhạc, vọng cổ, ngâm thơ, kịch nghệ Cao Thăng không thiếu món chi. Các niên trưởng bầu anh Tô tiến Dũng CT74 làm trưởng ban văn nghệ để anh phối hợp chương trình. Em chắc chắn chương trình văn nghệ sẽ thành công mỹ mãn.

Niên trưởng thân mến,

Ban tổ chức hội ngộ Cao Thăng 2013 và em chỉ biết cố gắng bằng tất cả tấm lòng để tạo ra một buổi hội ngộ trong tâm tình yêu thầy mến bạn. Trong khoảng thời gian đó em hy vọng sẽ có những buổi họp mặt vui chơi bên cạnh để anh chị tìm lại những giây phút ngày cũ, để anh chị cùng đồng môn khác kết nối vòng tay. Để tấm lòng thương mến, yêu thương, đoàn kết vượt qua khỏi bức tường hoài nghi đổ ỹ. Em chắc chắn một trăm phần trăm là ban tổ chức và em cố gắng bằng tất cả khả năng của mình. Nhưng dù cố gắng cỡ nào cũng có những việc em và ban tổ chức làm sẽ không hoàn toàn như ý. Đáng lý em nên làm khác hơn, tốt đẹp, khéo léo hơn, hay có thể vì sự thiếu khéo léo em đã vô tình làm thầy cô hay anh chị phiền lòng. Nếu được phép, em xin được thông cảm tha thứ cho.

Lâm thanh Hùng

Một Thoáng Nhớ Sót Lại

Đinh Kim Thu

Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy, ta có thêm ngày nữa để yêu thương.

(Tôn Nữ Hỷ Khương)

Cũng còn đang năn nỉ và mời mọc nên nhiều nhất ...là chưa tính được.

Một thoáng nhớ sót lại

Ngày đó lâu lắm rồi khi nhận được giấy báo đậu vào Cao Thăng cũng là lúc KT nghĩ mình đã hoàn toàn không hy vọng gì nữa, lý do dễ hiểu vì những người bạn cùng thi đã vào học từ hai tháng trước.

Mà đúng thiệt khi vào trường thì lớp KT thuộc diện con bà "nhỏ" nên đa phần đều "bỏ nhà" lên Sài Gòn ...du học. Thi thì chọn Kinh Tế mà không đủ tiêu chuẩn vô Kinh Tế nên đành phải cầm búa, kềm học Cơ Khí. Không sao, còn hơn là cầm cuốc. Lớp có tất cả tám cô nương nhờ vậy dễ bắt cặp. Lớp có NN là hoa khôi nên mỗi lần nàng đi qua là các anh nhìn theo không chớp mắt. Phần còn lại chao ôi bước chân vô cổng mà hôm nào đi trễ một mình là chân tay cứ rú lại sao mà toàn con trai không, thấy mình vô lại cứ huýt sáo rồi la ó lên.

KT với PA là một cặp mà KT thì lúc đó trắng PA thì da ngăm ngăm- Bây giờ hình như đổi ngược lại rồi- có thời gian KT không có nhà ở phải qua tá túc nhà PA nên hai đứa càng gần bó nhau hơn. Đi học cũng có đôi nên vững tin lắm, kỷ niệm nhớ nhất và lập đi lập lại nhiều lần là sau giờ học khi ra lấy xe thì lúc nào cũng có mảnh giấy với chữ "Black & White" gắn trên hai chiếc xe đạp. Hai đứa ra sức truy cứu coi ai đã viết nhưng vô vọng và cho đến hôm nay anh nào viết thì làm ơn lên tiếng dùm đi ha chớ mang thắc mắc này đã 35 năm rồi đó.

Một ngày đi làm thủy lợi ở công trường Lê Minh Xuân, PA và KT là dân Đà Lạt nên khi nghe đi làm thủy lợi cũng không xa Sài Gòn lắm, nhằm nhò gì chắc là không lạnh đâu. Tới tối khi bắt đầu sương xuống, trời ơi sao mà lạnh thấu xương luôn nhưng mà hai đứa sợ quê nên

Đặc San Hội Ngộ Cao Thăng 2013 **101**

Nếu nghĩ rằng cuộc đời là những chuỗi ngày kết nối từ một chuỗi vô thường, thì cái ngày nữa để yêu thương đó cũng là một chuỗi vô thường trong cuộc sống. Biết đâu được ngay ngày mai mình sẽ chẳng còn cơ hội để yêu thương, để nói được lời tri ân đến người Thầy đáng kính dìu dắt ta, dạy dỗ ta, truyền đạt kiến thức cho ta vững chãi trên đường đời, để nói những lời yêu thương với người mình yêu, để nói những câu đùa giỡn với người bạn chí cốt. Và rồi để quyết định phải đi dự hội ngộ kỳ này. Vì biết đâu được sẽ là một ngày đáng nhớ để đời, một ngày náo nức được gặp lại những người bạn mà gần hơn ba mươi năm chưa được gặp. Và hơn thế nữa biết đến bao giờ mới có được một cuộc gặp gỡ lần sau, mà cho dù có thì sẽ chẳng lần nào giống lần nào cả đâu.

Bài học vỡ lòng từ lúc mới cắp sách đến trường có dạy "ăn quả nhớ kẻ trồng cây" riêng Kim Thu có lẽ phải nhớ những ngày hội ngộ vì chính nhờ kỳ hội ngộ năm 2011 tại San Jose mà KT tìm lại được cô bạn Phương Anh một cô bạn nổi khổ của những ngày còn học chung Cao Thăng mà bị mất liên lạc mấy chục năm qua.

35 năm về trước lớp Cơ khí C3 vì vào năm 77 nên lớp có tên là CK77C3. Sau bao nhiêu năm mất liên lạc với các bạn, vậy mà cũng nhờ duyên may KT tìm được Phương Anh rồi cái mắt xích càng ngày càng nối ra thêm. Thật mừng khôn tả khi biết ít nhất sẽ gặp được 4 người bạn cùng lớp trong kỳ hội ngộ sắp tới.

không dám nhận là mình lạnh. Sau bữa đó về cả lớp không ai bệnh, chỉ có hai đứa bệnh mà thôi.

Ngày học ở trường PA thì rất là lạnh lợi, KT thì nhút nhát nên ăn gian dựa dẫm PA cho thấy mình mạnh mẽ. Hai đứa cũng tham gia văn nghệ đóng kịch chung với anh M Q Hùng, anh H N Thạnh và anh V H Sơn .

Học được một năm thì lớp chỉ còn một nửa, đa phần đi hết còn PA cũng phải nghỉ học vì chuẩn bị xuất cảnh. KT ở lại bơ vơ nên phải bám bấu vô cả một nhóm bạn mà đa phần là nam.

Sau một năm học chung thì cũng quen nhau thân thiết hơn đến nỗi chỉ còn một mình với chung quanh là con trai, nên KT lại được tự do nhõng nhẽo và quậy phá nhiều hơn. Không biết khi nghĩ lại mấy anh bạn cùng lớp có thấy hối hận vì đã chiều chuộng cho KT quậy phá không. Có lẽ lúc đó cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới nên cũng chẳng cần lo. Vẫn ra vô học hành vẫn đem lương thực hàng tháng bán ra chợ trời rồi cả đám đi uống cà phê.

Những giờ trong lớp...

Không biết các bạn khác ra sao chớ KT thì không có khiếu ngôn ngữ nên rất sợ giờ học tiếng Nga. Có lẽ vì vậy mà sau bao nhiêu giờ học tiếng Nga bây giờ KT không nhớ được một chữ làm quà.

Môn học mà KT thích mà học khá là môn "Sức bền vật liệu" do Thầy Nguyễn-Sĩ-Long dạy, cũng có một kỷ niệm với Thầy Long là cả lớp hẹn nhau đi chợ hoa vào dịp Tết với Thầy. Thầy Long rất cởi mở do đó cả lớp cứ bu lại chung quanh Thầy ngoài giờ học để tán gẫu.

Một người Thầy cũng không kém phần ảnh hưởng đối với lớp là Thầy Lương-Sơn-Khen, Thầy như một người cha đỡ đầu cho cả lớp. Môn Kỹ Nghệ Họa cũng là một môn học khó nuốt và tốn khá nhiều thì giờ để vẽ. Có lẽ nhờ môn học này tạo cho rất nhiều học trò có tánh kiên nhẫn để gò từng nét thật sắc sảo. Lúc đó không biết KT vì làm biếng hay nghe lời ai quên mất mà dùng chì 6B để vẽ. Thầy đi ngang qua bàn chợt với tay cầm ngay cây viết lên, "Hừ, cây này là chì kẻ mắt chớ vẽ gì???" A lê hấp vèo cây viết mất tằm ngoài cửa sổ.

Không biết có chị nào lượm được đem về ké mắt không đây?

Sau khi ra trường nghe đầu Thầy vẫn đỡ đầu cho nhiều anh trong lớp, đại diện cưới vợ cho vài Anh vậy mà ngày Thầy ra đi KT không được tin. Buồn thật!

Câu chuyện ngoài lớp

Lúc đó KT và PA cũng xí xọn lắm tham gia đóng kịch trong ban văn nghệ. Có điều bây giờ hỏi vở kịch như thế nào thì KT trả hết cho Kỳ Anh - Trưởng ban văn nghệ lúc bấy giờ rồi.

Ngoài giờ còn tham gia đọc tin tức trong giờ nghỉ giải lao.

Đó là những sinh hoạt khá chuẩn mực và tốt nên kể trước. Còn những sinh hoạt không được lành mạnh lúc bấy giờ là cả nhóm canh chừng ngày phát lương thực, cử đại diện chở lương thực ra chợ trời mà bán. Mấy anh cũng rất là ga lăng vì biết bọn con gái nhát và hay mắc cỡ nên nhận trách nhiệm buôn bán xong hết rồi chỉ việc chia tiền lại. Thường thì sau đó cả nhóm lại có một cà phê hoặc dư giả thì được một cà phê mì hay bánh cuốn.

Đến giữa năm 1978 thì gần hơn nửa lớp đi nghĩa vụ PA thì nghỉ học chờ xuất ngoại, KT coi như mất cặp, cùng lúc phải đi thực tập và làm đồ án ra trường. Ngày vẽ đồ án ra trường PA mặc dầu đã nghỉ học mà vẫn còn nặng nợ với KT nên phải loay hoay phụ giúp.

Những ngày rời trường

Vừa thi xong thì các bạn như trút được gánh nặng, cả bọn kéo nhau đi ăn, trong cái khả năng tài chánh hạn hẹp lúc bấy giờ. Sau đó cả lớp lại phân công đi thực tập. KT thì đi thực tập ở nhà máy Sinco. Sau thời gian thực tập thì chờ đợi sẽ được phân công ra các nhà máy đi làm. Trong thời gian này KT có dịp theo Nhan về quê Bến Tre bên dòng sông Tiên Thủy chơi. Sau đó thì Kim Anh và Kim Huê có dịp theo KT về Đơn Dương chơi. Nghĩ lại cũng thật gan dạ khi cả ba chỉ đủ tiền mua bánh mì gặm và uống nước phong-tên nhưng vẫn làm liều đi chơi.

Ba mươi ba năm sau đó

Rồi thời gian cuốn hút mọi người quay cuồng trong cuộc sống, bạn bè mất liên lạc nhau. Một ngày tình cờ KT coi cái video clip quay lại hội ngộ Cao Thăng năm 2010 tại nhà anh chị Khôi Hương ở San Jose qua trang Blog của anh Ngô-Đình-Duy. Gần như đứng tim khi nhìn thấy cô bạn thân thiết mà mình tìm kiếm bấy lâu, ngay mấy giờ sau đó là đã liên lạc được bằng email. Thật là cảm ơn anh Duy. Tối đó không cần diễn tả chắc mọi người cũng biết được cái phone gần cháy luôn. Sau đó thì giống như được trốn KT tìm được một số bạn bè CT mà lâu nay tìm kiếm gần như vô vọng.

Kim Loan, Phương Anh và Kim Thu

Viết đến đây KT chỉ muốn nói lên cái điều mình cần nói là trong những dịp hội ngộ lúc nào cũng mang một ý nghĩa thật sâu sắc. KT thì tìm được nhiều người bạn nhờ vào những mắc xích liên lạc sau cuộc hội ngộ CT 2010.

Nhìn lại thì quả thật "Đời sống có bao lâu mà hững hờ", biết đâu chừng bao nhiêu vòng tay Thầy cô, bạn bè CT sẽ xiết chặt mình trong kỳ hội ngộ sắp tới. Mà cũng biết đâu chừng có ai đó gặp lại được mảnh tim mình thất lạc trong kỳ hội ngộ tháng 7 này.

Hãy tưởng tượng ra đi - Thay lời cuối

Đình Kim Thu
CK77C3 1977

Những phút giây hội ngộ sau bao năm xa cách thực sự xúc động và ý nghĩa...những cái bắt tay, những cái ôm siết chặt, những giọt nước mắt trên những khóe mắt đang cười...

Mình cùng bạn bè lại được quây quần bên Thầy Cô ,xúc động đến nghẹn ngào khi thấy có thầy đã già yếu tóc bạc trắng và chẳng ai bảo ai nhưng cùng trào nước mắt...

Mình cùng bạn bè sẽ ngời nhắc lại những kỷ niệm ngày xưa... dường như những vất vả, lo toan, những khó khăn trong cuộc sống đời thường của mỗi người đều tan biến để nhường chỗ cho những kỷ niệm của năm xưa ùa về trong những câu chuyện râm ran không ngớt... Những chén rượu của ngày hội ngộ sao ấm nồng đến thế...

Ngày Hội ngộ với Thầy cô, bạn bè đã làm lòng mình ấm lại, mình không còn có cảm giác cô đơn, buồn tủi và mệt mỏi với cuộc sống hiện tại... mọi người đã tiếp cho mình rất nhiều nghị lực và niềm tin để đi trọn cuộc đời này trong chuỗi vô thường của cuộc sống ...

Hội ngộ cũng là dịp chúng ta "Ôn cố tri tân", gặp gỡ bạn bè, Thầy Cô và bạn đồng môn. Ôn lại những kỷ niệm xưa bên mái trường Cao Thăng, để chia sẻ những kỷ niệm cuộc đời mỗi người trong suốt chặng đường ba mươi mấy năm qua và để tạo đà hưng phấn cho mỗi người chúng ta trong cuộc sống còn lại và rồi mỗi người mỗi ngã lại trở về với những lo toan thường nhật. Nhưng chúng ta đã có thêm một kỷ niệm đẹp trong cuộc đời: "Kỷ niệm hội ngộ CT". Và lời cuối được thốt lên Cảm ơn "Ngày hội ngộ"!

KT rất mong gặp lại được các Thầy Cô và các anh chị trong kỳ hội ngộ sắp tới.●

Hành Trình Tìm Về Mái Nhà Xưa của Một Học Sinh Trung Cấp

Nguyễn Phương Anh
CK77C3 - 1977

Cao Thăng và tuổi học trò

Năm 1976, tôi rời Đà Lạt vào Sài Gòn để thi vô Phú Thọ, nhưng lại bị đánh rớt, không biết vì học dở hay vì lý lịch. Thôi kệ, cứ cho là vì lý lịch để đỡ tủi thân đi ha. Chưa biết tương lai sẽ ra sao, Ba Má cho tôi đi học nghề tay trái. Má tôi muốn tôi học nấu ăn vì đã 17 tuổi rồi mà tôi còn chưa phân biệt ngò với tỏi, rau răm với rau quế. Em tôi thì giỏi việc này lắm. Ba Má hay đổ chúng tôi về cây cỏ trên đường mỗi khi chạy xe từ Đà Lạt về Sài Gòn. Lúc nào tôi cũng thua nên cứ giả bộ ngủ gục hay xe chạy nhanh quá coi không kịp. Tôi bạo gan xin Ba Má cho đi học sửa radio và tivi thay vì học nấu ăn. Hai cụ lắc đầu chịu thua nhưng cũng chiều tôi, cho qua Bà Chiêu học nghề. Không biết nghề tôi có giỏi không nhưng nếu bây giờ các anh chị nhờ tôi sửa tivi hoặc radio, tôi làm nhanh lắm. Cứ liệng nó ra cửa sổ, đi mua cái khác cho khỏe đó mà.

Tôi học nghề được khoảng bốn tháng thì anh Ba tôi đề nghị với Ba Má cho tôi thi vào Cao Thăng. Ba Má tôi kể anh nói "Nó tính tình như con trai, vào đó không bị ai ăn hiếp đâu." Kết quả của hai lớp được nhận đầu tiên, CK77C1 và CK77C2 không có tên tôi. Lúc đó tôi buồn

lắm, tự ái dồn cục nữa chứ. Sau khi hai lớp trên đã nhập học, tôi hoàn toàn không hy vọng được vào Cao Thăng.

Có lẽ vì sợ tôi nhàn cư vi bất thiện rồi đem hết các máy radio trong nhà mở banh ra mà không biết ráp lại, Ba giao cho tôi trọng trách chạy điện từ dưới nhà lên lầu 3. Mỗi lần Ba giao tôi việc gì có vẻ của nam giới, tôi hãnh diện lắm, nhận lời tức khắc. Tôi nhớ hôm đó tôi đang đứng trên thang đóng nẹp giữ dây điện sát vào góc tường thì anh Ba tôi chạy về báo tin tôi đậu Cao Thăng, lớp CK77C3. Tôi nghe nói chúng tôi thuộc thành phần không "trong sạch" lắm nên không được vào hai lớp C1 và C2.

Tôi có rất nhiều kỷ niệm đẹp với trường Cao Thăng. Một trong những kỷ niệm đẹp là tôi gặp hai cô bạn thân Ái-Liên và Kim-Thu. Ái-Liên đen như tôi, nhiều người tưởng lầm chúng tôi. Tôi quen Ái Liên nhờ quyển tập với chữ viết đẹp lạ lùng của cô ấy. Thầy Hội dùng tập của Ái Liên làm mẫu cho lớp chúng tôi. Kim-Thu học cùng lớp tôi lại là người Đà Lạt. Khác với Ái-Liên và tôi, Kim-Thu trắng trẻo. Ái Liên và Kim-Thu giống nhau ở điểm dịu dàng, yếu điệu thực nữ.

Kim-Thu và tôi được đặt biệt hiệu "Mèo trắng - Mèo Đen", "Black and White". Tôi không màng biệt hiệu vì tôi từng được gọi là "than hằm", "con Thượng", và "Mặt Trời Đen". Thời gian đi học, ngây thơ, không biết lo lắng, và rất thú vị. Tuy nhiên tôi bị đuổi ra khỏi trường giữa năm 1979 vì gia đình tôi có giấy xuất cảnh đi Mỹ, tôi không còn đủ tiêu chuẩn để làm một học sinh Cao Thăng gương mẫu nữa.

Năm 1982, tôi cùng gia đình đi Mỹ. Tôi bận rộn vừa đi học vừa đi làm, từ từ mất liên lạc với bạn bè Cao Thăng và Kim Thu. Những kỷ niệm tại trường Cao Thăng vẫn in sâu trong tôi nhưng ít được lôi ra ngắm nghía. Tôi gặp lại Ái Liên và Kim-Hương từ năm 1995 nhưng mãi đến năm 2010, hai chữ Cao Thăng mới trở về

thật mạnh mẽ trong lòng tôi.

Tiểu Hội Ngộ Cao Thăng tại San Jose

Mùa hè năm 2010, nhân dịp đi dự Đại Hội Ban Giám Khảo Thể Dục Dụng Cụ ở San Jose, tôi dự định ghé thăm Ái Liên, anh Khôi và Kim-Hương. Ngờ đâu anh Khôi và Kim-Hương tổ chức họp mặt với các anh chị Cao Thăng khác. Đó là lần đầu tiên tôi gặp lại Thầy Châu. Tôi lễ phép chào "Thầy" xưng "con", Thầy then thủng bảo tôi "Xin đừng gọi anh bằng Thầy". Thế là Thầy Châu trở thành anh Châu. Anh Khôi và Kim-Hương cùng là CHS Cao Thăng, rất hiếu khách và dễ thương vô cùng. Hai bạn được mang danh "chủ chứa" vì lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp bạn bè. Hôm đó tôi tình cờ bắt gặp Kim-Hương ngược mắt nhìn lên anh Khôi hỏi điều gì đó, mắt nàng lấp lánh, chớp chớp. Hai người mắt nhìn mắt nói chuyện với nhau, không hề biết có người đang thưởng thức cảnh tượng dịu dàng này. Thái độ nũng nịu của Kim-Hương in mãi trong đầu tôi, vui rất nhiều cho hạnh phúc của bạn. Ý là hai người đang bàn xem ai sẽ rửa chén và đổ rác tối nay, nếu mà nói chuyện tình cảm chắc tôi phải kêu sở cứu hỏa tới chữa lửa liền. Tôi tuy tomboy nhưng rất thích thấy và nghe những cảnh, những câu chuyện có tính cách lãng mạn như thế.

Cũng vào dịp Đại Hội năm sau, 2011, tôi lại được gặp mặt các anh chị Cao Thăng San Jose. Kỳ này có chị Kim Loan và Hoài Hương tham dự lần đầu tiên. Hai bông hồng CT5 xuất hiện làm đảo lộn trật tự lưu thông ở nhà anh

Khôi và Kim-Hương. Tôi mến hai cô này lắm. Hoài Hương vui nhộn, chị Kim Loan dịu dàng kín đáo. Mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười (Ha! Tôi cũng biết nói văn chương đây chứ! Đúng là dân Cao Thăng rồi)

Có lẽ duyên đã chín mùi, nên từ ngày hôm đó, tôi tìm được nhiều bạn quý. Nhờ những bức hình và video của các buổi Tiểu Hội Ngộ mà anh Duy đăng lên blog của anh ấy, tôi tìm lại được cô bạn thân, bạn nối khố của tôi sau hơn 2 thập niên. Ngày nhận được email của Kim-Thu bên Úc, tôi cảm động đến rơi nước mắt. Kỷ niệm xưa lũ lượt trở về. Chúng tôi nói chuyện trên phone mỗi ngày mà mãi đến gần 1 năm sau mới được hội ngộ. Các anh chị San Jose lại một lần nữa mở rộng vòng tay giúp tôi chào đón Kim Thu. Cô nàng này dễ thương và dí dỏm lắm nên ra ngoài xã hội được nhiều anh để ý đến tôi phát chóng mặt luôn. Cô ấy lại có tài tìm bạn. Tôi đang mang nợ cô ấy vì cô tìm được dùm tôi một người bạn tri kỷ mà lâu nay tôi tưởng đã ở bên kia thế giới ... Một người bạn bất ngờ nữa là anh Mai Quốc Hùng. Anh là anh kết nghĩa của Kim-Thu và tôi trong đội kịch. Khi anh gọi tôi, tôi bất ngờ đến phải hét lên trong điện thoại. Chắc các anh chị cũng đoán biết ai tổ chức họp mặt tiếp đãi anh Mai Quốc Hùng rồi phải không ạ.

Các anh chị San Jose dự định mỗi năm họp mặt một lần và tôi quyết định mỗi năm sẽ bay lên chơi. Tôi không rõ ai là người đề xướng mà các anh chị quyết định mở rộng Hội Ngộ cho tất cả các CHS Cao Thăng và nhóm San Jose sẽ đãi thọ tất cả.

Hội Ngộ Cao Thăng 2012 tại San Jose

Các anh chị San Jose họp hành chặt chẽ để lo cho tuần lễ Hội Ngộ. Tôi rất thích thấy các anh chị đoàn kết, hăng say làm việc, và chu đáo về mặt thông tin. Hội ngộ kỳ này chắc chắn tôi sẽ vui lắm vì tôi không cần phải lo gì hết, chỉ lê thân tôi đến hưởng thụ mà thôi. Có lẽ tôi tự mãn quá nên ông Trời đổi ý cho tôi hết khoái chí. Một tuần lễ trước ngày Hội Ngộ, Kim-Hương gọi tôi nhờ tôi làm MC với anh Hòa, anh của Kim-Hương, vì anh Khôi bệnh. Làm sao tôi có thể từ chối cô bạn dễ thương này được, nhất là khi gia đình bạn đang có nhiều điều lo âu? Tuy nhiên tôi cũng ráng liệt kê ra những người có trình độ ăn nói lưu loát và văn hoa hơn tôi.

Sau khi nói chuyện với Kim-Hương tôi tự trách

mình sao không có gan từ chối, nhờ làm không được việc thì sao. Anh Duy hay tin liền gọi tôi, chắc để xem tôi có đủ bản lĩnh không. Anh tế nhị nói thường thường MC mặc áo dài mới đẹp, nhưng anh để tùy tôi. Mấy năm nay tôi không có mặc áo dài nên hoảng sợ, lật đật lôi hết mấy áo dài cũ ra thử. Tôi không hiểu nổi làm sao tôi có thể chui vào được những bộ áo dài thon thả này. Không hiểu ai thương mà tặng tôi thật mỡ nhiều như vậy.

Một ngày trước Hội Ngộ, tôi cảm thấy muốn bệnh vì chưa có đề tài nào để nói. Tôi chỉ quen một vài anh chị, chỉ học trong trường gần 2 năm, làm gì có những câu chuyện dí dỏm để pha trò đây? Tôi vội kêu Hoài Hương và chị Xuân Lan để cầu cứu. Hoài Hương rất hoạt bát và vui nhộn, chắc chắn là một MC tốt. Tôi gặp Hoài Hương có hai lần mà rất mến cô ấy. Hoài Hương từ chối vì nếu làm MC làm sao cô nàng

có thể mời rượu Thầy Cô và các anh chị. Nghề của nàng mà. Tôi thường nói tiếc mà không có những tiếng "dô dô" của Hoài Hương thì như bánh bèo thiếu nước mắm. Chị Xuân Lan tham gia tích cực bên Web Úc Châu, lại biết rất nhiều chuyện Cao Thăng. Tôi liền năn nỉ chị nhưng cũng không xong. Thôi đành cầu nguyện không ai đem theo trứng gà thối hay cà chua. Đến nước này, đành "phóng lao thì phải theo lao" thôi.

Tôi bay lên San Jose ngay ngày Hội Ngộ vì bận đi làm. Chị họ tôi làm nghề cắt tóc nên tình nguyện chưng diện cho tôi. Chị đề nghị tôi đeo lông mi giả cho mắt to như nai vàng ngơ ngác. Chị mới gắn cặp lông mi giả lên, mắt tôi sụp xuống liền. Tôi tưởng tượng đến mình đứng trên bục gỗ, mắt mở không lên, lông mi giả sút ra một góc, treo lủng lẳng trên mí mắt, kính hờn quá! Tôi không quen điểm trang nên năn nỉ chị làm gì cho thật lạt và chấp nhận cặp mắt không to tròn của mình. Hy vọng đèn trong hội trường mờ mờ ảo ảo thì nhìn ai cũng thấy đẹp hết mà. Viết tới đây tôi chợt nhớ đến người anh quá cố lãng mạn của tôi. Xin được ra ngoài lễ kể một chút chuyện vui nha. Anh có hai cô bồ cùng tên Hương, một cô xinh lắm, cô kia thì răng sún nhưng cũng rất có duyên. Anh tôi đi xem phim với một cô, không biết cô nào. Về bị các cô em quý quái hỏi anh làm gì trong rạp ciné. Anh thú thật anh hôn cô ấy. Hai cô em tưởng anh hôn cô sún răng nên la làng lên. Anh thẹn thùng nói "trong bóng tối, cô ấy đẹp lắm!!!"

Bốn tiếng đồng hồ trước Hội Ngộ: Kim-Hương hẹn anh Hòa và tôi ra nhà hàng ăn trưa bàn chương trình để khi nói chuyện cho ăn rơ nhau. Chúng tôi nói về Hội Ngộ được 5 câu, càng nói càng thấy run. Cuối cùng, chúng tôi quyết định "Que sera sera". Bây giờ ăn cho no bụng đã, tới lúc đó tùy cơ ứng biến. Đúng là tinh thần cùi lỡ không sợ sút mẻ đó mà. Nói ăn no bụng cho oai vậy thôi. Anh Hòa thì ăn thả cửa, còn tôi nào dám ăn gì. Bị bắt mặc áo dài, có cho tiền tôi cũng không dám ăn no. Phải công nhận mấy anh chị San Jose ác với tôi thật đó. Sao không cho tôi bận quần jean áo thun để tôi múa võ cho đáng danh học sinh Cao Thăng có phải hay hơn không.

Một tiếng đồng hồ trước khi khai mạc: Bụng tôi đánh lô tô inh ỏi. Tôi mang đôi guốc cao mà cứ sợ té chổng gọng, đành phải đi đứng khép

nép một chút. Để đánh tan nỗi lo sợ, tôi mở miệng cười toe toét, chào hết người này đến người nọ, làm như mình quen nhiều lắm vậy. Tôi đi rào chung quanh phòng, kín đáo quan sát thành phần tham dự. Đúng là ở hiền gặp lành. Vừa nhìn thấy các chị CT5 (Điện Tử 2) tôi mừng hết lớn. Nghe nói năm các chị vào trường, nhiều anh mê lên mê xuống. Bảo đảm bây giờ gặp lại thế nào bươm bươm cũng còn bay trong lòng ngực các anh. Tôi thở phào vì tìm được một đề tài mà chắc chắn ai cũng thích nghe cho dù tôi nói dở cách mấy. CT5 muôn năm!!!

Đang khoan khoái ngồi nghỉ ngơi thì KHương kêu anh Hòa và tôi phải hát chung một bài mở màn buổi văn nghệ. Đúng là cái nạn tam tai vẫn còn vương vấn. Gia đình anh Hòa, KHương, Hùng là một gia đình hát hay, giọng ấm, hơi dài. Tôi thuộc loại hát tập thể, tụng kinh còn chưa xong, hơi thì khi nào cần kéo dài phải hít oxygen trước. Đầu gối tôi coi bộ không còn tự chủ nữa rồi. Tuy nhiên, Gái Cao Thăng thì sợ ông Tây bà Đằm nào phải không các anh chị. Vì tôi mặc áo dài tím, chúng tôi quyết định hát bài "Ngàn Thu Áo Tím", lần đầu tiên tôi hát bài này. Anh Hòa hứa phụ kéo tôi theo anh ấy.

Còn một chuyện nữa tôi cần phải giải quyết là làm sao để bớt run. Hồi xưa có ai dạy tôi khi muốn hết sợ lúc nói chuyện trước công chúng thì tưởng tượng khán giả mặc quần xà lỏn. Tôi tưởng tượng một hồi thấy không xong. Tôi mà nghĩ như vậy chỉ có nước sặc cười văng hết mất cái răng giả ra thì chết. Tôi tiếp tục quán sát khán giả, tìm những khuôn mặt hay cười. Không cần biết họ cười vì gì, tôi cứ tự nhiên cho là họ thấy tôi nói chuyện trôi chảy, tếu lắm, và duyên dáng quá. Tôi mừng hết lớn vì đa số anh chị và Thầy Cô nào cũng tươi tắn và nhìn rất thiện cảm. Vậy là tôi yên tâm rồi. Có gì cứ nhe răng vượn ra cười là chắc ai cũng thông cảm mà. Trước ngày Hội Ngộ, tôi bắt được liên lạc với bạn cùng lớp Lê Tâm Khang. Tôi cố tình đưa Khang và Xuân-Lan, vợ Khang, vào ngồi ngay giữa, bàn đầu vì tôi biết bạn sẽ không nở gượng cà chua lên tôi.

Tôi không ngờ anh Hòa có máu cực kỳ tiểu lâm. Chúng tôi không soạn thảo mà cứ người tung kẻ hứng. Nói cho ngay, anh Hòa là người có biệt tài đó. Chuyện gì anh cũng có thể nói vào rất ăn rơ và dí dỏm. Tôi nghĩ chắc bữa đó

trách tổ chức Hội Ngộ Cao Thăng 2013. Buổi họp thân hữu đầu tiên được tổ chức tại nhà Đào Công Minh. Đây là lần đầu tiên tôi gặp Minh và Hiếu. Đào Công Minh là một người rất nhiều tài, thương vợ con, mẫn bạn bè và rất khiêm nhường. Minh và tôi cùng tuổi nên gọi nhau bằng tên. Hôm đó tôi gặp lại anh Lâm Thanh Hùng và chị Diệp. Không hiểu sao tôi nhận ra gương mặt chị Diệp tức thì. Thì ra chị là một trong những người tôi thường nhìn trong khi làm MC vì chị lúc nào cũng nở một nụ cười dịu dàng làm cho tôi thấy yên tâm mà làm trò. Hôm đó còn có anh Thành, anh Khanh, anh Huỳnh. Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với anh Thành rất thú vị. Vừa gặp tôi, anh vung

thành công lắm vì anh Hòa, anh Khôi, và Kim-Hương mừng quá nhận tôi làm em gái luôn.

Hội Ngộ Cao Thăng 2012 được thành hình trong một thời gian ngắn, một quyết định rất là dã chiến, nhưng thành công không thể tưởng vì tinh thần đoàn kết và tình thân ái giữa tất cả các anh chị CHS Cao Thăng. Buổi tiệc thân mật, vui nhộn, và không khách sáo. Cám ơn các anh chị San Jose đã "gan dạ" mở đầu cho một truyền thống để yêu. Sự thành công của Hội Ngộ ngoài sức tưởng tượng đến độ Hoài Hương, một nòng cốt của Ban Tổ Chức, phải bật khóc. Hoài Hương dựa vào vai tôi khóc mù mẫn vì không biết khi nào mới có thể gặp lại bạn bè và vì bao lo lắng, khó khăn dồn nén trong mấy tháng qua lo cho Hội Ngộ. Ngày hôm đó, ngồi đong đưa chân nhìn các anh chị trò chuyện, tôi nhận ra một điều: **Tôi đã trở về Mái Nhà Xưa** – một cảm giác thú vị, cảm động, và ấm cúng.

Ban Tổ Chức (BTC) Hội Ngộ Cao Thăng 2013 ra đời

Sau Hội Ngộ Cao Thăng 2012, BTC San Jose giao ba-tông lại cho Miền Nam Cali với trọng

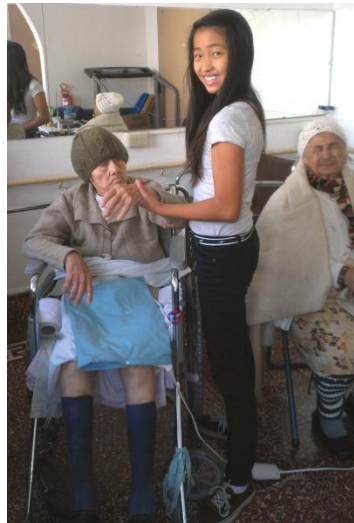

trách tổ chức Hội Ngộ Cao Thăng 2013. Buổi họp thân hữu đầu tiên được tổ chức tại nhà Đào Công Minh. Đây là lần đầu tiên tôi gặp Minh và Hiếu. Đào Công Minh là một người rất nhiều tài, thương vợ con, mẫn bạn bè và rất khiêm nhường. Minh và tôi cùng tuổi nên gọi nhau bằng tên. Hôm đó tôi gặp lại anh Lâm Thanh Hùng và chị Diệp. Không hiểu sao tôi nhận ra gương mặt chị Diệp tức thì. Thì ra chị là một trong những người tôi thường nhìn trong khi làm MC vì chị lúc nào cũng nở một nụ cười dịu dàng làm cho tôi thấy yên tâm mà làm trò. Hôm đó còn có anh Thành, anh Khanh, anh Huỳnh. Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với anh Thành rất thú vị. Vừa gặp tôi, anh vung

tay vung chân nói liền "Em với anh không đi dự Hội Ngộ thật là uổng. Nhóm San Jose tổ chức quá ư là hay đó em". Anh huyền thuyên khen ngợi Hội Ngộ 2012 mà không hề biết tôi cũng có mặt ở đó. Hình như vì nhiệt tình của anh mà sau này anh em chúng tôi cảm thấy gần gũi nhau hơn. Đương nhiên là tôi chuyển lời khen nồng nhiệt của anh đến các anh chị San Jose, khiến các anh chị rất ấm lòng.

Thật tình tôi không muốn vào ban tổ chức nhưng vì lúc đó chỉ có một mình tôi là phái nữ ở miền Nam nên tôi đành cúi đầu tuân theo mệnh lệnh. Việc đầu tiên là bầu người trưởng ban. Sau khi biết anh Lâm Thanh Hùng từng làm governor (thống đốc) cho Toastmaster Club, bản thân tôi tin anh là người đầy đủ tiêu chuẩn để làm trưởng ban tổ chức. Toastmaster Club là một tổ chức giúp cho các thành viên luyện tập phát biểu trước công chúng. Muốn thành thống đốc phải là người có nhiều kinh nghiệm, có tài lãnh đạo, và nói giỏi.

Thuở đầu, tôi hơi lo ngại vì thành viên trong BTC ở rải rác khắp miền Nam Cali. Không như nhóm San Jose, chúng tôi không thể tổ chức họp mặt hoặc rủ nhau đi ăn phở mỗi tuần hay bất cứ lúc nào để bàn chuyện. Tôi nghĩ một trong những yếu tố thành công của nhóm San Jose là tình thân và tình đoàn kết nảy nở

qua những lần gặp nhau thường xuyên suốt nhiều năm trước. Nhóm Miền Nam Cali không có được thuận lợi đó. Và lại phần lớn chúng tôi mới gặp nhau lần đầu tiên.

Bây giờ nhìn lại, tôi không ngờ chúng tôi làm việc rất ăn nhịp với nhau như vậy. Buổi họp nào cũng có phần ăn chơi vui vẻ nên tình thân ngày càng nảy nở. Anh Hùng quả là một người lãnh đạo tốt. Anh bỏ ra rất nhiều thời gian liên lạc và lên kế hoạch cho các buổi họp. Một điều mừng là chúng tôi mời được Thầy Nhuận vào BTC. Thầy và Cô rất hòa đồng với chúng tôi. Qua Thầy, chúng tôi liên lạc được với nhiều vị Thầy khác. Thầy bảo chúng tôi gọi Thầy bằng

anh vì Thầy cũng là một CHS Cao Thăng. Riêng tôi, miễn được làm em nhỏ là tôi chịu liền. Trong các hoạt động khác của tôi như Gia Đình Phật Tử, Gymnastics, v.v..., tôi thường là một trong những người già nhất nên có rất nhiều em và cháu. Gặp lại các anh chị Cao Thăng, tôi được làm em út, các anh chị chiều chuộng nên vui vô cùng.

BTC thường họp ở nhà Đào Công Minh, nhà anh Khanh, hay nhà Thầy/anh Nhuận. Gia đình Minh có nhiều chuyện vui nên chúng tôi được đến nhậu nhẹt nhiều lần. Tôi phải công nhận các anh Cao Thăng tài thật. Các chị dâu người nào cũng xinh, dễ thương, và nồng nhiệt với bạn của chồng. Ngoài các chị dâu, tôi có được một vài em dâu như Hiếu, vợ Minh và Loan (Tiểu Long Nữ), vợ anh Huỳnh. Em nào cũng vui vẻ, dễ thương, lại còn đẹp nữa. Hình như nữ sinh Cao Thăng thích giấu chồng hay bắt chồng ở nhà giữ con nên chúng tôi ít gặp rể Cao Thăng.

Tôi được giao nhiệm vụ thủ quỹ nên ra quân với cuộc gây quỹ "Cà Phê Tình Thương". Những gói cà-phê có hình đồng hồ Cao Thăng được các anh chị hưởng ứng, nhất là loại French Roast. Tôi có một vài người bạn tưởng tôi mở quán cà-phê "Tình Thương" ở San Diego nên muốn đến ủng hộ. Tôi phì cười nói rằng tôi mà đứng bán cà-phê chẳng ai thèm vào đâu, phải để các cô nàng trẻ trẻ mới được.

Tuy rằng hoạt động của BTC có vẻ xôm trò nhưng chúng tôi cũng hơi lo vì đa số là các cấp lớp 72 trở về sau và chúng tôi chưa liên lạc được hết tất cả các cấp lớp trước đó. Nhờ tài ngoại giao và sự kiên trì của anh Hùng, chúng tôi vui vô cùng khi nhận được email mời dự Tất Niên tại nhà anh Hồng Văn Thêm ở San Diego.

Tất Niên tại Hồng Gia Trang

Trước khi đi Guatemala, tôi gửi email hỏi âm với anh Thêm là tôi sẽ đến dự buổi Tất Niên tại nhà anh. Sau một ngày hăng hái làm việc với bé Thảo, con gái tôi, ở nhà người già, chúng tôi hội nghị bàn tròn với các thiện nguyện viên khác để chia xẻ cảm tưởng. Sau đó chúng tôi chia nhau về phòng ngủ.

Em tên là **Nguyễn Phương-Anh**, cựu học sinh Cao Thăng.

Tên "Anh" thì có vẻ con trai, chẳng lẽ tên "Phương-Anh" cũng con trai luôn sao? Mọi người vẫn thường nói tôi là tomboy, hay là tôi có mộng du đi qua Thái Lan hồi nào mà anh Thêm biết được hay không? (Thái Lan là nơi nhiều chàng trai chuyển hệ thành con gái) Chắc phải gọi Má tôi kiểm chứng quá. Tôi đọc thư anh Thêm một lần nữa, không cầm được, bật cười lớn làm anh chàng cận vệ lật đặt chạy vào đưa mắt dò hỏi. Tự nhiên tôi cảm thấy rất có cảm tình với cái anh Thêm này. Tên anh ấy nghe quen lắm nhưng tôi vẫn chưa nhớ ra đã gặp hay nghe nói về anh ấy trong dịp nào. Tôi chỉ biết là kỳ này gặp mặt anh Thêm và các anh Niên Trường sẽ rất thú vị.

Mỗi đêm, tôi thường bỏ ra 15 phút chiêm nghiệm lại những việc đã làm và những cuộc đàm thoại trong ngày. Sau khi an tâm là mình không làm cháy ngôi nhà nào hay gây đau tim cho ai, tôi chồm lên giường tầng trên khe khẽ chúc bé Thảo ngủ ngon, rồi nhắm mắt sửa soạn du tiên. Tôi niệm Phật mới được vài lần thì tiếng chuông từ laptop báo cho hay tôi có email. Tôi hé một mắt duyệt sơ email vừa nhận được ... Tôi bật ngồi dậy, không tin ở mắt mình! Tôi có hoa mắt và đọc lầm không? Tôi vội vã khoác áo lạnh và rón rén cầm laptop ra nhà sau.

Tôi hồi đáp cho anh Thêm nhưng không đính chính thẳng. Tôi chỉ viết:

Hiện giờ em đang ở Guatemala. Tuần tới về, em sẽ liên lạc và tới thăm anh chị nha.

Chồng em thì đang đi làm xa, hy vọng ngày **Tất Niên** sẽ về kịp để đến dự họp mặt tại nhà anh

Anh chàng cận vệ bé tí teo trở mắt nhìn tôi dò hỏi. Tôi tự hỏi anh chàng nhỏ con như vậy làm sao mà bảo vệ chúng tôi? Nếu có chuyện gì xảy ra chắc chúng tôi phải ầm anh ta chạy quá. Anh hỏi tôi "Cô có sao không" bằng tiếng Mẽ. Tôi nhanh nhẹn quơ tay quơ chân lấp bắp vài chữ tiếng Mẽ bồi cho anh ta yên tâm rồi rút nhanh vào bếp. Tôi vội vã mở laptop và đọc lá thư vừa mới nhận được, đọc đi đọc lại hai lần cho chắc ăn...

Tôi trở vào phòng ngủ, tưởng tượng nét mặt anh Thêm khi nhận được email của tôi và thiếp đi với một nụ cười trên môi.

Anh thân mến,

*Chào mừng **em trai**, anh ở San Diego cũng khá lâu, khi nào em có đi đâu gần mời em ghé nhà anh nói chuyện chơi. Tháng 12 này họp mặt tại nhà anh, thân **mời em và bà xã** đi cho vui (anh ở khu Mira Mesa).*

Ngày hôm sau, tôi nhận email của anh Thêm có kèm một bài thơ. Hồi xưa giờ, ngoài mấy câu thơ trong lưu bút "Hai tay ôm đĩa mút gừng, gừng cay muối mặn xin đừng quên nhau", tôi chưa bao giờ được ai làm thơ tặng cho đến hôm nay. Cứ như vậy, cho dầu anh Thêm gọi tôi là gì, tôi cũng vui vẻ lãnh nhận. Thư anh Thêm viết như sau:

Chúc em và gia đình vạn an.

Thân chào cô em Phương Anh,

Thân mến,

Cám ơn cô em đã cho biết là nữ sinh Cao Thăng, một sự lầm lẫn thật tệ hại chỉ còn nước xin lỗi chớ biết nói gì đây!

Hồng văn Thêm

*Hôm qua liên lạc đồng môn
Tưởng trai Cao Thăng... người khôn nữ tài
Bé cái lâm...biết ai thấu hiểu
Thư gửi đi... đành chịu mình sai!
Thôi thì đành hẹn một ngày
Gặp nhau đáp lễ, lòng này khắc ghi.*

Em trai??? Bà xã??? Tôi kéo thư xuống để duyệt lại xem thư tôi gửi có viết gì lộn không.

(May quá, anh Thêm biết tôi là nữ sinh chứ không tưởng tôi là dân ở San Francisco!)

Những ngày kể tiếp, tôi và con gái hằng hái phụ giúp các cụ già buổi sáng, buổi chiều đi tham quan. Ngày cuối cùng, chúng tôi leo lên núi lửa. Tôi không quên được lá thư của anh Thêm và cảm thấy mạnh mẽ hơn vì mình mang danh "nam nhi" Cao Thăng mà lị.

Đêm Tất Niên tại nhà anh Thêm, tôi đến trễ vì bận việc nhà. Bước vào gặp anh chị Thêm là tôi thấy thoải mái liền vì nụ cười rất tươi và thân thiện của anh chị. Chị Thêm chăm sóc chúng tôi rất ân cần và thường xuyên đưa mắt nhìn chúng tôi để xem chúng tôi có thoải mái và cần gì không. Gặp các anh Niên Trưởng, tôi lại được làm em nhỏ, cứ tưởng mình còn trẻ lắm, quên mất mình đã 5 bó rồi. Các anh chị Niên Trưởng dễ thương và còn gân lắm, hát hò, ngâm thơ tuyệt vời. Anh Thêm có một bụng thơ không đáy. Anh có thể xuất khẩu thành thơ bất cứ lúc nào, cũng như Đào Công Minh và anh Khôi vậy. Tôi không hiểu mấy lớp Nam dạy gì mà ai nấy đều trở nên những nhà văn, nhà thơ tài ba. Có lẽ là hồi đó các anh, ngoài giờ xuống xưởng, lo trau dồi văn chương với một một mục đích và một mục đích duy nhất là đi cua các chị Gia Long cũng như các chị Trưng Vương. Còn động lực nào mạnh bằng động lực của tình yêu phải không ạ. Trong lúc đó phái Nữ chúng tôi lo vùi đầu vùi cổ đập mấy cây búa cho đẹp, mà đập hoài cứ méo xẹo nên làm gì có thời giờ trau dồi văn chương. Riêng tôi được kêu bằng "em trai" mà không tài nào xuất khẩu thành thơ như các anh, thật đáng buồn!

Tiệc Tất Niên ở Orange County

Anh/Thầy Nhuận và anh Hùng này ra ý kiến tổ chức tiệc Tất Niên ở Orange County để đãi các vị Thầy Cô Cao Thăng yêu quý và cũng để gặp tất cả các anh chị CHS miền Nam Cali. Gần như là một cái khuôn, tôi lại đi trễ gần 2 tiếng đồng hồ, thật là mắc cỡ với các Thầy Cô và các anh chị. Hình như không một Niên Trưởng nào có thể tưởng tượng Cao Thăng có nữ sinh. Tiệc là ở miền Nam Cali chúng tôi không liên lạc được với một chị Cao Thăng nào khác, nên tôi đành làm nhân chứng duy nhất cho sự đổi đời của trường. Các anh vừa nhìn tôi với cặp mắt hiền từ của những người anh cả, vừa tò mò, dò xét như tôi là người tử hành tinh khác. Nhất là

khi nghe lớp chúng tôi thuộc ngành cơ khí, các anh trợn tròn mắt. Có phải các anh đang suy nghĩ tại sao con gái lại không lo công dụng ngôn hạnh mà lại ham mê kèm búa? Đúng là thời mạt pháp??? Hình như khi nghe tôi nói tôi không còn theo ngành cơ khí mà đổi qua điện và kế toán, các anh thở nhẹ nhõm hơn. Vậy mới phải chú! Tôi được hân hạnh chụp hình với các anh Niên Trưởng. Vì lần đầu gặp các anh, tôi không biết phải đứng như thế nào. Nhìn hình, bạn tôi nói bộ tôi sợ các anh ăn hiếp sao mà đứng khép nép vậy? Phải chi có anh chị Thêm ở đây kêu tôi là "cậu em trai" là tôi

hùng dũng lên liền. Mà không phải chỉ có các Niên Trưởng ngạc nhiên với việc Cao Thăng có con gái, một số Thầy cũng không ngờ có chuyện động trời này. Thầy Nén nói với cô là hồi Thầy còn dạy, không hề có con gái nên muốn chụp hình với tôi để làm kỷ niệm. Buổi tiệc Tất Niên thân mật vô cùng. Nhìn các Thầy vui, chúng tôi rất cảm động. Anh Ninh tặng các Thầy một bài thơ tuyệt hảo.

Bài thơ ngày hội ngộ tháng 2/2013

*Bao năm rồi, giờ gặp gỡ nơi đây,
Nào nâng chén, mừng nhau ngày hội ngộ.
Dâu bể, thế thời, biết bao sóng gió,
Ta gặp lại ta, còn nổi nào vui !*

*Thầy trò nhìn nhau, ánh mắt rạng ngời,
Bạn bè siết tay, vui sao muốn khóc.
Dấu ấn thời gian, một trời điểm bạc,
Chuyện cũ trường xưa, rục rạc ngọn lửa hồng.*

*(Thầy dạy Việt Văn)
Dạ thưa Thầy, Thầy nhớ em không ?
Em đã biết yêu quê hương qua câu thơ lục bát.
Tiếng võng đêm khuya, mẹ ầu ơ khúc hát,
Mái tranh nghèo, quyến luyến khó lam vương.*

*(Thầy dạy Toán)
Cám ơn Thầy,
Đã dạy em biết tập hợp, điểm, đường,...
Các cực trị cuộc đời, hàm đa biến.*

*Lớp chúng em, trưởng thành theo cuộc chiến,
Qua bao điểm dị kỳ, song vẫn tin vào giá trị
yêu thương !*

(Thầy Vạn Vật)

*Còn Thầy ơi, giờ Vạn Vật, học xương,
Em được Thầy khen vì hình vẽ em rất thực.
Thăng bạn bên em chắc nay thôi ấm ức,
Nó vẽ màu mè, tô xanh tô đỏ, ú ớ trả bài nên
điểm bị thua.*

*Bạn thân ơi ,
Có nhớ chẳng buổi học chiều mưa.
Lớp Kỹ nghệ họa một nhòai, sáng chiều, thông
hai buổi.
Dầm thăng chia nhau mẫu bánh mì đường,
cuối giờ bụng đói
Mẫu bánh nhỏ nhoi, sao ngon ngọt tuyệt vời !*

*Cao Thăng thân yêu,
Ôi nỗi nhớ không nguôi
Cha mẹ nghèo thương con,
chọn cho con trường nghề vì cuộc sống.
Dù kỹ thuật khô khan nhưng vẫn nhiều thơ
mộng,
Năm tháng cùng ta qua rên, nguội, mộc,
hàn,...!*

*Nếu một ngày, trường cũ bạn ghé thăm,
Cho tôi gửi chút tình ngày xưa đó.
Lầu đồng hồ có còn màu ngói đỏ,
Dấu phong ba, son sắt chẳng đổi dời ?*

*Cho Cao Thăng ở phương trời,
Nhớ về Cao Thăng rạng ngời tin yêu !*

Ong biển (CT69)

BTC dự định sẽ bù thêm tiền cho tiệc Tất Niên. Khi tôi báo cho anh Hùng biết tiền thu dư khoảng \$600, mặt anh xanh dờn nói "Sao nhiều vậy! Không sao để anh đưa PA thẻ của anh dùng trước đi rồi tính sau." Tôi lấy làm ngạc nhiên, nhắc lại một lần nữa là mình dự

Nguyễn Phương Anh
CK77C3 - 1977

tiền chứ không phải thiếu tiền. Xem tí nữa là anh Hùng ngất xỉu. Bộ mặt không còn chút máu một phút trước tự nhiên hồng hào lại. Chúng tôi cũng không ngờ các anh chị đóng góp đãi Thầy Cô nhiều như vậy. Số tiền còn dư được bỏ vào quỹ Hội Ngộ 2013.

Phương Anh và thầy cô Nguyễn Văn Nén

Sau tiệc Tất Niên, tôi còn được gặp nhiều anh Niên Trưởng, ai cũng ngạc nhiên một cách thú vị khi thấy Cao Thăng có nữ học sinh. Tôi hứa với các anh là Đêm Hội Ngộ 2013 các anh sẽ gặp rất nhiều chị Nữ, đúng danh nữ nhi chứ không có tomboy như tôi. Có anh ra trường một năm trước khi tôi ra đời. Tôi e ngại hỏi các anh muốn tôi xưng hô như thế nào. Các anh nói một câu rất chân tình.

"Đã vào Cao Thăng là trở thành Huỳnh Đệ"

Cô/Cậu em Út Cao Thăng của các anh chị rất sung sướng được trở về với Mái Nhà Xưa thân ái và mong rằng tình anh chị em của chúng ta ngày càng thân thiện, bền vững, và sáng ngời. Em út này nhất quyết sẽ vôi vĩnh với các anh chị nhưng cũng sẵn sàng chăm sóc các anh chị. Một điều chúng ta biết chắc là chúng ta sẽ không bao giờ cô đơn trên đường đời vì ngoài gia đình của riêng cá nhân chúng ta, chúng ta còn có Đại Gia Đình Cao Thăng, phải không các anh chị? ●

Hội Ngộ Cao Thăng July 4th, 2012 tại San Jose

Vũ Kim Loan

Hoài Hương & Kim Loan

Quý Thầy Cô kính mến & Quý Bạn Bè CT thân mến,

Trưa ngày 7/18 gặp lại các bạn Kim Hương (vợ anh Đăng Khôi), Hoài Hương, Xuân Lan, và Duy tại San Jose, Kim-Loan (KLoan) có "lỡ đại" phát biểu vài lời về Buổi Hội Ngộ Cao Thăng hôm ngày July 4th 2012, thế là các bạn có ý kiến nhờ KLoan phải viết xuống chớ không thể "nói xuôi" rồi nó trôi đi mất. Hơn nữa, đêm đó về thì thấy Duy đã post hình ảnh buổi ăn trưa (lunch) lên web và cũng đã có nhiều ý kiến nhận xét tương tự như KLoan, nhưng thôi một lời "đã hứa" thì KLoan phải "giữ lời" và phải ghi "vài dòng" tâm tình sau Buổi Hội Ngộ 2012 kỳ này tại San Jose.

Trước hết (KLoan), con phải rất chân thành cảm ơn kính gởi đến tất cả Quý Thầy Cô đã dành thời giờ quý báu và đường xa đến chung vui với chúng con. Sự hiện diện của Quý Thầy Cô đã làm cho buổi họp mặt thêm phần long trọng.

Kể đến, KLoan xin chân thành cảm ơn đến tất cả quý bạn xa gần đã tích cực tham gia thật đông, mua áo T-Shirt thật nhiều, ủng hộ mua vé số và tham gia các trò chơi khác. Sự hiện

diện nhiệt tình của các bạn đã làm cho Ban Tổ Chức (BTC) vô cùng hân hoan và xúc động, vì biết rằng cuộc tổ chức này được thành công mỹ mãn. Thú thật với các bạn là sự thành công này ngoài sự dự đoán của BTC tại San Jose.

Quý Bạn Thân Mến,

BCT San Jose gồm tất cả những cựu học sinh Cao Thăng hiện đang cư ngụ tại vùng Bay Area. Lần tổ chức này, người thì góp sức, bạn khác thì giúp của. Trong nhiều tháng họp hành, thảo luận chương trình, thu nhận ý kiến, phân chia công việc, tất cả mọi người ai cũng tích cực chung một bàn tay đóng góp.

Các bạn nếu đã có tổ chức tiệc cưới cho mình thì biết, là người trong cuộc, tất cả mọi việc đều rất tỉ mỉ, từ cái theme về màu hoa, cho đến chiếc khăn trên bàn, cùng tấm thiệp mời đều cũng phải tiếp màu. Các bạn Cao Thăng (CT) mình khi tổ chức lần này cũng vậy, rất tỉ mỉ trên từng màu sắc của những tấm poster, bảng chào mừng Thầy Cô, bạn hữu, cho đến tấm bảng "**CAO THĂNG HỘI NGỘ**" từng kích thước chữ, màu sắc của chữ cũng được bàn thảo. Người có công design ra tấm bảng này là anh Nguyễn Đăng Khôi. Anh Khôi cùng với vợ là Nguyễn Kim-Hương, đều là học sinh CT. Hai anh chị là trụ cột chính cho những buổi Hội Ngộ CT tại San Jose, cho bất cứ event nào có liên quan đến CT. Gia đình anh chị Khôi-Hương rất hiếu khách, chỉ cần biết các bạn là dân CT, là được hai anh chị chào đón ngay, không cần quen biết trước.

Ngoài ra Kim Hương cũng là Thủ Quỹ cho nhóm CT San Jose, kiêm phần Trưởng Ban Ẩm Thực nhân kỳ Hội Ngộ lần này. Kim Hương đã dành rất nhiều thì giờ để đi thử nhiều nhà hàng cùng sự giúp đỡ của một số Nàng Dâu CT lo phần Ẩm Thực mà chúng ta đã có một buổi ăn thật ngon lành. Chỉ một tuần trước khi Hội Ngộ CT, anh Đăng Khôi bị chẩn đoán một căn bệnh làm cho một số anh chị em trong nhóm "bị

shock” và đã muốn bỏ cuộc. Nhưng anh Đăng Khôi cho biết hãy vì anh mà tiếp tục, công sức quý anh chị em đã bỏ ra rất nhiều rồi, phải làm cho tròn trách nhiệm, và rồi buổi Hội Ngộ hình thành.

Hôm Hội Ngộ, trong một màn trình diễn bất ngờ, khi cô MC Phương-Anh đột ngột mời anh Khôi lên đọc lại lời thề nguyện ngày thành hôn của hai Anh Chị, trình diễn mà ra thật, anh Khôi đã quỳ xuống chân Kim-Hương và lập lại lời hứa năm xưa trước bàn thờ: “Khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi mạnh khỏe cũng như lúc bệnh hoạn, anh vẫn yêu và chung thủy với em đến hết đời anh.” Kim-Hương đôi mắt ngấn lệ “và em cũng thế,” Kim-Hương sẽ luôn luôn bên anh để nâng đỡ tinh thần của anh. Các bạn CT cũng sẽ luôn hỗ trợ anh chị, cầu mong anh Khôi mau chóng khỏe lại anh nhé.

Nói đến MC, lần này nhóm CTSJ mới phát hiện ra 2 tài năng mới: Anh Trần Xuân Hòa và Nguyễn Phương Anh. Cả hai đều là cựu học sinh CT, hai anh chị này được mời làm MC trong những ngày cuối, thế mà lại thủ diễn xuất sắc như dân professional vậy, ăn nói rất lưu loát và rất tự nhiên. Phương Anh với tà áo dài tím Huế thướt tha, với nét đẹp kiều sa, nói chuyện duyên dáng nhẹ nhàng bên cạnh MC Xuân Hòa, là anh ruột của Kim Hương. Anh Xuân Hòa to cao, giọng trầm ấm và ca rất hay. Thế mới biết dân CT có bá nghệ (trăm nghề, muốn nghề gì là xuất chiêu ngay!).

Vũ Văn Bộ trong đợt chuẩn bị Tiền Hội Ngộ, chợt có sáng kiến “tại sao tụi mình không tự design một kiểu áo T-Shirt để làm quà lưu niệm cho lần gặp gỡ lớn này.” Mọi người đều tán thành với ý kiến của Bộ. Và từ đó Bộ bắt tay vào việc design ngày và đêm. Fashion design do Michael Vũ Bộ vẽ ra tới mười mấy kiểu áo, hình thân áo trước, rồi thân sau. Sau đó Bộ lấy số phiếu chung với kiểu vẽ cuối cùng là chiếc áo các bạn đã mặc Ngày Hội Ngộ. Các bạn cũng thấy, chiếc áo thật đơn sơ với huy hiệu Cao Thăng cùng dòng chữ Cao Thăng Reunion 2012 ở bên dưới. Mình mặc vào thì thấy đơn sơ, nhưng thực ra để có kiểu mẫu này, Bộ và Max, người con trai 11 tuổi của Bộ, đã bỏ ra rất nhiều thì giờ dùng Photoshop để design ra chiếc áo, sao cho màu sắc rất thực với màu xanh CT, sao cho phù hiệu vừa vặn, cắt hay thêm bớt chữ ở dưới để chiếc áo được cân đối.

Chiếc áo design sẽ không thành hình nếu không có được sự tài trợ của anh Lý Văn Châu. Anh Châu đã ứng trước mọi phí khoản và cũng là người đi kiểm vendor đặt áo. Công việc đặt áo tuy đơn giản, nhưng cũng phải kỳ kèo bớt một thêm hai với vendor, phải quay lại nhiều lần để coi mặt hàng, size áo, manufacturing, quay lại coi mẫu áo khi họ làm xong sản phẩm đầu tiên. Ngày Hội Ngộ đến, anh Châu lại mang vào thêm 4 bọc key-chains để tặng các bạn làm quà lưu niệm. Trên mỗi key-chain có khắc huy hiệu CT cùng tên của từng bạn một. KLoan không biết process (quá trình hay công đoạn) để làm những miếng key-chains này, nhưng đoán chừng chắc anh cũng phải chi tiết từng góc cạnh. Ngoài ra anh Châu cũng là người chủ chốt của những buổi đi chơi ban ngày cho những bạn ở xa đến thăm, chương trình của anh rất chu đáo, mỗi ngày đi một nơi khác nhau.

Các anh bạn CT địa phương đã chia nhau công tác, người mời Thầy Cô, người mời bạn, ai sẽ là người đón rước từ phi trường, mọi người sẽ ngủ ở đâu? Rồi ai sẽ là người chờ quý Thầy Cô, các bạn đi chơi? Party mỗi đêm sẽ ở nhà ai? Ai nấy đều vui vẻ nhận trách nhiệm. Bây giờ khám phá ra thêm hai tài năng mới, anh Dũng Cà Ri cũng là dân cao thủ về chụp hình và anh Phan Anh Hải cũng rất pro về quay video clips. Các bạn sẽ được đón xem video anh Hải thâu trong ít ngày sắp đến. Quay video clips là cả một nghệ thuật, nhưng cũng phải rất tốn nhiều thì giờ để edit, cắt bỏ, rồi chọn nhạc cho phù hợp với cảnh thâu cho sống động. Cám ơn anh Phan Anh Hải đã volunteer nhận trọng trách này.

Thành phần nòng cốt cũng phải kể đến Ái Liên. Cô thư ký nhỏ nhắn dễ thương của nhóm, trong thời gian chuẩn bị, họp hành khá nhiều và họp giờ lunch cũng nhiều. Lúc nào Ái Liên cũng có mặt để ghi report lại cho cả nhóm cùng biết vì không phải mọi người đều có mặt trong những buổi họp hành bàn thảo này. Bài tường thuật của Ái Liên rất đầy đủ, và rất chi tiết. Chưa kể đến, Ái Liên viết văn rất hay và đầy xúc cảm.

Họp nhóm và party mà không có Hoài Hương thì không sống động, đối với Kim Loan, Hoài Hương là linh hồn của nhóm. Hội nào tới giờ, Hoài Hương không thay đổi, vẫn ồn ào, vẫn náo nhiệt nhưng lại có trái tim rất lớn và rất tế

nhị với các bạn, Hoài Hương sống cho bạn và vì bạn. Hẹn mặt lần này, chắc Hoài Hương mệt lã vì phải chạy rất nhiều shows mỗi ngày từ sáng đến đêm tối, vì Hoài Hương chiều lòng các bạn và thương mến các bạn. Nhìn photo thấy nhiều ngày Hoài Hương bơ phờ, có ngày tắt ngay luôn tiếng nói, khò khè mà cũng ráng nói, nói với các bạn, mai các bạn về rồi, còn ai nữa để mà nói.

Cuộc Hội Ngộ thành công cũng nhờ sự góp sức rất nhiều của các nàng dâu CT, chị **Thanh Cảnh** vợ của anh Nguyễn Minh Đức, chị **Mai** vợ của anh Võ Duy Khoa, chị **Nga** vợ anh Lữ Thành Long, chị **Hạnh** vợ anh Nguyễn Trung Hiếu, chị **Trang** vợ anh Hoàng Thiên Lộc, chị **Châu** vợ anh Nguyễn Công Thăng, chị **Hoàng Kim Loan** vợ của anh Trần Xuân Hòa, chị **Đỗ Mùi** vợ của anh Lý Văn Châu, chị **Donna** vợ của anh Thăng Phan. Lần này Kim Loan được hân hạnh biết chị **Ngọc**, vợ của anh Hoàng Kỹ Lạng, chị Hải vợ của anh Phan Anh Hải, và các cô con dâu CT khác mà Kim Loan chưa được dịp nói chuyện. Các chị đúng là mẫu người vợ đảm đang, lấy cái vui của chồng làm niềm vui cho chính mình, lặn lội đường xa với chồng đến dự Buổi Hẹn Mặt này.

Các bạn có hỏi "Ừa sao Rể CT đâu mất hết rồi? Xuân Lan trả lời ngay "Sau lưng những người đàn bà được tự do đi hội họp bạn bè la bóng dáng của những đức lang quân âm thầm thay tả cho con." Xin cảm ơn tất cả các anh Rể CT đã cho các bạn của Kim Loan được leo lên máy bay đi travel một mình để được thoải mái gặp bạn bè, để ôn lại ít phút của tuổi thanh xuân, cho tụi em vài ngày quên đi việc giặt giũ, nấu ăn. Ba mươi mấy năm rồi tụi em mới gặp nhau, tâm sự hoài mà vẫn chưa đủ.

Lời cảm ơn chân thành đến gia đình anh em của Kim Hương, luôn luôn có mặt trong tất cả các buổi họp mặt CT, đóng góp nhiều tiết mục thật hay cho chương trình. Lòng biết ơn đến toàn thể gia đình Hoài Hương, gia đình chị Hà đã thân mật bao thầu hết đại gia đình CT đến nhà, chị Hà nấu ăn, còn anh rể và các cháu Hoài Hương trình diễn live show sống động.

Không có lửa thì làm sao có khói, người để xướng cho buổi Hội Ngộ CT năm 2012 là anh

Ngô Đình Duy. Đúng ngày Tết Dương Lịch năm nay 1/1/2012, cơ duyên gặp nhau buổi lunch của cả nhóm CT địa phương, anh Duy có đề nghị "Minh nên tổ chức ngày CT Reunion vào dịp tháng 7 này không?" Mọi người tán thành và chương trình bắt đầu hoạch định từ ngày đó. Duy đã cùng anh Khôi + Kim Hương và anh Long đã cộng tác rất chặt chẽ để viết thư ngỏ mời tham dự cùng toàn thể anh em CT khắp nơi. Duy cũng theo dõi danh sách những bạn bè tham dự. Hoài Hương luôn nói "người chủ chốt là người chịu nhiều trách nhiệm và xót xa nhất!" Quả thật như vậy, nay tiệc đã tàn, ai đã về nhà nấy và quay lại với nếp sống thường ngày, chỉ còn có bác phó nhóm Duy đêm đêm vẫn cặm cụi edit hình ảnh, rồi "vọt thơ" ra, vội upload hình và viết phóng sự để cho các bạn theo dõi cho nóng bỏng. Mỗi đêm Duy làm việc như vậy cho tới 2 giờ sáng và từ ngày July 4th2012 cho tới bây giờ. Duy và Hoài Hương tranh dành nhau trong việc sục ký lô lần tổ chức này.

KLoan ăn gian một chút ở đây để viết cho CT5, các bạn của Kim Loan lần này có Kim Hương (A) về từ Virginia Beach, Chung về từ Minnesota, Mỹ và con gái Mỹ Trúc về từ Louisiana, Xuân Lan bay từ Úc, Lan B từ Việt Nam (VN) quá, ở lại mấy tháng chờ đợi ngày Hội xong mới về VN trở lại. Lan B đã cùng con gái đến tham dự. Cảm ơn các bạn đã thu xếp để về dự Ngày Hội Ngộ, để cho KLoan gặp được các bạn. Đó chưa kể các bạn khác ở VN có Chi Đàm, Kim Hoa, Thoại Vân, Đức Hạnh, Ngọc Lan, Hồng Yến, Bảo Loan, và còn nhiều bạn khác, ngày ngày ngóng cổ chờ Lan B về thuật lại Ngày Hội Ngộ, chờ hình Duy post lên để các bạn cùng xem. Các bạn nôn nóng như chính người trong cuộc, CT5 là thế đó, yêu trường, kính Thầy, giúp bạn. Đó chính là đặc điểm đáng yêu của CT5.

KLoan xin lỗi nếu như thiếu sót tên nhiều bạn ở đây. Cho KLoan xin dùng lời của Xuân Lan và Hoài Hương để kết thúc nơi đây "Cao Thăng mãi mãi trong lòng chúng ta."

Kính chào Quý Thầy Cô & Thân chào quý bạn.

Vũ Kim Loan (10CT5, nk 74-75; Điện Tử 2, nk 76-77)

Tản mạn - 1 Cây Xanh Ròn

Nguyễn Văn Hưu

Không biết từ năm nào mà thành ngữ "1 Cây Xanh Ròn" đã gieo vào đầu thẳng tui ấn tượng thật ròn rã, như nhắc nhớ, ngợi khen đặc tính tối ưu của 1 người, 1 nhóm nào đó mà mình có thể quen biết, hay có

cảm tình, hoặc 1 thời cùng lớp, cùng trường, cùng 1 niềm tin: Tuổi xanh gieo những hạt lành- Mong hoa kết trái đầy cành yêu thương.

1. Ngôi trường Cao Thăng - 1 Cây Xanh Ròn

Thử nhắm mắt hít không khí trong lành buổi sáng của sông Sài Gòn vào đầy lồng ngực Omega, để định tâm là lầu Đồng hồ rồi quay com-pa với bán kính chừng 4 cây số mà xem. Chắc chắn GL-TV-MC-NBT-LBT-HĐ-TS-HTN-HKN-VH-VL-HL-NK-KT-ST... phải nằm gọn trong vòng tròn thương yêu này, vì trường mình ở ngay Trung Tâm Sài Gòn (Hòn Ngọc Viễn Đông), giữa Thủ Đô thân yêu của nước VNCH trong thập niên 55-75 .

Nằm song song giữa Lê Lợi và Hàm Nghi, nếu cần đi bộ ra bến Bạch Đằng uống ly chanh đường hóng mát, hay qua phà Thủ Thiêm uống dừa xiêm bên Giồng Ông Tố cũng chưa tới 10 phút. Con đường Huỳnh Thúc Kháng cũng lá me bay, cũng tình thơ học trò bên song cửa lớp mơ màng "Theo em xuống phố trưa nay..." thấy bao điều hấp dẫn mê say: sau lưng là Chợ Cũ với bánh mì heo quay cơm thố, đi ngược chừng vài trăm thước, nước mía Viễn Đông và đu đủ bò khô trứ danh kể bên. Băng qua Lê Lợi là hẻm Casino bún ốc ngọt ngào riêu cua, bánh cuốn thanh trì chấm vào thơm nức mùi cà cuống. Nhưng cà phê thì học trò CT đâu có dốt mà vào Pagode hay Pole Nord, vì làm sao mà ngon rẻ và hợp vị như cà phê bít tất bên hè Pasteur & HTK. Được nghỉ 2 giờ đại gì mà đi

bơi An Đông, Chi Lăng quá xa cho bụng đói. Vào Ciné Hồng Bàng, Vĩnh Lợi gần xịt cũng quạt máy quay vù vù, cao bồi phi ngựa đường xa tưng bừng khói súng. Bước lên lầu bên phải quán Gò Công với bia đặc, bò tái chanh, chả đùm thơm nức mũi, queo xuống góc trái Công Lý-HTK phở bình dân sau nhà... ngon rẻ ngọt ngào ấm lòng áo xanh buổi sáng, dù phải đợi cả 1-2 tuần mới dư tiền quất nhẹ 1 tô trước khi vào lớp.

2. Chương Trình KT Toán - 1 Cây Xanh Ròn

Ăn xong ấm bụng rồi, mình cùng vào lớp học các đồng môn nhé!

Bên cạnh những môn học đặc biệt như Kỹ thuật học, Công tác xưởng, không thể có trong TH Phổ thông .

Có vài môn trong Chương trình KT Toán, các Giáo sư ở Nha KT Học vụ xếp đặt chao ơi là ngoạn mục, học xong là tới bến luôn bác tài như:

- o Học sai số (tolerance, deviation) từ năm Đệ Ngũ, Tứ để áp dụng vào đo lường cho môn Công tác xưởng mà ở Đại học Âu-Mỹ trong lớp Physics, Chemistry mấy em tóc vàng sợi nhỏ có kếp bốn mùa rồi vẫn ú ớ, rớt lộn tung phèo trong những bài Lab Report đầu tiên.

- o Môn Tân toán học được dạy năm Đệ Tam, mà phần tập hợp và sự áp dụng y chang như phần đầu lớp Symbolic Logic của SW Engineering. Mấy cái tập hợp giao/hội (Or/And) hồi đó thấy thật khô khan vì chưa hiểu rõ, chỉ thích thú khi tán láo với mấy thằng ngồi bàn cuối (XNL-danh dự) về tập Hợp Giao-trống mái rồi cười vang sau khi tan lớp.

- o Nhưng món ruột Kỹ nghệ họa (KNH) mới danh trấn giang hồ, mới độc cô cầu bại,

mới thực sự là bảo bối, là real kicker từ VN qua tốt bên đây:

o Khi thi tuyển vào ĐH Kiến Trúc hai môn Toán & KNH cùng một hệ số, nên 10 em Tú Tài 2 KT thi vào ĐHKT đậu đở hết 7,8 chỉ bánh lọt vài em thôi. CT 62-69 cũng có 5-7 em thi nhảy 1 lớp lấy TT1 Phổ Thông (PT) khi vừa hết Đệ Tam và năm sau đậu TT2 PT nên vừa học ĐHKT vừa học Đệ Nhất KTCT (XuânThành, Nhất 1?)

o Khi học ngành Cơ Khí của trường SQHQ, KNH có hệ số 2, nên mấy em gốc KT vừa vẽ vừa rung đùi, vừa chuồn ra ngoài hút thuốc vẫn có điểm cao.

o Lúc mới qua Mỹ, khi xin việc làm tester, có đòi hỏi đọc Blue Print (bản in KNH thời 50-80) vẽ bù lon, lò xo, mạch điện, thấy trả lời dễ như ăn cơm sườn, xếp khoai chí mướn ngay.

o Cũng nhờ KNH, nhiều em chỉ cần học lại 1- 2 năm xuất sắc múa chuột (mouse) với ban nhạc Cadence, Mentor, Solid Work trong ngành CAD/CAM/ Piping - Circuit Design/ PCB LayOut mà cũng có chức vụ và lương bổng không thua gì Kỹ sư hay Cử Nhân Khoa học làm chung 1 hăng.

o Khi vào Đại học, học đại bất cứ ngành kỹ sư nào cũng phải hoàn tất 1 hay 2 lớp Geometry Descriptive Drafting. Tên môn học thì dài và hơi lạ, nhưng tương tự và dễ nhai hơn KNH lớp Đệ Tứ nhiều, cho nên phe ta đỡ tốn giờ mà luôn có điểm tối đa (A). Có em may mắn hơn nữa, sau vài bài vẽ đầu tiên quá chuyên nghiệp, giáo sư chịu đền quá đề nghị phụ giúp (tutor) các sinh viên tay mơ khác đang bơi mò mịt vì chưa biết kéo thước Tê và É-ke ra sao. Đã không phải nộp bài vẽ, lại được trả lương work-study 6 giờ 1 tuần mà vẫn có điểm tối đa (A), chỉ cần hoàn tất 1 bài vẽ trong dịp thi cuối khóa (credit by Final Exam, just a piece of cake) thấy KNH Xanh Rờn 1 Cây chưa .

3. Hè Làm Quá độ - 1 Cây Xanh Rờn

Ở bên đây, High School Student tuổi 16-18 có việc đi làm mùa Hè là thường

Còn ở VN, những năm 62-69 ngay cả Sinh Viên cũng khó có việc làm tạm (part time job) chứ đừng nói đến Học sinh Trung Học, vì xã hội đang chiến tranh đâu có công việc phụ nhiều để thuê mướn HS hay SV còn đi học. Vậy mà cái Xóm Nhà Lá CT69 năm Đệ Tam, Đệ Nhị vẫn có việc đi làm Hè phân phả, mà làm sở Mỹ mới oách chứ.

Hè 68, Bạn hiền Lê Thanh Xuân(LTX) (SQHQ/K6/69 đã hy sinh) của lớp Nhị 3 xin được việc làm ở Tổng kho Long Bình bên giới thiệu mấy em khác nữa. Nghe kể rằng LTX nhận công việc cần làm từ xếp Mỹ. Mọi việc thợ chính ĐVA làm gần hết, còn lại PVD voi, PTH luộc và hai ba cậu ấm khác chỉ làm thợ vịn thôi: thẳng dờn thang, thẳng đưa đồ nghề, thẳng cầm thuốc hút, thẳng la coi chừng té, mà lãnh lương y như nhau. Mỗi chiều đi làm về thế nào cũng có thuốc lá Mỹ café Việt @ quán cóc cho HHH (nộp đơn trể, bổ thẳng Mỹ nào dám nhận). Cuối tuần, ba bốn thẳng đi làm nộp quà bánh cho một thẳng ngồi chơi, không sộp sao được. Chiều ngồi café Hân, tối đá bò viên TM Giảng, ăn hít mệt nghỉ chẳng bù cho Hè năm trước chỉ có một mình thẳng bé đường xa ướt mưa đi làm tại Công ty đường Bình Dương từ sớm

mờ tối mới về . Phải đến cuối tuần mới hú 3, 4 ông kẹ ngồi lê café thuốc lá (có 1 ông hút thôi) được, có tuần mang cả trái cây Lái Thiêu ra quán nhâm nhi nữa .

Nhắc chuyện trái cây Hè 67 này mới thấy quá độ là thế nào: Vì giá quá rẻ nhờ bạn làm cùng chỗ là bà con với chủ vườn nên HHH mua thêm được hơn chục ký định về Sài Gòn biếu họ hàng và bạn bè ăn chơi cho đã ngứa sau trưa thứ bảy vừa lãnh lương lần đầu.

Trong lúc chờ tụi nhỏ hái cho đủ số, HHH được lai rai ăn thử đủ loại trái cây trong giường, dĩ nhiên không tốn thêm 1 cắc. Chỉ trong vòng 30 phút, ruột mặng cụt ngọt mát của gần hai chục trái có cả hột lớn nhỏ cứ tàng tàng lọt qua miệng trôi vào bụng thật ngon lành dù mới ăn bữa trưa có 5 chén cơm, đến khi nghe đầy óc ách hơi khó thở mới ngừng thôi. Vậy mà 3 giờ sau, ngồi trên xe buýt của hãng về Sài Gòn, cái đám mặng cụt đa tình và chôm chôm phơi phới vẫn mời gọi khiến thằng bé lột trần đá đẹp thêm chục trái nữa. Ăn như vậy chắc khỏi ăn cơm chiều thứ bảy rồi phải không các đồng môn.... ?

Đúng dzậy, ngay chập tối là mặt mũi thằng tui nóng ran, bà già bắt uống hai viên thuốc trứng nhện bự cỡ ngón chân cái với nước mát mà khuya vẫn chưa hạ hỏa. Buổi sáng Chủ Nhật thức dậy mắt như có keo Super Glue dính vào mở mãi mới ra. Tối chiều đỡ hơn chút nhờ nôi nước xông lá ổi lá xả lá tía tô hầm bà lằng, nhưng chỉ húp được nửa chén cháo để uống thêm 1 liều Thối Nhiệt Tán đẳng nghét + 2 trứng nhện nữa rồi lại ngủ miệt mài. Trong cơn mơ thấy mình nằm há hốc giữa vườn cây mặng cụt lẩn sâu riêng đang chín rơi lộp độp (... cho anh nghe nặng trái sâu rụng rơi ? ...) mà mồ hôi ra như tắm. Nằm đo giường tới thứ Tư mới đi làm lại, sau khi ăn cơm trưa xong, ông xếp Cán sự BKTC (CT-60) tốt bụng còn mời 3 tay phụ việc ăn trái cây tươi ướp lạnh. Vừa nhìn thấy dấu da mặng cụt thẳng bé mặt xanh lè lặc đầu quây quây, nhưng không dám kể chuyện phải nghỉ 2 ngày (mất toi 400) để phá kỷ lục xanh rờn trái cây nhiệt đới (quá hot) cuối tuần vừa qua .

4. Võ nghệ Thể thao - 1 Cây Xanh Rờn .

Cuối năm 67 có Đại Hội Thể Thao-Trung Học Sài Gòn - Gia Định tại SVĐ Cộng Hòa. Đội thể thao KTCT năm đó dưới sự dìu dắt của HLV Thày Khiêm có khoảng hai mươi mấy tuyển thủ chưa có thành tích thi đấu cao, ngoại trừ PV Phát anh của CT69-PVH, nên không chắc có thể về nhì được trong toán có trường VTT và Đạt Đức với nhiều lực sĩ đã có tên tuổi.

Thấy trong lớp Nhị 2 của mình Trang sĩ Hóa (TSH) vừa có võ Judo thâm hậu vừa thật cao lớn, HHH đề nghị bạn tham dự môn ném tạ nhưng TSH từ chối quây quây vì ngại không muốn phô trương thể lực. Sau nhiều ngày năn nỉ mãi & nêu thêm mục đích góp phần làm rạng danh cho trường CT, TSH mới xiêu lòng tạm nhận và chỉ tập (kỹ thuật & thể thức) sơ sài có 1 lần với HLV lô-can HHH tại sân PDP.

Thế mà khi thi đấu đã vượt kỷ lục ném xa hơn 11 m ngay trong lần thứ nhất, (kỷ lục ném tạ của HS năm 66 trước đó: 10m5 của CVA67-PK Đỉnh). Nếu chịu tập dợt thi đấu tiếp tục, thì giải vô địch ném tạ Việt Nam (12m5) sẽ rơi vào tầm tay CT69-TSH khi còn học lớp Đệ Nhất, nhưng TSH đã không màng. Đúng là CT võ đạo 1 Cây Xanh Rờn.

Còn lực sĩ vừa ròm vừa cao Tạ văn Cam (CT61-68) cũng ít ra sân dợt vì đang bận bịu làm Xếp Ban Đại Diện NK 67-68, nên suốt năm nhường cho HHH về trước, trong bao lần thi tập từ 400 đến 1500m của trường.

Ngày thi chung kết 800m, HHH cùng TVC so vai, so cựa với hơn 10 trự nữa của 7 trường khác ở mức khởi hành. Mới vô, HHH xăng xái đạp hết ga dẫn trước HT Đức (Vô địch 800m HS năm 66) và NV Có của TH Đạt Đức thì phải trong hơn 1 vòng. Nhưng khi còn 100 mét cuối TV Cam đã xuất sắc rút đẹp qua mặt hết đoạt giải nhất với kỷ lục THSG năm 67 là 2 phút 00. Rất may HHH cũng chạy lộn dzên luôn phá kỷ lục cá nhân @ 2 phút 01 và được hạng 3. Nhờ 4 huy chương vàng (PVP-TSH-TVC-...) trong tổng số 11 huy chương sau 1 tuần thi đấu, Cao Thăng đã đoạt giải vô địch toán B trên chân VTT (cùng 11 huy chương gồm có 2 vàng thôi), và Đạt Đức (10 huy chương) trong số 8 trường tham dự, đặc biệt là 2 kỷ lục 800m và Ném Tạ 7 Kg đã bị phá bởi KTCT trong giải này.

Chưa hết, sau khi lãnh cúp vô địch, phái đoàn Thể thao KTCT lại phá thêm kỷ lục nữa là đá cạ lạng 1 xe bò viên mà thủ môn gốc Trung Hoa Dân Quốc và 2 két la de Con Cọp 33 tour (CT68 -Thịnh, không nhớ họ, là TBTT và CT68-Trung kêu bia bò bê bụi ba bốn bận... để ăn mừng) phía trước sân Cộng Hòa

trong vòng nửa giờ. Kỷ lục này làm thầy Khiêm HLV Trưởng Phái Đoàn bối rối vì móc hết tiền quỹ ra chưa đủ để trả một nửa, nhưng Thịnh mặt tỉnh queo, nói với phái đoàn kêu thêm cà phê uống chờ Thịnh. Chừng 20 phút sau khi đeo cái sắc thể thao Adidas phóng xe đi, Thịnh tươi rói trở về với vai không và 1 xấp giấy trăm, đủ trả hết cà phê, tiền ăn tiền nhậu và dám còn đủ tiền học phí lớp Đệ Tam khoá cho mấy em CT68 không chừng; đúng là phải có Võ giang hồ Xanh Rờn 1 Cây. Đọc tới đây chắc hơn một nửa đồng môn cũng biết ngón võ nào mà CT68-Thịnh vừa ra chiêu thật ngoạn mục rồi chứ! Nhớ đừng bật mí nhé! Cũng cảm ơn TBTT Thịnh đã xằng xái kiếm cho "con gà" HHH đôi giày chạy Adidas số 8 rất vừa chân, nhưng TVC mới thực sự là gà ruột vì không cần giày cũng đề huy chương vàng cho CT. Ước mong gặp lại TVC, TSH, Thịnh, Phát, Trung, .. LTT, NNP, HKT, THX, ... trong sân bóng tròn, bóng chuyền hay trên cùng đường chạy thật là da diết, chỉ còn là hoài niệm thật đẹp của tuổi thiếu niên từng mê thể thao 1 Cây Xanh Rờn .

Nói về võ phải kể đến chi nhánh Vovinam từng nằm trong khuôn viên trường mình không biết từ năm nào mà đến năm 67 mới dời đi, được nhiều em theo học và vài em có cỡ đã trở thành những võ sinh trưởng thành như CT69-HVT, ĐVC, PTC ...

Ngoài ra còn TTN, VTV, TCC... vừa thể thao võ thuật vừa đàn ca, chỉ thua mấy "bồ" VNN, 1 chút văn thơ và LH, về võ mồm thôi. Và còn nhiều đồng môn nữa văn võ toàn tài mà mình chưa có dịp nghe kể ...

Riêng niên trưởng CT64-Nguyễn Gia Đức (NGĐ) lại thích quyền Anh hơn nên gia nhập lò Huỳnh Tiền cùng thời với võ sĩ Hiệp Huỳnh đang lên. Có một lần lên đài so găng không may trùng ngày thi KNH. NGĐ buổi trưa bút chì số 1 chuột vừa nhọn, thước T kéo lên kéo xuống thi KNH đâu thua bạn nào trong lớp. Nhưng buổi chiều phải bỏ ngang lớp thi KTH, để chuẩn bị cho buổi tối cột găng cho chặt, móc lên móc xuống nhanh như piston của máy nổ hai thì, hạ đẹp võ sĩ từ lò khác tại sân Tinh Võ. Đêm đó, Giáo sư PV Long trong ghế khán giả trở mắt vừa ngạc nhiên, vừa

thán phục, nên ngày hôm sau cũng cho điểm KTH trên trung bình .

Còn CT69-Hồng Văn Thâm (HVT) mới năm đệ nhị chưa làm võ sư đã có bạn cùng lớp CT69-Nguyễn Văn Minh (NVM) nhận làm thầy chỉ để học kinh công, và tập phi thân chắc nhằm mục đích để bay lên lâu đưa thư cho đào? Chiều nào tan học về là đeo bao cát nặng chình chịch ở 2 chân tập chạy-nhảy mấy tháng liền, lúc gỡ ra chỉ nhảy cao hơn chừng vài ly (mm) thôi, chắc trong người NVM vẫn còn cái gì nặng lắm kéo xuống mà không để ý thôi!

Ra hải ngoại, tưởng chuyện bay bổng của NVM xưa rồi Diễm ơi! Ai ngờ bao nhiêu năm qua nhờ tập võ cùng bay đồng bộ với Chim Bò Câu (CBC), mà giờ này NVM vẫn bay lả lướt, bay rất ngoạn mục trong những phi vụ thật lãng mạn về đêm để bạn bè ưu ái gọi bằng cái tên Xanh Rờn 1 Cây: Minh _CCC (Chim Chích Chòe)

Mừng Thượng Thọ anh Hồng văn Thâm & anh Nguyễn Gia Đức

Cinco de Mayo, 2013 có gì lạ không em? Lạ chứ vì rất nhiều đồng môn CT xuôi Nam háo hức về hướng Mexico thì phải... ngừng ở San Diego để mừng thọ 2 thầy võ CT69-HVT và CT64-NGĐ vừa chớm bảy mươi. Nhìn 2 chàng 70 mà vóc dáng còn nhanh nhẹn hơn cả mấy em băm mấy nữa vì vừa nghe xổ số có trúng free massage @ Black Beach hoặc coupon Victoria Secret mua 1 tặng 2, mắt 1 trong 2 thầy sáng rỡ như đèn pha ô tô bật lên giờ CTX Cơ Khí .

với 'Cao Thăng' theo mốc thời gian.

Nhưng Nhỏ mà có Võ mới thật là đáng kể. Nhỏ đây là nhỏ tuổi thôi, nhưng có trái tim thật lớn tràn đầy nhiệt tình của bộ tam xên CT76-Lâm Thanh Hùng, CT77-Đào Công Minh, và CT80-Nguyễn Phương Anh cùng sự yểm trợ và góp ý của CT68-Phan Thành Nhuận (cũng là 1 giáo sư thật trẻ của KTCT trước 75). Nhóm Nhỏ mà có Võ này gồm nhiều đồng môn trẻ nữa, đã và đang luyện công, đi quyền, múa võ liên tục để chuẩn bị Đại Hội Võ Lâm thật xôm tụ cho quần hùng áo xanh về tham dự Hội Ngộ CT ngày 4 tháng 7, năm 2013. Xin ghi nhận và rất cảm ơn những nỗ lực và đóng góp 1 Cây Xanh Rờn này .

Còn không biết bao điều để nói về trường xưa, thầy cô, và bạn bè từng một thời tuổi xanh học hành trong cảnh loạn ly, mà cõi lòng vẫn rộng mở tham gia cứu trợ xã hội, vẫn bồng bênh một trời ca nhạc thơ văn. Rồi dâu biển, đổi đời, tù đầy, tha phương, bên ni bên nớ, những mảnh đời áo xanh vẫn tràn đầy tình cảm nơi quê nhà, đã vượt bao cam go và thành công trong nhiều mặt, hay dù có những khó khăn lỡ vận nơi hải ngoại nhưng vẫn luôn gắn bó với bạn cũ tình xưa, mà trong vài trang tản mạn này chỉ gợi lại phần nào ký ức lãng đãng một thời mà thôi. Hẹn gặp lại các đồng môn để tiếp nối vun bồi cho 1 Cây Xanh Rờn trở lá đơm bông, cho tình đồng môn KT chúng mình kết trái sum sê trong dịp Hội Ngộ năm nay.●

Thân Ái và mong lắm.

Nguyễn Văn Hưu

CT69 05-05-13 @ Los Angeles

=====

Tạp ghi: Những niềm vui 'Cao Thăng' (1)

Lời ngỏ: Bài viết này thể theo 'chỉ thị' của Trưởng Ban Tổ Chức Lâm Thanh Hùng.... 'anh phải viết một bài 'thật vui' cho kỷ yếu'. Suy nghĩ miên man thì cũng phải chiều lòng người TBTC vì Hùng đã bỏ ra rất nhiều công sức cho kỳ Đại Hội Cao Thăng 2013. Bài tạp ghi nay xin ghi lại những niềm vui, kỷ niệm

KT. CAO THĂNG THƠ THẦN - THẦN THƠ
(KỶ NIỆM MỘT THỜI ÁO XANH THKT. CAO THĂNG)

Kỹ thuật xưa áo xanh húa giữa
Cô cậu Sài Gòn ai cũng nề oai
Ai cũng nghĩ dân áo xanh dữ thật!
E... "có tiếng lại không có miếng"
Dân áo xanh Ban Toán hiền khô
Dân Chuyên nghiệp hơi..." chỉ "một chút!"
Thật xem ra tất cả hiền lành
Cũng mấy Em mới sinh cơ sự
Nguyễn Trường Tô, Võ Trường Toản, Trung Vương
Cao Thăng, Gia Long, Petrus Ky
Thảo Cẩm Viên, gặp nhau như muốn "choảng"
Vào Thống Nhất cùng xem Xổ số
Gặp là "kênh" như muốn...thịt của nhau
Tiếng đồn oan cho dân Kỹ thuật
Bởi "yêu em" nên diệu võ đương oai
Nên hung khí tự nhiên trời dấy
Có chi đâu đồn đại đến khiếp oai
Có oan không hỏi ơi Ông Địa ?!

Giờ học xưởng ...
Mộc Gò Hàn Cơ Điện khí Ô tô
Rờn nóng - Nguội giữa mài thật kỹ
Sao phẳng phiu, vuông góc ngon lành
Gò Chọt Lặn từ tám tole thật phẳng
Móc mí sao cho chắc khỏi hung
Hàn ráp nối làm sao cho kín
Kín không chừa khe nước lọt qua
Cơ Điện khí nhập môn với xe đạp
Vô mỡ bô, ráp đạn quay trơn
Bóp dây thắng sao cho xiết "stop"
Chỉnh "Dynamo" cọ bánh phát điện đèn
Chiếc xe đạp thường ngày đi học
Học Gò Hàn nên chế thắng đạp chân
Nhứt một cái là "chắc ăn như báp"
Thắng đạp chân "phát mình" dân kỹ thuật
Chưa đăng cai xin sáng chế phát mình

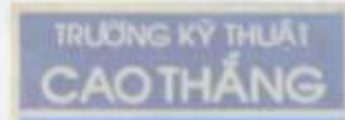
KT. CAO THẮNG THƠ THÂN - THÂN THƠ

(KỶ NIỆM MỘT THỜI ÁO XANH THKT CAO THẮNG -TTN, Phần 2)

Kỹ nghệ hoạ vẽ cho sắc nét
Cho đủ đầy chi tiết từng phần
Ráp nối theo Kỹ thuật học tổ phân
Ngoài chính diện, trái, phải, trên, dưới
Sao cho Thầy nhìn đến khe gặt đầu
Nhớ ơn Thầy dạy Xuân & Long.

Giờ học lớp ...của áo xanh Ban Toán
Có khác chi chương trình lớp Phổ thông
Cũng Toán - Việt văn - Sử Địa thuộc lòng
Thêm Sinh ngữ 1 & 2 Anh hoặc Pháp

Năm 69 (1969) ra trường cùng nhóm
Lệnh Động viên nên phải đầu quân
Gần 40 năm xa Trường, xa Thầy - Bạn
Nay " 6 bó " cũng làm Thơ ra phết
Quả đa tài dân kỹ thuật áo xanh
Xuân hợp bạn hứng tình thơ với thân
Thân thơ Thơ lại tự tuôn ra
Bao năm qua bạn bè xa cách
Nay gặp nhau ôi vui thú làm sao !
Bao kỷ niệm thời xưa bưng sóng lại
Thuở học trò kỹ thuật với áo xanh

KỶ NIỆM MỘT THỜI ÁO XANH - Phần 3

Hè Seattle năm 2008

July 4th cùng hẹn gặp thăm Thầy
Nguyễn Khánh Nhuận dạy Sử Địa ngày xưa
Mừng Thọ lộc đã ngoài chín chục (93)
Nhớ lời Thầy pha thêm lúc giảng
Thuốc gắn môi với điệu Melia vàng
Tàn điệu này Thầy gắn tiếp điệu kia
Nhưng chẳng rít như bao người " phê " thuốc khác
" Trai lớn lên vô lậu bất thành nhân "
Như câu nói " để đời sao quên được !
Lớn vương phải càng thêm thăm thía
Nghiệm lời Thầy quả đúng như rằng
Thế mới biết " sự đời " là thế đó !
Quả lời Thầy quả đúng đi thôi !

Hè Seattle năm 2008

Cao Thắng áo xanh cùng hẹn gặp thăm Thầy
Thăm lại bạn bè thân hữu thân quen
Ta hẹn gặp Seattle July 4th 2008.

Thân mến

Áo xanh CT. Trần Thanh Nghiệp
Đệ Nhất 4 - Pháp văn 1969
Toronto - Canada, June 10th 2008
(Tuần lễ của Father's Day)

TB: Thơ Áo Xanh cũng hay đáo để
Hồng Văn Thêm còn có Nguyễn Văn Hưu
Còn, còn nữa nhưng chưa được biết
" Ê Tô " kẹp quả là quá đã !
Lại " đập mô " không cho xiết " Ê tô "
Quá thâm cho Anh bạn Hai Go
Gặp lại Mây ất Tao phải phạt
Cho đến khi phá bỏ cái " mô "
Đề " Ê tô " xiết cho tới mức .
Thế mới mong đã điệu mê tơi !
Hihihihii !

Tâm Sự Tuổi Già

Bảy mươi tóc hãy còn xanh
 Nay mừng Thượng Thọ, chân thành tạ ơn.
 Tạ ơn trời, giang sơn đời đổi
 Nhưng tình người, sớm tối vẫn còn
 Vợ chồng tình nghĩa sắt son
 Gánh nặng cơm áo ! Trao con gánh rồi .
 Nay bằng hữu xa xôi quy tụ
 Bạn Áo Xanh đông đủ chung vui
 Chúc Thượng Thọ , chia ngọt bùi
 Nâng ly đối ẩm bạn, tui đã già !
 Bảy mươi năm vong gia lạc bước
 Còn gặp nhau trên bước ly hương
 Xa xôi cách trở trăm đường
 Có nhau sưởi ấm, thân thương tuổi già.
 Nhớ ngày nào xông pha đây đó
 Đôi cánh bằng gấn bó đời trai
 Để rồi định mệnh an bài
 Phi bào xếp xó, tháng ngày ly hương.
 Xa cố quốc, lòng vương trăm mối
 Nhớ không gian, bồi rối lòng trai
 Ra đi vẫn hẹn một ngày
 Cờ vàng phất phới, tung bay quê nhà.
 Những anh em gần xa hồi quốc
 Đem trí, tài sở học giúp dân
 Thôn quê, thành thị xa gần
 An cư, lạc nghiệp không cần ngoại bang.
 Nhưng ước vọng dở dang chưa trọn
 Ba tám năm, tài mọn ... ly hương
 Nhiều đêm trở giấc sầu vương
 Ngày về cố quốc, biết đường gần xa !
 Ôi ! Năm tháng thu qua, đông đến,
 Thuyền căng buồm trên bến mong chờ,
 Cánh chim bạt gió trở về
 Người đi đi mãi, người chờ chờ ai !
 Nay bảy chục, đường dài chân mỏi
 Tình đồng hương, mời gọi có nhau
 Trước chúc thọ, phúc theo sau
 Ân nghĩa bằng hữu, xiết bao thâm tình.

Lính Già Trần-Nam-Ca
 Thượng Thọ, tháng Tư 2013

Mừng Sinh Nhật 70

(Viết cho ông xã Hồng văn Thêm)

Mới thoáng đó anh đã tròn bảy chục
 Mình bên nhau thoáng chốc đã bao năm
 Kể làm sao cho hết những thăng, trầm
 Đời tị nạn chúng mình cùng chia sẻ
 Những đắng cay trong cuộc đời dâu bể
 Với mắt, còn của cuộc sống vô thường
 Ngày con chào đời với tất cả yêu thương
 Mẹ mãi mãi đi về miền vĩnh cửu
 Anh đã bên em vỗ về, an ủi
 Cho em quên những đắng, chát cuộc đời
 Với yêu thương, mọi sầu khổ đều vơi
 Minh tri kỷ từ bao đời kiếp trước
 Bao khó khăn trong cuộc đời ô trược
 Anh gánh, gồng không một chút thở than
 Em ốm đau, không một chút phàn nàn
 Vẫn vui vẻ với muôn vàn triu mến
 Cám ơn anh, những chiều mưa, sáng nắng
 Đã cùng em chia sẻ những ngọt, bùi
 Sau bao tháng năm vất vả không nguôi
 Mình đã có những ngày dài hạnh phúc
 Chung hướng đi mình tìm về bên Phật
 Vững niềm tin sẽ thoát khỏi Luân hồi
 A-Di-Đà mình niệm mãi không thôi
 Cùng đại chúng sẽ xa nơi trần tục
 Về Tịnh Độ chúng mình cùng tương ngộ
 Nguyện tu hành cứu độ vạn sanh linh
 Cám ơn anh, người yêu dấu đồng hành
 Mừng Sinh Nhật bảy mươi năm trần thế.

Trinh(VK)
 Ngày 5 Tháng 5 năm 2013

Quần xanh Cao Thăng

Vũ Ngọc Ninh

Bùi Đường:

*Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng
Áo nào trắng bằng áo Gia Long .*

Lily:

*Bây giờ em đã có chồng,
Anh đừng nói nữa..., em khóc ròng cho xem*

I - Ngày xưa, kể ra cũng chưa xưa, khoảng một ngàn chín trăm... lâu lắm, chừng hơn nửa thế kỷ thôi, tại một xứ nọ tên gọi Sài Gòn, thuộc nước Việt Nam Cộng Hòa vùng châu Á, ngành giáo dục rất nền nếp có ...giáo dục. Học sinh tiểu học, nam nữ tuổi nhỏ có thể học chung nhưng khi lên bậc trung học thường được tách theo trường nam và trường nữ riêng biệt. Trường nam có các trường như Petrus Ký, Chu văn An, Hồ ngọc Cẩn, Nguyễn Trãi, v...v...Trường trung học kỹ thuật Cao Thăng cũng là một trường nam, có thêm ngành kỹ thuật cho học sinh học nghề để vào đời. Trường nữ có các trường Gia Long, Trưng Vương, Lê văn Duyệt, v...v..., trong đó hai trường Gia Long và Trưng Vương có nhiều nữ sinh theo học vì truyền thống lâu đời.

Học trung học, trong độ tuổi trưởng thành, tình cảm gái trai bắt đầu chớm nở, học sinh các trường có những ý tưởng gán ghép, cặp đôi. Nữ sinh hai trường Gia Long, Trưng Vương được nhiều học sinh các trường nam rất thích làm quen. Thuở ấy đồng phục nữ sinh là áo dài trắng tha thướt dịu dàng, đồng phục nam sinh

là quần xanh, áo sơ mi trắng. Trường kỹ thuật Cao Thăng ngoài đồng phục như các trường khác, còn có thêm đồng phục quần xanh, áo xanh trong những giờ kỹ thuật xưởng.

Áo quần thường luôn đi cặp cùng nhau. Áo dài trắng đồng phục của các nàng, vậy ghép quần xanh của các chàng mới xứng. " Quần nào xanh bằng quần ..., áo nào trắng bằng áo... ". Thật may mắn cho học sinh Cao Thăng! Cám ơn cụ Cao Thăng vì tên cụ được chọn đặt tên cho ngôi trường kỹ thuật mang tên cụ. Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng, áo nào trắng bằng áo Gia Long/Trưng Vương. Thật hợp vần hợp điệu. Thật tương xứng trong câu gán ghép cặp đôi. Các anh Cao Thăng đi tán mấy em Gia Long, Trưng Vương nói năng trơn tru không ngượng miệng. Này nhé, xem các trường khác gán ghép có hợp vần, hợp điệu không đây.

Petrus Ký : Quần nào xanh bằng quần Petrus Ký, chẳng lẽ áo nào " bé tí " bằng áo (các em). Ôi cha sếch xy, các em chẳng chịu đâu.

Chu văn An : Quần nào xanh bằng quần Chu văn An, không tìm được chữ để có vần điệu.

Hồ ngọc Cẩn : Quần nào xanh bằng quần Hồ ngọc Cẩn, nếu ghép vào áo nào " bần " bằng áo (các em), chắc các em dù thù mị nết na cũng cười giãy cho nếm gót.

Nguyễn Trãi : Quần nào xanh bằng quần Nguyễn Trãi , áo nào " hãì " bằng áo (các em). Các em mặc thế nào mà tối nghĩa và đáng sợ thế.

Vâng, một lần nữa xin cám ơn cụ Cao Thăng ngàn vạn lần. Chúng con học sinh ngôi trường kỹ thuật chỉ mang tên cụ thôi mà cụ đã cho chúng con sự tự tin và lợi thế khi bắt đầu cuộc chinh phục và đấu tranh bước vào đời.

II- Lúc nghe Bùi Đường đọc lại hai câu thơ ngày xưa : "*Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng. Áo nào trắng bằng áo Gia Long* ", tôi biết rằng ngày xưa Bùi Đường khéo nói lắm.

Những lời ngọt như đường, bùi như lạc, hót vào bên tai các nàng, có lẽ giúp anh có nhiều bạn gái Gia Long. Rồi khi nghe LiLy đọc tiếp hai câu : " Giờ đây em đã có chồng. Anh đừng nói nữa, em khóc rờng cho xem ", tôi thật thích thú, đây là lần đầu tôi nghe câu trả lời của cô nữ sinh Gia Long thành bài thơ 4 câu đầy đủ :

*Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng.
Áo nào trắng bằng áo Gia Long.
Bây giờ em đã có chồng,
Anh đừng nói nữa, em khóc rờng cho xem.*

Trước đây lâu lắm chẳng nhớ khi nào, tôi nghe 4 câu tương tự do một lão nam sinh đọc phớt qua trong một châu cà phê sáng nói chuyện trên trời dưới đất. Tôi chẳng mảy may chú ý, rồi quên luôn vì hồi xưa lúc còn học Cao Thăng: " Tôi khờ khạo lắm, ngu ngơ lắm. Chỉ biết học thôi, chẳng biết gì. ". Nay nghe 4 câu về quần xanh Cao Thăng, áo trắng Gia Long tôi chợt nhớ lại 4 câu đó nhưng là áo trắng Trưng Vương.

*Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng.
Áo nào trắng bằng áo Trưng Vương.
Bây giờ đôi đũa đôi đường,
Anh đừng nói nữa, em tuôn lệ sầu.*

À há! Lại lần nữa cảm ơn cụ Cao Thăng. Hai câu đầu bài thơ như một chìa khóa vạn năng. Quần xanh Cao Thăng kết với áo trắng hai ngôi trường nữ của Sài gòn đều hợp vần hợp điệu. Hai câu sau của hai bài thơ khiến tôi lan man một chút về sự biểu lộ tình cảm của người dân hai miền Nam-Bắc. Người miền Nam bộc trực, người miền Bắc kín đáo. Để diễn tả tình cảm anh trai miền Bắc bóng gió khi tỏ tình:

*Mình về ta chẳng cho về,
Ta nằm vạt áo, ta đề bài thơ.
Bài thơ ba chữ rành rành,
Chữ Trung, chữ Hiếu, chữ Tình đôi ta.*

Khi nhớ nhưng :

*Qua đình ngả nón trông đình,
Đình bao nhiêu ngói thương mình bấy nhiêu.*

(đây cũng có thể là câu than than trách phận, thương mình ở ngôi thứ nhất, nhưng tôi nghĩ thương mình ở ngôi thứ hai như bài trên hợp lý hơn)

còn anh trai miền Nam khi tỏ tình, nói thẳng theo ngôn ngữ miền Nam là huych tặc :

*Giơ tay bút ngọn rau ngò,
Thương em đứt ruột, giả đồ làm ngơ.*

Khi nhớ nhưng :

*Vắng cơm ba bữa còn no,
Vắng em một buổi giờ giò không lên.
(thiệt sạo, chắc anh buồn nhậu lết bánh)*

Trường Gia Long là trường miền Nam, nên cô nữ sinh Gia Long nôm na, bộc trực: Giờ đây em đã có chồng. Anh đừng nói nữa em khóc rờng cho xem.

Trường Trưng Vương là trường miền Bắc, di cư vào Nam, cô nữ sinh Trưng Vương nhẹ nhàng kín đáo:

*Bây giờ đôi đũa đôi đường,
Anh đừng nói nữa, em tuôn lệ sầu.*

" Khóc rờng- tuôn lệ", ngẫu nhiên hay chủ đích mà chàng trai Cao Thăng nào đó đã diễn tả rất hợp với 2 ngôi trường nữ đại biểu của hai miền Nam Bắc Việt Nam.

III. Tôi không biết Lily có học Gia Long không vì Lily trông rất trẻ và tên Gia Long đã không còn gần 40 năm rồi. Có thể Lily chỉ đọc lại tâm trạng của một nữ sinh đàn chị học Gia Long. Tôi tự hỏi vì sao em Gia Long ngày nay lại khóc rờng khi anh Cao Thăng nhắc chuyện ngày xưa ? Có thể rất thuần khiết, em khóc rờng vì nhớ lại kỷ niệm đầu yêu, thơ mộng của thời áo trắng. Hay em khóc rờng vì một chút vấn vương tình cảm với một chàng Cao Thăng, và rất tiếc quen nhau từ ngày còn đi học, đến khi vào đời trôi theo mệnh nước nổi trôi, chàng vẫn chưa đủ tiền mua " mớ trâu cay "! Thôi tôi cứ tin Lily là cô nữ sinh Gia Long dù ngày ấy cô còn bé tí chưa đến tuổi biết buồn, và như vậy giả thiết thứ nhì không đúng vì Lily là một nàng dâu của trường Cao Thăng. Mà mấy chàng Cao Thăng rất ga-lãng. Có lẽ anh chàng Cao Thăng có ngành hoa huệ có lỗi gì đó khiến cô Gia Long Lily khóc rờng, cần phải có một ngày tự thú mới được. Đành nhắn Lily vài lời để bào chữa cho chàng.

*Cớ sao em lại khóc rờng,
Vì chàng Cao Thăng đã không biết chiều ?
Ngày xưa thuở mới đầu yêu,*

Theo em chàng hát bao điều bên tai.
Giờ đây chàng như tắt đài,
Những lời âu yếm em dài cổ trông !?

Em ơi nên biết, đàn ông,
Khi đã vào lồng nào dám hát vang.
Em hãy thông cảm cho chàng !!!

IV. Lan man cũng hơi dài, nhớ lại chuyện ngày
xưa, tôi gửi đến hai bác Cao Thăng 62-69, chút
thắc mắc nhờ bật mí cho.

Quần nào xanh bằng quần Cao Thăng.
Áo nào trắng bằng áo Gia Long.

Ai về hỏi bác Tim Hồng,
Ngày xưa bác có xao lòng hay chẳng ?
Mỗi năm chào đón xuân sang,
Trường trường lớp lớp rộn ràng báo xuân.
Chọn trường xa, chọn trường gần,
Luôn luôn thấy bác xí phần Gia Long.
Ngẫu nhiên hay có ghim lòng
Nói đi hỏi bác Tim Hồng mến yêu !?

Nhân tiện cũng hỏi bác Hưu.
Trưng Vương bác chọn bao nhiêu năm liền.
Chắc là bác vẫn chưa quên,
Cái thuở thơ mộng thần tiên học trò.
Nhờ bác bật mí giùm cho.
Đừng trách tôi đã tò mò hỏi vui

Hai bác hãy trả lời tôi !? ●

VNN - 2013

(viết sau buổi họp ban Văn nghệ chuẩn bị cho
Cao Thăng hội ngộ 2013)

Hồng Văn Thêm Hồi Đáp

Các bạn thân mến,
Cám ơn bác VN Ninh hỏi thăm về chuyện tình quần xanh Cao Thăng áo trắng Gia Long.

Chuyện thì dài, nhưng tạm ghi lại một đoạn ngắn góp ý cho vui.

Muốn biết thêm chi tiết, xin đọc truyện ngắn "Còn Chút Gì Để Nhớ" .

Bác Ninh kể chuyện đời xưa
Lách qua, lạng lại, lừa, lừa hỏi thăm !
Trai Cao Thăng thảng năm ngày cũ
Có cua đào, thường rủ đi chơi
Gia Long, Cao Thăng ai ơi
Quần xanh, áo trắng gặp thời mê tơi
*

Em Gia Long một thời đi học
Anh Cao Thăng ưa chọc, thích quen
Than ôi cái thuở sách đèn,
Gia Long, Cao Thăng thân quen là thường
Em Bóc-Ngịch dễ thương dễ mến
Bán báo Xuân em đến lần đầu
Thăng tôi gạ hỏi mấy câu
Tết mời dạ tiệc ? Gật đầu ... xin vâng.
Nhưng khổ thay, đầu Xuân khó lửa !
Tôi em đành thất hứa, không đi
Mậu Thân khó lửa kinh kỳ !
Hẹn nhau, lỗi hẹn ... thương thì hiểu cho !
*

Tình Cao Thăng , duyên học trò,
Thước "T" ai lại đem đo nỗi lòng ,
Com-Pa nào, đo vòng tình ái
Ê-Tô nào, kẹp mãi nợ duyên
Giữa nào, giữa sạch ưu phiền,
Gia Long, Cao Thăng, thừa duyên, kém tình.

Thân mến chúc tất cả sức khỏe dồi dào thân
tâm an lạc.●

HVT

Tạp ghi: Những niềm vui 'Cao Thăng'

Tô tiên Dũng

Lời ngỏ: (1) *Bài viết này thể theo 'chỉ thị' của Trưởng Ban Tổ Chức Lâm Thanh Hùng... 'anh phải viết một bài 'thật vui' cho kỷ yếu'. Suy nghĩ miên man thì cũng phải chiều lòng người TBTC vì Hùng đã bỏ ra rất nhiều công sức*

cho kỳ Đại Hội Cao Thăng 2013. Bài tạp ghi này xin ghi lại những niềm vui, kỷ niệm với 'Cao Thăng' theo mốc thời gian.

Năm 1954 Bố Mẹ tôi bồng bế con cái di cư vào miền Trung, tôi được ra đời ở Đà Nẵng và rồi trôi nổi theo những nơi Bố tôi đi công tác. Trong hoàn cảnh đất nước chiến tranh tôi được sống 1 thời gian ngay gần sông Bến Hải. Tôi còn nhớ những buổi chiều sau bữa cơm tối được theo Bố đi ra đến tận chân cầu Hiền Lương và được nghe Bố 'đấu khẩu' với 'phía bên kia'. Thời gian đó miền Nam vĩ tuyến 17 còn thanh bình lắm. Rồi Bố tôi lại được chuyển về phố cổ Hội An. Tuổi trẻ của tôi thực sự bắt đầu phát triển trong môi trường 'tinh lẻ' rất mặn nồng tình quê. Năm 1967 Bố tôi lại một lần nữa được lệnh về Sài Gòn. Qua sự hướng dẫn của Bố, thăng bé con 'tinh lẻ' thi vào trường Võ Trường Toản, và rồi lại thi vào trường Nguyễn Trường Tộ để rồi cuối cùng được chuyển qua Cao Thăng và ra trường năm 1974.

Dài dòng 'lung khởi' để chia sẻ kinh nghiệm bản thân trên con đường vào được trường Cao Thăng quả là có nhiều truân chuyên... nhưng có hậu.

Vốn dĩ con nhà nghèo lại đông anh chị em, tôi đã cố học để tiếp tục có được 'học bổng' từ Bộ Giáo Dục dành cho học trò Kỹ Thuật. Mỗi lần đưa tiền học bổng cho Mẹ, lòng tôi thật vui và lại thầm cảm ơn Tổ Cao Thăng. Có lần trong giờ xưởng, nhóm tôi học quay tay để nổ máy dầu cặn... cùng lúc máy nổ tiếng bô kêu giòn giã thì có tiếng kiếng bể từ mảnh kiếng rơi trên mái xuống lèng kèng. Thầy Phan Văn Mão ⁽¹⁾ chạy vào xưởng hỏi xem có học trò nào bị thương tích không. Chúng tôi lo sợ không biết sẽ bị hình phạt gì, thế mà cuối cùng Thầy không một lời trách móc mà chỉ nhắc nhở cần cẩn thận với máy móc. Một kỷ niệm tôi không bao giờ quên được và bài học 'tha thứ' tôi vẫn đang cố theo.

Năm tôi học lớp 12, có một hôm Thầy Hoàng Kim Hùng ⁽¹⁾ vào lớp cười mỉm chi vui vẻ lắm và nói hôm nay Thầy có chuyện vui nên không muốn dạy học, Thầy bảo lớp muốn làm gì cũng được nhưng phải giữ trật tự... tôi xin Thầy lên bảng và làm 'bốn phạm' trưởng ban xã hội (giống như Nguyễn Phương Anh bây giờ vậy)... đòi nợ các bạn chưa đóng tiền cho quỹ xã hội. Nói đến quỹ xã hội thì tôi không thể quên được bạn Nguyễn Tín... có thể nói Tín là bạn rất tốt trong tinh thần Cao Thăng vì Tín là người bạn 'cao bồi' hơn là học... bạn Tín lúc nào cũng lo đóng quỹ xã hội trước vài tháng phần vì sợ quên, phần vì sợ làm bạn Dũng không vui. Có lần bạn Tín rủ tôi ra giữa sân trường, ngay dưới gốc cây bằng lăng và rút trong người ra khẩu súng lục để khoe với tôi. Sau này tôi có hỏi tìm kiếm bạn Tín thì được biết Tín đã qua đời. Ghi lại đây vài dòng về bạn Tín để nhớ về kỷ niệm T5 (1974).

Như đã nhắc về CT Tín, nói đến học trò Cao Thăng thì không thể thiếu tính 'cao bồi'. Có lẽ năm 1974 là năm cuối cùng mà có một 'trận chiến' lớn giữa học trò Cao Thăng và Chu Văn An. Thật oan uổng cho các bạn Chu Văn An đến khu Chợ Cũ kiếm mua sách và bị 'đòn' chỉ vì trước đó có vài học trò Cao Thăng bị nhóm học trò Chu Văn An 'bắt nạt' ở Sở Thú vì các cô Trưng Vương. Cá nhân tôi có chứng kiến cảnh một Cảnh Sát Công Lộ đuổi bắt học trò Cao Thăng và chạy thẳng xe máy vào đến cổng trường. Chẳng may đúng giờ ra chơi, chúng tôi kéo ủa ra 'bao vây' chiếc xe máy khi anh Cảnh Sát Công Lộ vẫn còn đang trong văn phòng nói chuyện với Thầy Tổng Giám Thị. Đến khi anh Cảnh Sát ra tới xe thì khám phá là nắp bình xăng đã biến mất. Cuối cùng anh Cảnh Sát được trả lại nắp bình xăng qua sự móc nối của bạn đồng nghiệp có em là học trò Cao Thăng (T5- ĐNH⁽²⁾)....*bạn có còn ở Colorado không? Liên lạc với Dũng nhé*). Đúng là 'Nhất quỷ, Nhì ma, thứ Ba học trò (Cao Thăng)'.

Năm ấy bạn Đỗ Khắc Hải là Trưởng Khối Báo Chí... vì tôi với Hải đã học cùng lớp ở Nguyễn Trường Tộ nên tôi cảm thấy có bốn phận lo giúp Hải 'tiêu thụ' báo. Tôi 'tình nguyện' dẫn phái đoàn đến trường Gia Long. Tôi 'hiên ngang' vào các lớp 12 ở Gia Long xin Thầy/Cô giới thiệu về báo Cao Thăng.... đương nhiên là các nữ sinh Gia Long không bỏ qua cơ hội 'bắt nạt' mấy 'liền anh' Cao Thăng... chẳng biết tôi đã múa môi chống đỡ thế nào mà có một Thầy và một Cô giáo đã mua báo của tôi với giá 'đặc biệt' gấp mấy lần giá bán.... Thế là tôi có cơ hội đãi các bạn trong nhóm bán báo một châu bò bía, đu đủ bò khô (bạn Liêm, 2-Lược, 3-Hào, 4-Hoạt, 6-Dũng, và ai nữa nhỉ, có Út-Nhơn không?)....1 cách để chia ngọt xẻ bùi và cảm ơn các bạn đã không bỏ bạn mà anh dũng yểm trợ tinh thần bạn Dũng chống trả phe nữ Gia Long....

Trong năm lớp 12, thỉnh thoảng ĐKH⁽²⁾ lại đạp xe 'mini' đến nhà tôi rủ rê đến nhà MT⁽²⁾, nữ sinh Trưng Vương. Trời Sài Gòn vào đêm tôi lo 'giỏi mài kinh sử' nhưng tôi cũng chiều bạn... Hai đứa đèo nhau đến nhà MT và tôi đóng vai 'ông cụ non' ngồi tiếp chuyện mẹ của MT⁽²⁾ trong lúc 'tụi nhỏ' ngồi cạnh nhau thăm thì to nhỏ. Sau này, gặp nhau ở Sài Gòn, tôi hỏi thăm về MT⁽²⁾ thì ĐKH⁽²⁾ cho biết 'nàng' vẫn còn đang ở Sài Gòn. Có điều làm tôi thật ngạc nhiên là ĐKH⁽²⁾ lại thắc mắc tại sao tôi lại biết đến MT⁽²⁾. Tiện đây tôi trả lời ĐKH⁽²⁾ và cũng để ghi lại một quãng đời đáng nhớ của tuổi học trò chúng tôi.

Kỳ thi cuối năm lớp 12, tôi bị cho quá trứng gà cho bài thi Triết (mặc dù cho đến bây giờ tôi vẫn rất đặc ý...). Tôi vẫn tiếp tục có mặt vào buổi học cuối cùng và được Thầy Nguyễn Mẫn⁽¹⁾ 'thưởng' cho 20/20 cho bài thi đã bị không điểm. Có lẽ chỉ có Thầy/Cô Cao Thăng mới 'ngông' như Tổ Cao Thăng đã từng đúc súng chống quân Pháp.

Năm 1975, trên đường tỵ nạn, anh Thuyền Trưởng cho biết tàu chỉ chạy bằng một máy và cần người tình nguyện giúp sửa máy. Tôi nhìn trước sau và ngần ngại đưa tay lên... cùng với 2 anh Hải Quân Công Xưởng, chúng tôi mó máy và sửa được 1 máy với 1 cái kim, cuộn dây kềm, và tờ giấy nhám tôi mang theo. Sau đó tôi bị kiệt sức nên không giúp hai anh sửa máy thứ 3. Cảm ơn Tổ Cao Thăng đã phò hộ.

Sang tới Mỹ, gia đình tôi lưu lạc đến Minnesota và được gặp anh Tạ Cẩm Chương. Ngày ấy chỉ biết lo học, lo làm nên không có cơ hội chuyện trò nhiều. Nhờ đại hội năm nay mà tôi mới biết được đàn anh và cũng biết được Lâm Thanh Hùng cũng là bạn cùng trường UoM. Năm 1978, tôi bỏ học theo gia đình tìm về nắng ấm Cali. Đàn anh Bùi

Văn Đường kiếm đâu được vài bản vẽ kỹ nghệ họa (từ lớp học Cao Thăng) cho tôi mượn làm bài mẫu đi xin việc họa viên. Nhờ các Thầy Cao Thăng với chương trình kỹ nghệ họa mà tôi được nhận làm cho IBM với 5 USD 1 giờ. Cũng nhờ vào kiến thức từ Cao Thăng, tôi đã thi tắt (Petition) và được miễn học lớp kỹ nghệ họa đòi hỏi cho ngành kỹ sư cơ khí. Ra trường, đi làm, tôi gom tiền làm 'phụ trội' cùng bạn Nguyễn Đức Hồng gửi quà giúp bạn bè còn ở quê nhà. Thỉnh thoảng, tôi phải nhờ cô bạn đi chung để mua giúp ít đồ dùng phụ nữ. Xin một lần nữa cảm ơn cô bạn.

Năm 1988, vợ chồng chúng tôi qua Toronto thăm bạn Ngô Quốc Dũng thì được gặp Nguyễn Minh (học sau tôi 1 lớp) và chúng tôi trở thành anh em thật đậm tình Cao Thăng.

Những kỷ niệm Cao Thăng qua chuyến 'về miền Tây', hay những trận đá banh ở sân Hoa Lư 'sỏi đá' cũng luôn tìm về trong tâm trí của tôi những năm tháng xa quê hương. Những lần về thăm Sài Gòn, gặp bạn bè năm xưa (Lược, Hào, Hoạt, Nam, Đỗ K. Hải, Trương T. Hải, Liêm, Bảo, Đạt, Hải - Nha Trang) như là không bị xa cách vì thời gian và không gian, tôi có đề nghị các bạn cùng lớp cố gắng liên lạc với bạn bè để tạo cơ hội cùng gặp gỡ chia sẻ ngọt bùi nhưng chưa thực hiện được thì may mắn sao biết được các sinh hoạt của cựu học sinh trường Cao Thăng qua bạn Vũ Đình Nam (trưởng lớp tôi). Biết đến Ngô Đình Duy (San Jose) và Lâm Thanh Hùng, rồi đến buổi họp mặt đầu tiên ở nhà hàng Hoàng Sa... được gặp các Thầy (mặc dù tôi chỉ được học Thầy Vũ Mộng Hà) sau bao năm xa cách tôi không khỏi bồi hồi và lòng nao nao nghĩ đến ngày 4 tháng 7 này còn có thể được gặp gỡ nhiều cựu Cao Thăng nữa. Dịp này là lần đầu tiên được mời Thầy Vũ Mộng Hà một chai

bia... gọi là để nhận mặt Thầy trò... Tâm tư này thật khó tả!

Hôm họp mặt ở nhà anh Nhuận (cũng là Giáo Sư), trong tinh thần Cao Thăng, tôi lại 'hiên ngang' nhận lo phần văn nghệ của ngày họp mặt. Hôm ấy nhà tôi ngẫu hứng làm hai câu thơ như là dâu ra mắt con cháu Cụ Cao Thăng sau khi Bùi Văn Đường nhắc đến hai câu thơ đã một thời được lưu truyền trong giới học trò.

*Quần nào xanh bằng áo Cao Thăng.
(Khuyết danh)*

Áo nào trắng bằng áo Gia Long (Khuyết danh)

Bây giờ Em đã có chồng... (Dâu Cao Thăng)

Anh đừng nói nữa Em khóc ròng cho xem (Dâu Cao Thăng)

Chỉ hai câu thơ ngẫu hứng đã làm 'đàn anh' Ninh viết một bài phân tích rất ý nhị và nhất tâm truy cập ngọn ngành.

Cũng trong dịp này mới gặp lại bạn Lê Tuấn (bạn Cao Thăng và Công Nghệ) sau hơn 10 năm mất liên lạc một niềm vui rất bất ngờ.

Tôn tiên Dũng, LyLy và Phương Anh

Vào ngày 5 tháng 5, nhân dịp mừng sinh nhật các anh Thêm, anh Đức, tôi có dịp ra mắt các đàn anh ở San Diego... khi tôi

trình bày là tôi không có khả năng văn nghệ nhưng đồng môn sẽ không để cho tôi thất bại... tôi lại thấy rõ tinh thần Cao Thăng khi nhìn thấy các nụ cười và ánh mắt tán đồng. Hôm đó, 'đàn anh' Ninh lại nhắc lại món nợ tình 'Gia Long'. Thôi thì nhân đây, cũng xin thỏa đáp trong tình đồng môn. Nếu anh Ninh 'mở lòng' đón nhận thì hai câu thơ đó cũng có thể suy diễn là cô dâu Gia Long đã và tiếp tục vui mừng vì số phận an bài có chồng 'Giống' Cao Thăng.

Cũng trong dịp này mới biết được đàn anh Thêm đã từng làm 'giặc lái' và anh Đức là võ sĩ hạng quốc tế, và Tô Minh Toàn cũng là đàn anh mặc dù trong gia đình thì vai vế lại đổi ngược... lại thêm những niềm vui rất bất ngờ! Tôi lần lần đếm mới giật mình... thì ra cũng có khá nhiều con cháu Tô Hiến Thành (?) theo học Cao Thăng: Tô anh Tuấn, Tô Tiến Dũng, Tô Minh Tiến, Tô Minh Kiên, Tô Minh Toàn. Liên hệ gia đình thì có Bùi Văn Đường và Vũ Cường. Tô Công Hiệp tuy cùng khóa với tôi nhưng lại không biết nhau.

Qua hai buổi sinh hoạt thì tôi phải chú quan mà nói 'máu văn nghệ' Cao Thăng thật tuyệt vời với thành phần ghi tên như sau:

Hùng Ca... Anh Vũ Mười sáng tác

Vè... Anh Lê Hiệp sáng tác

Kịch... Anh em Vũ Duy Mười sáng tác

Vọng Cổ... Anh Hồng Văn Thêm và Đào công Minh sáng tác

Hài Hước... Anh Nguyễn Văn Hòa (SJ) và Nguyễn Phương Anh

Thơ... Anh Vũ Ngọc Ninh và Ngọc Trâm (Dâu CT-74)

Ca sĩ... Anh Phan Thanh Nhuận, Huỳnh Văn Tuấn, Nguyễn Chi Lạng, Nguyễn Ngọc Nhân, Tạ Cẩm Chương, Nguyễn Văn Hữu, John Tran, Đoàn viết Cường (xin lỗi nếu thiếu sót vì chỉ ghi nhận được những người đã cho tên vào lúc viết bài này...)

Ban Nhạc... Anh Huỳnh Anh Trúc

Dẫn Chương Trình..... Anh Vũ Duy Nhật, Bùi Văn Đường, Nguyễn Phương Anh và LyLy (Dâu CT-74).

Sân Khấu... Đỗ Quốc Hy, Võ Văn Thiệu, John Tran, Nguyễn Anh Châu, Nguyễn Đăng Khôi, Nguyễn Kim Hương, Nguyễn Phương-Anh, Tô Tiến Dũng.

Rất tiếc bạn Vũ Đình Nam (Canada) sẽ không tham dự được vì bận việc nhà nếu không thì chúng ta có người 'bao dàn' đầy khả năng với kiến thức từ trường Quốc Gia Âm Nhạc. Nhưng nếu bạn có đổi ý thì mọi người sẽ chỉ vui thêm, bạn nhé!

Hôm nay khi ngồi viết bài này thì nghe nhà văn Nguyễn Mạnh Trinh ca tụng bài *Công Ôn Sinh Thành* do Nhạc Sĩ Dương Thiệu Tước sáng tác trong chương trình đặc biệt chủ đề 'Lễ Mẹ'.... Lòng tôi bỗng thấy vui vui khi nhớ điều anh Nhuận cho biết hôm họp mặt ở nhà anh là Nhạc Sĩ Nguyễn Hiền và Dương Thiệu Tước đã từng làm Giáo Sư trường Cao Thăng. Tuy tôi không được học hai Thầy, nhưng có biết đến các tác phẩm để đời cho đất nước ta. Và chắc hẳn hai Thầy cũng đã ít nhiều mang đến những dòng nhạc làm tâm hồn học trò thêm phong phú và bớt đi phần nào 'dùi đục'.

Thật mong ngày Hội Ngộ 4-7-2013 sẽ là một khởi đầu tốt đẹp cho các sinh hoạt trong tương lai để làm ấm thêm tình Cao Thăng.

Lời cuối trong tinh thần Cao Thăng, xin quý Thầy Cô và các 'đồng môn' đọc bài này như một lời tâm tình vui với kỷ niệm mà đừng chấm điểm như bài thi Triết năm nao, và cũng mong bài này lưu lại đâu đó một vài kỷ niệm tương tự tình Cao Thăng thân yêu.

Cali, tháng 5, 2013

Tô tiên Dũng CT-74

Phụ Chú:

(1) Nếu có điều gì thiếu chính xác thì người viết xin được tha lỗi... vì tạo hóa đã gây ra căn bệnh trí nhớ ở tuổi già thật khó tránh.

(2) Người viết xin viết tắt tên người trong cuộc.

Trương Ngọc Thuận
CK77C3 - 1977

Hôm Nay Ngày Hội

*Hãy đàn lên khúc nhạc rộn ràng
Hôm nay ngày hội ngộ mừng vui
Cho tiếng nhạc xóa thời gian
Cho kỷ niệm lan man về thời trẻ*

*Hãy vang lên tiếng cười rộn tan
Và tha hồ đùa chơi nghịch ngợm
Cả nhóm tụ nhau trong quán
Ly cà phê tiếp nối bình trà thơm*

*Những vui buồn một đời mòn mỏi
Tan biến đi hôm nay ngày hội ngộ
Tuổi bạc đầu, trắng như vôi
Nhưng tâm hồn trẻ ...xem đời hư vô*

*Khuôn mặt bạn đã nhiều thay đổi
Với tuổi đời, cuộc sống nặng vai
Hôm nay gặp lại nhau rồi
Bên nhau trò chuyện bồi hồi khó quên*

*Kể nhau nghe chuyện xưa và nay
Ba mươi năm rồi dài đằng đẵng
Thời gian vó ngựa chim bay
Hôm nay dừng lại không hay ngày tàn*

*Cuộc đời chùng như thật ngắn ngủi !
Trải năm dài như có như không
Hôm nay ta như nằm mộng
Đem hết tâm tình lộng giả thành chân*

*Nhạc đã vang, mời bạn cùng tôi
Cùng tất cả hôm nay hội ngộ
Uống ly rượu ngọt chân tình
Ngọt bao kỷ niệm học sinh một thời*

*Họp tan là quy luật của trời
Thôi cạn ly già từ nhau nhé
Ngày mai dù có xa nhau
Phút giây này vẫn nhớ lâu vạn ngày*

Trương Ngọc Thuận (CK77C3)
2013-05-13

Thú Tiêu Khiển Lúc Về Hưu

Duy Vũ

Điều không thể phủ nhận là khi đã tới tuổi hưu trí chúng ta may lắm thì còn được 1/3 khoảng thời gian còn lại để sống cho tới khi chấm dứt hơi thở, ngoại trừ một số người may mắn có được những khoản tiền lớn đến bất ngờ như hưởng thừa kế gia tài, trúng số, được bồi hoàn vì lý do gì đó, hoặc có được do sự thành công về thương trường v.v...

Những thành phần này chúng tôi miễn bàn đến. Ở đây chúng tôi chỉ xin mạn bàn về những người làm việc thông thường và bắt đầu về hưu từ tuổi 62 trở đi. Chúng tôi có nghe được một vài người thở dài, và than là chẳng biết làm gì (boring) khi nghỉ ở nhà với thì giờ nhiều quá nên thấy lâu hết ngày. Điều này không có gì ngạc nhiên, vì qua một quá trình dài nhiều năm làm việc và đối đầu với sinh hoạt đời sống hàng ngày, bây giờ tất cả các sinh hoạt đó vắng bóng một lượt nên không biết chúng ta phải làm gì bây giờ đây? Và bắt đầu làm gì trước? Làm gì sau? Những thắc mắc như vậy có thể làm chúng ta lúng túng và có khi tạo cho chúng ta sự lẩn quẩn. Vậy chúng ta hãy tạm quên đi quá khứ, và bắt đầu một cuộc sống mới cho đoạn thời gian còn lại của cuộc đời.

1. Kinh Tế và Tài Chánh:

Nếu những món nợ như tiền nhà, tiền xe, tiền học, bảo hiểm, và các khoản chi phí khác mà chúng ta có khả năng thanh toán được, thiết nghĩ chúng ta không nên đi làm thêm làm gì, hoặc cùng lắm chúng ta chỉ cần làm thêm việc bán thời gian (part time job) là đủ. Nếu chúng ta nhất quyết muốn làm full time job, hãy nên

suy nghĩ vì ngoài tiền hưu bổng ra, số tiền kiếm thêm do đi làm sẽ bị trả cho thuế (tax) rất nặng, hơn nữa như thế chúng ta vô tình đang đốt ngắn thời gian sống của đời mình. Miễn cưỡng lắm, chúng ta chỉ đi làm full time khi mà chúng ta không có bảo hiểm sức khỏe của chính mình hoặc không được hưởng quyền lợi về bảo hiểm từ phía người vợ hoặc người chồng của mình. Cho dù vậy, chúng ta nên tìm việc gần nhà, công việc càng dễ càng tốt, ít lương cũng được. Và chỉ nên làm thêm một thời gian ngắn giới hạn tới khi mình có được bảo hiểm sức khỏe. Có một số người sau khi dành dụm được một số tiền, khi về hưu họ bắt đầu nghĩ tới việc đầu tư tùy theo mục đích riêng của họ. Riêng mình nghĩ không nên đầu tư gì hết vì chúng ta phải nặn óc với kế hoạch này, kế hoạch nọ, đâm lo lắng nhức đầu, nếu sự việc không đạt kết quả như chúng ta mong muốn. Nếu chúng ta có con cháu, tốt nhất là chia đều hết cho chúng và khuyến khích các con của mình dùng tiền đó một cách khôn ngoan cho đúng giá trị công sức mình đã tạo ra và chặt góp được. Không nên cho người ngoài vay mượn, dù có lợi, sẽ dễ bị mất vì người ta nghĩ mình có nhiều tiền và dư xài nên mới cho mượn. Trừ một vài trường hợp như cho cơ sở tôn giáo vay mượn không lấy lời thì cũng nên làm.

2. Tôn Giáo và Xã Hội

Nên gia nhập vào các hoạt động của những đoàn thể hoặc các nhóm khác nhau của các Tôn giáo. Làm việc thiện nguyện cho các hội đoàn Từ thiện. Chia sẻ và giảng dạy những kinh nghiệm và kiến thức mình đã có lại cho các bạn trẻ đang cần. Có thể đi hành hương, du lịch, hành thiền, cấm phòng tĩnh tâm; đi cổ động hoặc quyên góp tạo lợi ích cho các Chùa, các Nhà Thờ, và các hội đoàn xã hội; đi ủy lạo và giúp đỡ các nạn nhân bị thiên tai, tai họa, rui ro, hoặc những người vô gia cư.

3. Thể Thao

Nên chọn các sinh hoạt nào thích hợp với khả năng và sức khỏe của mình. Rất nhiều các bộ môn chơi thể dục và thể thao như: Đá banh (soccer), quần vợt (tennis), Đạp xe, Vũ cầu

(Badminton), Chạy bộ (jogging), Chèo thuyền, Leo núi, Golf, Cỡi ngựa, Bơi lội, Bóng rổ (basket ball), Bóng chuyền (volley ball), Dã cầu (baseball), Bóng bàn (ping-pong), Banh Ban (foosball), Săn bắn, Câu cá, Yoga, Võ thuật, Khí công, Aerobic, Cắm trại (picnic/camping), Health club (các dụng cụ thể thao), Bowling, Trượt nước hoặc tuyết, Skate, thả diều (kite), hoặc đi bộ (walking). Tất cả dù cách tập nào cũng tốt cho máu huyết lưu thông dễ dàng, và giúp tinh thần mình thoải mái.

4. Âm Nhạc và Nghệ Thuật

Hai bộ môn này giúp cho tinh thần có thêm nhiều sức sống và lắng đọng (relaxation). Hãy thử Đóng kịch, Khiêu vũ (dancing), Luyện giọng hay ghi danh lớp Vocal tại các Đại Học Cộng Đồng để tập hát cho phối và giọng nói được thông tốt hơn. Tham gia các Hội Nhiếp Ảnh Nghệ Thuật. Có thể trau dồi thêm hoặc làm quen với các nhạc cụ mà mình thích hoặc ước mơ trước đây như Dương cầm (Piano), Tây Ban Cầm (Guitar), Trống (Drum), các loại Kèn như Clarinet, Saxophone, Flute, Trumpet, Harmonica, Accordion; Violin; Tập viết hoặc Soạn nhạc, đọc Sách báo, làm quen với Màu sắc, tập Vẽ họa truyền thần cảnh trí ngoài trời,

Duy Vũ
CT62-69

về người hoặc các tĩnh vật, Các sáng tạo hình Lập thể theo ý nghĩ mình; Điều khắc, Đúc tượng, xây cất các hòn Non bộ, Thác nước, hồ cá; trồng Cây trái, Hoa kiểng (bonsai), nuôi chim, cá; Viết Hồi Ký, Phóng Sự, Viết văn,Truyện ngắn; Làm Thơ; Tháp cây hoặc chiết cây; Các bạn gái có thể Đan, Móc, Thêu, làm Bánh & Kẹo, Nấu ăn, và Cắm hoa v..v...

5. Chính Trị

Không nên tranh đua vào các chức vị có tính cách Danh và Lợi, vì sẽ dễ khiến mình háo thắng và căng thẳng thần kinh. Chỉ nên tham gia hoạt động và đóng góp cho các tổ chức hoặc đoàn thể không vụ lợi (non profit organization) nào có mục đích xác đáng, rõ rệt mà chủ trương hay mục đích tạo lợi ích cho người nghèo khổ, tật nguyền, cho quốc gia và tập thể của mình mà thôi.

6. Linh Tinh

Không nên tham dự vào các lãnh vực đánh cờ, đánh bạc, đánh cá độ, đua ngựa, đua xe, chơi mua bán chứng khoán (stock), hùn hạp, chơi hụi, uống rượu, các loại kích dục, ma túy sẽ làm đầu óc kém mình mất và dễ gây ra những điều bất thường làm ảnh hưởng xấu đến sức khỏe và hạnh phúc của mình nữa.

Một vài ý tưởng và hiểu biết bé nhỏ vừa trình bày để chia sẻ với quý anh chị và quý bạn đã và đang sắp về hưu. Hy vọng các anh chị và các bạn đóng góp thêm những điều hay, ý lạ và các kinh nghiệm còn thiếu sót ở đây để tất cả chúng ta có cùng một mục đích sống:: Sống Vui, Sống Khỏe, Sống Trẻ, và Sống Dai.●

Một thời đã qua

Nguyễn Kim Hoa (10CT5)

Thời đi học phải nói tôi luôn luôn nghĩ ra đủ cách để quậy phá trong lớp, nói từ quậy phá nghe có vẻ ghê gớm lắm nhưng thực ra quậy theo lối học sinh thì ai trong đời mà chẳng có.

Tôi nhớ vào thời điểm mới giải phóng thuốc tây đang hiếm thì tôi phát hiện trong phòng y tế của trường còn rất nhiều loại thuốc tây mà ngoài thị trường không có, đúng lúc có dịch ngứa toàn thành, không hiểu sao lúc đó mọi người ai cũng như ai đứng đầu gối đó. Chúng tôi bảo nhau tụi mình đang đàn bài "đêm gãi không ngừng của dương mộng lác" có nghĩa là gãi thành lác, phòng y tế trường lúc đó là y sĩ Toàn từ trong R ra về quản lý, lúc đầu lớp tôi rất ngại lên phòng y tế xin thuốc vì Cụ Toàn đó cũng lai máu 'sư phụ' hễ ai lên xin thuốc bất kỳ bệnh gì nhưc đầu, sổ mũi, đau họng thậm chí tiêu chảy cụ cũng bắt khám nhất là đặt ống tai nghe mới ghê sợ làm sao, mà không cho khám thì y như rằng cụ ta chỉ cho thuốc xuyên tâm liên thôi mà thuốc này chắc các bạn cũng nhớ, dù có uống hay không uống cũng như nhau, bệnh tình vẫn thế vì đó là một loại thuốc nam mới chế sau giải phóng, tôi biết sự tình như thế khó mà xin được thuốc tây.

Dịch bệnh "dương mộng lác" làm tôi sưng tay do vết gãi có mủ bị nhiễm trùng, tôi vào phòng y tế mặt mày nhăn nhó có vẻ đau lắm nhưng miệng tôi cứ gọi cụ Toàn là BS, chứ không gọi là y sĩ như mọi khi cụ nghe tôi gọi cụ đẩy trí tuệ và tỏ ra sung sướng cười tươi và đón tôi như một bệnh nhân loại VIP tôi cứ BS ơi em đau lắm chắc bị nhiễm trùng rồi, các bạn biết lúc đó tôi rất buồn cười khi nhìn nét mặt rặng ngời ngời của cụ khi tôi cứ luôn miệng gọi BS ơi nhưng không dám cười sợ bị lộ, tôi cứ luôn miệng nói BS phải cho em thuốc trụ sinh liều cao thì mới khỏi chứ uống thuốc nhẹ sợ lâu hết, tôi thấy cụ gật gù cái đầu là thấy thành công và đúng như suy nghĩ của tôi cụ cho tôi thuốc trụ sinh và vài loại thuốc khác uống kèm trong đó có một hộp calcium corbier để tăng cường đề kháng cho nhanh hết, tôi không quên nói lời cảm ơn BS thật to.

Ra về trên tay một bao thuốc, tôi chạy về lớp thông tin ngay thành quả của tôi vừa đạt được mà không cần khám. Các bạn nhao nhao lên túm lấy tôi hỏi bí quyết, họ đâu tin cụ Toàn có tiếng là keo và dè sao lại từ tế một cách ngoạn mục như thế? Hoài Hương lúc đó gào lên nói mi chỉ ta cách

mua chuộc cụ Toàn đi, tao đang cần thuốc bổ cho Me tao, tôi ra điều suy nghĩ và nói "phải có cái gì, ta mới chỉ bí quyết chứ? tui bây cũng thừa hiểu ta phải vận não ra để lừa cụ Toàn đâu để gì? thế là tôi bị một trận tổng sỉ vả hết đũa nọ đến đũa kia xia xối tôi một cách thậm tệ ' thật đúng là không có cái ngu nào giống ngu nào? Thế là tôi phải nói bí quyết cho chúng nó " bây giờ tụi bây cứ xuống phòng y tế và cứ gọi cụ Toàn là BS" thật là đơn giản. HHương hỏi tôi bây giờ tao khai bệnh gì mới được có thuốc bổ, mấy lần ổng cho tao toàn là thuốc XTL không à. Trời ạ nó cứ tưởng tôi là BS mọi người lại nhao nhao lên, tôi nói thôi bây giờ cụ Toàn đang vui HH giả bộ đi cà nhắc xuống phòng y tế mà nhớ là khi cụ mà cầm cây búa y tế để gõ đầu gối mi coi mi có bị đau thiệt hay không thì nhớ là đừng có giựt chân lên mà cứ xụi lơ mà miệng vẫn phải la đau nha lúc đó mi cứ tưng bốc cụ lên thì bảo đảm mi sẽ được thuốc như ta thôi, HH nghe lời tôi chỉ bảo và thực hành đúng như thế, nhưng than ôi! Sau khi cho tôi thuốc xong cụ mới nghiệm ra một điều cụ vẫn là y sĩ cho nên lúc HH gọi BS ơi à cụ ta làm thình và tỏ ra khó chịu với tên gọi đó và hậu quả của HH vẫn là thuốc XTL, các bạn cũng đủ hiểu tôi bị tra tấn như thế nào với bao nhiêu cái miệng thành viên lớp tôi cộng lại? cái đau khổ nhất là hộp thuốc của tôi đã bị HH trấn lột ????

Nguyễn Đức Hạnh (10CT5)

" Cùng CT5 một thời đã qua"

Sau sự kiện đó lớp mình bắt đầu cuộc chiến mới với cụ y sĩ Toàn... vì bị lật tẩy khi lớp mình cứ liên tục các bạn xuống phòng y tế xin thuốc... Xin không được quay về lớp lại cười rân rân trong lớp làm cụ Toàn nhà ta nghe thấy khá ấm ức và tức anh ách với các cô nữ sinh quậy nhất quỷ nhì ma này... Chúng mình không để yên và lại lên kế hoạch phá tiếp... còn chưa tìm được chủ đề gì... trong giờ xuống học môn Điện tử... Khi Thầy giảng đến các linh kiện của môn học... Và thì là mà... he... he... có một linh kiện mà cả lớp ưng ý cùng nhất trí đặt cho cụ Toàn là "Bu li" Toàn... Bu li dùng để làm trạm nối dẫn đường dây điện... dụng cụ bằng sứ tráng men trắng mát lạnh và rất cứng... Vì biết quá rõ lớp mình nên cụ Toàn trở nên lạnh lùng và cứng nhắc với cả lớp... Thế là chúng mình không xoáy quanh cụ Toàn nữa... đành chuyển hướng khác thôi.

Kim Hoa và Đức Hạnh

Đạo đó giờ học còn chia ca... lớp mình hôm nay nghỉ 2 tiết đầu nên cả lớp cùng ngồi lại trong phòng và sinh hoạt tự do... cạnh bên là lớp của các anh C2... có các anh Hồng Lĩnh, Châu Sơn,... còn nhiều anh nữa mình không nhớ hết nổi... nhưng anh Hồng Lĩnh là trưởng ban văn nghệ... đang ra sức tập luyện cho lớp tiết mục hợp ca để thi đua toàn trường... Tuy các anh đóng kín các cửa nhưng tiếng hát vẫn vang ra vắng vắng qua lớp chúng mình... Cả lớp cùng hè nhau im thin thít lắng nghe từng câu hát và... không yên lặng thường thức mà hòa nhau lập lại điệp khúc câu hát thật to... cứ nghe các anh 2...3... là tụi mình cứ thét gào theo làm rối loạn cả hàng ngũ trôi lạc bè các anh ấy... Không dừng ở chỗ chỉ 1 lần 2 lần mà cứ tiếp tục quấy rối... Khiến các anh tức lắm... cũng yên lặng tìm phương trả đũa... mà có được đâu... chịu hết nổi trưởng ban văn nghệ đành phải bước qua lớp chúng mình để trách

móc... Đi tới trước cửa lớp thấy cửa đóng then cài rất cẩn thận... im lặng chẳng có tiếng động gì... anh ta đâu có thấy gì, tụi mình nhìn qua khe cửa thấy từng động tác của anh ta... Đứng rất lâu xem động tĩnh... Biết anh còn bên ngoài nên tụi mình lại càng im lặng dữ dội hơn... anh ta cũng kiên trì chờ đợi thấy vẫn êm re nghĩ chắc tụi mình ngủ rồi nên quay về tiếp tục tập tiếp... Đợi cho không khí tập dợt lên cao trào... Bọn mình bè theo rất lớn lại lần nữa bèo dạt mây trôi... he... he... Lần này thì không còn nể nang gì nữa... Khi thấy các anh đủ để bực tức lớp cũng vẫn êm lặng... rồi thì chuyện gì đến... !?

Cốc... cốc... chị Tuyết lớp trưởng được trịnh trọng mời ra cửa lớp... Nhìn mặt trưởng ban văn nghệ đỏ gầu kìa... Bọn mình ôm bụng cười ngặt nghẽo còn tay kia bùm miệng không cho phát ra tiếng... đũa này nhìn đũa kia nháy mắt sung sướng

Lớp trưởng mình rất hiền... cứ gật đầu rồi rít ngoài cửa xin lỗi ... làm anh chàng cũng chẳng thể làm gì đành quay lưng đi về lớp ...

Thế là lớp trưởng khẩn khoản Các chị ơi!!!!!!.. đừng phá các anh ấy nữa nha... nhiều đó đủ rồi tội nghiệp các anh qua năn nỉ em xin giữ cho lớp im lặng... Các bạn lại nhao nhao lên sao chị hiền quá vậy... tập hát hay hơn mình giựt giải của mình rồi sao...??? Phải đề bẹp ngay từ bây giờ thôi... Trời... trời...!!!!!!!!!!!!!! vậy là sao ta... ??????? Cái này hơi bị xấu đây hi... hi.....●

10CT5 Thăm Cô Nhi Viện Nhất Chi Mai

Họp mặt tại nhà lớp trưởng ngày Hoàng Hải từ Tây Đức về. **Hàng sau từ trái qua phải:** Thoại Vân, Hương B, Nguyễn Hồng Yên, Tuyết (lớp trưởng), Xuân Lan. **Hàng trước từ trái qua:** Trịnh Tuyết, Đức Hạnh, Chi Bùi, Lê Quyên, Hoàng Hải, Lan B, Tắt Ngọc Lan, Bảo Loan, Tuyết Vân .

Nguyễn Kim Hoa (10CT5)

Hi ... các anh chị em Cao Thăng mình ơi ...
Nếu mà được chứng kiến lớp tụi mình gặp mặt
họp lớp mới nghe được âm thanh chí cha chí chóc
còn hơn ong vỡ tổ nữa mạnh ai nấy dành ăn
dành nói đùa giỡn cũng như ngày nào còn đi học
vậy ... Mình tả sơ lớp tụi mình nha

CT5 của ngày nay ...

Nói hồng tin thì thôi đành chịu ...
Lắng nghe đối thoại tưởng còn "tin" ...
Quá tuổi ngũ tuần ai dè nổi
Nhìn em trẻ đẹp thật như in

Tuổi lớn mà trông còn ra dáng
Đứng đi ăn nói khá mượt mà
Tươi trẻ như xưa thời đi học
Gặp nhau lớp bộp nhịp thoi đưa

Trẻ trung nhí nhảnh như tuổi nhỏ
Cứ giỡn tranh giành chẳng chịu thua
Cùng để trêu đùa cùng tất cả
Lớp mình lại chẳng có a dua

Mấy chục năm rồi giờ gặp lại
Bộp chát ngày nào vẫn còn hay
Nổi cộm bây giờ lại là nhóm
"Hoàng gia" của lớp chúng mình đây

Sôi nổi nhiệt tình tham gia hết
Lại thêm nhanh nhẩu chuyện lớp tôi
Sẵn sàng ngoại giao khi cần đến
Là công tác xã hội trường thôi

Kể sơ các bạn đây năng nổ
Trưởng tràng trong nhóm gọi "đại bàng"
Đức Hạnh dẫn đầu đây duyên dáng (Hạnh đại
bàng)
"Cô " Chi dáng nhỏ khá kiên cường (Chi Đàm
Cô)

Chỉ có đầu đuôi tạo phong cách
Chính giữa ra oai phải chạy theo
Nhiếp ảnh giao Kim Hoa phụ trách
Lại có thêm thơ thần thần thơ

Bé tí Lan Bê đây ướm át
Dễ động lòng thương rải tứ phương
Thoại Vân nhanh nhẩu thêm trí nhớ
Chỉ thoắt nghe qua đã biết đường

Hồng Yến nàng lùn khá xôm tụ

Chậm chạp ngày nào cũng Hương Bê
Ngọc Lan duyên dáng đây mắc cỡ
Bếp núc Lệ Quyên giỏi thấy ghê

Lớp trưởng hiền lành là Mai Tuyết
Bảo Loan bận rộn lại khá xinh
Tuyết Tâm biểu dương tình đoàn kết
Chi Bùi phát biểu giỡn rất tinh

Lệ Hằng mặt xinh nhưng khó tính
Tuyết ruồi dễ thương lại đảm đang
Đứng dáng Ly Lan khá đậm thắm
Trần Dung lặn ngụp rõ thấy thương

Lớp trưởng ngày xưa Tuyết Vân đây
Bận rộn Ngọc Sương ít tham gia
Tả lớp bây giờ trên đất Việt
Các bạn xa quê chớ ganh nha ...

Nước ngoài chọt vài bạn mốc
Các bạn kia thì khá lắm đường
Có bạn ngây thơ thêm hiền hậu
Nhiều khi cũng có lắm tơ vương

Còn lại Hoài Hương, Chung thấy ghét (chọt nhẹ
hén)
Cộng thêm Lan A chảnh khó nhường
(chọt nhẹ hén)
Khiến nhóm "Hoàng gia" thêm ganh tị
Nàng Chung tình cảm gặp là thương

Gái Huế Hoài Hương dễ thương lắm
Rộng mở dang tay đón bạn hiền
Ấm thực Lan A là số một
Hoàng gia "số dzách" trội hơn liền ... he ... he ...
Đại bàng tung cánh bay gió bụi
Cộng với Cô Chi phán "nghện" lời
Nhất nhất tuân theo tinh thần nhóm
Lợi ích hàng đầu cho lớp thôi ... he ... he ...

Tả sơ tính khí của lớp tụi mình sau mấy mươi
năm gặp lại đó nha ... Và nói sơ vì sao nhóm có
tên "Hoàng gia" há ... do một anh CT rất thân
của nhóm tặng cho danh hiệu này ... khi thấy
bọn mình giờ già hết rồi mà còn nhí nhảnh tươi
vui nụ cười không thiếu trên gương mặt ... vẫn
như ngày xưa cộng thêm nhóm sinh hoạt sôi nổi
tham gia CHSCT sẵn sàng khi cần đến... đi liền
tục... còn rảnh rỗi thì họp nhóm chiêu đãi nhẹ
nhàng cười mãi không dứt nên anh chàng này
gán cho cái tên nghe qua khá ấn tượng đây đấng
cấp mà đọc lái lại là " Hoàng gia" "Già hoang"
khá vui tai lại có tí gì cũng chí lý ...hi... hi... Thì
thôi đành chịu vậy nên bọn mình có tên đó đến
bây giờ luôn nè... ●

Còn Chút Gì Để Nhớ

Văn Thiên Hồng

Lớp học những ngày cuối năm vô cùng nhộn nhịp, người lo tập dợt văn nghệ, kẻ lo báo chí, riêng việc học gần như chìm vào quên lãng.

Anh em hăng say bàn cãi cho tiệc tất niên, những ý kiến đóng góp đang thao thao bất tuyệt. Nào là cần thứ này, thứ nọ, rồi những ai lo phụ trách tiếp tân và mời những ai.

Câu chuyện đang hồi sôi động, bỗng dưng anh trưởng lớp đứng trước bảng đen cho tay lên miệng ra dấu im lặng.

Mọi người đang thắc mắc không biết chuyện gì, thì từ cửa lớp có giọng oanh vàng thỏ thẻ vọng vào.

- Dạ, chúng em kính chào thầy, chào quý anh.

- Chào các em.

- Dạ thưa thầy, chúng em thuộc ban báo chí trường Gia Long, nhân dịp xuân về tết đến có phát hành giai phẩm Xuân. Trước hết xin thầy ủng hộ và xin phép thầy cho quý anh mua báo Xuân, một chút gọi là kỷ niệm giữa hai trường Cao Thăng và Gia Long.

Bầu không khí đang phẳng lặng bỗng dưng nhộn nhịp hẳn lên. Anh em cứ nhìn các nữ sinh trong chiếc áo dài trắng thướt tha, nhìn anh

trưởng lớp rồi tủm tỉm cười và những tiếng xì xồ, bàn tán nhỏ to nơi xóm nhà lá. Kể đến là anh Mão, một con nhà giàu cũng là ông vua nghịch ngợm ngồi cuối lớp cất tiếng.

- Hôm nay các em đừng lo, có giáo sư tuổi trẻ tài cao sẽ ủng hộ hết mình.

- Được, các em cứ bán báo tự nhiên, thầy sẽ mua ủng hộ sau.

Tôi đang ngỡ ngàng nhìn ông thầy bất đắc dĩ, vừa thương hại vừa tội nghiệp, thì ông ta đã xuống cuối lớp ngồi bên anh Mão, họ nhỏ to một hồi và Mão đã chuyển tay cho một vật gì có vẻ bí mật lắm. Đang thắc mắc, không biết rồi đây họ sẽ giở trò quỷ quái gì thì một nữ sinh mang báo đến mời tôi.

- Mời anh mua ủng hộ, một chút gọi là quà Xuân.

- Tôi mua nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì hả anh, có phải ký tên lưu niệm không?

- Ký tên là chuyện nhỏ, điều kiện là phải viết bài trong giai phẩm này thì ký mới có giá trị chứ.

- Có, em có viết bài nhưng dở lắm, khi đọc đừng chê nhé.

- Tôi tên là Hồng và xin lỗi bút hiệu em là gì?

- Khó nói lắm, nhưng anh hỏi thì em nói nhỏ cho riêng anh biết thôi. Bút hiệu em là Bóc-Nghịch.

- Trời đất, nhìn vóc dáng em rồi nghe đến bút hiệu thì biết ngay, đích thị con nhà...

- Biết gì hả anh và đích thị con nhà... là sao?

- Đích thị con nhà báo, vì trông xa tưởng mè, khi gần hóa ra... cọp, hèn chi các bạn tôi thường bảo Gia Long là Giỡn Lửa có khác.

- Nói vậy chứ không phải vậy đâu anh, như tên anh là Hồng giống tên con gái nhưng trông anh chẳng giống con gái tí nào cả.

- Đời là vậy, thường hay trái ngược và đó cũng là chuyện bình thường mà em.

- À thì ra thế

Những ngày cuối năm đến với tôi thật là vui, nhưng niềm vui nhất là đếm từng ngày, chờ đến mồng bốn tết sẽ gặp Bích Ngọc trước rạp xi nê Đại Nam. Tôi mong sao mọi điều thuận lợi, chỉ lo đầu năm mà em không tới thì xúi quẩy cả năm.

Nhưng than ôi! Mùa xuân hẹn hò của tôi lại đến không như ước muốn. Ngày đầu năm khói lửa dậy trời, khắp nơi tên bay đạn réo. Mừng hai tết tôi phải theo cha mẹ tản cư, vì nhà tôi thuộc khu vực Hàng Sanh đang là một chiến trường sôi động. Ngày mừng bốn tết Mậu Thân đến với tôi với trăm mối tơ vò, lần đầu tiên hẹn hò mà không đến được xem như mất liên lạc, trời đất bao la biết em nơi đâu mà tìm!

Những ngày dài tạm trú nơi nhà bà con, lòng buồn rười rượi, tôi đọc giai phẩm Xuân Gia Long, đọc đi đọc lại và thuộc lòng bài thơ lục bát của Bích Ngọc. Riêng những truyện, những đoản văn, bài nào thích thì tôi cho ngay đó là tác phẩm của Bích Ngọc. Tôi còn bôi tên tác giả và nắn nét viết hai chữ Bích Ngọc kể bên. Nhiều lúc thầm trách sao con gái ác thế, đã dám hẹn đi coi xi nê mà không cho biết nhà ở nơi nào, giờ mỗi người mỗi ngã, mới quen lần đầu đã trở thành cố nhân thì còn biết tìm nơi đâu!

*

Sau mùa xuân khói lửa, tôi giã từ học đường, khoác lên mình chiếc áo nhà binh. Sau ba tháng vui cùng nhịp đếm với hồi còi nơi vòm trời Quang Trung nắng cháy. Tôi và các bạn cùng khóa được gửi ra Nha Trang, nơi miền biển xanh cát trắng, tiếp tục học quân sự.

Những ngày phép cuối tuần hay đi phố, khi ghé Tháp Bà chụp hình lưu niệm, lúc xuống Hòn Chồng nhìn sóng nước, hướng tầm mắt về phía trời xa để nhớ về những kỷ niệm xa xưa. Những hình ảnh thân quen lúc nào cũng có

Bích Ngọc ngự trị trong tâm tư của chàng trai xa nhà.

Một hôm, đang ngồi bên ghềnh đá đọc lại bài thơ của cố nhân. Bất chợt, tim tôi gần như ngừng đập vì bóng dáng một người giống y Bích Ngọc cùng gia đình vừa bước xuống. Tôi như người mất hồn, nhìn trân trối nhưng không biết có đúng là người xưa. Lòng dằn lòng sẽ đánh bạo đến hỏi thăm có phải là cố nhân không?

Chân đã bước đến thật gần nhưng lòng còn ngập ngừng chưa dám hỏi. Thì may quá, đứa em nhỏ đã hỏi giùm tôi.

- Chị Ngọc ơi! Em muốn chị dẫn em xuống gần mé nước để lượm mấy cái vỏ ốc về chơi nghe chị Ngọc?

- Làm gì mà vội vã vậy, chút nữa cũng được mà.

Chỉ nghe một chữ Ngọc, lòng tôi mừng không tả nổi, tôi bước nhanh tới nơi và hỏi ngay.

- Xin lỗi, cô có phải là Bích Ngọc, tác giả bài thơ "Mưa Chiều Quê Ngoại" không?

- Phải, nhưng anh là... ai? Sao lại biết bài thơ này?

- Tôi là người được Bóc-Nghịch ký tặng bài thơ này khi đến trường Cao Thăng bán báo mùa Xuân năm xưa.

- Ô, thì ra anh Hồng, khi xưa gặp anh trong bộ đồ xanh của trường Kỹ Thuật, không ngờ hôm nay gặp lại anh với quân phục vàng của sinh viên Sĩ quan Không Quân.

- Có lẽ quả đất tròn mình mới gặp lại nhau đây.

Ngọc quay sang gia đình và giới thiệu tôi với mẹ và các em của Ngọc.

- Đây là má em, còn đây là Long và Vũ hai đứa em.

- Dạ kính chào bác.

- Chào cậu, vậy là cậu biết cháu Ngọc hồi ở Sài Gòn à, tưởng ai xa lạ chứ quen biết nhau thì khi nào rảnh cậu đến nhà chơi. Từ ngày gia đình tôi dọn ra đây, người thân quen cũng không có bao nhiêu.

- Dạ cảm ơn bác, cháu ra đây thì tất cả đều xa lạ, nếu bác cho phép, cháu sẽ đến vào những dịp nghỉ phép cuối tuần.

- Chị Ngọc, chị Ngọc dẫn em xuống bãi bắt cua nha?

- Không được đâu, chị sợ cua cắn đau lắm, em năn nỉ anh Hồng bắt cho.

- Nhưng mà chị cũng đi với em nữa chứ?

- Ừ, thì chị cũng đi với các em.

Suốt những tháng ngày còn lại nơi quân trường Nha Trang, cuối tuần đi phép tôi đều đến với Bích Ngọc. Nói hết bao nhiêu tâm sự đầy vơi từ ngày biết nhau, cho đến buổi hẹn đầu tiên mà không được gặp, Bích Ngọc cũng u buồn nhắc về những kỷ niệm ngày xưa dưới mái trường Gia Long yêu dấu.

- Em có biết không, định bụng rằng buổi hẹn đầu tiên sẽ có món quà đặc biệt tặng em. Anh đã nắn nót viết hàng chữ thật trù mẫn, ngay tựa đề truyện ngắn của anh viết trên giai phẩm Xuân Cao Thăng, chỉ chờ ngày gặp mặt là trao liền. Nhưng mà vô duyên cho nên món quà đặc biệt chưa đến tay người nhận.

- Bây giờ anh còn giữ nó không, hay vì không gặp và giận em mà xé tan nát vứt đi rồi?

- Đâu phải lỗi tại em, tại quê hương mình trong thời chiến tranh mà. Món quà đầu đời định tặng em, dù không tặng được, vẫn giữ nguyên vẹn làm kỷ niệm chớ sao lại phải xé nát làm gì. Hôm nay anh có mang theo...

- Thật sao anh? Nghe anh nói làm em cảm động vô cùng, nhưng sao anh lại chọn binh chủng Không Quân và ra đây để rồi mình gặp lại nhau vậy anh?

- Anh làm sao biết em ở đây, nhưng có lẽ mình có duyên nên còn gặp lại và vì duyên cho nên anh chọn Không Quân mới ra đây gặp em. Bằng không, nếu chọn các binh chủng khác có lẽ chỉ gặp em ở Cà Mau hay Ban Mê Thuật gì gì đó.

- Em ở Nha Trang mà sao lại gặp em ở mấy chỗ đó được.

- Thì gặp trong tưởng tượng vậy mà, nhưng sao bỗng dưng em lại về Nha Trang?

- Tại ba em là giáo chức xin đổi về dạy ở đây, Tết Mậu Thân nhà em cháy ra tro, và lại Nha Trang là quê nội của em nữa.

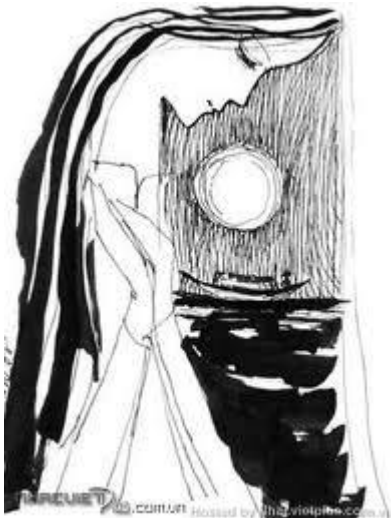
- À thì ra vậy, do đó em mới làm bài thơ Chiều Mưa Quê Ngoại chứ gì?

- Cũng đúng một phần thôi, mà này anh Hồng ơi, anh còn nhớ lần đầu gặp các anh, khi về bọn em cứ thắc mắc sao ông giáo sư dạy các anh trẻ quá, lại ưa la cà xuống ngồi chung với các anh. Chưa hết, nhỏ bạn liếc xuống còn nhìn thấy dường như ông ta xuống đó vay tiền của cái anh gì ưa nói nhiều đó để mua báo nữa?

- Các cô tinh quái thật, cái gì cũng không qua mặt được các cô.

- Con gái mà anh, thông minh nhất nhì nữ, sách sử xưa nay vẫn ghi chép đàng hoàng.

- Hay, thông minh nhứt nhì nữ sách sử này ghi chép coi bộ trật đường rầy rồi em ơi, ông giáo

sư mà các em... "Thưa thầy, bẩm thầy" là ông trưởng lớp của anh đó, lằm to chưa nào!

- Thật vậy sao, anh không nói đùa với em chứ?

- Anh nói thật mà, hôm đó giáo sư vắng mặt, các anh đang họp bàn lo việc tổ chức tất niên thì đúng lúc các em đến.

- Các anh ác thật, mai mốt sẽ biết tay các em.

Thời gian học quân sự ở Nha Trang với tôi quá ngắn ngủi, ngày chia tay với Bích Ngọc cũng cận kề. Lần cuối đến giả từ em, tôi sẽ nói tất cả những gì chất chứa trong tâm tư nhưng bấy lâu chưa dám nói.

Bích Ngọc đón tôi nơi cổng với nét u buồn, phút chia tay sao tránh khỏi nỗi sầu cách biệt. Tôi muốn an ủi em nhưng chưa nói nên lời thì không hiểu vì sao hôm nay ba của Ngọc đã bước ra ngời đối diện.

- Dạ kính chào bác.

- Chào cậu, tôi nghe cháu Ngọc nói hai hôm nữa cậu sẽ về lại Sài Gòn phải không?

- Dạ thưa phải, chương trình học của cháu còn dài, giai đoạn quân sự xong kế đến là sinh ngữ và phần chính là học lái máy bay.

- Cha chả, coi bộ đường còn dài quá vậy. Hôm nay tôi có một việc muốn nói, đó là chuyện tình cảm của cậu và Ngọc. Như cậu biết, gia đình tôi theo đạo công giáo, Chúa đã che chở cho gia đình tôi thoát khỏi tai ách trong kỳ Tết Mậu Thân. Vì thế gia đình tôi đã dâng cho Chúa và hôm nay tôi muốn cậu đến nhà thờ rửa tội trước khi về Sài Gòn. Chương trình chúng tôi đã thu xếp xong rồi.

- Thưa bác, việc theo đạo cháu phải về xin phép ba má cháu. Xin lỗi bác cháu không dám quyết định việc này được.

- Nếu như vậy thì tôi cũng không ép, nhưng theo tôi việc tình cảm của Ngọc với cậu không dễ dàng đâu, vì con tôi không thể chung sống với người ngoại đạo.

Suốt buổi chiều nhìn Bích Ngọc buồn thiu, lòng tôi chua chát não nề. Bất chợt bắt gặp giọt lệ lăn dài trên má của Ngọc khiến tôi chịu không nổi. Nhiều lần tôi có ý định là đồng ý đại, rồi tới đâu hay đó.

Nhưng chợt nghĩ, khi về nhà sẽ ăn nói làm sao với ba tôi, vì cha mẹ xưa nay thờ cúng ông bà tổ tiên rất là tôn nghiêm. Riêng mẹ tôi, ngày rằm, mừng một ăn chay, niệm Phật đi lễ chùa. Càng nghĩ lòng càng bâng khuâng như trăm mối tơ vò!

Sáng nay, trước khi đến đây với tràn đầy hứa hẹn và nghĩ rằng khi về Sài Gòn sẽ mang theo bao nhiêu thương nhớ mong chờ. Nhưng giờ chia tay lòng nghe cay đắng, xót xa và tình chúng mình mai sẽ về đâu!

Bước chân ra khỏi cổng, Bích Ngọc nhìn theo rưng rưng ngăn lệ. Lòng tôi cũng ngổn ngang trăm mối, chân cố bước mà tim chẳng muốn rời. Hình ảnh người yêu theo tôi suốt quãng đường về.

*

Chiếc phi cơ C-119 hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, mọi người hâm hở về đoàn tụ gia đình sau bao tháng ngày xa cách. Riêng tôi, tâm tư trĩu nặng với nỗi buồn vô cớ. Một gói hành trang trên vai và với dáng đi thất thểu, tôi là người hành khách cuối cùng rời khỏi phi cơ.

Về tới nhà, đưa em thơ chạy ra mừng rỡ, hỏi han đủ điều nhưng tôi chỉ trả lời lấy lệ. Tội nghiệp con bé cụt hứng tiu nghỉu đi vào nhà. Đã thế, nó còn bị má tôi rầy la, bảo rằng anh

mây đi xa về mệt, đừng có quấy rầy, thật ra có ai hiểu cho nỗi lòng của tôi trong giây phút này.

Nhìn đứa em thơ thui thủi ngồi nơi góc nhà, tôi tạm quên nỗi buồn thăm kín và bước tới bế xóc em tôi vào lòng. Ánh mắt thơ ngây, hiền dịu nhìn tôi với nụ cười hồn nhiên khiến lòng tôi vơi đi những ray rức, xót xa.

Bữa cơm chiều đoàn tụ vui vẻ cả nhà. Đáng lẽ tôi không nên đem việc xin rửa tội để cưới vợ trình bày với ba tôi, trong khi cả nhà đang rộn rã vui mừng sau mấy tháng dài xa cách. Tôi biết, điều này có thể làm cho ba tôi giận dữ và không khí gia đình có thể lạnh lùng như một đám tang.

Nhưng khổ nỗi, tâm tư tôi cứ bị giày vò, hình ảnh Bích Ngọc với dòng lệ lăn dài trên má. Lời nhắn nhủ của mẹ nàng còn văng vẳng bên tai "Cháu cố gắng xin phép gia đình, nếu đồng ý viết thư cho bác hay. Nhớ ra với em, bác và em lúc nào cũng chờ mong tin vui..."

Sau khi trình bày với ba má tôi xong, đình ninh biết bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là ba tôi không giận, cũng không lớn tiếng như tôi nghĩ. Trái lại, ba tôi nhỏ nhẹ, nhắc khéo cho tôi mấy điều.

- Con bây giờ cũng đã lớn, nhiều khi cũng cần quyết định cho chính bản thân con. Tuy nhiên, việc lập gia đình rất hệ trọng cho cả cuộc đời. Nhà mình thờ cúng ông bà tổ tiên, hương khói sớm chiều. Nếu một mai vợ con biết điều thì chẳng nói gì. Ví bằng không, ngày cúng giỗ chẳng lẽ con không dẫn vợ, con về. Nhưng về, nhìn nhang khói lại khó chịu, rồi nhức đầu chóng mặt. Còn thức ăn dọn cúng không ăn được, không lẽ mỗi lần đám tiệc bà con vui vẻ, ăn uống no say thì vợ con của con mỗi đứa cầm một khúc bánh mì, coi sao được.

Thêm một điều nữa, là con trai độc nhút trong gia đình, ngày cha mẹ qua đời rước thầy về tụng kinh, cầu siêu thì con cháu đích tôn chỉ

đứng xa xa nhìn vào. Mặc cho cha căng, chú kiết quỳ lạy niệm Phật, tụng kinh cầu giùm cho hương linh cha mẹ vắng sinh về cõi tịnh độ hay sao?

Những lời nói của ba tôi nhẹ nhàng nhưng khiến cho tôi dẫn đo, suy nghĩ. Nhiều lúc muốn phát khùng, nhưng cuối cùng tôi đành để dòng đời trôi giạt về đâu cũng được và mặc cho duyên số đẩy đưa.

Một tuần nghỉ phép qua mau trong vô vị, tôi trở lại đời sống tập thể. Ngày ngày cắp sách đến trường, cố quên niềm đau và hy vọng ngày mai trên đường du học lòng tôi sẽ bớt nhớ thương.

*Khi yêu én nhận chung trời,
Rẽ chia đôi ngả ai người tâm giao!
Công-bằng Chúa ngự trên cao,
Bác-ái Chúa nở lòng nào rẽ duyên!*

*

Thời gian qua mau, trước ngày rời Hoa Kỳ trở về nước, tôi cố lặn lội tìm một món quà thật đặc biệt mang về tặng Bích Ngọc. Sơn phấn, gấm lụa và biết bao nhiêu thứ đắt giá nhưng với tôi và Bích Ngọc không có ý nghĩa gì. Cuối

cùng tôi chọn một con búp bê lớn như đứa bé để tặng cho nàng, có lẽ đây là món quà tôi ưng ý nhất.

Về tới Sài Gòn, tôi đã nhận được thư của Bích Ngọc cho hay nếu không có gì trở ngại thì sẽ vào Sài Gòn và hẹn tôi sáng thứ bảy gặp nhau, cũng tại rạp Đại Nam. Được tin, tôi mừng vô hạn, nhưng nhớ tới hai chữ Đại Nam tôi ái ngại vô cùng, hy vọng lần này không như lần hẹn đầu tiên vào tết Mậu Thân.

Tôi đi đi, lại lại trước cửa rạp hát mà lòng bồn chồn, hồi hộp cứ nhìn đồng hồ mặc dù còn sớm gần cả giờ.

Thế rồi, một chiếc Taxi vừa ngừng bên kia đường, người con gái với mái tóc huyền xõa trên bờ vai, mặc chiếc áo thun màu hồng chính tôi đã gửi về trước đây thì không còn ai ngoài Bích Ngọc.

Tôi băng vội qua đường, một chiếc xe trở tới và thắng gấp. Tiếng bánh xe rít lên mặt đường rồi tiếng chửi thề của ông tài xế. Thì ra, khi nhìn thấy Bích Ngọc tôi đã quên tất cả. Cũng may, tai nạn không xảy ra, bằng không thì...!

- Kia anh, suýt nữa em đã khóc thét lên rồi, cám ơn Chúa đã che chở cho anh.

Tôi ôm chầm lấy Bích Ngọc, tim nàng đập liên hồi, không biết vì đang sợ cho tôi vừa thoát nạn hay vì rung động trong vòng tay nhau?

- Sao em vào được đây và cũng đúng lúc vậy?

- Thế mới tài chứ, thôi mình đi đâu nói chuyện tiện hơn, trong rạp hát quá ồn ào.

- Em có thể đi bao lâu, tới chiều được không?

- Được, tới chiều tối không sao. Anh yên tâm, bây giờ em đang ở Sài Gòn.

Xế trưa chúng tôi đã đến Vũng Tàu, một đoạn đường dài trên xe Honda giữa trưa nắng cháy nhưng cả hai không thấy mệt.

Ngồi bên nhau, cùng uống chung một trái dưa xiêm với vị ngọt của quê hương, nhìn biển xanh sóng nước và trao nhau nụ hôn nồng cháy của bao tháng ngày xa vắng.

- Đạo này anh có vẻ bạo hơn trước đây nhá, có lẽ các ông thầy Mỹ dạy anh học bay, còn các cô Mỹ dạy các anh yêu chứ gì?

- Làm gì có, xa quê hương nhớ người yêu chết được, với lại con trai Mít mình bằng cái kẹo, còn Mỹ cái to như cái tủ lạnh thì công gì nổi. Mà này em, sao em vào Sài Gòn được vậy?

- Bà đau nặng, em vào thăm và phụ với dì lo chăm sóc bà.

- Ba em không nghi ngờ em vào đây rồi gặp anh sao?

- Không, vì chỉ có em biết được anh về nước trong tuần này. Khi em quyết định vào đây thì cũng mong được gặp anh một lần vì không biết bệnh tình của bà ra sao. Nhưng nhờ Chúa che chở bà đã khỏe mạnh.

- Do đó em sẽ chăm sóc anh hôm nay chứ gì?

- Em sẽ chăm sóc anh hay ngược lại?

Bao tâm tư, những nỗi niềm trắc ẩn, hai đứa kể nhau nghe. Những cảm thông và thương nhớ để rồi có những phút giây muốn quỵện lẫn nhau, cho nhịp đập đôi tim hòa cùng hơi thở.

Trời chiều đã ngả bóng non tây, chúng tôi phải rời Vũng Tàu mặc cho cảnh vật lùi lại sau lưng. Có lần xe đang ngon trớn thì Bích Ngọc cắn vào vai tôi bảo rằng muốn quay xe lại.

Tôi cứ nghĩ đã bỏ quên thứ gì cản trở lại để lấy, người tôi bây giờ như con ngựa và Bích Ngọc là anh nài nắm dây cương, bảo đi đâu thì đi đó.

- Em đã để quên cái kẹp tóc khi trưa anh tháo ra phải không?

- Không, em chẳng có quên gì cả. Phải chi giờ phút này mà quên được một thứ gì thì có lẽ đời sẽ đỡ khổ. Em chỉ muốn trở ra và ở luôn ngoài ấy. Nghĩ đến sáng mai phải lên máy bay về lại Nha Trang thì em không muốn chút nào.

Tôi nghe vai thấm ướt những giọt nước mắt ân tình phút chia tay. Hôm nay bên nhau, ngày mai mỗi người mỗi ngã. Biết bao giờ mới gặp lại nhau, hay mãi mãi hai đứa hai nơi!

Thêm một lần tiễn đưa với bao nhung nhớ với đây. Tan hợp, hợp tan, dòng đời cứ trôi như nước đổ nguồn không định hướng. Ôi, tình mình mai sẽ về đâu!

*

Tôi đang thu dọn một ít hành trang, ngày mai lên đường trình diện đơn vị mới thì nhận được thư của Bích Ngọc, lòng mừng vô hạn và mở vội ra xem.

Nha Trang ngày tháng năm...

Anh thương,

Về đến nơi là viết thư ngay cho anh, viết với tất cả tình cảm nồng nàn của em đối với anh cũng như tình của chúng mình cho nhau qua bao ngày tháng. Anh thương, em biết khi anh nhận được thư này thì anh sẽ buồn nhiều vì từ

đây Bích Ngọc không còn là người yêu để anh mong đợi. Như anh biết, em đã cố gắng bằng mọi giá để được gặp anh lần cuối, dù ngăn ngủ nhưng ít nhất còn một chút gì để nhớ. Vì, anh yêu ơi! Tháng sau em đã phải... sang ngang rồi. Tôn giáo đã ngăn cách chúng mình, em đành phải nghe lời mẹ cha cho tròn chữ hiếu, dù biết rằng trong tim em chỉ có hình bóng anh thôi! Anh có biết em đã khóc suốt chuyến bay trở lại Nha Trang vì biết rằng em đang xa anh... mãi mãi!

... ..

Anh thương, mai đây đường đời dù đôi ngả nhưng hình bóng anh vẫn không bao giờ nhạt phai. Anh thường nói: Nhân thế tình yêu đạo với đời, trái ngang, yêu lắm khổ thêm thôi... Duyên phận của chúng mình không may, yêu nhưng không tròn mộng ước thôi đành hẹn kiếp sau.

Xin chúc anh an bình trên bước đường bình nghiệp và sớm tìm được người yêu như mơ ước.

Trọn đời yêu anh

BN

*

Chúng tôi dọn về quận Cam, thủ đô tị nạn gần được một năm, nơi đây hội hè đình đám lu bù, nhất là vào dịp tết. Không khí Xuân ở đây có vẻ ấm áp và nhộn nhịp, khác với hơn hai chục năm sống nơi miền bắc, giá rét lạnh lùng.

Chiều nay, lần đầu tiên tôi và bà xã đi dự buổi họp mặt tất niên của các cựu nữ sinh Gia Long. Bà xã tôi thì hăm hở chờ mong gặp lại các thầy cô và bạn bè sau mấy chục năm xa cách. Riêng tôi, kể từ ngày sang Mỹ tới nay, vô tình đã trở thành rể Gia Long, nhưng không biết thuộc rể tốt hay xấu đây?

Vừa tới nơi, bà xã tôi đã gặp lại một số bạn cũ, tiếng cười giòn như pháo nổ. Riêng tôi, may mắn bắt gặp một tên bạn cùng phi đoàn đang đứng cô đơn, phì phèo khói thuốc, chắc hẳn đây cũng là rể Gia Long chứ còn gì.

Xa quê hương ngộ cố tri, hai chúng tôi đầu lảo lảo nhau từ chuyện bay bổng xa xưa, nhắc lại những bạn bè thân quen đến cuộc sống xứ người. Mãi đến khi chương trình bắt đầu, bà xã mới ra kéo tôi vào ngồi chung bàn và giới thiệu cùng bạn bè.

- Đây là ông xã mình, còn đây là anh chị Phụng, Hương, Trâm... còn đây là Bích Ngọc. Anh biết không, Bích Ngọc là một cây viết của Gia Long, làm thơ số dách đó.

Mà này bồ Bích Ngọc ơi, ông xã mình cũng viết báo nữa, nhưng làm thơ thì toàn thơ chua không hấp dẫn tí nào.

- Dạ chào anh, hân hạnh được biết thi sĩ. Không biết anh làm thơ chua có khi nào viết về tình yêu ngang trái vì dị biệt tôn giáo không?

- Hân hạnh được gặp Bích Ngọc, dường như tôi có đọc những bài thơ rất dễ thương với bút hiệu Bích Ngọc viết trong các giai phẩm Xuân hồi xưa. Tôi thích nhất là những bài viết về chiều mưa, nhưng lâu lắm rồi tôi không thấy những bài thơ với bút hiệu Bích Ngọc!

- Dạ lâu lắm rồi tôi không viết. Văn chương thi phú gửi lại cho người tình từ khi cất bước sang ngang.

- Anh thấy không, con gái trước khi lấy chồng những thứ không cần thiết đều để lại cho người yêu. Còn anh, lấy em mấy chục năm mà còn mang theo những bài thơ chua, móc họng thiên hạ, chà du dương tí nào.

Mà này Bích Ngọc, sao không thấy ông xã bỏ đi dự nhĩ, bộ ổng ngán đám con gái Gia Long quý quá nên ở nhà ngủ sướng hơn phải không?

- Có lẽ bồ mới đi dự lần đầu nên không biết hoàn cảnh của mình, thôi để mình kể hết cho bồ nghe.

- Ừ thì nói cho mình nghe đi, bạn bè cần biết về nhau để còn có dịp gần gũi và khi cần còn an ủi nhau chứ.

Nhìn ánh mắt Bích Ngọc long lanh với hai dòng lệ lăn dài trên má, lòng tôi se sắt. Hai mươi mấy năm qua cũng những giọt lệ này đã in sâu trong ký ức của tôi. Niềm đau dĩ vãng chưa phai, thế mà hôm nay trước mắt tôi, giọt lệ người xưa lại lăn dài trên đôi má, làm sao tôi khỏi ngậm ngùi!

- Mình không có may mắn như bồ lấy chồng phi công, ra đi bằng máy bay. Mình lấy chồng là một nhà giáo biệt phái, thành ra sau khi mãn tù phải trốn đi bằng đường biển. Số kiếp bất hạnh cho nên gặp hải tặc hoành hành, chồng bị giết, xác thả trôi. Giờ chỉ còn một đứa con để mình bám víu sống lây lất cho trọn kiếp con người.

- Trời ơi! Sao hoàn cảnh Bích Ngọc đau thương quá vậy!

Tim tôi nghe giá buốt, ánh mắt thấy cay cay. Tôi đứng bật dậy bước ra khỏi bàn vì không muốn mọi người thấy những giọt nước mắt xót xa sắp lăn dài xuống má.

Em yêu ơi! Nếu ngày xưa anh căn răng tuân theo lời của ba em thì có lẽ ngày nay đâu đến nỗi này. Tôi rửa mặt và lau vội đi dòng lệ, có lẽ đây là những giọt nước mắt đầu đời khóc cho người yêu khi gặp mặt mà nói chẳng nên lời.

Vừa bước ra khỏi cửa restroom thì đúng lúc Bích Ngọc đi tới, tôi gọi khẽ hai tiếng Bích Ngọc, Bích Ngọc, và bước tới định ôm nàng vào lòng, nhưng Bích Ngọc đã đưa tay cản lại.

- Anh Hồng ơi, tất cả đã muộn rồi!

Nàng vội vã bước vào restroom. Tôi đang đứng chết lạng người thì bên tai có tiếng gọi của vợ tôi.

- Anh Hồng, anh Hồng... Thì ra anh đây rồi, tự nhiên anh bỏ đi làm em lo quá, anh có sao không?

- Không, anh thấy khó chịu chút thôi, có lẽ ngửi mùi nước hoa nhiều quá bị ngộp. Thôi em vào trong đi, anh ra ngoài hít gió trời một tí cho khỏe rồi anh trở vô.

Tôi bước đi dưới màn đêm u tịch, nhìn xa xa một vì sao lạc, rồi bất chợt ngậm khe khẽ bài thơ ngày cũ đã viết cho cuộc tình ngang trái.

*Nhân thế tình yêu đạo với đời
Trái ngang yêu lắm khổ thêm thôi
Từ bi Phật ở xa vạn dặm
Bác ái Chúa còn rẽ lứa đôi... ●*

Văn Thiên Hồng
CT62-69

Người Về Từ Charlie

Thanh Tâm

Trời chạng vạng tối, những đám mây hồng từ từ chìm xuống chân trời, xa xa vài cánh chim đang bay về tổ. Sân trường đại học chiều nay thật đông người, nhiều nhóm sinh viên học sinh tụm năm tụm ba trò chuyện, có những tà áo dài thật đẹp, có những tấm biểu ngữ căng dọc đường đi. Hội trường đèn màu lấp lánh, khán giả ngồi đầy ắp, trên sân khấu đèn rực sáng, hai bên treo hai lá cờ bằng gấm mới toanh, bên trái là lá quốc kỳ Việt Nam màu vàng ba sọc đỏ óng

ánh, bên phải là quốc kỳ của Hoa Kỳ. Ngay phía trên sân khấu, một tấm biểu ngữ thật lớn - Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30/4/1975.

Mọi người đang say mê trước các diễn tiến trên sân khấu, từng đợt trình diễn của những khuôn mặt thật trẻ. Bên cạnh những bài đơn ca, hợp ca và những màn hoạt cảnh, có những lời phát biểu cảm tưởng của những cựu chiến binh

Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Sơn hằng say trong vai trò điều khiển chương trình hôm nay, chàng cảm thấy thật hãnh diện được nhắc lại những chiến tích hào hùng, những thành tựu của người Việt tự do, bên cạnh những cô bạn học mà hôm nay bỗng đẹp tuyệt vời trong chiếc áo dài truyền thống, tung bay trên sân khấu, bên cạnh những chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa tuy tóc đã hoa râm, nhưng trông vẫn oai vệ trong bộ quân phục ngày nào, đang ngồi trên hàng ghế danh dự trước sân khấu.

Tiếng vỗ tay vang dậy đưa Hà trở lên sân khấu, với giọng ca tươi trẻ ngọt ngào, hôm nay nàng được mọi người tán thưởng trong những bản nhạc quê hương "Làng Tôi", "Tình Hoài Hương", "Đường Về Quê Hương". Hà hát bằng cả tấm lòng những bài hát mà hai năm trước đây nàng chưa có thể đọc được.

Hai năm trước đây Hà bước vào ngưỡng cửa đại học, nàng chơi chung với một số bạn gái chung lớp, cũng từ đó nàng bắt đầu tham gia sinh hoạt với hội sinh viên Việt Nam tại đây. Qua những buổi họp, những ngày đi gây quỹ, những ngày làm báo chí, tiếng Việt của nàng từ từ khá dần. Vào một buổi văn nghệ, bạn bè tình cờ khám phá ra nàng có một giọng ca thật ngọt. Nhờ Sơn, trưởng ban văn nghệ, tận tình chỉ dẫn cho nàng học nhịp, học phát âm, chẳng bao lâu nàng đã có thể hát được tiếng Việt.

Trong một dịp lễ Valentine, Sơn tặng cho nàng một CD, hình bìa có một cô gái Mỹ tóc vàng thật đẹp. Về nhà bỏ đĩa vào máy hát, Hà hết sức ngạc nhiên vì cô ca sĩ Mỹ có thể hát những bản tình ca Việt thật ngọt ngào, phát âm tiếng Việt của cô ca sĩ rất rõ ràng và chính xác, khó nhận ra được những bài hát này do người Mỹ hát. Hà nhủ thầm, người Mỹ còn hát tiếng Việt được, không lẽ nàng không hát được? Thế rồi nàng đặt quyết tâm trau dồi tiếng Việt. Nàng đi dạo trên internet, vào những forums tiếng Việt, nàng tập thảo luận bằng tiếng Việt, tập làm thơ và dần dà nàng thuộc lòng các bài thơ "Em Đi Chùa Hương", "Chân Quê", "Mộng Dưới Hoa". Tết năm đó trong một buổi văn nghệ đón Xuân, cũng là lần đầu tiên Hà lên sân khấu trình diễn, với nhạc phẩm "Làng Tôi" của nhạc sĩ Y Vân, nàng được những tràng pháo tay tán thưởng nhiệt liệt kéo dài cả phút đồng hồ. Nàng ôm mặt khóc vì xúc động. Thế mà Sơn đứng trong hậu trường đón nàng, bằng vẻ mặt nửa cười nửa giả bộ mếu, Sơn nhái lời bản "Tình Như Mây Khói" của Lam Phương để chọc Hà: "Em, khóc đi em, khóc nữa đi em, khóc để rồi... buồn... một nụ cười". Nhìn nét mặt nhăn nhó tiểu lâm của Sơn, Hà không không khỏi bật cười, nàng cung tay giả bộ đánh Sơn, Sơn chạy đi trong tiếng cười giòn giã.

Hai năm trôi qua, ngày nào cũng là ngày vui, Sơn lúc nào cũng quanh quẩn bên Hà, khi thì châu đầu làm bài tập trong thư viện, rảnh rỗi thì đi tản bộ quanh trường, có khi ngồi trên bãi cỏ Sơn đàn cho Hà hát, có khi bàn chuyện nhân tình thế sự. Sơn năm nay làm chủ tịch hội sinh viên, Hà cũng trở thành trưởng ban văn nghệ, đôi bạn sát cánh bên nhau trong các công tác xã hội. Có những đêm thắp nến cầu nguyện cho thuyền nhân, có những buổi biểu tình cho dân chủ, nhân quyền. Cũng có ngày ôm thùng đứng trước siêu thị, quyên tiền trợ giúp cho nạn nhân của thiên tai bão lụt. Có những chuyến đi cắm trại liên trường, ban ngày trèo núi, ban đêm cùng nhau ăn uống, ca hát bên ngọn lửa hồng tí tách reo.

Trở lại buổi văn nghệ, Sơn trong bộ quân phục của "thiên thần mũ đỏ" tiếp lấy microphone rồi bước ra sân khấu, chàng cất giọng trầm buồn:

"Tháng tư, kỷ niệm cái tang chung của đất nước. Tháng tư cũng là kỷ niệm sự hy sinh anh dũng của cố Đại Tá Nguyễn Đình Bảo, và

những người anh hùng mũ đỏ của Tiểu Đoàn 11 Nhảy Dù đã tử thủ tại ngọn đồi Charlie. Để tưởng niệm những người anh hùng vị quốc vong thân tại Charlie trong Mùa Hè Đỏ Lửa, Kim Sơn và Thanh Hà xin gửi đến quý vị khán giả nhạc phẩm "Người Ở Lại Charlie" của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh".

Một tràng vỗ tay vang dội, Sơn dạo đàn, Hà cất tiếng hát, nàng thấy dưới hàng ghế danh dự một người chiến sĩ mũ đỏ nghiêm trang đứng lên đặt tay lên nón chào, trên cổ áo có một bông mai trắng lấp lánh, bài ca chưa dứt mà người đã mắt lệ long lanh.

Ca xong Sơn và Hà đi vào hậu trường, con nhỏ bạn chung lớp nói

- Hai người ca bản này xuất sắc nghen, tui nghe cảm động muốn khóc.

Hà nói

- Ủa, Hà thấy có bác chiến sĩ mũ đỏ dưới kia, đứng chào hết bài ca mà cặp mắt đỏ au ngân lệ. Không biết bác có quen ai đã hy sinh tại Charlie không?

Sơn trả lời

- Ừ bác ấy có quen nhiều lắm, không chỉ quen thôi mà bác ấy còn là một trong những người sống sót trong trận chiến lịch sử đó.

- Sao Sơn biết? Hay là Sơn có quen bác ấy?

- Ừ, không chỉ quen, mà còn quen rất thân nữa.

Hà quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt Sơn, lại nụ cười dí dỏm, trông như nửa đùa nửa thật. Hà nghi ngờ nói

- Thôi đi, thấy người ta đeo lon thiếu tá rồi bắt quàng làm họ hả, Hà không có rảnh tin Sơn đâu.

- Ui cha, câu này tự ái trầm trọng nghen, Hà có dám đánh cá với Sơn không?

- Sơn muốn cá cái gì?

- Nếu Bác ấy là người có mặt tại trận đánh Charlie và Sơn có quen, thì Hà sẽ đến nhà tặng

bác ấy một bó hoa. Còn nếu không thì Sơn sẽ tặng cho Hà 10 DVD hài Hoài Linh.

Nghe nói tới DVD hài Hoài Linh Hà cười chúm chím

- OK, móc ghé liền.
- OK tính vậy đi.

Một sáng cuối tuần, bầu trời xanh ngắt, vài cụm mây trắng lưa thưa, Sơn lái xe đưa Hà lên Santa Ana để mua DVD hài. Gần tới Little Saigon, chàng ghé vào một căn nhà rộng rãi, chung quanh nhà thảm cỏ xanh mướt.

Hà hiểu kỳ hỏi,

- Sơn đưa Hà đi đâu đây?
- Thì trước khi mua DVD hài cho Hà, thì coi Sơn có thua Hà không trước đã.

Sơn mở cốp xe lấy ra một bó hoa đưa cho Hà, rồi bước lên bấm chuông. Hà ôm bó hoa, nhớ tới lời giao kết hôm nọ, lòng bán tín bán nghi. Có tiếng mở cửa lạch cạch, người mở cửa ra chính là bác lính mũ đỏ Hà mới gặp tuần rồi. Hà nhìn quanh, thấy Sơn đang cúi húi lấy gì trong xe, Hà lắp bắp

- Dạ cháu chào bác.
- Mời cháu vào nhà chơi.

Hà bước vào nhà, bên trong thật rộng, trong phòng khách đã có người ngồi, thấy Hà vào bèn đứng lên chào, một người đàn bà tóc đã hoa râm, một người con gái khoảng 17, 18 tuổi, cặp mắt đen lay láy, tròn xoe, có vẻ tinh nghịch. Cô gái mau mắn chạy lại đưa tay cho Hà bắt rồi nói

- Chị Hà phải không? Mời chị ngồi chơi, em xin giới thiệu đây là ba má của em, còn em tên Thủy.

Hà còn đang ngỡ không hiểu vì sao Thủy lại biết tên nàng. Nàng cúi đầu chào mọi người, rồi không dám ngẩng đầu lên vì không biết nói gì trước hai người lớn. Người đàn bà vui vẻ nói

- Hà ngồi xuống đi cháu, bác nghe Sơn nói rất nhiều về cháu từ hai năm nay, từ lâu rồi bác có

nhấn với nó mời cháu tới nhà chơi, mãi tới hôm nay mới có dịp gặp mặt.

Mãi tới lúc này Sơn mới bước vào nhà, chàng đi thẳng vào nhà bếp rót mấy ly nước cam rồi bung ra mời mọi người

- Mời Hà uống nước.

Hà lờm Sơn, cũng cái vẻ mặt nửa đùa nửa thật, Hà tức quá mà không sao nói được. Sơn quay qua nói tiếp

- Thưa ba, tuần trước Hà gặp ba trong buổi văn nghệ, nghe nói ba có tham dự trận đánh ở Charlie nên Hà muốn tới đây, trước là thăm gia đình mình sau là tỏ chút lòng với người chiến sĩ mũ đỏ.

Nói xong Sơn tiếp lấy bó bông trên tay Hà, đứng lên xoay mặt đối diện với cha chàng, nghiêm trang đưa tay chào theo kiểu nhà binh, rồi hai tay đưa bó bông cho cha chàng. Cha chàng cũng đứng nghiêm lại chào tay theo quân lễ và tiếp nhận bó bông. Mọi người cười lên vui vẻ. Chuyện văn hồi lâu Hà mới hiểu rõ được cha của Sơn chính là một trong những trung đội trưởng còn sống sót sau chiến tích Charlie. Trong bữa cơm gia đình thân mật ông mới kể lại những ngày "đội pháo" trên đồi Charlie:

- Số phận cay nghiệt đã an bài cho chúng tôi tử thủ Charlie, chúng tôi không thể tự do truy lùng giặc, phải gồng mình chịu đạn pháo như mưa, lại phải đẩy lui bao đợt biển người của giặc. Mỗi tối phải nhật xác anh em, sửa lại giao thông hào để ngày mai lại tiếp tục "đội pháo". Chúng tôi chiến đấu không ngừng nghỉ, giặc đông hơn ta gấp 10 lần, xác giặc cũng nhiều hơn ta gấp 10 lần, phơi đầy chiến địa. Chúng tôi bắn tới viên đạn cuối cùng, lương thực và thuốc men trị thương cũng hết, anh em mình bị thương nhiều quá, băng gai, bông gòn không còn đủ mà băng. Gọi bộ tư lệnh, xin tiếp viện hoài mà không có.

Ông ngừng lại uống miếng trà, mắt đăm đăm nhìn vào hư không, những viên đạn pháo ngày nào như đang nổ tung trước mắt ông, ông tiếp tục kể:

- Được lệnh rút quân, nhìn xác từng anh em, mọi người đều nuốt lệ. Số phận cay nghiệt đã

cướp đi sanh mạng của anh Năm và hơn hai phần ba anh em đồng sanh cộng tử của tiểu đoàn 11. Các anh mất đi không một tiếng kèn đưa tiễn, không có một lá quốc kỳ phủ lên hình hài ghim đầy miến đạn. Trong những ngày sinh tử bên nhau, các anh từng cứu chúng tôi khi chúng tôi bị thương, công chúng tôi chạy giữa lằn tên mũi đạn, không nệ tử sinh. Giờ đây các anh nằm xuống, thân thể nát tan, chúng tôi chưa kịp thu nhật hình hài, lại phải bỏ chạy tìm lối đào sinh. Nghĩa tình không trọn, mai này làm sao chúng tôi dám đối diện với vợ con của các anh, làm sao quỳ bên chiếc quan tài trống rỗng?

- Theo lệnh rút quân, tôi và các chiến hữu mở đường máu phá vòng vây lao xuống đồi, lần nhanh vào khu rừng trước mặt, chúng tôi chạy được một lúc thì nghe tiếng AK giặc bắn theo xối xả. B-52 tiếp tục rải bom vòng quanh đồi Charlie, hàng loạt bom nổ tung trên đồi, bụi đất bay tung cùng xác giặc. Thấy VC phơi ngổn ngang trên lưng đồi. Bỗng một tràng AK phang ngay trước mặt, cát bụi mù mịt, biết bị lọt vào ổ phục kích, tất cả nằm rạp xuống, rồi theo dấu hiệu của chỉ huy, cả toán đồng loạt khai hỏa tấn công về phía trước, rồi từng người một vừa bắn vừa thối lui theo ngã khác, đạn thù bắn theo xối xả. Hễ tìm được một địa thế tốt cả toán trụ lại nã đạn trả đũa rồi rút nhanh, để lại vài xác giặc lột đường triệt thoái. Cứ như vậy chúng tôi rút sâu vào trong rừng, tiếng đạn AK thưa dần, thay vào đó là từng loạt đạn pháo vang rền trên địa bàn triệt thoái. Tôi ra lệnh chia ra từng nhóm hai người, tản ra nhiều hướng để tránh đạn pháo, và rút nhanh về hướng Tân Cảnh xa xa. Lại một loạt đại liên ria xối xả trước mặt, rồi một loạt khác bên hông, một số chiến hữu chạy trước lao đảo té xuống. Lại lọt vào ổ phục kích khác, đội hình triệt thoái của tiểu đội tôi tan rã dưới mưa đạn của kẻ thù, mạnh ai nấy chạy bán mạng, không còn biết đâu là phương hướng. Hình như tôi chạy lạc điểm hẹn của trực thăng di tản xa lắm, mò mẫm trong rừng đi suốt đêm dài không ngủ, tới chiều ngày hôm sau mới ra tới bờ sông, lau sậy um tùm. Chung quanh vắng lặng, không một bóng trực thăng, không một tiếng súng. Tôi đang tìm cách vượt sông, bỗng một loạt AK nổ vang, bùn đất văng xối xả vào mặt, một viên đạn xuyên thủng chân mặt, tôi mất đà ngã xuống. Ba tên VC phục kích trong bụi lau, đứng dậy chĩa súng vào tôi, một đứa nói

- Dứt điểm nó đi để rảnh tay đón mấy thằng khác.

Một đứa rút khẩu K-54, chĩa vào đầu tôi, tôi nhắm mắt lại, hình ảnh của người vợ thân yêu hiện ra trước mặt, rồi một loạt súng nổ vang, máu văng tung tóe trên mặt tôi, tôi nghe đầu mình bị chấn động mạnh, ngất đi.

Vài giọt nước mát rớt vào mặt làm tôi tỉnh dậy, trung sĩ Hai nói với tôi bằng giọng khản khản

- Trung úy tỉnh dậy mau đi, chúng ta cần vượt sông gấp.

Tôi mở mắt ra, vẫn bầu trời xanh, vẫn đám lau sậy bên dòng sông Pô-Kơ thơ mộng, hình như tôi còn sống. Chống tay choàng dậy, tôi nghe đau nhói ở chân mặt. Nhìn xuống, chân tôi đã được băng bó cẩn thận. Quay đầu nhìn quanh, tôi không thấy bóng mấy thằng vẹm, chỉ thấy trung sĩ Hai đang lau mặt cho tôi.

- Trung úy an tâm, tôi may mắn chạy tới kịp, tặng cho ba tên VC một băng M-16, tụi nó giờ này đang mò tìm ở đáy sông Pô-Kơ rồi. Vết thương của trung úy không nguy hiểm lắm, chỉ ráng cẩn thận khi di chuyển, đừng để động vết thương, máu lại ra nhiều. Trung úy ráng ôm chiếc bè này để tôi đẩy ra sông.

Trung sĩ Hai giúp tôi nằm sấp trên chiếc bè kết bằng 3 thân cây mục, để 2 cây M-16 và một số quân dụng lên bè, rồi đạp chiếc bè ra sông. Trung sĩ Hai lội theo, bám vào bè, nương theo dòng nước, lội xéo qua sông. Dòng sông trôi êm ả, chỉ có tiếng đập nước bì bõm, mệt mỏi quá tôi lại thiếp đi.

Qua bên kia sông, trung sĩ Hai giúp tôi đứng dậy, mang hai cây súng lên vai, rồi cõng tôi lên lưng, lầm lũi đi về Tân Cảnh. Tôi nói với anh

- Anh cho tôi gọi anh bằng anh Hai, còn anh cứ gọi tôi là Tâm, trong hoàn cảnh gần kề cái chết, gọi nhau bằng quân hàm nghe lạt lẽo làm sao.

- Dạ xin tuân lệnh trung úy, à... cảm ơn Tâm.

- Không tôi cảm ơn anh mới đúng, anh có nhiều kinh nghiệm chiến trường, nhiều tuổi đời, không có anh chắc chắn giờ này không còn có tôi. À, quê anh ở miền Tây, Giồng Trôm, Bến Tre. Quê anh ở đâu vậy Anh Hai?

- Ủa vậy hả, mình là đồng hương rồi, tôi sanh ở Bình Khánh, Mỏ Cà, nhưng lớn lên ở Sài Gòn.

- Ở Sài Gòn anh đi học trường nào vậy?

- Tôi học trường kỹ thuật Cao Thăng nhưng bỏ học sớm, theo tụi bạn tình nguyện vào Biệt Kích Dù. Hai Trả lời.

- Trời, vậy tôi với anh không những bạn đồng ngũ, đồng hương mà còn là đồng môn nữa. Tôi vào Cao Thăng, ban Toán, học xong tú tài thì theo lệnh động viên nhập ngũ

Tôi và Hai vừa chuyện vãn vừa đi sâu vào trong rừng. Giăng co mạng sống từ tay từ thần suốt mấy ngày, hai người mệt lả nhưng không dám dừng lại nghỉ, vì sợ giặc đuổi theo. Hễ đuổi hơi thì nghỉ một chút rồi lại đi nữa, tưởng chừng như tử thần đang bám theo sau lưng. Đói là người, khát khô cổ, gạo sây và nước đã hết từ lâu. Trời sẩm tối, bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, văng vẳng đâu đây. Hai cũng tôi mon men về phía tiếng nước chảy, một dòng suối nhỏ ngoằn ngoèo hiện ra trước mắt. Hai đặt tôi xuống rồi khoát nước rửa mặt. Tôi định vốc nước lên uống, Hai gọi giật lại

- Tâm đừng uống nước này, nước suối rừng độc lắm, nó chảy qua cây lá mục, xác thú vật mục rữa, nhất là gần đây chiến tranh khốc liệt, xác người chết không ai chôn, sinh thối đầy rừng, đồ dơ theo nước trôi xuống suối, độc lắm, muốn uống phải đun sôi trước.

Bỗng thấy một con vật, tôi ra dấu ra hiệu cho Hai im lặng, từ từ đưa tay với lấy khẩu M-16, nhắm về phía bên kia bờ suối. Hai không biết chuyện gì, lập tức ôm lấy khẩu súng nằm rạp

xuống đất. Bên kia suối một con nai đang đứng trên bờ, tôi nhắm kỹ, chuẩn bị bóp cò thì Hai chụp lên tay tôi cản lại. Hai nhìn tôi nói nhỏ

- Dân đi rừng kỵ nhất là việc giết thú rừng, người ta nói "Nhất phá sơn lâm, nhì đâm hà bá". Mỗi khu rừng đều có thần rừng trông coi, mình đừng nên xúc phạm. Không khéo thì những chuyện xui xẻo xảy ra, có thể nguy tới tính mạng. Ngoài ra trừ trường hợp bắt đặc dĩ, không được nổ súng, vì làm vậy sẽ lộ mục tiêu, tụi VC sẽ đuổi tới.

Tôi nhìn Hai gật đầu đồng ý, vì mệt mỏi và đói quá, muốn thịt con nai để ăn, nên đã quên mất điều cơ bản đó. Con nai đưa mắt nhìn về phía tôi, có lẽ nó cảm nhận được chúng tôi không muốn làm hại nó, nó đi khắp khếnh đến một bụi cây, dùng miệng bứt và nhai mấy lá cây rồi đắp lên chân, hình như nó đang bị thương. Bỗng nhiên nó đứng phắt dậy, quay đầu lại nghe ngóng. Tôi cũng bỗng thấy mắt Hai trợn trừng, lộ vẻ kinh hãi. Nhìn theo ánh mắt của Hai, tuy trời chưa tối hẳn nhưng tôi thấy hai chấm đỏ sáng quắc như hai ngọn đèn *pin* ngay sau lưng con nai. Quen đi rừng Hai nhận được đây là ánh mắt của loài báo đen, nó đang chuẩn bị tấn công con mồi trước mặt. Hai đứng phắt dậy, chĩa mũi súng thẳng về phía con báo, nhưng không bắn. Tôi hiểu ý Hai, Hai chỉ muốn dọa con báo để nó bỏ đi chứ không muốn nổ súng, tôi cũng gượng đứng dậy bằng chân trái, chĩa súng về phía con báo, tôi nghe được tiếng gầm gừ, và ngửi được mùi hôi thối từ con báo bay tới. Một hồi sau, dường như cảm nhận được nguy hiểm của hai họng súng, nên nó quay đầu biến mất vào rừng. Con nai cũng quay đầu chạy mất dạng.

Trời lúc này đã tối đen, phần sợ con báo trở lại, phần sợ các loài thú dữ khác, Hai cũng tôi tìm một hốc đá hay một chỗ nào kín đáo để ngủ tạm qua đêm. Xa xa bỗng thấp thoáng một ánh sáng mờ mờ leo lét. Không phải ánh sáng vàng vọt của đèn dầu, mà là một loại ánh sáng màu xanh lân tinh ma quái. Đóm ánh sáng đó dường như di động như một con đom đóm đang bay, Hễ Hai dừng lại thì nó dừng lại, Hai đi thì nó lại bay xa. Chúng tôi đi theo đóm sáng một hồi, bỗng đứng đóm sáng biến mất, trước mặt chúng tôi là một căn nhà lá, bị bỏ hoang, cửa sổ và cửa cái xiêu vẹo, ngả nghiêng. Mùi ẩm mốc bốc lên, rêu phủ xanh

nền nhà bằng đất trơn trượt. Mái và vách nhà lợp lá đã mục rã, nhiều chỗ có thể nhìn suốt ra bên ngoài. Có những bụi lau sậy mọc cao quá đầu, ló cả vào nhà, như những cây chổi trắng đong đưa. Hai nói với tôi

- Chỗ này cũng tạm che sương, tụi mình tìm một góc nào đó ngủ dưỡng sức, rạng sáng mai mình tiếp tục lên đường.

Bỗng có tiếng động sau nhà, Hai nép vào sát vách, đưa nòng súng lên chờ sẵn, một bóng đen xoã tóc lù lù hiện ra, Hai hét lớn

- Đứng lại bằng không tôi bắn.

Một giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên

- Đừng bắn, tôi không có ý hại hai ông đâu, chung quanh đây mấy cây số không có ai ở, hai ông cứ vào đây nghỉ chân rồi mai đi tiếp.

Cô gái thả đèn lên, ngọn đèn dầu mù u bay mùi thơm thoang thoang, Dưới ánh đèn

mờ chợt tỏ chợt lù, cô gái tóc bù xù, gương mặt lem luốc, cặp mắt lá rằm, màu da trắng bệch không sinh khí. Một luồng hơi lạnh chạy dài theo xương sống, da gà nổi lên khắp mình Hai. Hai từng nghe kể lại trong khu rừng thiêng nước độc miền thượng du Bắc Việt, những ngôi nhà giữa rừng rú hoang vu thường có ma xó. Một số thầy bùa, có thể luyện được ma xó. Nhà có người chết họ không chôn mà nhét xác trong một bông cây và để ở xó nhà. Đây là loài ma sống trong xó tối, luyện tới khi linh hồn nó hiển linh là có thể dùng nó bảo vệ khu nhà khi họ đi vắng nhà. Ma xó lâu ngày có thể thành tinh, biến được thành người. Ai vào nhà lấy một món gì thì nó đếm một, lấy hai món, nó đếm hai, đếm hết ba hồn bảy vía nếu là đàn ông, hay chín vía nếu là đàn bà thì nó lấy mạng người đó. Ngôi nhà này bị bỏ hoang lâu rồi, có lẽ chủ nhà đã bỏ đi, mà không mang theo con ma xó. Dù không có chủ, nhưng ma xó vẫn coi ngôi nhà này là nhà của nó, sẵn sàng bảo vệ những kẻ tới phá hoại. Cô gái nói tiếp

- Ông kia bị thương ở chân, đây là mớ lá rừng chuyên trị thương tích, vò nát đắp lên vết thương sẽ khỏi. Còn đây là nước uống và mấy củ khoai lang tôi mới nấu, hai ông ăn cho lại sức. Tối nay hai ông cứ an tâm ngủ lại đây.

Nói xong cô gái để chiếc đèn trên bàn và khập khểnh đi ra sau nhà. Trên bàn không biết từ bao giờ đã có những củ khoai bốc khói và ấm nước nấu sẵn, một bó lá màu xanh đen giống y như những chiếc lá con nai đã nhai đắp lên vết thương hồi chiều.

Vốn tin tưởng vào trời phật và tin vào thế giới vô hình, Hai nhủ thầm, mình không làm gì sai quấy, không trộm cắp gì, không có lý gì con ma xó nhà này lại hại mình, sống chết do trời. Nghĩ như vậy nên Hai an tâm, bèn rót nước vào bình nước cá nhân uống cạn. Nước ấm trôi vào cổ họng làm người của Hai sáng khoái. Thấy mình khoẻ trở lại, Hai bèn rót nước cho tôi uống, rồi bốc khoai lên, củ khoai Dương Ngọc màu tím thơm phức, Hai bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm, và nói

- Đây là củ khoai ngon nhất đời tôi.

Cả hai ăn xong, Hai tháo băng ra lau rửa vết thương rồi vò nát mớ lá đắp vào vết thương cho tôi. Hai nghĩ tới con nai bị què chân hồi chiều, không chừng nó lại là cô gái đi khập khểnh hồi nãy. Tại sao cô gái mảnh mai đó xuất hiện trong khu rừng đầy thú dữ, vừa kịp lúc để cứu anh và tôi? Một mối quá, chúng tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, đến khi bừng mắt dậy thì mặt trời đã quá ngọn sào.

Hai điu tôi đứng dậy, tôi đã có thể đứng thẳng người, vết thương đã bớt đau nhiều lắm. Cô gái hôm qua đã đi đâu mất tự lúc nào không ai hay biết. Tôi móc bóp ra, lấy hết tiền trong bóp để xuống bàn. Hai cười nói,

- Tôi không nghĩ là cô gái hôm qua biết xài loại tiền này đâu.

Tôi trầm ngâm không trả lời, một lát sau tôi nói với Hai

- Anh làm cho tôi hai chiếc nạng, tôi nghĩ là tôi có thể chống nạng đi được rồi.

Trải qua một thời gian dài lầm lũi trong rừng, rốt cuộc rồi chúng tôi cũng về đến Tân Cảnh. Sau mấy tháng dưỡng thương tôi được đưa về bổ sung cho tiểu đoàn cũ, gặp lại Hai tôi mừng quá. Từ đó tôi và anh Hai trở thành đôi bạn thân thiết, trải qua mấy lần sinh tử bên nhau, trên khắp chiến trường miền Trung cho tới ngày mất nước. Tôi và anh bị tù đày biệt xứ, mỗi đứa một nơi, biệt tin từ đó.

oOo

Trong một căn nhà nhỏ trông có vẻ xuống cấp lụp xụp vùng dân lao động, đầu khoảng 7, 8 đề tử của thần lưu linh đang tụ tập nhâm nhi, tổ khổ sự đời. Hai tay ôm 1 thùng bia Heineken bước vào. Sau những tiếng chào hỏi vui vẻ, Hai ngồi xuống đất bên cạnh các bạn nhậu. Dưới đất lót giấy báo, đồ nhậu gồm vịt quay, mì xào, bún, rau sống, và một nồi lẩu "ông thầy" đang bốc khói nghi ngút. Bên này người ta không có bán thịt dê, nhưng không hiểu từ đâu, mấy tay nhậu này kiếm được, nghe nói "hàng hiếm" được đem từ tiểu bang khác qua, Hai với tay vô thùng nước đá gần đó, lấy ra chai Heineken, dùng bật lửa khui nắp, đưa cho Hai

- Mấy khi rông tới nhà tôm, cạn chai này với tôi đi anh Hai.

- OK, mời tất cả nâng ly, chung vui đêm này cho trọn tình quê hương nghen.

Những tiếng cười giòn giã, những tiếng reo vui khoái trá, tất cả đều đưa chai lên cụng, rồi mạnh ai nấy cạn hết phần của mình, rồi "đạn được" của mọi người lại được châm đầy đủ.

- Và như thông lệ "vào hai ra một", chai này phạt anh Hai đã đến trễ.

Hai cười vui vẻ, tiếp lấy chai bia uống một hơi hết chai thứ hai. Mọi người vỗ tay vang dội, lập tức một chai bia khác được đưa đến cho Hai. Cả nhóm cười ha hả, rồi một anh nói

- Nạp đạn nhanh như vậy mới xứng đáng với danh hiệu của pháo thủ tái chiếm Sa Huỳnh ngày nào. Để tiếp tục chương trình tui xin hát tặng cho anh Hai bài "Chuyện Giàn Thiên Lý". Anh Sa tặng hăng rồi cất giọng

- "Tôi đứng bên này sông, bên kia vùng lửa khói... "

Hát tới khúc chót, mọi người đồng thanh cất cao giọng

- "Này anh lính chiến, người bạn pháo binh. Mẹ tôi tóc sương từng đêm nghe đạn pháo rơi thật buồn.

Anh rót cho khéo nhé, kéo lằm vào nhà tôi. Nhà tôi ở cuối chân đồi, có giàn thiên lý, có người tôi thương..."

Sau tràng vỗ tay vang dội, mọi người đều hể hả nâng ly uống cạn. Trong nhóm bạn nhậu tới nhà của Hai hôm nay, ngoài Hai thuộc binh chủng Pháo Binh, còn có anh Hùng thuộc Biệt Động Quân, anh Sa thuộc Bộ Binh, anh Hoàng thuộc Biệt Kích Dù, anh Can thuộc Lôi Hồ. Gần như tuần nào cũng vậy chiều thứ bảy là các tay này xách bia tụ tập lại nhà của Hai, cũng những bài hát này lập đi lập lại, nhưng mọi người hát hoài không chán. Cũng như điệu thuốc hút ngày này qua ngày khác, vậy mà sau mỗi bữa cơm, châm một điếu, để lên môi rít một phát, lại cảm thấy lê tê mê như nụ hôn đầu. Đám bạn nhậu này rượu vào lời ra, "Túy ông chi ý, bắt tại tửu", nói thẳng ruột ngựa. Cũng có khi say quá, nói chuyện phang ngang bữa củi, làm mịch lòng, gây gổ nhau. Nhưng rồi ít bữa sau, lại chung đầu, cụng ly, nhậu tiếp. Anh Hoàng bỗng nói

- Ê Hai, tao có nhỏ cháu, con của bà chị tao, nó hiền và đảm đang lắm, 45 tuổi rồi, chồng nó đi xẻ gỗ ở Bảo Lộc, bị cây đè chết, nó ở vậy nuôi 1 đứa con như mây. Mây coi hình coi được không? Mây OK, tao giới thiệu cho.

Hai cười không nói, cả bọn nhao nhao, Can nói

- Ê thằng Hai không chịu để cho tao.

- Thằng Can có vợ rồi, tham lam vừa phải thôi.

- Thằng Can tháu cáy đó, nhà nó có con sư tử Hà Đông, nó mà lộn xộn bà xé nó ra trộn gói. Ra chiến trường nó là Lôi Hồ, chứ về nhà hổ lồi nó.

Can cười hề hà, chống chế

- Gì mà hổ lồi, bắt quá là "một câu nhện là chín câu lành" cho êm nhà vui cửa vậy mà.

- Thăng Can nói đúng đó, cái thời "Giáo phụ sơ lai, giáo tử anh hài" hết rồi, bên này vợ đặt đâu chồng ngồi đó, con cái đặt đâu cha mẹ ngồi đó, mà phải ngồi lẹ lẹ, không ấy nó giận.

- Cái đó tùy nhà thôi, đâu phải ai cũng vậy.

- Ai nói gì thì nói, tao nghĩ bí quyết giữ hạnh phúc ở cái xứ này là "Có vợ thờ vợ, có bồ thờ bồ", ngoan cố như thăng Hai thì bị vợ bỏ.

- Ê ai nói vợ bỏ là khổ, tao có thăng bạn muốn được vợ bỏ như thăng Hai không được. Chiến trường An Lộc cướp nó một cái chân, qua đây ăn tiền tàn tật, có bao nhiêu tiền, vợ nó lấy hết, ra quán cà phê ngồi, nó than thân trách phận, đôi khi thèm một tô phở, một gói thuốc, cũng không có tiền mua, thì lấy tiền đâu mà ly dị.

- Chưa thấy ai như vợ thăng Hai, đã theo trai mà còn gom hết tiền, bỏ nó trắng tay, nuôi đứa con chưa đầy 9 tuổi. Tao thấy tình đời chua chát quá. Mà quả báo nhãn tiền, ngày con vợ nó hết tiền, bị thăng bồ đá, vác mặt về thăm con, bước vô nhà, con Hà đi ngang mặt, nó không thèm chào má nó một tiếng.

- Thì tao cũng thương thăng Hai nên tao mới giới thiệu nhỏ cháu cho nó. Tao thấy thăng Hai suốt mười mấy năm dài, ban ngày nó rửa rau ngoài siêu thị, trưa về nấu cơm cho con ăn, ban đêm đi rửa cầu tiêu cho các hãng xưởng. Bây giờ con Hà đã lên đại học, Hai à, tao nghĩ mày nên tìm một người bạn để tâm sự, an ủi nhau trong quãng đời còn lại. Chỗ này được lắm, con nhà có giáo dục, tao biết nó từ nhỏ, tánh nó hợp với mày. Từng tuổi này tao không ngu dại làm mai cho ai, nhưng đôi bên đều là người thân của tao, nên tao mới nói. Chỉ cần mày OK một tiếng là tao gọi về bên liền, rồi hai đảng liên lạc tìm hiểu nhau.

Hai tiếp lấy tấm hình, trong hình có một người đàn bà khoảng 45, nhan sắc trung bình, trông có vẻ đơn giản không chải chuốt. Hai nhìn hình rồi trả lời

- Anh Hoàng cho tôi suy nghĩ lại, tôi sẽ trả lời cho anh sau.

Lúc đó Hà đi đánh quần vợt về, bước vào nhà, nhà sặc mùi khói thuốc, rượu bia, nhưng Hà đã quen rồi, nằng gặt đầu chào mọi người.

Mọi người đều trầm trồ, Hoàng nói

- Con Hà nó lớn như thổi, mới ngày nào còn lấm đấm chạy theo bác Hoàng xin kẹo, mà bây giờ nó lớn đại, không chừng nó cao hơn bác nó rồi. Thăng Hai cũng có phước, vợ nó bỏ đi, nó bỏ lún con nhỏ chẳng dạy dỗ gì mà nó cũng tự nên người.

Hai trả lời

- Cũng nhờ trời anh Hoàng à, tôi đi cày ngày hai *jobs* kiếm cơm, về nhà mệt sải tay, đâu có thì giờ chăm sóc cho nó, may phước nó biết tự lo. Con Hà nó vào đại học rồi, nó học giỏi lắm, được hai ba học bổng, năm nào cũng có giấy khen của trường.

- Ba đâu có bỏ lún con đâu, ngày nào ba cũng nấu cơm cho con ăn mà. Hà cười đáp.

Cả nhà cười lên vui vẻ. Hà hỏi

- Hồi đó ba đi binh chủng gì vậy ba?

- Ba mày thuộc binh chủng Nhảy Dù. Hai trả lời con.

- Tiểu đoàn "Song Kiếm Trấn Æi" phải không ba? Hà hỏi.

Hai trở mắt nhìn con, hồi nào giờ Hà chỉ là cô bé nói tiếng Việt ngọng nghịu, một câu ca dao dạy hoài nó cũng không thuộc. Cha thì không biết tiếng Mỹ, con lại không rành tiếng Việt, nên cha con ít nói chuyện nhiều với nhau được. Bây giờ nó có thể nói rõ ràng cả biệt danh của Tiểu đoàn 11 Nhảy Dù. Quả là một tiến bộ vượt bực. Hai trả lời

- Đúng rồi, sao con biết?

- Con học trên internet. Hà trả lời.

Điện thoại reo vang, Hà chạy đi bắt điện thoại rồi vào phòng nói chuyện.

*
* *

Sáng hôm sau, Hai thức dậy ra bếp định pha ly cà phê thì thấy trên bàn có ai để sẵn cái nôi

ngồi trên cái cốc, cà phê đen đang nhỏ từng giọt đen sánh, bay mùi thơm phức. Hai dóm xung quanh coi nhà có khách nào không, sao đến hồi nào mà ông không hay biết. Thấy bóng Hà dưới bếp, Hai hỏi

- Bộ có khách tới nhà hả Hà?
- Dạ đâu có ai đâu.
- Vậy ly cà phê của ai vậy?

- Của con pha cho ba đó, con còn có món này ba thích nè, hôm nay cha con mình khoái ăn sang nghen?

Thấy Hà bưng lên mấy củ khoai Dương Ngọc bốc khói, Hai nói

- Khoai lang là món nhà nghèo chứ sang gì mà sang?

Hà cười hì hì

- Khoái ăn sang là sáng ăn khoai.

Hai cha con cười vui vẻ. Hà lấy muỗng cà phê khuấy sữa lên cho đều, Hà thấy ba ăn xong củ khoai tím, Hà đứng lên dọn dẹp giấy tờ trên bàn, rồi mỉm cười hỏi vu vơ.

- Có bao giờ ba nói "Đây là củ khoai ngon nhất đời tôi" không ba?

Hai đang ăn khoai, nghe câu hỏi của Hà, ông không rõ là Hà thật sự muốn hỏi gì. Dường như câu nói này quen quen, vắng vắng đâu đây trong tiềm thức, ông cố suy nghĩ câu trả lời, bỗng ông giật mình sức nhớ lại. Đúng câu này, ông đã nói ba mươi năm về trước, cái đêm trong ngôi nhà âm u, mấy củ khoai đã cứu sống ông, hình ảnh xa xưa của một cô gái da mặt trắng bệch, không rõ là người hay ma đang lăm lăm bước sâu vào bóng tối sau nhà, nay hiện rõ trước mặt anh. Chỉ có hai người biết được câu nói này. Tại sao con Hà biết được mà hỏi anh, nó và cô gái trong khu rừng kia có quan hệ gì với nhau?

Hay là hậu thân của con ma đó đang đứng trước mặt anh? Có phải con Hà sanh ra để làm niềm hy vọng cho ông sống, để làm chiếc bè để cho ông bám vào trong những lúc khốn cùng nhất của đời ông? Ngày mà người vợ đầu

ấp tay gối, cuốn hết tiền bạc, bỏ đi theo thằng tình nhân trẻ tuổi đầy sức sống, cũng là ngày ông uống hết chai rượu này tới chai khác. Ông không muốn tỉnh nữa, gan ruột ông nóng bừng, người ông đờ đẫn gục ngã dưới sàn nhà. Lúc đó con Hà mới lên chín tuổi, đi học về thấy ba nó nằm bất động trên sàn, nó bấm điện thoại gọi 911, xe cứu thương chở ba nó và nó vào bệnh viện.

Lúc Hai mở mắt ra, ánh đèn trên trần bệnh viện mờ mờ, những giọt nước biển chậm chậm nhỏ giọt xuống mạch máu, hình như có ai rờ lên mặt, ông đưa mắt nhìn, con Hà đứng sát bên giường bệnh, cặp mắt nó đỏ ngầu, nước mắt nó ràn rụa. Hai nhớ lại những gì đã xảy ra, Hai yếu ớt nắm lấy tay con, con Hà gục đầu vào lòng ông khóc nức nở. Hai nhủ thầm, tội cho con tôi, mới từng tuổi này, định mệnh đã cướp mất của nó người mẹ. Trong một phút yếu lòng, ông suýt đã cướp mất của nó người cha. Ông đã sống những phút huy hoàng nhất của đời ông trên trận mạc, thì còn nắm níu, kéo dài kiếp sống thừa bằng công việc rửa chộ, rửa cầu tiêu làm gì? Ông ước gì phải ngày trước ông được nắm xuống chung với anh Năm và các chiến hữu bên đời Charlie, một cái chết hãnh diện vì được hy sinh cho tổ quốc, muôn thuở lưu danh, thì bây giờ ông đâu có tàn tạ trong tuổi già, đau khổ vì thất tình, vì nghèo khó. Phần ông, ông có thể rời cõi tạm. Nhưng còn con Hà, nó còn cả cuộc đời trước mặt. Ai sẽ là người đắp cho nó cái mền, vuốt tóc cho nó ngủ, ai sẽ là người lo cho nó từng miếng cơm, tấm áo, ai làm điểm tựa cho nó chập chững bước vào đời. Không! Ông phải sống, sống cho tới ngày nó có thể vỗ cánh tung bay, cho tới khi nó không còn cần ông nữa.

Có bữa dọn cầu tiêu trong một công ty nọ, cầu nghẹt nước trào ra đầy sàn, mùi hôi thối nồng nặc. Ông phải lau rửa cả đêm, hai đầu gối đau nhức kinh niên vì thấp khớp, giờ lại phải bò tuốt trong góc, cổ chùi rửa cho sạch sẽ. Tay chân của ông, chỗ thì đỏ hồng ngứa ngáy, chỗ thì lở lói chảy nước vàng vì thuốc tẩy. Sáng ra ông còn bị khiển trách vì cái mùi hôi chưa hết. Tủ nhục nào ông cũng ráng nuốt vào lòng, vì con ông sẽ sống. Từ đó Hai không còn muộn phiền nhiều về những công việc mà trước kia ông cho là hèn hạ. Nhiều khi ông ngồi lựa rau trong siêu thị, ông thấy công việc sao nhàn hạ quá, giống trong hai câu thơ của Nguyễn Bình Khiêm "Ta đại, ta tìm nơi vắng vẻ, người khôn,

người đến chốn lao xao". Những người ngồi trong lều cát nguy nga, xu hào rủng rinh, chưa chắc lòng họ có được thư thả, an vui. Ông ngồi làm mà cứ trông mau cho hết giờ để về ôm lấy con. Khuôn mặt hồn nhiên của nó dường như chứa đựng một phép màu. Ôm được con rồi, thì mệt mỏi nào cũng tan biến, muộn phiền nào rồi cũng nguôi ngoai.

Dù con Hà là hậu thân của con ma xó, theo đền ơn ông, hay là thiên thần, do ơn trên đưa xuống, cứu rỗi đời ông, nó đã làm tròn nhiệm vụ. Chưa lúc nào ông vui bằng lúc này, con Hà càng trưởng thành, càng đáng yêu, nó là hiện thân của tất cả những gì ông ao ước. Hai hỏi

- Làm sao con biết được ba đã từng nói câu đó?

Hà mỉm cười không trả lời, nàng đánh trống lảng, hỏi ba

- Trưa chủ nhật này con đi hát kỷ niệm ngày Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ở nhà cộng đồng, ba đi ủng hộ con nghe ba?

- Ừ đi thì đi, mà ba chỉ đến nghe con hát, chứ không đi diễn hành hay phát biểu gì đâu nghen.

- OK, mà con thích nhìn thấy ba trong quân phục thiên thần mũ đỏ.

- Ba không có đồ lính, ba chỉ còn được chiếc mũ đỏ kỷ niệm thôi.

- Để con đi chợ trời mua cho ba, mua luôn đôi giày boots-đỏ-sô nghe ba?

- Ừa, mà sao tự nhiên con muốn ba mặc đồ lính vậy?

Hà không đáp lời mà hỏi tiếp

- Ba nè, ai là người anh hùng nhất trong lòng ba?

- Nhiều lắm, vua Quang Trung, đức Trần Hưng Đạo, Nguyễn Tri Phương, Hoàng Diệu.

- Sao ba không nhắc đến Lê Văn Hưng, Nguyễn Khoa Nam, Phạm Văn Phú, Lê Nguyên Vỹ vậy ba, hay là tại những người này chỉ xấp xỉ tuổi ba?

- Chắc tại từ nhỏ tới lớn thầy cô của ba chỉ nhắc tới Nguyễn Tri Phương, Hoàng Diệu, tên tuổi của những bậc tiền nhân này đã ghi sâu vào tâm khảm của ba. Nhưng mà con nói đúng. Lê Văn Hưng, Nguyễn Khoa Nam, Phạm Văn Phú, Lê Nguyên Vỹ đều là những người anh hùng dân tộc, vị quốc vong thân, "Thành tan theo nước, tướng theo thành" giống như Nguyễn Tri Phương và Hoàng Diệu.

- Đố ba biết ai là người anh hùng nhất trong lòng con?

Hai nói đùa,

- George Washington, Abraham Lincoln.

Hà nũng nịu nói

- Noooooooooo, con là người Việt Nam, người anh hùng nhất trong lòng con, của riêng con, là người lính dù mũ đỏ T. V. Hai.

Hai phồng lỗ mũi, nhưng ngơ ngác hỏi

- Ba mầy là anh hùng à, anh hùng rửa rau, anh hùng quét dọn, sao con?

- Làm kỹ sư ngồi phòng lạnh gõ máy vi tính đâu có gì khó khăn đâu ba, ai cũng có thể nhận việc đó dễ dàng, con nít như con cũng có thể làm được, chứ làm những việc cực nhọc như ba mà vẫn vui vẻ, con chưa thấy ai bao giờ. Đồng tiền lương thiện của ba tuy ít ỏi, nhưng nó đã mua cho con những thứ mà tiền muôn bạc vạn mua không nổi. Ngày xưa nhờ những người lính như ba mà tiểu đoàn 11 Nhảy Dù và tên tuổi của cố Đại Tá Nguyễn Đình Bảo mới đi vào lịch sử. Con thật hãnh diện được làm con của ba. Con muốn được chụp chung với ba trong quân phục thiên thần mũ đỏ, ba đi với con nghen ba?

oOo

Trong bộ quân phục Nhảy Dù, Hai bước vào hội trường, trong hội trường đầy ắp cựu chiến binh QLVNCH, đủ mọi binh chủng, Hai ngồi xuống một chiếc ghế trống phía sau. Hai thấy con mình trong

chiếc áo dài màu vàng thật đẹp, Hà hát rất hay những bài ca về lính. Hai thật vui mừng vì con mình tự tìm về cội nguồn, điều mà ông âm thầm mong ước nhưng vì hoàn cảnh nên không thực hiện được.

Sơn cầm microphone giới thiệu

- Để tưởng niệm sự hy sinh anh dũng của cố Đại Tá Nguyễn Đình Bảo, và những anh hùng thiên thần mũ đỏ đã vì quốc vong thân tại đồi Charlie trong Mùa hè Đỏ Lửa 1972, Kim Sơn và Thanh Hà xin gửi đến quý vị khán giả nhạc phẩm "Người Ở Lại Charlie" của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh.

Rồi Sơn đàn và hát chung với Hà, bài ca này Hà hát đi hát lại nhiều lần, nhưng lần nào nàng cũng phải nuốt ngược nước mắt vào lòng để không bi khản giọng. Sơn và Hà cúi đầu chào khán giả trong những tiếng vỗ tay vang dội. Một cựu chiến binh tiếp lấy microphone, bước ra trước sân khấu nói

- Xin cảm ơn tràng pháo tay của quý vị đã dành cho hai cháu Sơn và Hà. Nhân đây tôi

cũng xin giới thiệu, hai cháu Sơn và cháu Hà là con ruột của hai người anh hùng mũ đỏ của tiểu đoàn 11 đã từng tử thủ ở Charlie. Hai người hùng này đã may mắn sống sót sau những ngày "đội pháo" tại Charlie và có mặt trong hội trường ngày hôm nay.

Cả hội trường lại vỗ tay vang dội, ngừng một chút rồi ông tiếp

- Xin kính mời hai chiến hữu mũ đỏ N. H. Tâm và T. V. Hai bước lên sân khấu chụp hình lưu niệm với hai đứa con thân yêu của mình.

Hai người lính Mũ Đỏ đứng lên bước về phía sân khấu từ hai bên hội trường. Hai người vừa

bước đi vừa nhìn dăm dăm về hướng nhau, khi gần tới sân khấu, Tâm nhìn ra được người bạn sanh tử đã thất lạc ba mươi năm dài, ông chạy vội lại

- Trời ơi, anh Hai còn sống đây mà, mấy chục năm nay tôi tìm anh khắp nơi mà bật vô âm tín.

Hai người ôm chầm lấy nhau, ở trên sân khấu Sơn và Hà nhìn nhau cười thật tươi và mãn nguyện. ●

Thanh Tâm

(CT77)

*Gieo suy nghĩ, gặt hành động; Gieo hành động, gặt thói quen;
Gieo thói quen, gặt tính cách; Gieo tính cách, gặt số phận.*

Xích Lô

Phan Anh Hải

phường để thử thời vận. Cả buổi sáng miệt mài trên yên ngựa sắt cũng chẳng làm nên sự nghiệp, lòng buồn với vợ, biết làm sao hơn, chẳng lẽ lại chỉ trời mà than "Ví phỏng đường đời bằng phẳng cả, anh hùng hào kiệt chẳng tề chân..."

Tôi cũng gặp lại thầy Bạch Quang Đồi ngày hôm đó. Sau màn tự giới thiệu, tôi mời thầy ly cà phê quán nhỏ vỉa hè. Tôi biết thầy chẳng nhớ mình là ai, lũ học trò của thầy quá nhiều thì làm sao mà nhớ hết, còn về thành tích học hành thì thôi chẳng có chỗ nào khen cả. Hàn huyền với thầy một đổi, thầy có việc phải về nhà. Lúc chia tay thầy hỏi tôi một câu:

"Anh đạp xe có khá không?"

Tôi nhanh nhẩu trả lời ngay:

"Dạ, nhất nghệ tinh, nhất thân vinh, thưa thầy."

Thầy khẽ thở dài nhìn tôi ánh mắt buồn thương hại. Biết mình lỡ lời, tôi đã phải trấn an thầy, việc mưu sinh tuy vất vả, nhưng còn được bữa cơm, còn hơn là bột mì, củ sắn, bo bo - loại cao lương mỹ vị này khi xưa không có trong "Ấm thực toàn thư". Trong tự điển, bo bo được gọi là "Cườm thảo ???", một loại thức ăn "vĩnh cửu", vào dạ dày như thế nào, lúc bài tiết ra y chang như vậy, nguyên vẹn hình hài - ăn hoài không hết - trường sinh vĩnh cửu! Hoan hô các đỉnh cao trí tuệ, cả nước hôm nay được thưởng thức những thứ mà chó cũng chê, trâu bò cũng lặc đầu.

Tạm biệt thầy, lòng thêm trĩu nặng, đó cũng là lần cuối cùng gặp lại thầy Bạch Quang Đồi. Giờ thì thầy đã khuất bóng, trò thì lưu lạc xứ người. Bài thơ Xích Lô làm dang dở năm xưa cũng là hành trang đã mang theo trên những bước đường tha hương.

Phan Anh Hải

Minnesota, tháng Tư 2013

*Đổi đời ta đạp xích lô,
Tóc xanh, da trắng, tả tơi thân gầy.*

Chở đầu cho hết đọa đầy,

Trần gian đĩa ngọc từ ngày tháng Tư.

Hai bánh, ba bánh quay đều,

Lăng Ông Bà Chiêu chợ chiều vắng hoe.

Lưng còng như chiếc bánh xe,

Hụt hơi nín thở đổ qua Thị Nghè.

Mông chai như cái ổ gà,

Mồ hôi muối mặn, mắt nhòa xôn xang.

Những trưa đổ nắng chang chang,

Những chiều mưa gió bàng hoàng thút da.

Đêm nằm ngắm chị Hằng Nga,

Dạ dày nhôn nháo hát bài cuồng ca.

À ơi, ơi à, à ơi,

Nước non đã mất gửi thân chôn nào ?

Đổi đời súc vật lên ngôi,

Trâu bò ăn thịt, còn người ăn khoai.

Rạng ngời chủ nghĩa bán khai,

Đỉnh cao trí tuệ, quái thai ra đời.

Xích lô ơi, xích lô ơi,

Chuyên chính vô sản, sao ta lạc loài.

Tang bồng hồ thủ chí trai,

Chân qua tê tái, mông nay rã rời.

Mộng xưa lấp biển vá trời,

Giờ thú quăng kiếm, miệt mài áo cơm.

Thiên tài cũng chẳng gì hơn,

Tay chân bần rùn, khoai mù thế cơm ...

(Thân tặng những bạn đồng nghiệp)
Sài Gòn, tháng Tư 1977 ??

Bài thơ Xích Lô, không đoạn cuối, ngẫu hứng làm một ngày tháng Tư, không nhớ năm nào. Hôm đó tôi phải đạp xe lang thang khắp phố

HÙNG CA CAO THĂNG

Kính mến tặng quý anh, chị và quý bạn Cao Thăng
nhân ngày Đại Hội Cao Thăng tổ chức tại Orange County
California, U.S.A. Ngày 04 tháng 7 năm 2013.

Đặng Vũ (Vũ duy Mười) - CT62-69
30/4/2013

Chúng ta là học sinh Cao Thăng
... là học sinh Cao Thăng

Áo xanh lam quyết chí học hành
Suốt bao năm của đời trẻ mãi

Hiến cho đời một cuộc sống mới
Đã chí Rèn Diên Người Cơ Khí

Xây dựng nhà Việt Nam sáng tươi
Giúp muôn...

(Chúng ta ...)
... người mọi nghề tương lai

Cao Thăng ơi Cao Thăng ơi Kỹ thuật Người đã làm truyền

Cao Thang ơi Cao Thang ơi Ơn Người mãi mãi không quên
Cao Thang ơi Cao Thang ơi Tên Người hân thê lứa tuổi
Cao Thang ơi Cao Thang ơi Danh Người vẫn mãi không phai
Chúng ta là học sinh Cao Thang
Sinh ra nhau chung sức với đời
Quyết tâm làm Việt Nam tâm tiên
Xứng danh là đồng đội Rồng Tiên.

Vọng Cổ: Mái Trường Cao Thăng

Thanh Tâm

[Lý Con Sáo]

1. --- Ôi -- nhớ xưa
2. -- phượng thắm mái trường thân yêu
3. (--) (--)
4. --- ngập ngừng màu áo xanh dương,
5. Tôi băng khuâng cùng bạn mới tới trường
6. Trường tôi có tới hai giảng đường (--)
7. Lầu đồng hồ bao năm mấn thương
8. Gieo nhớ nhung phủ kín tâm hồn tôi
9. Ngồi học bài trong dãy nhà Bê,
10. Mong ra sân bóng chơi chiều nay

[Câu 5]

Chắt chiu từng kỷ niệm thân yêu của tuổi học trò bên mái trường Cao Thăng, ngày hai buổi đạp xe tôi lăm lũi đi ... về [16]

(--) (--)

Phải làm quen với thước Tê, bảng vẽ, búa kềm, [20]

Cắt cửa đục đẽo, rồi hàn sắt, Mài giữa tiện bào, phải học thêm [24]

Mùa thu Bày Bốn lăm vắn vương. Trường tôi đón bao tà áo trắng. [28]

Xưa tôi thương màu áo xanh kỹ thuật, nay tôi thương dáng ngây thơ em đứng giữa sân trường [32]

[Sơn Đông Hương Mã]

Khói chinh chiến bay tràn lan, nước mắt, nhà tan

Tôi lìa quê, tìm tự do

Xa quê mẹ, linh hồn phiêu bạt,

Cho mỗi Xuân về, thêm nhớ nhà, nhớ bạn bè.

[Câu 6]

Trải qua bao cuộc bể dâu,

Hoài bảo năm nào tan biến cả. (12)

Rồi một dạo tôi quay về đường Huỳnh Thúc Kháng,

Mái trường xưa theo năm tháng đổi thay (16)

Dãy nhà B cũ kỹ tiêu tan,

Giảng đường cũ không còn tồn tại. (20)

Tôi đứng đó nghe cõi lòng đổ vỡ,

Bao đau thương, thất vọng kín tâm hồn (24)

Tôi thờ thẩn tìm thăm mấy thằng bạn cũ,

Tội mình già, nhưng mãi mãi yêu thương,

Dù đi trăm chốn nghìn phương,

Lòng ta nhớ mãi mái trường thân yêu. [32]

Thanh Tâm

Tăng Quảng Hiền Văn 《Cổ Huấn》

增廣賢文 《古訓》

Thanh Tâm

Tăng Quảng Hiền Văn là tác phẩm có giá trị văn học của Trung Hoa viết từ thời nhà Minh, sách này còn gọi là Cổ Huấn. Sách gồm 350 câu, theo thiển ý đây là một kho tàng kiến thức và triết lý của người xưa. Theo dòng thời gian, một số câu đã trở thành một phần quý báu của văn học Việt Nam, một số vẫn còn chưa phổ biến.

Dòng đời tất bật, một lúc nào đó ta cũng nên dừng lại để ngắm hoa, để khám phá những mới lạ chung quanh mình, để thấy thư giản trong lòng, để thấy những điều đáng yêu đáng quý. Nay mạn phép chọn một số câu trong Cổ Huấn ghi vào tờ báo này, để giới thiệu với mọi người những suy nghĩ súc tích, uyên thâm của cổ nhân. "Vạn sự tùy duyên giai hữu vị", độc giả nào cảm thấy hứng thú khi đọc bài này có thể tìm hiểu thêm bằng cách truy tìm trên mạng.

oOo

Lưỡng nhơn nhứt ban tâm, vô tiền kham mãi kim.

Nhứt nhơn nhứt ban tâm, hữu tiền nan mãi châm.

Hai người đồng lòng, Không tiền cũng mua được vàng,
Mỗi người một ý kiến riêng, Có tiền mua cây kim cũng khó.

Tương thức mẫn thiên hạ, tri tâm năng kỷ nhơn.

Quen nhau khắp thiên hạ, Thấu hiểu được mấy người.

Dị trưởng dị thời sơn Khê thủy, dị phản dị phúc tiểu nhơn tâm

Nước suối khe dâng mau, xuống lạ, Dạ tiểu nhân phản phúc dễ dàng.

Vận khứ kim thành thiết, thì lai thiết tự kim.

Độc thư tu dụng ý, nhứt tự trị thiên kim.

Lỡ thời vàng thành sắt, Gặp thời sắt thành vàng,
Học hành phải để ý, Một chữ đáng ngàn vàng.

Phùng nhơn thả thuyết tam phân thoại, vị khả toàn phao nhứt phiến tâm.

Gặp người chỉ nói vài ba ý, Chớ có nói ra cả cõi lòng.

Hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm.

Hữu ý trồng hoa hoa chẳng nở, Vô tình trồng liễu liễu sum xuê.

Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhơn tri diện bất tri tâm.

Vẽ hổ vẽ da khôn vẽ xương, Biết người biết mặt chẳng biết lòng.

Tiền tài như phần thổ, nhơn nghĩa đáng ngàn vàng.

Tiền tài như đất rác, nhân nghĩa đáng ngàn vàng.

Lộ dao tri mã lực, sự cứu kiến nhơn tâm.

Đường dài biết sức ngựa, ở lâu biết lòng người .

Nhiều nơn bất thị si hán, si hán bất hội nhiều nơn.

Biết tha thứ cho người thì không phải người ngu, Vì người ngu không biết tha thứ cho người.

Trách nơn chi tâm trách kỷ, thứ kỷ chi tâm thứ nơn.

Trách người phải biết tự trách bản thân. Phải tha thứ cho người như tha thứ cho mình.

Lai thuyết thị phi giả, tiện thị thị phi nơn.

Kẻ thích nói chuyện thị phi, Chính là người hay gây chuyện.

Viễn thủy nan cứu cận hỏa, viễn thân bất như cận lân.

Nước xa khó cứu được lửa gần, bà con xa không bằng láng giềng gần.

Hữu trà hữu tửu đa huynh đệ, cấp nạn hà tăng kiến nhưt nơn.

Có trà có rượu lắm anh em, Tai nạn cấp bách chẳng tìm thấy ai.

Nơn tình tự chi trương trương bạc, thế sự như kỳ cục cục tân.

Tình người mỏng như trang giấy, Chuyện đời thay đổi như ván cờ.

Cửu trụ lệnh nơn tiện, tần lai thân dã sơ.

Ở lâu người ta ghét, tới hoài thân cũng thành lợt lạt.

Cứu nơn nhưt mệnh, thẳng tạo thất cấp phù đồ.

Dù xây bảy cấp phù đồ, Chẳng bằng làm phúc cứu cho một người.

Thủy thái thanh tắc vô ngư, nơn chí sát tắc vô đồ.

Nước trong quá đâu có cá, Người xét nét quá không có bạn.

Si nơn úy phụ, hiền nữ kính phu.

Người ngu sợ vợ, Vợ hiền kính trọng chồng.

Thị phi chung nhưt hữu, bất thính tự nhiên vô.

Thị phi rồi sẽ dứt, làm nơ tự nhiên xong.

Ninh khả chính nhi bất túc, bất khả tà nhi hữu dư.

Thà rằng chính trực mà thiếu thốn, Chứ không khuất tất để dư thừa.

Tri túc thường túc, chung thân bất nhục.

Biết đủ luôn thấy đủ, Suốt đời không bị nhục.

Tri chi thường chi, chung thân bất si.

Biết lúc nào ngừng, Suốt đời không hổ thẹn. ●

Thanh Tâm

(Sưu tầm và bổ sung)

Nước Mặn Đồng Chua

Thanh Tâm

Mưa về trắng xóa cánh đồng. Hàng cau như treo lơ lửng trong màn nước đọng đưa theo chiều gió. Tiếng ếch nhái ếch ương ộp oạp, tiếng côn trùng rì rả hòa cùng tiếng mưa tí tách trên mái lá tạo thành một khúc nhạc đồng quê quen thuộc. Chợt những tia chớp ngoằn ngoèo sáng rực soi rõ bầu trời thăm thẳm mây đen, tiếp theo là những tiếng sét rung trời Đám le le núp mưa trong bụi nứa hoảng hồn bay táo tác.

Thảo nhón chân trên chõng, căng lại tấm bạt che đỡ cho mẹ và em đang co ro trong mái nhà dột nát. Gió rít từng cơn, luồn vào tấm phen tre, đưa lạnh lẽo bên ngoài vào mái nhà tranh đang run rẩy dưới trời dông tố. Thảo vừa lấy chổi tre quét nước trên sàn nhà vừa quan sát từng cái cột tre xem nó còn có đủ sức chịu đựng nổi cơn bão vừa về xóm chiều nay. Mưa vừa ngớt hạt Thảo nói:

- Mẹ à, con đi soi ếch nghe mẹ, để một lát tạnh mưa tụi nó trốn hết.

- Con qua bên nhà dì Tư rủ anh Thạch đi cho mẹ an tâm, coi chừng rắn nghen con.

Thảo khoác chiếc áo mưa màu xám của Ba để lại, xách đèn pin và rọ, hé cửa lao vào mưa. Một tia chớp lóe sáng trên nền trời đen kịt, hiện rõ một bóng đen đứng sừng sững trước nhà. Thảo hồn bất phụ thể ba chân bốn cẳng vọt lẹ trở vô nhà. Chợt bỗng nghe tiếng gọi với theo:

- Thảo!

Nhận được tiếng người quen, Thảo tình hồn quay lại:

- Bộ anh định hù chết tui hả?

- Đâu có, tui qua rủ Thảo đi soi ếch, tại tối quá nên không thấy đường.

Lầm lũi trong bóng đêm, Thạch men theo bờ ruộng rọi đèn tìm ếch chỉ cho Thảo bắt. Mưa to, ếch lên khá nhiều đờ đẫn dưới ánh đèn. Hồi đó mới tập đi bắt ếch nàng còn hơi sợ nên dùng chĩa ba để đâm ếch, riết rồi quen, thấy ếch là nàng đưa tay tóm gọn cho vào rọ.

Sống ở miền nước mặn đồng chua, vụ lúa thu hoạch thất thường. Năm nào lũ về trước mùa gặt cả làng đành chịu đói, phải đi bắt ếch, rùa, câu cá, thả chài, phụ vào liếp khoai, vườn rau mà sống qua ngày.

Gia đình Thảo và Thạch gắn bó với nhau mấy chục năm nay. Ba Thảo và ba Thạch là bạn hồi còn để chỏm. Ông nội Thảo xưa khá giả nhà có vài giây ruộng gần chục mẫu. Phần lớn cho thuê, chỉ để lại vài mẫu tự canh tác. Hồi đó ba Thạch chăn trâu cho nhà của ông nội Thảo.

Tánh cần cù lam lũ, suốt ngày với tấm lưng trần đen giòn, năm tháng dãi dầu mưa nắng, làm ruộng cật lực, hết lòng với chủ nên nhà ông Thảo ai cũng thương. Sau bà nội Thảo làm mai gả cho đứa cháu gái bà con xa cho Ba Thạch, rồi giúp cho mớ ruộng và chút vốn ra riêng, tự lập nên mái gia đình của Thạch ngày nay.

Thương hải tang điền, ba Thảo nổi nghiệp cha, chẳng may làm ăn thua lỗ phải bán hết ruộng vườn trừ nợ chỉ còn lại vài công ruộng tự canh tác đắp đê qua ngày. Vào một chiều mưa lũ, cả làng đắp đê ngăn nước. Đê vỡ, ông bỏ mình trên dòng nước lũ để lại mẹ Thảo và ba đứa con thơ, lúc ấy Thảo mới tròn mười tuổi, thằng Trung lên bảy, con Hiếu lên ba. Ba Thạch hay tin, dọn nhà trở về làng xưa. Dựng mái nhà tranh cạnh nhà của Thảo để tiện bề chăm sóc gia đình Thảo, hồng báo đáp chút nào nghĩa cũ tình xưa. Trong một cơn sốt rét ngã nước năm năm về trước ông cũng nhắm mắt xuôi tay để lại gánh nặng của hai gia đình trên đôi vai trần của Thạch.

Thạch lớn hơn Thảo năm tuổi, tánh tình giống y như cha, cần cù lam lũ, hiền lành như thóc với khoai. Hai giây ruộng một mình anh quán xuyên, tháng ngày hết cày rồi cấy, rãnh rồi chút thì đi phát cỏ trồng rau. Sau mùa lúa lại cần mẫn cắt lá tranh đốn củi, tu sửa lại nhà cửa, vét đất đắp nền cho chắc chắn phòng mùa lũ tới.

Mấy năm thiên tai liên tục, thu hoạch lúa không đủ sống, Thảo bắt đầu nuôi vịt, ép lấy trứng giao cho vợ. Hồi nhỏ ba Thảo có nuôi vịt, nàng chỉ biết ngồi bên chuồng đùa giỡn với những con vịt con lông tơ vàng óng ánh. Thế

mà ngày nay chính nàng phải quán xuyên hàng trăm con vịt trắng xóa cả cánh đồng. Hai năm trước mẹ dẫn nàng lên chợ mua một mớ vịt con về nuôi. Nàng thả chúng ra những thửa ruộng vừa mới gặt xong, cho chúng mót lúa. Vịt vừa ăn lúa, vừa rìa ốc trong ruộng, phân của vịt cũng giúp cho ruộng thêm màu mỡ, cho nên các nhà nông lân cận cũng dễ dãi cho nàng thả vịt đi ăn. Vào mùa lúa thì nàng chèo ghe thả chúng ra sông tự tìm tôm cá. Nuôi chừng ba tháng, vịt con trở mã, phân biệt được trống mái, nàng chia ra nuôi riêng biệt, để ít tháng sau lại nhập bầy, ép mái để lấy trứng. Vịt tối về vào chuồng mới đẻ, mỗi đêm hốt cả cần xé trứng. Cách ngày, nàng lại chèo xuồng chở trứng vịt ra chợ bán, thu nhập cũng đủ xoay xở trong những lúc lúa thất mùa.

Nội nhà, ba Thảo cưng thằng Trung nhất vì nó là con trai đích tôn. Ông chăm sóc việc học hành cho nó thật kỹ lưỡng, hy vọng sau này nó thành đạt về ngành cơ khí, về xây dựng quê nhà. Gia đình mai hậu có thể ngoi khỏi kiếp sống cơ cực nhọc nhằn. Ngày ba Thảo hấp hối trên giường, Thảo hứa sẽ nuôi em học hành đến nơi đến chốn, ông nở nụ cười héo hắt rồi nhắm mắt xuôi tay. Thằng Trung hiểu rõ tâm huyết của ba, muốn nó thi vào trường Kỹ Thuật Cao Thăng trên Sài Gòn nên nó hết sức chăm chỉ học hành. Nó thi vừa đậu vào đợt tuyển sinh hồi đầu năm. Cả nhà mừng lắm, Thạch đưa Thảo và Trung lên Sài Gòn. Thảo xin cho em ở đậu nhà bà con để đi học. Thảo mua cho em chiếc xe đạp để đạp xe tới trường. Trước khi trở về quê, Thảo dặn dò em kỹ lưỡng ráng học hành để khỏi phụ lòng cha mẹ.

Năm nay số vịt tăng trưởng gần gấp đôi năm ngoái. Mẹ khuyên Thảo bán bớt nhưng nàng xin giữ lại để nuôi. Tuy cực nhọc bội phần nhưng nàng lấy đó làm vui. Kiếm thêm tiền để gửi lên cho thằng Trung đóng tiền ăn học.

Chiều nay giông bão bắt chợt về làng, mưa càng ngày càng lớn. Nước dâng thật mau tràn qua con đê chánh, biết không thể ngăn nổi dòng nước điên cuồng giận dữ đang cuồn cuộn từ thượng nguồn kéo về nuốt chửng những gì dám ngăn chặn nó, Thạch và các trai làng chạy rút về nhà chuẩn bị di tản.

Ầm!... Chiếc cầu phao bắc ngang nhánh sông nhỏ vào làng đã bị nước kéo phăng đi, kéo theo một mảng đê lớn. Nước lũ chồm lên sủi bọt trắng dữ dội chui vào phần đê vỡ xoáy tung từng mảng đất xung quanh. Trong phút chốc, nước lũ phăng phăng phủ ngập cánh đồng, từng mảnh đê oằn oại trôi theo, sóng nước cuồn cuộn rượt theo đoàn người tháo chạy phía trước. Thảo đứng trên mái nhà nhìn rõ từng mảnh cầu phao bứt tung theo dòng nước mà nước mắt ràn rụa. Thấp thoáng trên cánh đồng thân thương đang bị nước lũ nuốt chửng, hình như một trong đám người đang tháo chạy bán mạng dưới kia là Thạch. Thạch ngã xuống rồi! Lòng nàng oằn oại như lửa đốt, xách cái bình ni-lông rỗng làm phao lao mình ra cánh đồng, mặc cho mẹ và em nàng kêu giựt lại. Hốt hải chạy ven bờ đê về phía ruộng, Thảo bất ngờ đạp vào vũng nước, nàng trượt chân, chiếc phao bắn tung khỏi tay, người nàng tuột phăng theo bờ đê. Đất bờ đê sũng nước, sinh lầy trơn lùì kéo tuôn nàng vào dòng

nước lũ. Mẹ Thảo thét lên một tiếng kinh hoàng rồi khuyu xuống. Con Hiếu một tay ôm ngang bụng mẹ, vừa lôi mẹ ra cửa, vừa hét lên:

- Bờ làng xóm ơi! Cứu giùm chị Thảo té xuống sông rồi!

Nó la khản tiếng, giọng chìm trong tiếng thét gào của gió.

Thạch lao mình từ ruộng lên nhảy ba bước một lên nền nhà. Con Hiếu meo máo, chỉ ra bờ đê:

- Chị Thảo té xuống sông rồi anh Thạch ơi!

Thạch vừa lao vội xuống đê vừa đưa mắt cố tìm hình bóng Thảo trên dòng nước cuồn cuộn. Mưa trắng xóa bầu trời, nước cuộn tròn sủi bọt. Một màu trắng nhợt nhạt thê lương, không một chút sinh khí, không tăm tích gì của Thảo. Thạch không còn suy nghĩ nữa, chàng lao chú xuống dòng nước lũ. Chàng lội phăng phăng theo dòng nước lũ lạnh lẽo mà người nóng bừng như lửa đốt. Hai mắt trợn trừng như rách khóe cố tìm trong dòng nước vô tình bóng hình của Thảo. Hai tay quạt nước liên tục Thạch trôi thật nhanh theo dòng nước, băng qua mấy cụm lục bình đang thong thả xuôi dòng.

Bên cụm lục bình to trước mặt, Thạch chợt thoáng thấy một màu tím tím, không phải màu tím nhạt của hoa lục bình mà là màu tím than của chiếc áo bà ba Thảo hay mặc thường ngày. Hai tay xoay như cánh quạt trên sông, Thạch cố sức bơi ngang dòng nước về cụm lục bình kia. Thạch quàng tay vào mảnh vải màu tím dưới cụm lục bình, cảm nhận được thân thể của một người. Thạch lập tức ngửa người đưa thân thể đó lên trên mặt nước, một tay níu lấy cụm lục bình to lớn, hai chân đạp liên tục ngoi

người lên cao. Mái tóc dài đen của người đó theo sóng nước trôi ngược lên mình Thạch, lộ rõ một khuôn mặt quen thuộc. Nước mắt ràn rụa, Thạch mừng quên cả cơn nước vô tình đang trôi phẳng chàng về sông lớn.

Thạch chợt nhận ra người của Thảo xuy lơ, da nàng trắng bệch như một xác chết. Thạch nóng lòng mang Thảo lên bờ để cứu cấp. Con sông mênh mông, mỗi ngày mỗi rộng, khoảng cách vào bờ mỗi lúc một xa Thạch chỉ còn đủ sức bám víu vào cụm lục bình, nổi chìm cùng sóng nước. Đang lo ngoi lên sóng nước, chợt Thạch nghe đầu mình đung mạnh vào cái gì. Xoay mình lại dòm, Thạch thấy cả một đám lục bình khổng lồ to như con đảo nhỏ đang chầm chậm trôi theo dòng nước. Đám lục bình này bám vào nhau lâu đời dây ma rề má chẳng chịt, chắc chắn như một chiếc bè. Nay bị lũ lớn kéo tách bờ trôi giạt đến đây. Mừng rơn, Thạch đẩy Thảo lên trên đám lục bình, rồi chàng từ từ leo lên. Mặt Thảo nhợt nhạt không còn chút máu, tay chân lạnh ngắt. Thạch vừa chắp hai tay đẩy vào bụng nàng cố làm cho nước trào ra, vừa dáo dác nhìn lên bờ tìm người cứu giúp. Xa xa, một ghe chài xuất hiện, Thạch mừng rỡ vẫy tay la hét cầu cứu. Ghe tấp lại gần vớt Thảo và Thạch lên. Mấy bà trong ghe xúm nhau giựt gió, xoa bóp đầu, đốt lò lên sưởi ấm cho Thảo. Một lúc sau Thảo chợt mở mắt ra, người bắt đầu có sắc trở lại. Thạch tựa lưng vào vách ghe, thở hắt ra người như vừa trút

khỏi gánh nặng ngàn cân, miệng nở một nụ cười tươi tắn mãn nguyện.

Thạch đưa Thảo về làng, mẹ Thảo mừng như chết đi sống lại. Con Hiếu ôm chặt chị vào

lòng. Mẹ Thạch nhìn con mình cười hỉ hả, trông ra vừa hài lòng vì chuyện Thạch làm, vừa mừng rỡ vì cả nhà bình yên đoàn tụ.

Trời tờ mờ sáng, sương mù giăng đầy trên biển nước, Thảo gục đầu bên cột cửa, nhà cửa xơ xác. Đàn vịt hơn trăm con bị lũ cuốn đi tất cả. Nợ mua vịt trả chưa hết, rồi còn tiền ăn, tiền học của thằng Trung, Thảo cúi đầu ngao ngán cho số kiếp gian nan. ●

Thanh Tâm

Sút Dây Sên

Hôm kia hút thuốc trên lầu,
Lỡ rơi tàn thuốc lên đầu của em,
Mắt nàng ngơ ngác trông lên,
Hoảng hồn tôi nép vào bên hiên nhà.
Thôi rồi mái tóc mượt mà,
Long lanh ánh mắt như là lưỡi dao.
Từ nay lấp ló đằng sau,
Chung cư trên dưới làm sao trốn nàng.

Sáng nay mưa bụi nhẹ nhàng,
Ngồi ăn bên quán bún thang bên đường.
Em đi xe đạp đến trường,
Áo dài tha thướt dễ thương quá chùng,
Xe đi vài bước lại ngừng,
Lom khom em cột trên lưng áo dài.
Dây sên bị sút ra ngoài,
Loay quay không được thờ dài nhìn lên.
Ngập ngừng tôi đến gần bên,
Đưa tay gắn sợi dây sên giùm nàng.
Nụ cười nửa miệng nhìn sang,
Đồng tiền trên má dịu dàng làm sao.
Trời Xuân điểm đóa hoa đào,
Một con bướm trắng vương vào tơ duyên.
Gặp nàng trong giấc cô miên,
Hay trong đám khói lam chiều nhẹ bay,
Đò chiều hay cổng thiên thai?
Trời xanh sóng biếc chờ hai tâm hồn,
Xa xa bóng nhận cô thôn,
Ráng chiều in bóng hoàng hôn chân trời.
Sáng nay đành trở học rồi,
Đi theo tiếng gọi bồi hồi mộng mênh.
Đạp xe theo mộng gần bên,
Mong sao em bị sút sên vài lần.

Thôn Đoài (CT77)

Tình Thơ Trường Cũ

Anh Cao Thắng, cao chân đạp thắng
Em Trưng Vương, trưng diện tư vương
Hồn kỹ thuật chọt xốn xang say đắm
Lòng nữ sinh, ngây ngất chớm yêu thương
Nắng sân trường áo trắng với tình xanh
Mưa viễn xứ, áo xanh tình vẫn biếc
Lòng Cao Thắng, thắng thua đâu cần thiết
Nghĩa bạn bè muôn thưở tựa thiên kim
Đêm nay hồn bướm mơ tiên
Gia Long, Lê văn Duyệt theo em ngày nào!
Cúp cua đâu phải vì đào (đã có đâu)
Mà vì, Máy thẳng "phải gió" nó gào rủ rê
Đi bơi-đá bóng khỏi chê
Mậu Thân cứu trợ - đam mê hát hò
Nhớ xưa Cao Thắng nhiều bồ
Ninh khiêng, Hiệp xách, Thêm thò, Nghiệp
đeo
Còn Hai gô: diện ăn theo
Tình thơ trường cũ mình đều quý nhau
Khuya rồi xin hẹn thư sau

Thân ái.
Nguyễn Văn Hưu
(CT69-2go-)

Hạnh Phúc

Nguyễn Việt Trúc

Đây là đề tài muôn thưở của con người, là mục đích sống của nhân loại nhưng để định nghĩa chính xác về nó, loài người bao năm qua đã tốn không ít giấy mực mà vẫn chưa có sự thống nhất vì lẽ nó chỉ là cảm giác thoáng qua, rất mong manh và mơ hồ khó nắm bắt, vì lẽ đôi khi nó xen lẫn giữa cảm giác đau khổ tuyệt vọng, đôi khi nó mâu thuẫn lạ lùng vì cũng cảm giác như vậy trong thời điểm khác nhau thì có khi nó là hạnh phúc, có khi nó là đau khổ.

Trong cuộc đời ai cũng một lần có được cảm giác sung sướng nhưng để trả lời câu hỏi " cuộc đời bạn có hạnh phúc hay không? " thì ít ai gạt đầu là " có "

Chúng ta cứ mãi mê đi tìm hạnh phúc cho cuộc đời mình, cái mà chúng ta vẫn chưa định dạng được nó ra sao hoặc có khi cái mà ta đã định dạng lại không phải là hạnh phúc đích thực thì hóa ra " mò kim đáy biển ". Kể ra mò kim đáy biển còn khả dĩ vì chúng ta biết rõ cây kim ra sao còn hạnh phúc thì.....

Có thể bạn cho rằng tôi lẩn thẩn, làm mất thời gian người đọc về đề tài "khó nhai" này, đề tài mà bao nhiêu bộ óc vĩ đại đã viết vẫn chưa làm mọi người hiểu rõ.

Nhưng bạn ơi! bộ óc vĩ đại hay bộ óc bằng hạt đậu thì vẫn có hoài bão lớn nhất của nó là đi tìm hạnh phúc cho đời mình. Vậy thì ta hãy mạnh dạn tự mình tìm cách trả lời câu hỏi mà nhiều bộ óc vĩ đại vẫn chưa trả lời ổn thỏa nhé! Được tự mình làm điều gì đó cho bản thân cũng là một thứ hạnh phúc kia mà!

Chúng ta đã được xem nhiều câu chuyện có liên quan đến hạnh phúc cuộc đời, tôi xin liệt kê vài mẫu chuyện trong đó 2 chuyện đầu là tôi đọc được trước đây và 3 câu chuyện sau là do tôi tự bịa ra và kèm theo lời bình của mình nhằm lý giải phần nào ngụ ý của nó để " tổng kết rút kinh nghiệm "

Câu chuyện 1 :

Một vị vua sức khỏe dồi dào quyền hành tuyệt đối, giàu sang không kể siết, cung tần mỹ nữ vô số. Vậy mà ông ta không cảm thấy mình hạnh phúc, ông tìm hiểu rất lâu mà không biết vì sao như vậy.

Một hôm có người mách nước rằng " Ngài hãy tìm một người nào đó tự cho rằng mình có hạnh phúc và lấy chiếc áo của họ mặc vào, thì ngài sẽ thấy hạnh phúc.

Thế là ngay lập tức vị vua cho truyền quan đại thần tin cẩn nhất của mình và giao nhiệm vụ tìm cho được một người như vậy.

Tuân lệnh vua, vị đại thần thông minh nhất triều đình bắt đầu cuộc hành trình của mình với suy nghĩ rằng " chuyện nhỏ như con thỏ " Nhưng lạ chưa! càng đi nhiều, càng tiếp xúc với nhiều người, càng ngày ông ta càng tuyệt vọng. Từ chốn kinh thành xa hoa đến các thành phố nhộn nhịp, những kẻ mà ông tiếp xúc không ai cho rằng mình hạnh phúc cả. Vị tướng quân thì luôn đau khổ rằng công sức mình bao lâu nay như vậy mà sao không thành nguyên soái, vị lãnh chúa cứ khát khao mở rộng hơn lãnh thổ của mình, lão thương gia giàu nứt đổ vỡ vách đang rầu rĩ vì còn chưa thu tóm được các nguồn hàng của tỉnh lân cận. Chàng sĩ tử lại thắc thỏm vì mấy lần thi trượt, cô thiếu nữ cứ mãi buồn phiền vì vợ phải ông chồng không ra gì.

Cứ như thế bước chân đưa ông đi ngày càng xa kinh thành. Lần này ông không chủ định tìm người giàu sang phú quý nữa mà chú tâm vào lớp người nghèo hơn. Vậy mà ông vẫn phải thất vọng vì ai cũng có những mối lo canh cánh bên lòng về mọi chuyện trong cuộc sống.

Một hôm đã tuyệt vọng ông ngồi nghỉ bên gốc cây trên ngọn đồi với suy nghĩ là sẽ phải trở về chịu tội. Tình cờ ông gặp một gã chần chừ nghèo rớt mồng tơi đang nằm thối sáo với vẻ mặt rất thoải mái. Lân la hỏi chuyện, càng hỏi ông càng mừng rỡ vì anh chàng luôn luôn cảm thấy hạnh phúc, chẳng có chuyện gì làm anh ta phiền lòng cả.

Đây đúng là người cần tìm rồi! Vị quan đại thần mừng rỡ gần như hét to lên và sau đó ông xin mượn hoặc mua lại chiếc áo của chàng ta thì..... hỡi ơi! anh ta ngay cả chiếc áo cũng chẳng có.

Cuộc sống có biết bao điều không như ý, biết bao điều đáng mơ ước nếu vì những điều chưa đạt được mà phiền lòng thì ta đã tự làm vẩn đục cuộc đời ta. Nếu biết bằng lòng với cái mình có thì như chàng chăn cừu, dù ngay cả chiếc áo anh ta cũng không có nhưng anh ta vẫn cảm thấy hạnh phúc

Câu chuyện 2 :

Một thương gia đến một làng chài nhỏ, ở đó ông gặp một người ngư phủ đang ngồi lim dim phì phà thuốc. Họ đã trao đổi câu chuyện như sau :

- Chào bác! bác câu được khá không?
- Mỗi ngày tôi bỏ ra vài giờ đi câu cũng đủ sống qua ngày!
- Thời gian rảnh bác làm gì? Sao không cố gắng câu thêm giờ?
- Thời gian còn lại tôi vui chơi cùng con cháu hoặc lai rai với bạn bè trong làng! Cố gắng câu thêm giờ để làm gì! với tôi như vậy là đủ rồi!
- Câu thêm giờ bác sẽ có nhiều tiền bán cá hơn, sau đó bác mua thuyền lớn hơn!
- Rồi sao nữa!
- Bác sẽ có cả đoàn tàu, bác sẽ làm chủ nó
- Nghe cũng thú vị quá nhỉ! nhưng rồi sau đó thì sao!
- Bác sẽ đầu tư thêm nữa ví dụ như nhà máy chế biến cá hộp chẳng hạn, bác sẽ thành triệu phú hoặc tỷ phú không chừng!
- Rồi sau đó thì sao?
- Khi đó bác sẽ có thời gian vui vẻ cùng con cháu, lai rai với bạn bè, hưởng một cuộc sống thanh nhàn v.v.....
- Thế thì anh xem tôi hiện đang làm gì đây?

- Ờ... ờ... ờ... thì....

Hạnh phúc vốn đơn giản hơn ta tưởng, nó vẫn đang hiện diện xung quanh ta đó thôi nhưng thường là ta không nhận thấy để nắm bắt nó mà cứ phóng tầm mắt nhìn xa xa rồi bương chải cả đời để tìm.

Câu chuyện 3 :

Một kẻ vì lòng thù hận với một kẻ thù hùng mạnh. Để trả đũa mối thù này hẳn dùng tất cả sức lực và thời gian của cuộc đời mình để rèn luyện cho mình một thân võ công tuyệt kỹ. Thời gian 20 năm trôi qua hẳn đã sống không như một con người bình thường mà tự hành xác mình, chỉ biết rèn luyện và rèn luyện, hẳn bỏ qua tất cả mọi thú vui thường nhật của con người, ngay cả trong mơ hẳn cũng tưởng tượng đến ngày hạ gục kẻ thù. Sự căm thù đó quá nhiên đã giúp hẳn trở thành kẻ tài giỏi phi thường. Thế nhưng khi trở về thì kẻ thù năm xưa đó đã chết, hẳn sống người, bối rối và ngỡ ngác. Hình như kẻ thù đó đã giết chết cuộc đời của hẳn từ lâu nay rồi....

Hẳn ta đã dành cả cuộc đời mình để nuôi dưỡng lòng thù hận thì đâu còn chỗ cho hạnh phúc tồn tại. Ngay cả khi kẻ thù còn sống và kết quả là hẳn hạ gục được kẻ thù thì sau đó hẳn vẫn chuốc lấy sự chơi vơi lạc lõng trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Có thể sau này hẳn mới giết được kẻ thù nhưng cuộc đời của hẳn đã bị hẳn giết từ khi nuôi dưỡng lòng thù hận 20 năm trước.

Câu chuyện 4 :

Một người giàu có đang ngự trên bàn tiệc một mình với ê hề thức ăn thượng hạng. Vậy mà ông không buồn nhắc muỗng nĩa, thật là ngán ngẩm ngày nào cũng vậy. Chợt nhìn xa xa có kẻ ăn mày đang thèm khát nhìn về bàn ăn của mình.

Người nhà giàu ngấm nghĩ. Chỉ cần một miếng thức ăn thừa trên bàn này cũng đủ cho kẻ nghèo đói kia được sung sướng cả ngày, vậy mà mình thì ngán đến tận cổ. Hẳn rất có khả năng đạt được điều mơ ước của hẳn, còn ta thì không.... như vậy ai hạnh phúc hơn ai nhỉ?

Có những điều là hạnh phúc với kẻ này nhưng lại không phải là hạnh phúc của kẻ khác. Xem ra mục tiêu càng đơn giản thì càng dễ đạt được hạnh phúc. Người ta cũng không thể cảm được hạnh phúc với những gì thừa mứa trong tay. " Hạnh phúc là những gì còn nằm ngoài tầm tay " là như vậy.

Câu chuyện 5 :

Anh là một người mẩu mực. Khi còn nhỏ anh đã biết cần phải cố gắng học hành, tuy vẫn bị hấp dẫn bởi những trò chơi trẻ con nhưng anh vẫn bĩu môi mà rằng đó là trò con nít, chỉ có việc học mới là quan trọng cần phải đặt hết tâm trí. Quả nhiên anh đã học rất giỏi.

Lớn lên anh đã lập gia đình và có con cái như mọi người nhưng mục tiêu anh theo đuổi là sự thăng tiến trong nghề nghiệp, là tiền bạc. Mọi việc khác là thứ yếu, vợ con luôn cần tiền của anh và cần sự hãnh diện có được người chồng người cha thành đạt. Anh vẫn rất mẩu mực không cờ bạc, rượu chè hút xách hay trai gái gì cả, vẫn một lòng hướng đến sự nghiệp vì hạnh phúc của bản thân và gia đình, anh đã dành toàn bộ thời gian cho nó với lòng tin mãnh liệt là mình đã và đang làm đúng.

Giờ đây anh đã có tiền bạc dư giả, đạt vị trí cao trong xã hội, người ngoài nhìn vào gia đình anh đã ngưỡng mộ lắm mà sao anh không cảm thấy hạnh phúc? Vợ anh từ lâu đã như chiếc bóng bên cạnh anh, cô ta có cuộc sống riêng, có niềm vui riêng của mình, chẳng buồn tâm sự chuyện trò gì với anh, nếu có thì chỉ vài câu là dẫn đến cãi vã. Con anh lúc nhỏ cứ quấy rầy khi anh đang làm việc, bị anh hất ra vài lần khiến cho chúng không còn muốn gần anh nữa, giờ đây chúng đã lớn, dù anh có muốn gần gũi thì bọn chúng cũng tảng lờ, chúng không còn cần anh nữa. Bà con họ hàng và bạn bè từ lâu nay vì bận rộn công việc anh đâu có lui tới ai nên bây giờ cũng lạt lẽo lắm rồi.

Anh đâu có lỗi gì? Anh đã cố gắng hết mình rồi kia mà? Sao mọi người không ai hiểu anh cả?... mà hình như anh cũng không hiểu mọi người muốn gì ở mình thì phải?

Hạnh phúc và đau khổ đôi khi có lẫn ranh rất mờ nhạt. Hạnh phúc còn là sự chia sẻ và tương tác lẫn nhau giữa những người xung quanh ta.

Thật khó cảm thấy hạnh phúc khi mọi người xung quanh ta không có hạnh phúc.

Kiến thức, tiền bạc, địa vị là mục tiêu theo đuổi của mọi người vì những điều đó sẽ mang đến hạnh phúc cho cuộc đời. Như vậy tất cả những điều đó là phương tiện để đạt được mục đích cuối cùng là hạnh phúc. Thế nhưng trong suốt quá trình sống đó, anh ta đã lằm lằm mà lấy phương tiện làm mục đích. Anh đã gạt bỏ hạnh phúc được gần gũi vợ con để dành toàn bộ thời gian cho cái phương tiện là kiến thức địa vị và tiền bạc.

Đây có lẽ là vấn nạn của tất cả mọi người chúng ta, vấn đề ở đây là sự cân đối thời gian giữa công việc và cuộc sống gia đình Sự cân đối như thế nào tùy thuộc vào hoàn cảnh điều kiện của từng người. Thiếu cân đối thì dù ngã sang phía nào cũng sẽ dẫn đến bị kịch

Qua những mẩu chuyện trên ta có thể nói rằng " Hạnh phúc không phải là mục tiêu, cũng chẳng phải là kết quả mà đó là một quá trình " Quá trình đây không phải là độ dài của cảm giác hạnh phúc mà là độ dài của thời gian sống mà trong đó hạnh phúc luôn hiện diện trong từng giờ từng ngày từng tháng của cuộc đời.

Một nhà khoa học bỏ cả năm tháng dài của cuộc đời để cuối cùng đoạt giải Nobel, nếu ông ta chỉ cảm thấy hạnh phúc sau khi đoạt giải thưởng thì cuộc đời ông ta không thể nói là hạnh phúc nhưng nếu cả quá trình tìm tòi nghiên cứu ông ta luôn cảm thấy hứng thú, ngày ngày được làm việc mình yêu thích, được tìm hiểu khám phá những tri thức khoa học, những đam mê đó được thực hiện theo ý thích của ông thì dù cho cuối cùng không đoạt giải như mong muốn nhưng ông vẫn hạnh phúc.

Ta có thể không hứng thú gì trong việc làm độ nhật nhưng ta vẫn có thể tìm lấy hạnh phúc cho mình xen kẽ thời gian đó hoặc ngoài giờ đó. Hạnh phúc cũng đơn giản là cảm giác thoáng qua, như bắt gặp một ánh mắt một nụ cười dễ mến, say sưa ngắm nhìn một nụ hoa, sáng khoáy uống một ngụm cà phê hoặc lắng lòng nghe một điệu nhạc du dương nào đó. Ông bà mình có nói là " tri nhân, tiện nhân, đãi nhân, hà thời nhân "

Đức tính vị tha sẽ khiến ta nhẹ lòng hơn khi đối diện với kẻ đã từng gây đau khổ cho ta, ta làm

điều đó vì chính bản thân ta chứ chẳng vì ai khác. Mang mãi trong lòng sự hằn thù đổ kỵ thì ta là người hứng chịu khổ sở chứ chẳng phải kẻ mà vì nó ta phiền lòng.

Khi làm từ thiện, ta cũng nên nghĩ rằng ta làm điều đó là cho chính bản thân ta, vì hành động đó giúp cho ta cảm giác nhẹ nhõm bớt áy náy vì cảnh đời khốn khó quanh mình, khiến ta ăn ngon và ngủ yên hơn. Nếu theo thói thường ta cứ nghĩ rằng ta làm vì tha nhân thì một suy nghĩ kế tiếp sẽ là "tại sao họ không nhớ ơn ta? tại sao không ai khen ngợi ta?" Nếu suy nghĩ được như vậy thì lòng háo danh sẽ không có chỗ mà tồn tại.

Phải biết bằng lòng với cái gì mình có, sự khao khát vươn lên luôn là động lực tiến bộ nhưng đến giới hạn nào đó ta cũng cần biết dừng lại để hiểu rằng "tri túc, tiện túc, đãi túc, hà thời túc".

Khi có được niềm vui hãy tận hưởng nó, khi buồn phiền cũng đừng ngại ngừng sự bày tỏ. Điều này có vẻ người Á Châu của chúng ta không được tự nhiên như dân Châu Âu, do thói quen chúng ta cứ luôn tự kiểm chế bản thân mình dù vui hay buồn cho nên thường không thỏa sức để vui và khi buồn thì cứ tự nén mình khiến cho lòng cứ trĩu nặng nỗi buồn lâu hơn họ.

Cố tận hưởng cái được và xem cái mất như là lẽ tự nhiên ai cũng có lúc sẽ trải qua chứ đâu phải chỉ mình ta.

Bạn ơi! Hãy nhớ rằng hạnh phúc là một quá trình! Nhạc sĩ Trịnh công Sơn đã có lý khi đặt

Nguyễn Việt Trúc

10CT4 - 74-77

lời bài hát " mỗi ngày tôi chọn một niềm vui... " và một nhạc sĩ khác thì có lời như sau " hạnh phúc ở quanh đây, đâu là chuyện bất ngờ! mà sao em không biết yêu người yêu chúng ta, tình yêu trong tay đó em còn tìm đâu nữa, tình yêu trong tay đó em tìm hoài ở đâu..."

Cuối cùng tôi muốn nói với các bạn rằng gia đình, công danh, sự nghiệp hay các mối quan hệ vợ chồng, cha mẹ, con cái, anh em, bạn bè, họ hàng đều cần thiết cho cuộc đời ta nhưng thời gian của mỗi người cũng chỉ có 24 giờ/ngày, sức khỏe hay tiền bạc cũng có giới hạn thì việc cân đối các mối liên hệ đó sẽ mang tác dụng quyết định đến hạnh phúc của chúng ta.

Kết thúc bài viết này tôi xin kể các bạn một câu chuyện vui về "hạnh phúc"

Một người đàn ông lúc nào cũng mang đôi giày rất chật, anh cứ nhăn nhó vì đau đớn qua mỗi bước đi. Ai cũng ái ngại và lạ lùng vì sao anh ta cứ mang mãi đôi giày đó. Một hôm có người gạn hỏi thì được nghe anh trả lời như sau :

"Gia đình tôi hiện nay tan nát cả rồi. Cha mẹ tôi chết đã lâu. Vợ tôi đã bỏ nhà theo trai. Con tôi thì bỏ học, chích xì ke và cướp giật. Nhà cửa nay cũng chẳng còn. Cuộc đời tôi đâu còn gì để mà sung sướng.

Nói xong anh ta chỉ vào đôi giày và nói: "Chỉ còn nó thôi! Mỗi ngày đi làm về, được cởi bỏ đôi giày này ra là tôi có cảm giác hạnh phúc ghê lắm".●

Ngày Hội Cựu Học Sinh Cao Thăng Năm 2040

Trời hôm nay không nắng, bầu trời hiện đã chuyển sang màu mằm ruốc Bà Giáo Thảo, từng đám mây đen trôi lều bều thấp lè tè trông như những đám rác trôi trên kênh Nhiêu Lộc, Tân Hóa, Tàu Hủ của những năm xa xưa 2010.

Dĩ vãng dù đẹp hay không thì cũng có từ đẹp để gọi đó là Kỷ Niệm, người dù giỏi hay dở cũng được gọi là Cựu Học Sinh miễn là đã có đi học ít ra một lần trong đời. Hôm nay là một ngày trọng đại, trường Cao Thăng được sự hậu thuẫn của các Mạnh thường quân, Yếu thường quân và của cả Tầm thường quân đã quyết định tổ chức ngày họp mặt cựu học sinh Cao Thăng niên khóa 1973 - 1983

Lúc đầu ban tổ chức dự định tổ chức rộng rãi từ niên khóa 1963 đến 1993 nhưng xét thấy không hợp lý vì cựu HS từ khóa 1963 thì đến nay hầu hết đã đi theo diện Đoàn Tụ Ông Bà, còn khóa 1993 thì e ngại bọn trẻ mới 65 - 75 tuổi sẽ nhí nhánh sành sẽ làm mất đi sự trang trọng của buổi lễ. Buổi họp mặt hôm nay còn bất ngờ đông vui hơn vì từ năm 2039 các hàng hàng không thể giới đã đồng loạt quyết định miễn phí vé cho các cụ từ 80 tuổi trở lên, miễn là các cụ phải chứng tỏ đầy đủ sức khỏe để đi máy bay, bằng chỉ tiêu gặt gao là chạy 100 mét không được quá 10 phút, đứng lên ngồi xuống ghế 5 lần trong 1 tiếng đồng hồ. Các cụ Cao Thăng nhà ta dù ở phương trời nào cũng luôn giữ gìn sức khỏe nên hầu hết đều vượt qua sự khảo hạch khó khăn này vì vậy có đầy đủ các cụ Cao Thăng từ khắp nơi trên thế giới về dự họp. Buổi họp mặt chính thức là 9 giờ sáng ngày 30 tháng 2 năm 2040. Vì thức dậy từ 4 giờ sáng mà chờ đến 9 giờ thì lâu quá, có thể có một số cụ sẽ đi ngủ tiếp cho nên mới tờ mờ sáng là các cụ đã có mặt gần như đầy đủ.

Sân trường hôm nay thật đẹp mắt với đầy đủ các màu xanh đỏ tím vàng, đó không phải do

bông hoa, cũng chẳng phải màu sắc của những quả bóng bay... Do am hiểu đầy đủ về thể trạng của người già thường yếu thận và không kiểm soát được chức năng tiêu hóa nên BTC đặt xung quanh trường các loại WC di động đủ màu sắc vừa phục vụ các cụ vừa trang trí cảnh quan. Ngoài ra họ còn đặt từng chõng tã màu hồng cho các cụ bà, màu xanh cho các cụ ông rất chu đáo và đầy tính mỹ thuật ... thật là ý tưởng thông minh hiếm có.

Nhìn các cụ ông cụ bà tung tăng tung tăng nhảy nhót nô đùa thật vui vẻ, họ tụ tập theo từng nhóm quen biết nhau và trò chuyện râm ran tuy thỉnh thoảng cũng chen vài tiếng ho nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến câu chuyện của họ. Kia là cụ bà cười duyên dáng với hàng tiền đạo đã xa vắng, nọ là cụ ông đưa tay vuốt tóc với vẻ phong lưu tiêu sái (thật ra thì cụ chỉ làm dáng thôi vì còn tóc đâu mà vuốt) lại có một vài cụ ông và cụ bà cứ ngồi cười cười một mình chẳng chuyện trò với ai cả.

Một nhóm cụ ông tụ tập kể chuyện ngày xưa, có một cụ giọng nói rõ to đang diễn tả hồi trẻ uỳnh lộn cùng lúc với hai kẻ địch như thế nào, vừa kể vừa liếc mắt về phía các cụ bà. Có lẽ do nhận được một cú liếc mắt nào đó mà cụ càng kể càng háng hái đến nỗi suýt vắng hàm răng giả vừa mới sẫm. Nghe giọng thì như vậy nhưng nhìn cụ thì hơi ơ... chỉ cao khoảng 1,5 mét còn thân thể thì hình như... thịt và mỡ đã chính thức ly dị từ lâu, chỉ còn lại làn da nhăn nheo phủ ngoài khung xương mà thôi, với bộ dạng này thì dù cho chú cẩu nào có tảo tợn lắm cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà nghe ê cả hàm răng.

Lác đác có vài cụ đang nhìn dáo dác tìm dép, vì ngồi lâu quá chân tê dại mất cảm giác rồi cứ thế mà tung tăng với chiếc dép còn lại mãi hồi lâu mới biết nên chẳng nhớ ở đâu để tìm. Có cụ bà vì đi quá sớm con cháu chưa

kip chuẩn bị thức ăn nên đã đem theo quả bắp luộc vừa ăn vừa nói chuyện thì cụ bỗng ách xì khiến cho cả bắp và răng đã văng ra lẫn vào nhau khiến cho một mình không thể giải quyết nổi bèn nhờ cả nhóm tìm phụ. Khổ nỗi ở tuổi các cụ thì làm sao phân biệt cái nào là răng còn cái nào là bắp, tuy đông người nhưng có vẻ bất khả thi. Bỗng có một cụ có sáng kiến là cứ lượm được hột nào là đưa vào miệng nhá thử thì sẽ biết ngay. Ngay lập tức ý kiến hay ho đó được thực hành, thế là tình huống có cụ la "ối da!" với vẻ mặt nhăn nhó, thì các cụ khác mặt mày sáng rỡ lên " thế là tìm được thêm một cái răng" cứ như thế các cụ vừa tìm vừa kể chuyện cô gái lọ lem nhặt hạt đậu trắng và đậu đen cho bà dì ghê, tình tương thân tương ái hy sinh mình cho đến hơn 80 tuổi vẫn được các cụ thể hiện thật cảm động. Và dù ở độ tuổi nào thì cũng có bóng dáng của tình yêu, dù có muộn màng dù sức khỏe và tai mũi họng không còn tốt nữa thì tình yêu vẫn đến với họ. Ở phía xa xa có hai người như vậy, họ chuyện trò gì vậy? đi đến gần thì

- Bà biết không? ngày đó tui để ý đến bà
- Cái gì? ông bị dị ứng thịt gà hả?
- Ừ! Tui để ý tới bà từ lúc bà mới vô trường lận
- Ông có nhớ Tố Trân không? Nó cũng bị dị ứng đó
- Chuối chưng hả? tui mua cho bà một lần... mà sao lại bỏ hột bí, phải bỏ đậu phộng!
- Cái gì? Ông nói Mộng Điệp hả? Mộng Điệp thì bị ho gà chứ không bị dị ứng !

Cứ như thế câu chuyện không thể nào dứt được vì đông và tây có gặp nhau bao giờ. Sau phần khai mạc và lời phát biểu ngắn gọn thì đến phần ăn trưa (vì các cụ hoặc bị lẳng tai hoặc ngủ gật nên nói dài cũng vô ích), mỗi bàn đều có menu chữ rất to, bên dưới có kèm theo lời cảnh báo " chú ý không nuốt luôn răng của mình, nhà hàng chúng tôi không chịu trách nhiệm ".

Do được tài trợ của các loại mạnh yếu và tầm thường quân nên bữa tiệc rất sang trọng gồm toàn các loại rau và thịt cá băm nhuyễn. Rau thì toàn là loại organic trồng theo phương pháp tự nhiên không có một chút phân hóa học, gạo là gạo Ấn Độ bảo đảm lượng glucoz thật thấp không sợ tăng lượng đường trong máu, còn thịt thì toàn thịt gà mà chỉ là thịt trắng ở phần ức, tuy nhai như nhai giẻ rách nhưng chắc chắn các cụ không bị bệnh gout hành hạ như ăn thịt bò. Khăn trải bàn thay vì thêu hoặc viền ren thì BTC cho đính các viên thuốc trợ tim xanh đỏ đều khắp rất thuận tiện cho các cụ sử dụng. Mỗi người ngoài chén muống nĩa còn có thêm một máy xay thức ăn chạy bằng pin đặt bên cạnh, ai không thích nhai thì cứ lựa thứ mình thích rồi xay thành soup mà húp rất thuận tiện.

Nhìn các cụ có vẻ thích thú, một cô service hỏi một cụ có hài lòng về món ăn và cách phục vụ hay không, thì cụ vừa lắc đầu lia lia vừa bảo là thích khiến cho cô cứ ngơ ngác, cho đến khi có người giải thích cô mới yên tâm là cụ thật sự hài lòng nhưng vì bị bệnh parkinson nên cứ lắc đầu mãi không thôi.

Trong buổi tiệc đương nhiên sẽ có cảnh ho, sặc, đổ tháo lung tung nhưng các cụ ông thì hào hoa lịch thiệp, các cụ bà thì dịu dàng nhẵn nại nên cùng lo cho nhau rất chu đáo và romantic.

Buổi tiệc đang diễn ra vui vẻ thì bỗng hẵn nghe túc túc, túc túc, túc túc... quái lạ? Chẳng lẽ có ai đang cho gà ăn hay sao mà...ngước đầu lên thì thấy một bà lão mặc áo dài trắng từ xa đi đến mà miệng cứ gọi liên tục túc túc, ngấm một lát khi bà đến gần hẵn mới hiểu bà đang gọi hẵn. Hẵn không thể nhận ra bà lão kia, da đã trở đồi mồi, răng thì chỉ còn độc hai cái răng cửa dài ngoẵng thò ra không khép môi được, nhìn giống y chang con thỏ. Hẵn nghĩ có lẽ hơi gió thoát ra xuyên qua hai răng cửa đã chặn mất chữ e rờ tên hẵn rồi nên từ Trúc lại thành ra Túc. Thật nhanh chóng, bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua, cái này trong phim Tàu chắc sẽ gọi là Bạch Thổ Bà Bà hoặc Quái Thổ Lão Tổ gì đây. Đây là ai trong lớp CT5 vậy ta? Hay

là lớp ABCDE 75,76,77... chẳng lẽ ngày đó xuất hiện hàng hiếm như vậy mà mình không biết. Tuy không thể nhận ra là ai, nhưng vì phong cách lịch thiệp và phong nhã đã được rèn luyện từ thời xa xưa khi mà bóng hồng đầu tiên xuất hiện tại trường Cao Thăng, hẳn quyết định lụm cụm đứng dậy chào đón " người đẹp". Sau khi đã điều khiển thành công hai chân ồm o của mình hẳn ngẩng cao đầu trong tư thế kiêu hãnh của " lỢn chết không sợ nước sôi" và chuẩn bị một nụ cười đẹp như hoa mồm chó (phụ nữ mới dùng từ cười đẹp như hoa hàm tiếu còn đàn ông thì không biết dùng từ gì ... thiệt ra thì hoa mồm chó cũng đẹp lắm) thì bỗng nhiên có ai đó giật mạnh chân hẳn.

Lần này thì không nghe tức tức nữa mà nghe giọng nói như đâm vào tai " dậy đi ông thần! dậy đưa thằng nhỏ vô thư viện rồi chở tui đi chợ " . Thế là hẳn giật mình tỉnh hẳn, lướt nhìn rồi chăm chú nhìn thêm lần nữa " chà! Bà nhìn coi cũng được quá ta! hổng giống bà hồi nãy..." Bao nhiêu năm nay lần đầu tiên hẳn bị dựng dậy mà không bực mình lại còn cảm thấy mừng rỡ. Để chắc ăn hơn hẳn nhìn

lên tờ lịch để chữ rõ và to năm 2012 rồi thở phào nhẹ nhõm và tuy chưa đánh răng nhưng hẳn vẫn vui vẻ huýt sáo " chưa có bao giờ đẹp như hôm nay, non nước mây trời lòng ta mê say..." Vợ hẳn nhìn theo một cách ngạc nhiên, lần đầu tiên sau bao năm chung sống hẳn đi làm nhiệm vụ mà không cầu nhàu như mọi bữa. ●

Trúc và các bạn CT5

Nguyễn Việt Trúc

10CT4 - 74-77

Thằng Sửu

Văn Thiên Hồng

Tiếng gà vừa gáy rộ, ngoài trời bóng đêm vẫn còn phủ dày trên ngàn cây ngọn cỏ, Sửu đã thức giấc mở cửa chuồng và lừa bầy trâu ra đồng. Ngồi trên mình trâu, hướng tầm mắt về phía chân trời, vùng đồng chưa ló dạng. Xa xa vì sao mai đã lên cao khỏi ngọn tre. Từng cơn gió sớm thổi về nghe lành lạnh, lòng chợt buồn cho số phận hẩm hiu của kẻ xa nhà.

Từ ngày rời bỏ xóm nghèo về đây ở đợ coi trâu cho nhà ông Cả Tám, ngày ngày làm bạn với mấy con trâu.

Tội nghiệp cho hai con nghé nhỏ xíu, những buổi sáng trâu mẹ mang ách đi cày thì trâu con cứ nghé ngo chạy theo lảng xảng một bên, lâu lâu khát sữa dí đầu vào bụng mẹ. Nhưng thương thay, chưa được miếng sữa ngọt nào cho đỡ thèm đã bị quất cho một roi mây, phải lật đật dang ra, miệng kêu nghé ngo, nghé ngo...

Những lúc nhìn mấy con nghé, nghĩ đến thân phận mình có lẽ cũng giống nhau. Một đàn có mẹ bên cạnh cũng bị người ta đánh đòn, một

đàn, mẹ ở xa, ngày ngày cũng bị người ta rầy la chửi mắng.

Nhớ lại tháng trước, mẹ già lặn lội từ xa xuống thăm con với trái sầu riêng đầu mùa.

- Con biết không, từ ngày cây sầu riêng con trồng sau nhà ra trái, em con mỗi ngày đều ra dòm lên cây coi chín chưa để hái đem xuống cho con.

- Tội nghiệp cho thằng Dần và con Mẹo, con không có ở nhà chắc tụi nó nhớ con lắm hả má?

- Nhớ thì cũng nhớ nhiều, sáng nay đứa nào cũng đòi đi theo.

- Sao má không dẫn thằng Dần hay con Mẹo xuống thăm con? Con cũng nhớ tụi nó lắm.

- Má cũng muốn dẫn hai đứa nó theo, nhưng đường xa quá tụi nó đi sao thẩu, còn đi xe thì nhiều tiền lắm. Sáng nay má phải dậy sớm từ năm giờ sáng đi bộ xuống đây.

- Sao má không đi xe ngựa ra Lái Thiêu rồi đi xe đò xuống đây cho đỡ mỏi cẳng?

- Má cũng muốn đi xe để xuống gặp mặt con thật sớm, nhưng mà...

- Con biết rồi, má đâu có đồng nào dính túi phải không?

Hai mẹ con nhìn nhau cười thông cảm và rồi nước mắt cũng lăn dài trên đôi má nhăn nheo của mẹ hiền.

- Con tách trái sầu riêng ra ăn đi con, nó chín nứt ra rồi.
 - Sao má không ăn với con?
 - Thôi con ăn đi, sáng nay má ăn cơm nguội no rồi.
 - Vậy thì con ăn một nửa thôi, còn một nửa má đem về cho hai đứa em con.
 - Con ăn hết đi cho đã thèm, mai một mấy trái còn lại em con nó ăn cũng được. Này con, hồi này má ghé nhà ông Tám, có hỏi xin tiền lúa con ở cho ổng năm kể.
 - Má đã lấy tiền rồi chưa?
 - Đâu có dễ dàng vậy con, người ta hẹn ra giêng mới có.
 - Nhưng má lấy tiền trước thì mình được có bao nhiêu đâu!
 - Đành phải vậy chứ biết sao con! Má biết lấy tiền trước cũng giống như đi vay tiền lúa mùa.
 - Như vậy thì người ta trả cho mình bao nhiêu tiền một giạ vậy má?
 - Bây giờ mỗi giạ người ta trả cho bốn mươi đồng, nhưng tới mùa lúa chín, mỗi giạ có khi được giá tám chín chục đồng.
 - Họ trả rẻ quá, không được phân nửa, phải chi mình có tiền đợi mần mùa mới lấy, phần dư để may quần áo tết cho má và hai em con dư sức phải không má?
 - Mình nghèo phải chịu thiệt thòi, nhưng dù sao người ta cũng tốt là cho mình mượn tiền trước, chứ nhà nghèo không đất, không ruộng thì ai mà dám cho mình vay mượn.
- Sửu rưng rưng nước mắt, thò tay vào lưng quần lần lần một hồi lòi ra gói giấy dầu cuộn tròn và đưa cho mẹ.
- Má cầm cái này đi xe về.
 - Cái gì vậy con?
 - Tiền của con.

- Con ở đợ coi trâu cho người ta làm gì có tiền? Ăn cắp của người ta thì không có gì tui nhục cho bằng con ơi!
 - Con có ăn cắp tiền của ai đâu. Hôm trước con và thằng Bần đi coi trâu có bắt được một ổ cưỡng ba con, nuôi vừa lớn, nhờ anh nó đem ra chợ chim ở Sài Gòn bán và chia hai, mỗi đứa được mười lăm đồng.
 - Có tiền con không mua thứ gì hay sao?
 - Con cất kỹ lâu rồi, mỗi lần lừa trâu qua sông là con phải cởi quần quắn lên đầu rồi mới lội theo, sợ tiền dặt trong lưng quần bị ướt.
 - Thôi con cất đi, để trong túi nhiều khi cần mua gì thì mua.
 - Ở đây có ai bán gì mà mua, má lấy đi về xe. Nếu còn dư thì mua kẹo ú và kẹo gừng da trâu của chú chệt Hui đầu làng mình cho thằng Dần và con Mẹo, tụi nó thích lắm đó má.
 - Má đi về mà có chút kẹo cho em con thì tui nó mừng biết dường bao, nhất là biết được tiền của con bán cưỡng để dành.
- Hai mẹ con đang mừng mừng, tủi tủi thì có tiếng la lối om sòm phía vườn nhà bà Năm.
- Mẹ tổ cha mấy thằng coi trâu, mắc dịch mắc toi, chết sông chết ruộng ở đâu mà để bày trâu phá nát vườn cau, ăn sạch rẫy mía mới trồng.
 - Trâu này của ông Cả Tám mà thằng Sửu coi chừng.
 - Mồ tổ cha thằng Sửu chết đâu rồi, tao bắt được sẽ đánh què cẳng cho bỏ tật coi trâu không lo, chỉ lo đi bắt sáo bắt cưỡng.
 - Chết rồi con ơi, mấy con trâu mầy coi đi phá người ta, giờ biết làm sao?
 - Má đừng lo, thằng cha mười Cụt nó ghét nên la lối vậy thôi, ăn thua gì. Tại bữa trước nó xin con cưỡng, con không cho nên nó kiếm chuyện. Thôi má về đi, con phải chạy đi lo mầy con trâu ăn hại này.
- Thoáng đó Sửu đã chạy khuất vào đám bần ven rạch.

Nhìn theo bóng con mà dạ mẹ xót xa, thất thế chân bước đi mà nước mắt lưng tròng.

- Ê cái thằng chết bầm kia, coi trâu cái gì mà phá tan hoang vườn tược của tao vậy hả?

- Trâu tui mới ăn có mấy ngọn mía mà làm gì dữ vậy? Bộ hôm trước xin mấy con cưỡng tui không cho nay trả thù hả?

- Thằng này ngon dữ đa, tao cột đầu mầy vô gốc cau thử xem mầy còn ngon không?

Nói chưa dứt câu, mười Cụt đã nhảy xấn tới chụp tóc thằng Sửu, nhưng nó tránh khỏi và chạy băng qua líp mía. Mười Cụt chẳng buông tha, cầm cây roi cày rượt theo quất vào người thằng Sửu.

Tội nghiệp thằng nhỏ bị một roi mây vắt ngang lưng đau thấu trời xanh và cũng vì vậy mà nó nổi cơn điên quay phắt người lại.

- Làm gì mà đánh người ta dữ vậy, bộ ý có ruộng có đất rồi muốn đánh con người ta thì đánh sao?

- Phá của tao thì tao đánh, ai làm gì tao?

Nói chưa dứt câu, tên mười Cụt lại dơ roi lên đánh tiếp, thằng bé cắn răng chịu đòn và chụp lấy cây roi mây. Hai người, một lớn một nhỏ dăng co, khổ nỗi tên mười chỉ có một tay cố giữ cây roi, cuối cùng té nhào xuống mương cau.

- Trời ơi là trời, thằng Sửu nó đánh tôi, nó xô tôi xuống mương gãy cẳng rồi.

Hai đứa con của mười Cụt trong vườn chạy ra, đứa cầm chà bần, đứa vác nhánh mù u nhắm thằng Sửu mà đập tới tấp.

S Sửu chống đỡ và thụt lùi, nhưng trượt chân lợt xuống rẫy mía. Sửu đang xoay trở để chạy thoát thân, chưa leo được lên bờ thì có tiếng ai nạt lớn.

- Ê, hai thằng nhóc con, có dang ra không? Nhào tới là tao bắn mỗi thằng một cục đạn cu-li bể gáo bây giờ.

Thì ra thằng Bần đã chạy tới kịp, miệng nói và tay cầm ná thung giương lên nhắm vào hai đứa

con mười Cụt. Hai thằng nhỏ nhất gan dang ra nhưng vẫn cự nự.

- Chuyện này mắc mớ gì mầy mà xía vô?

- Có chứ sao không.

- Ê, cái thằng Bần này, muốn làm gì mà mầy đòi bắn hai đứa con tao? Tụi bây coi trâu để phá vườn tược người tan hoang mà còn ngang tàng hả?

- Chú Mười à, chú người lớn mà nói chuyện gì kỳ cục vậy, hai thằng con chú nó lừa trâu thằng Sửu vô rẫy mía, cho nên nó mới ăn chớ bộ.

- Ai lừa mà mầy nói bậy vậy?

- Hồi nãy tao và thằng Năm lác leo lên trên ngọn cây chòi mò bên miếu Bà, nhìn thấy hết, nhưng tao chạy qua đây không kịp.

- À, thì ra cũng tại mấy thằng chết bầm này, tao không biết tụi bây ăn cái giống gì mà ngu ngốc đến nỗi này.

- Chú thấy chưa, mấy đứa con của chú nó chơi đại, thành ra hại nhơn, nhơn hại sao lại giận người.

- Thôi, tụi mầy lừa trâu đi, tao mệt quá rồi.

*

- Ê Sửu, ngày mai anh tao đem bán mấy con sáo sậu, mấy con cưỡng và mấy con chim chích chòe, mầy có muốn để con nào lại nuôi cho nó nói chuyện mình nghe chơi không?

- Thôi bán hết đi, gần tết rồi tao muốn có tiền cho em tao may quần áo mới.

- Tao cũng biết vậy, nhưng tao muốn rủ mầy mua một bộ Bàu Cua, Tết nay lắc chơi, hai đứa mình hùn vốn làm cái. Tao nhứt định ăn hết tiền của đám con thằng cha Mười chơi. Mầy còn nhớ mấy tháng trước nó vác chà bần đánh mầy không?

- Nhớ chứ, nhưng tại mầy tên Bần nên nó mới vác chà bần đánh tao.

- Tầm bậy nà, hồng lẽ tao tên Ổi nó ghét tụi mình thì vác nhánh ổi đánh mầy. Còn mầy tên Sừu, chẳng lẽ tụi nó ghét thì vác con trâu đánh tao à?

Sừu và Bần nhìn nhau cười khoái chí, tuổi thơ hồn nhiên, buồn đó rồi vui đó.

- Ủ cũng được, mua bộ Bàu Cua thì mua, nhưng tao sợ làm cái, rui thua hết tiền thì sao?

- Mầy nhát như thỏ đế, lỡ thua hết lại bắt chim nuôi lớn bán nữa, lại có tiền chớ lo gì. Mà này Sừu, hôm nay bà Năm Lớn tháo đập mầy có đi bắt hôi không? Cái đập Đùng Vườn cá lóc, cá trê dễ sợ lắm, nhứt là tôm càng thì khỏi chê.

- Đi bắt hôi thì tao đâu có ngán ai, nhưng mầy con trâu bỏ quên nó đi phá thiên hạ thì ăn đòn nút đít.

- Ăn nhằm gì, lừa trâu của tao và trâu của mầy qua đùng Phú An cho nó ăn, lâu lâu chạy qua thăm chừng có sao đâu. Bây giờ mình lừa trâu đi là vừa, đi trễ quá chỉ còn cá thòi lòi ai cũng chê thì làm được gì.

Sừu cỡi con trâu Cui đi trước, Bần cỡi con trâu Chặng hò hét mầy con nghé đi theo sau, vừa đi Bần còn ráng gân cổ hát.

Ai bảo chăn trâu là khổ, chăn trâu sướng lắm chứ, ngồi trên lưng trâu ta rờ sừng trâu rồi ta vỗ đít trâu...

- Ai dạy mầy ca cái gì mà nghe ghê quá vậy. Sao không ca vọng cổ Tình Anh Bán Chiếu hay Gánh Nước Đêm Trăng gì đó cho nó mùi, nghe khoái hơn.

- Mình đi coi trâu, anh tao dạy tao ca bài chăn trâu là đúng rồi, chứ ca vọng cổ đâu có bài nào nói về coi trâu như tụi mình đâu.

- Thì ca cho đỡ buồn, chứ như Út Trà Ôn hồi nhỏ đưa đò trên sông Trà Ôn, ngày ngày chèo mỗi gãn rưng hai cái bánh chè chớ có bán chiếu hay gánh nước gì đâu mà cũng ca lia lịa, có chết thẳng Tây say nào đâu.

- Mầy nói cũng hay đa, thôi để tao ca Tình Anh Bán Chó cho mầy nghe, nhưng phải nhớ khi tao xuống câu, mầy phải nhíp song lang cho ngon lành nghe chưa.

- Chuyện đó là nghề của tao mà, mầy xuống câu tao gõ vô sừng con trâu Cui là số dách.

- Mầy chuẩn bị, tao sắp sửa vô sáu câu, nghe chưa?

...Sông Phụng Hiệp chảy ra bảy ngã, nhưng lệ lòng tôi sao lại lóng muôn dòng...

...Chó này tôi chẳng bán đâu, tìm cô không gặp, tôi nấu canh bầu xực no.

- Hay, mầy ca hết sảy, mai một mầy sẽ thành Út Trà Quế như chơi.

- Nhưng tao ca rồi thì tới phiên mầy nói thơ Vân Tiên đi chớ.

- Nói Vân Tiên thì nói, sợ gì.

*Vân Tiên ngồi dựa gốc trầu
Cau khô rớt xuống u đầu Vân Tiên
Vân Tiên ngồi dưới gốc riềng
Đợi cây tơ đến cột khiêng vô bồn
Vân Tiên ngồi dựa bụi môn
Chờ cho trăng lặn ôm hôn chị hằng.*

- Mầy ca tầm bậy, tầm bạ không hay. Nói bài gì có con trâu đi cày mà bữa hôm đi bắt ổ sáo sậu mầy ca hay lắm mà.

- Đó là bài Trâu Cày

*Trâu ơi ta bảo trâu này
Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta
Cấy cày vốn nghiệp nông gia
Ta đây trâu đó ai mà quản công
Bao giờ cây lúa còn bông
Thì còn ngọn cỏ ngoài đồng trâu ăn*

Không ăn thì đói nhăn răng...

- Ê lệ lên Sứ ơi, người ta ngồi đây trên bờ đập Đùng Vườn rồi kia, chậm chân thì húp nước mắt tỉnh đó.

- Việc gì mà gấp gáp vậy, từ từ trước sau chung đủ mà lo gì.

Công hôi xóm Ụ Tàu đã kéo đến thật đông, kẻ vác nôm, người bưng rổ xúc đứng chờ chung quanh bờ. Lâu lâu chủ đập chận miệng bọng rồi tháo cái đó và cái đục hứng phía ngoài khiêng lên đổ vô giỏ cần xé.

Những con cá trê, cá lóc, cá rô theo nước ra sớm bị vướng vô rọ đổ vào thúng lóc tới lóc lui kêu rột rết. Nhút là tôm bạc rại và tôm càng tươi chong hết nhảy xon xòn rồi lại búng nghe chóc chóc, lạch cạch thật vui tai.

Nước đã cạn gần sát mặt đập, mấy con cá đối bị nước đục làm tối mắt lội lờ đờ, tôm càng râu xanh đỏ nổi đầy trên mặt nước lội tới lội lui, nhiều con buồn tình nhảy vọt lên bãi sình, nhìn thật dã.

Chẳng bao lâu, chủ địa chia nhau người xách giỏ lội xuống mặt đập bắt lên, người xách nôm trèo lên các khe, ngách bắt xuống.

Những hang mọi, những gốc bần, những bụi ô rô là nơi cá trê, cá lóc đào hang, làm ổ mỗi nơi có ít nhất vài con chui trốn. Có những con cá lóc mập ú, nước cạn chẳng biết trốn vào đâu, đành chúi đầu vào bãi sình, ló nguyên một khúc đuôi ra ngoài.

Chủ địa lội bắt cá tôm phía trước, công hôi kẻ vác nôm, người mang rổ xúc hì hục phía sau, có chỗ sình lầy ngập lên tới bụng. Cá rô, cá lóc thì chúi trên rông, trên cạn, nhưng cá trê trắng thì lặn mút chỉ trong bùn sình, bà con tha hồ mò. Có khi một con sẩy ra, hai ba người giành cãi nhau ôm tòi.

Tuy nhiên, ai cũng vui vẻ vì trong giỏ người nào cũng có một mớ tôm cá lớn nhỏ, nếu tệ cũng vài ba con trê, con lóc hay ít con rô. Mọi người đang hăng hái vừa xúc vừa mò thì có tiếng kêu ới ới phía sau.

- Ôi trời ơi, con... con của kẹp vào đùi tôi, trời ơi là trời!

- Ê, ê, cô Ba đứng yên đó, tôi tới liền.

Mọi người nghe la, quay lại thấy chị ba Đen đang đứng chết trân, mặt mày méo xệch, anh hai Néo cũng vừa lội tới.

-Trời ơi là trời, bà con cô bác nhìn lại mà coi. Con cua kinh này khôn trật đời, có hai cái càng thì nó kẹp hết hai đùi non của cô ba, như vậy là tiêu tán đường rồi còn gì!

- Người ta bị cua kẹp đau thấy trời xanh, không gỡ giùm mà đứng đó nói, nói... Vô duyên.

- Thì từ từ gỡ nó ra, để tôi bẻ hai cái càng nó trước.

- Ôi trời ơi, người gì mà ác quá, chỉ gỡ con cua, còn để hai cái càng dính lại trên bắp vế người ta chịu sao thấu.

- Giờ chỉ còn nước là tui cắn bẻ càng mới gỡ ra được. Giữa đồng không mông quạnh này ai mà có kìm, búa gì mà tháo giùm.

Nhìn cảnh anh hai kê đầu vào đùi chị ba cắn bẻ cái càng cua, bà con cố nín cười, sợ chị ba mắc cỡ. Ngờ đâu thằng Súng đứng trên bụi mái-dầm la lớn.

- Tụi bây ơi, ra coi chị ba để ra anh hai Néo...

- Cái đồ dịch vật, tao tới vả rụng hết hàm răng bây giờ.

Tội nghiệp chị ba, mặt cứ đỏ lên rồi tái mét, vác rổ lên bờ đi một mạch về nhà.

Bần bắt được hai con trê, mấy con cá tràu cứng, xỏ vào một nhánh cây xách tòn ten, mấy con tôm càng thì lặn vào lưng quần. Sứ không ưa lội sình, chỉ thích đi dọc theo mấy bụi lác, mấy gốc bần, thụt những hang ngách. Nó vừa bắt được một con cá lóc to tướng, bụng mập như con heo con, bự gần bằng bắp vế.

Sứ trèo lên mé biển định bút sợi dây cóc-kèn để xỏ vào mang con cá lóc xách đi, bất chợt nhìn qua bụi ô-rô thấy một vũng nước nhỏ đùng đục phía trong. Sứ nghĩ thầm trong bụng, lại hên gặp một hang cá trê hay cá lóc gì đây. Ít nhất là năm ba con cho mà coi.

Sửu cố vạch các gai góc và dây chằng chặt, chui mãi mới vào tới nơi, khi nhìn kỹ thẳng nhỏ phải há hóc miệng và kêu lên ơi ới.

- Ê, ê Bần ơi, mau... mau lên phụ tao với.
- Cái gì mà mầy um sùm vậy, hay là bị cua kình kẹp vào bắp vế nữa. Bà con ơi, thẳng Sửu lại bị cua kếp vô đùi non, hay quá ta, hì hì.
- Mầy chỉ có ăn tầm bậy, nói tầm bạ chẳng đâu ra đâu ráo trội. Biểu lẹ lên phụ tao một tay, làm gì mà cứ đứng như trời trồng vậy hả?

Nghe Sửu rầy rà, Bần lộn vội lên bụi ô-rô, vừa chui vào tới nơi đúng lúc Sửu đã lật ngửa con cua đĩnh, đưa bốn chân lên trời, miệng kêu khè khè.

- Cua đĩnh, cua đĩnh bà con ơi!
- Đừng la, còn một con nữa nằm trong vũng nước.
- Để tao bắt nó cho mầy coi.
- Đừng thọc tay xuống, coi chừng nó cắn trời gằm không nhả đó.

Sửu và Bần loay hoay khá lâu mới đem được hai con cua đĩnh ra khỏi bụi ô-rô. Bà con không ai ngờ cua đĩnh con nào con nấy bị gài bằng cái sàng gạo. Xa gần có tiếng xì xào, bàn tán.

- Hai con này bán cho dân nhậu tẻ lắm cũng một hai trăm đồng chớ không ít.
- Cha chả, cái ngữ này phong tợn lắm đa, nó độc còn hơn vịt xiêm lai, lơ mơ ăn vô là cả ngày ngồi đâu gãi đó chớ chẳng hiền gì.
- Ai thì sợ chứ gặp mấy cha bợm nhậu, ma men nhập vào rồi dù cho thiên lôi vác búa xuống càn cũng không nổi chớ nhằm nhò gì ba cái lè tẻ.

*

Những cơn gió nước mặn bắt đầu thổi mạnh, báo hiệu Tết gần kề. Khắp thôn trang, nhà nhà chộn rộn, kẻ lo bán gà vịt, người giả gạo xay nếp rằm bột để gói bánh cho ba ngày tết.

Riêng Sửu từ bữa hăm ba tháng chạp, thấy mọi nhà cúng đưa ông Táo về trời, ngày ngày đi coi trâu nhưng tầm mắt luôn nhìn về phía đầu làng mong mẹ đến.

Sửu chẳng phải mong mẹ đến với những bánh kẹo hay quần áo mới cho ba ngày Tết. Ngược lại, nó mong mẹ nó đến lấy tiền về mua quần áo mới cho hai em nó. Ngày này qua ngày nọ, trông từ sáng đến xế chiều nhưng vẫn chẳng thấy mẹ đâu.

Rồi một bữa xế trưa, đang ngồi buồn hiu ngoài đồng vắng thì có tiếng ai kêu vắng vắng.

- Anh Hai ơi, anh Hai, tụi em xuống thăm anh nè.
- Ủa má... có thẳng Dần, con Mẹo nữa.
- Má với hai đứa nó xuống thăm con, má có mang mấy cái bánh ít, hai đòn bánh tét để dành đi coi trâu đối bụng ăn nghe con.
- Sao má xuống trễ quá vậy, bánh tét má gói hồi nào mà hôm nay đem cho con?
- Nhà mình nghèo quá có gói bánh trái gì đâu, mấy bữa nay phải đi phụ bên nhà bà Bảy, cũng có một ít tiền mua đồ để cúng kiến trong ba ngày tết. Bà còn cho hai chục bánh ít, mấy đòn bánh tét để cúng ông bà, má đem xuống cho con một ít.

- Anh Hai ơi, ngày mai mừng một Tết anh có phải đi coi trâu không anh Hai?
- Ngày nào mầy cũng ăn cơm, thì trâu cũng phải thả ra đồng ăn cỏ chớ.
- Vậy Tết người ta có lì xì nhiều tiền không anh Hai?
- Có lì xì roi mây.
- Tại sao vậy?

- Thì tại Tết ham chơi, lắc bầu cua, bỏ trâu đi phá làng phá xóm thì ăn roi mây chớ sao.

- Anh cứ ghẹo em hoài.
- Má có biết không? Mấy hôm nay con trông má quá chừng, con có tới một trăm bốn mươi

bày đồng lặn, chờ má xuống lấy về may quần áo cho mấy đứa em con.

- Hà, con nói gì? Tiền đâu mà nhiều dữ vậy?
- Con bắt được hai con cua đình đem bán, cùng với tiền bán mấy con chim sáo nữa.
- Anh Hai hay quá ta, sao anh không dẫn em đi bắt cua đình hả anh Hai?
- Mầy mà bắt khi khô gì. Gặp con cua đình là khóc thét, tè ra quần liền.
- Vậy mai anh có về dắt tụi em đi coi múa lân không anh Hai?
- Anh phải đi coi trâu cho người ta, về đâu có được.
- Tội cho con của má quá, không biết chừng nào nhà mình đỡ đỡ cho con khỏi phải đi ở đợ. Tết nhứt có mẹ có con, có anh có em chung một nhà!

Khi chiếc áo bà ba đen bạc màu của mẹ dần khuất sau bụi tre đầu làng, Sửu nhìn theo thấy buồn buồn vì xa mẹ và hai em, nhưng lòng cũng vui vui vì có một ít tiền để mẹ và em mua sắm quần áo mới cho ba ngày tết. Lòng lâng lâng vui sướng vì cũng giúp được cho gia đình.

Trời chiều ngả bóng non Tây, Sửu quay lùa mấy con trâu về chuồng, lòng tràn đầy niềm vui vì Tết này hai đứa em nơi xóm nghèo được mặc áo mới như bao trẻ thơ trong làng.

S Sửu đuổi trâu vào chuồng đóng cửa, cài then cẩn thận, xong đầu vào đó và không quên bỏ thêm bó rơm khô trên máng cỏ. Vừa định bụng ra bờ sông tắm cho mát thì có tiếng gọi của ông Tám.

- Thăng Sửu đâu rồi, lại đây ông biểu.
- Dạ, ì thưa ông gọi con.
- Mầy có biết hôm nay là ngày mấy không?
- Dạ, hôm nay là ba mươi Tết.
- Mầy cũng giỏi đa, đây là tiền ông lì xì cho con...

S Sửu ngạc nhiên và không biết có phải người ta cho thật hay không? Nửa muốn bước tới nhận tiền, nửa còn e dè sợ người ta xí gạt. Ông Tám hiểu ý và nói tiếp.

- Đáng lẽ phải đợi sáng mai, mừng một mới lì xì, nhưng bây giờ ông cho con về nhà chơi mấy ngày Tết. Mừng ba nhớ xuống sáng sớm để cùng ông tết mấy con trâu của nhà mình.
- Ủa, Tết trâu, Tết trâu là gì hả ông Tám?
- Con mới đến ở cho ông năm đầu tiên nên chưa biết, chớ mừng ba Tết nhà ông Tết trâu, cúng bánh tét chay, gạo, nếp và tiền lì xì cho mấy con trâu nữa. Theo lệ hồi xưa đến giờ thì mừng một tết cha, mừng ba tết thầy.

Riêng ông cháu mình thì tay cầm cày, đầu đội trời, chân đạp đất, ngày ngày sống với mấy con trâu cho nên mình cũng phải Tết nó cho phải lễ. Con cũng nên nhớ rằng, tất cả phần tiền bạc, gạo bánh cho mấy con trâu đều là của con, vì hàng ngày con lo cho nó.

S Sửu mừng không tả, vào nhà thay vội bộ quần áo rồi chạy một mạch ra bến xe.

*

Xuống xe, Sửu ra sức chạy cho mau về nhà, qua khỏi quán chạp phở chú chệt Hui một quãng xa mới chợt nhớ là trong túi còn tiền.

S Sửu quay lại mua kẹo và một ít pháo chuột, còn lại bốn đồng định sáng mừng một lì xì cho Dần và Mẹo. Nhưng thấy bộ bầu cua treo trên vách cũng muốn mua về chơi với các em cho vui mấy ngày Tết.

- Bao nhiêu tiền bộ bầu cua hả chú hai?

- Bầu cua này thứ tốt đó, năm đồng một bộ.
Có mua hay không thì ngộ lấy xuống?

- Tôi muốn mua nhưng còn có bốn đồng.

- Thôi cũng được, cuối năm bán cho nị đem về chơi.

Thấy Sửu được về ăn Tết, Dần và Mẹo cứ riu rít một bên, Sửu lau chùi bàn thờ, bộ chân đèn và lư hương. Sắp xếp mọi thứ rồi ra gốc mai vàng trước ngõ, lựa một nhánh đầy nụ, hái thêm một ít bông mẫu đơn, bông trang cắm lên độc bình và phụ với mẹ lo cúng rước ông bà.

Đã bao năm rồi, có lẽ đây là đêm ba mươi Tết vui nhất với gia đình Sửu. Trên bàn thờ có dưa hấu, bánh mứt và khói hương ấm cúng. Các em có quần áo mới và những tiếng cười hồn nhiên bên bộ bầu cua trong mái ấm gia đình.●

Văn Thiên Hồng

Tình Toán Học

*Là giao điểm hai tâm hồn đối xứng
Là tương giao hay đô thị hai chiều,
Ái là người định nghĩa nỗi tình yêu,
Đầy tap số tôi học hoài không hiểu.*

*Tôi cố định trong sân trường đơn điệu,
Lặng nhìn trên hình chiếu của giải nhân,
Thả hồn theo một tiếp tuyến thật gần,
Theo em mãi suốt đời về vô cực.*

*Tình tôi đó chẳng cần dùng công thức,
Tan trường về tôi cố sức song song,
Tới ngã tư liền bày tỏ nỗi lòng,
Em ngoe nguẩy từ từ tăng tốc độ*

*Tôi vẫn cố giữ tình yêu đồng bộ,
Hai năm dài đáp số giải không xong,
Tin hành lang em sắp sửa lấy chồng,
Lòng điên đảo trước định đề đen bạc.*

*Tôi xoay mắt theo vòng tròn lượng giác,
Có thấy gì ngoài quỹ tích tình yêu,
Tình đơn phương trong tam giác ba chiều,
Lay hoay mãi trên chuyên đồ vĩ tuyến.*

*Tìm lối thoát đồng quy hay tịnh tiến,
Hệ luận nào thuyết phục nỗi em tôi,
Đành đi theo phân giác tận chân trời,
Tìm ẩn số của phương trình vô nghiệm.*

Thôn Đoài (CT77)

Cao Thăng Trù Sư*

Muốn vào trường Cao Thăng các học sinh phổ thông phải qua kỳ thi tuyển, mười người chọn một. Trường Cao Thăng đã đào tạo không biết bao nhiêu nhân tài cho đất nước Việt Nam.

Do đó dân Cao Thăng nổi tiếng là đa tài. Không chỉ đơn thuần trong phạm vi kỹ thuật, người Cao Thăng còn "Éch xào lẩn" (Excellent) trong mọi lĩnh vực. Nhắc tới món ăn chúng ta không thể không nhắc đến những Trù Sư trứ danh xuất thân từ Cao Thăng như Nguyễn Lan (A), Đinh Kim Thu, Nguyễn Xuân Lan, v.v... mà hình như ai đã từng học qua môn "Nữ Công Gia Chánh" của trường CT như lớp 10CT5 (1974) đều là những hiền nội trợ, tiếng thơm sực nức gần xa ... (Ngoài tài an bang tế thế, các anh CT còn có thêm biệt tài ... chọn vợ . Minh tạm thời chưa nhắc đến những cô dâu Cao Thăng, mà tài nấu bếp, ai đã một lần nếm qua đều phải gật gù tán thưởng)

Sau đây là những món ăn do Lan A gửi đến Đặc San HNCT 2013

Nguyễn Lan (A)

10CT5 - 1974

*Trù Sư: đầu bếp nổi tiếng.

Nếu các bạn tò mò muốn vào bếp của Lan A xin mời vào thăm Website của nhóm KTCT Úc Châu tại http://www.ktctuc.net/?page_id=297

Cuộc sống ngày nay luôn đa dạng ,đổi mới và hiện đại ... Nhưng bữa ăn vẫn được xem như là chuyện thường ngày ,thiết yếu và không kém phần quan trọng cho dù cuộc sống luôn hối hả... bạn rộn Cách chế biến món ăn của mỗi vùng ,miền ,mỗi gia đình và mỗi người khác nhau tùy

theo khẩu vị và điều kiện . Lan A xin chia sẻ một vài món ăn mà có trong bếp nhà mình

Khô Bò -Homemade

Khô bò món lai rai khoái khẩu của nhiều người ...hương vị thơm ngon ,mềm dai của miếng thịt hòa quyện với vị mặn ,ngọt ,cay của các loại gia vị rất vừa ăn làm ngất ngay người thưởng thức...một món nhậu rất hao bia đây.

- 1kg thịt bò eye round (loại này ngon và mềm)rửa sạch lau khô để ngăn đá một lúc cho hơi cứng để dễ xắt
- 1TBSP xả băm nhuyễn (nếu không thích xả băm thì cho xả cây đập dập)
- 3 tép tỏi băm nhuyễn
- 2TBSP đường vàng
- 1TBSP ớt bột (nếu muốn cay thì tăng thêm)
- 1tsp tiêu xay
- 1TBSP muối(có thể cho nước mắm nếu thích)
- 2TBSP ngũ vị hương

NGUYÊN LIỆU:

Ngoài những gia vị trên nếu muốn màu thịt đẹp có thể cho thêm bột nghệ hoặc màu thực phẩm

CÁCH LÀM:

-Thịt bò cắt lát cỡ 3 ngón tay dày khoảng 1cm theo dọc thớ thịt

Trộn đều tất cả gia vị vào tô lớn
 -Đeo bao tay cho từng miếng thịt bò vào tô gia vị và xát đều 2 mặt thịt cho thấm
 -Xếp thịt bò vào đĩa hay hộp đựng cho vào tủ lạnh để qua đêm
 -Hôm sau lấy thịt bò ra cho tất cả thịt bò và nước ướp vào nồi
 -Đặt nồi lên bếp nấu chú ý lật đều mặt cho thịt chín và ngấm gia vị
 -Nấu khoảng 20 phút nếu thịt bò cạn nước có thể cho thêm chút nước và lúc này nêm nếm lại gia vị cho vừa .Thịt bò khô có vị mặn ,ngọt ,cay thơm mùi ngũ vị hương và xả nhưng vị ngọt nhiều hơn
 -Thịt chín rút nước còn lại chừng 1,2 muỗng thì

tắt bếp để nguội

-Nếu muốn thịt bò khô nguyên miếng thì cán hoặc đập dập thịt bò cho mỏng, mình dùng đồ cán pasta để cán mỏng miếng thịt bò
 -Nếu muốn khô bò sợi thì sau khi cán dùng tay xé dọc miếng thịt thành sợi vừa ăn , đừng xé nhỏ vì khi ăn sẽ không có cảm giác nhai khô bò.

SẤY THỊT:

-Trộn đều thịt với nước thịt bò còn lại trong nồi cho thấm đều hết vào thịt
 -Xếp dàn đều thịt bò ra khay có lót giấy nến
 -vặn lò nướng 100 độ trước 10 phút
 -Cho khay thịt vào sấy
 -Cách khoảng 10 phút lấy khay thịt ra đảo đều thịt sợi hoặc trở mặt thịt nếu là thịt miếng
 -Sấy thịt khô như ý muốn
 -Nếu muốn thịt ướt dẻo thì sấy ít hơn
 *Khô bò để nguội cho vô hộp ...chuẩn bị lai rai

Nguyễn Lan (A) 10CT5 - 1974

Cơm Hấp Trái Dừa

Nguyễn Lan (A)

Hôm nay mình giới thiệu với các bạn món cơm hấp trái dừa vì mới mua một thùng dừa tươi rất ngon vừa về đến

Cơm được nấu trong trái dừa tươi, cơm sẽ có hương vị đặc trưng béo béo của cơm dừa tiết ra...Mình sợ gạo hấp trong trái dừa lâu chín nên ...mình lấy nước dừa ra nấu cơm.

Sau khi chế biến xong bỏ cơm vào trái dừa đem hấp...và khi làm dáng trước ống kính thì bỏ vào hai trái dừa khô có người chừa dùm để chụp cho đẹp...vì dừa tươi mình chặt ... xấu gì đâu á

NGUYÊN LIỆU:

- 2 trái dừa tươi cắt nắp
- 2 cup gạo ngon

- 200gr tôm lột vỏ làm sạch xắt hạt lựu, chừa lại khoảng 6 con có đuôi để trang trí
- 100gr thịt gà xắt hạt lựu ướp chút bột nêm
- 50gr nấm rơm ngâm nước muối loãng, lột vỏ xắt hạt lựu
- 50gr đậu peas
- 50gr bắp tươi hạt
- 2TBSP hành tỏi băm nhuyễn

CÁCH LÀM:

- Tôm xắt hạt lựu trụng với nước dừa cho chín
- Nấm + cà rốt + peas + corn dùng nước dừa tươi trụng chín
- Gạo vo sạch nấu với nước dừa
- Thịt gà xắt hạt lựu ướp gia vị xào chín
- Phi hành + tỏi cho thơm rồi cho cơm vào xào, khi cơm sẵn thì cho tất cả nguyên liệu vào và nêm nếm cho vừa, sau đó cho vào trái dừa rồi đem hấp cách thủy.

Khi ăn lấy trái dừa ra từ nồi hấp, cơm nóng ăn trực tiếp từ trái dừa kèm theo nước tương và ớt.

Cơm hấp trái dừa nhìn hấp dẫn và cách chế biến cũng không quá cầu kỳ, cơm nấu với nước dừa tươi và các nguyên liệu hòa quyện với nhau tạo nên hương vị độc đáo thích hợp với những dịp đặc biệt hoặc để bạn đãi khách hay thỉnh thoảng thay đổi cách chế biến để bữa ăn nhà bạn mỗi ngày phong phú hơn.●

Nguyễn Lan (A)

Món Chay

DUY VŨ CT62-69

Một vài món ăn chay lạt đơn giản, không tốn nhiều thời giờ để nấu mà vẫn đủ chất dinh dưỡng và ngon hoặc lạ miệng. Xin được chia sẻ với quý bạn sau đây:

1. 1. Canh Đậu Hủ:

Vật liệu:

- 1 bánh đậu hủ. (cắt vuông nhỏ khoảng đốt ngón tay cái)
- 2 trái cà chua bự (mỗi trái cắt ngang rồi cắt nhỏ thành 8 miếng)
- 1 bó nấm loại giống cây giá sống có tên là Enokitake. Nấm này có dược tính chống ung thư và làm tăng sức đề kháng cơ thể (cắt bỏ phần rễ đi và để chừa lại 2/3 từ đầu nấm)
- 1/2 củ hành tây (sắc nhỏ)
- 1/8 muỗng café muối
- 1 muỗng canh soy sauce chay của Nhật
- 1 muỗng canh dầu Olive

Cách nấu:

- Cho dầu Olive vào nồi rồi bỏ hành tây đảo cho thơm khoảng 1 phút. Tiếp theo bỏ nấm chung vào nồi xào tiếp 1 phút nữa đồng thời cho cà chua, muối, xì dầu và đậu hủ vào trộn lẫn 2 phút (nhớ khi dùng dầu Olive để xào nấu đừng để lâu quá 5 phút sẽ không tốt). Sau cùng cho vào nồi 2/3 lít nước lọc. Đậy nắp lại đun cho canh sôi.

Khi canh vừa sôi, 2 phút sau tắt bếp. Canh sẵn sàng được dùng cho hai người, dùng lúc còn ấm hoặc hơi nóng một chút sẽ ngon..

1. 2. Đậu bắp xào cà

Vật liệu:

- 10 hoặc 12 trái đậu bắp cỡ vừa (sắc mỏng từng lát dày độ 5mm hoặc 1/4in)
- 1 cây nấm có tên là King Oyster mushroom. Nấm này có chất ngăn ngừa ung thư (cắt từng lát mỏng 1/8in)
- 2 trái cà chua (cắt thành 8 miếng)

- 2 nhánh hành lá (xắt nhỏ)
- 1 muỗng canh soy sauce chay của Nhật
- 1 muỗng dầu Olive
- 1 muỗng canh dấm đỏ

Cách nấu:

Xào hành với dầu Olive 1 phút cho thơm. Bỏ nấm vào xào 2 phút rồi cho đậu bắp vào xào tiếp 2 phút, xong cho soy sauce và dấm đỏ vào đảo kỹ 3 phút, bỏ cà chua vào trộn chừng 5 phút rồi tắt bếp. Có thể chấm với sauce chao đỏ (trộn với 1 muỗng café đường, nặn với 1/2 trái chanh, và vài lát ớt mỏng). Món này ăn chung với cơm hoặc bún cũng rất ngon.

1. 3. Súp nấm:

Vật liệu:

- 1 cây nấm có tàn bự cỡ 4in tên là Portobello mushroom. Tương tự như loài Shiitake mushroom có chất chống bướng, giảm cao mỡ, và chống virus (cắt nhỏ ra)
- 1/3 pound mass potato (khoai tây nghiền)
- 4 cây măng tây, apparagus (cắt nhỏ)
- 1/2 nửa tai hành tây (cắt nhỏ)
- 2/3 lít sữa tươi non fat
- 1/4 muỗng café muối
- 3 lát Swiss cheese hoac 1/2 muỗng canh bơ (butter)

Cách Nấu:

Bỏ tất cả vào máy xay sinh tố (blender machine), trừ khoai tây nghiền. Vặn máy xay cho nát nhuyễn. Cho vào nồi nấu chung với khoai nghiền. Khi sôi, vặn lửa nhỏ lại nấu thêm 10 phút nữa, đồng thời chọn cheese hoặc bơ cho vào. Khi ăn có thể rắc trên mặt súp một ít tiêu sọ cho thơm. Súp này dùng với cracker khá ngon.

1. 4. Đậu Hòa Lan xào:

Vật Liệu:

- 1/2 lbs đậu Hòa Lan (tước sạch hai đầu và hai bên cạnh)
- 1/3 lbs nấm Hương trắng tên White

mushroom. Nấm nay làm tăng cường sinh tố "D" cho cơ thể, vì nấm có nhiều hấp diệp tố của nắng (mỗi tai Nấm có thể cắt làm bốn)

- 1 thìa canh dầu Olive
- ¼ trái hành tây
- 1 thìa canh soy sauce của Nhật

Cách Nấu:

Bỏ hành tây xào cho thơm cùng với nấm 3 phút. Cho đậu Hòa Lan vào xào chung 2 phút. Cho xì dầu vào trộn chung thêm 2 phút nữa rồi tắt bếp. Đừng để đậu chín quá sẽ mềm không ngon và mất đi vị ngọt và sinh tố tươi của nó.

Ghi chú:

Tất cả 4 món trình bày ở trên, mỗi món dùng đủ phần cho hai người. Thân chúc các bạn có bữa ăn ngon với người thân yêu.●

DUY VĨ CT62-69

Vũ thể Hiệp (CT71-76) Saigon , tháng 3 – 2013

Rise Up And Shine

*To fight or die?
That is life
Nothing to shriek
Nothing to cry...
Didn't we fight?
Didn't we strike?
Come on, Cao Thang
Together unite!
We've survived
Many have lost
Ngan Truoi still rocks
Our love and pride
Light up the fire
Rise up and shine
It's time to shake
Your will and mine
To fight or die?
That is life
Nothing to shriek
Nothing to cry...*

Bùng Lên Sáng Chói

*Sống là tranh đấu
Chết là lẽ thường
Không chú lo lắng
Chẳng gì vẫn vương...
Ngay xưa sát cánh
Bên nhau xuống đường
Hôm nay Cao Thăng
Nổi vòng thân thương
Gian khó vượt qua
Nhiều người gục ngã
Ngan Truoi vẫn toa
Ước vọng ngàn xa
Đốt sáng tự hào
Sát lại bên nhau
Bùng lên Cao Thăng!
Ngon lửa năm nao
Sống là tranh đấu
Chết là lẽ thường
Không chú lo lắng
Chẳng gì vẫn vương...*

Năm Tháng Khó Quên

Nguyễn Lan (A)

Nguyễn Thị Thảo và Trần Thị Tuyết Vân (CT5) trong bữa lễ Khánh thành Tượng Cao Thăng (?)

Khoảnh khắc của những năm tháng tuổi học trò nó cũng không quá dài để chúng mình phải chán ngán và nó cũng không quá ngắn để chúng mình phải không cảm thấy bằng khuâng ngỡ ngàng... nhưng với bọn mình những năm tháng cuối đời học sinh ... nó lại là một quãng đời quan trọng để lại trong tâm trí bọn mình những kỷ niệm khó quên.

Với mình thì mình thương nhất vẫn là thời áo trắng... vì nó là quãng thời gian dễ thương và dịu dàng con gái nó mang tính cách nữ sinh nhu mì, hiền hòa hơn là thời mà áo xanh lẫn lộn với cuộc sống khó khăn ngổn ngang trăm bề... mình nhớ mãi những ngày vào trường cả bọn con gái áo dài trắng tinh khôi ... khép nép rụt rè ... mỗi lần đến trường chân bước lú rú ... ngại ngùng trước đám con trai.. ngày ấy bọn con gái được cưng nhất trường... mọi ưu ái và những ánh mắt đều dành cho bọn mình làm cho cả lớp thấy như là những bông hoa quý, hiếm hoi trong trường... chả vậy sao được điển hình là giờ thể dục bọn mình có hẳn một động tác khác hẳn trường ... bây giờ mình chỉ nhớ mãi mại thày Thịnh dạy thể dục nhưng không nhớ rõ lúc đó Thày hô động tác gì? mà cả lớp mình làm khác với đám nam sinh

Yêu hơn cái thời áo trắng đến trường bọn

Lan A và Lan B (Đà Lạt 1979)

mình phải mặc áo lá bên trong áo dài ... mà vẫn bị ông giám thị đi kiểm tra nhìn xem có đứa nào không mặc? Thuở học trò áo trắng không nhiều nhưng là thời gian mình thích nhất và êm đềm nhất với mình, cuộc đời học sinh vô lo chỉ toàn là đi học... kết bè bạn, anh em với các anh lớp lớn hơn để đi chơi

Thời gian vẫn cứ vô tình trôi có thể xóa nhòa đi tất cả, nhưng trang ký ức của những ai đã gắn bó với ngôi trường của những năm tháng cuối đời học sinh khó có thể phai nhòa, mấy chục năm qua dù bạn có thành danh ngoài xã hội hay trụ lại ở trường hoặc sống ở đâu đó trên khắp cùng trái đất bạn cũng là học sinh Cao thăng một thời phải không?

Mấy chục năm qua ... từ ngày bọn mình chia tay ngôi trường thân yêu với mơ kiến thức nửa mùa không giống ai để rồi tự bươn chải để lo toan trong cuộc sống ... thày cô bạn bè chúng mình có người đã ra đi mãi mãi ... Cuộc đời có lúc được, mất, thành, bại... Giờ nhìn lại không khỏi giật mình với mái tóc pha sương tuổi đời trên năm bó... con cháu đầy đàn thì cũng là lúc kỷ ức năm tháng xa xưa hiện về trong tâm trí mỗi người .

Mỗi người mỗi hoàn cảnh nhưng ngôi trường Cao Thăng ấy để lại một dấu ấn ... một bước ngoặt khó phai. Bởi vì cũng từ ngôi trường thân yêu đó... một số bạn mình đã tìm được

nửa đời nhau trong đó có bốn đứa mình.●

Ngọc Tuấn, Lan A, Lan B, Hữu Tài (Đà Lạt 1979)

South Australia tháng 5/2013

Nguyễn Lan (A) (bà Lớn) **10CT5 - 1974**

Hình xưa Lan A gửi tặng ĐS HNCT

Trái: Nguyễn thị Mỹ

Phải: Phan thị Ngọc Sương

Trái:
Nguyễn
Thoại Vân

Phải:
Nguyễn thị
Trường

Khóa công nhân ra trường 10-1977

Khóa công nhân ra trường 10-1977

Tình Thơ Học Trò

Dù cho thế sự đổi dời
Tình thân Cao Thăng trọn đời không phai.
(VNN)

Dù không "đền nghi trúc mai"
Cõi tâm thuần hậu cõi ngày thanh thang
Cho tôi mơ giấc mộng vàng
Bên sân trường cũ với hàng me xưa
May sao trời cũng ngớt mưa
Không dù, không áo mình vừa ướt thôi

40 năm tưởng chừng trôi
Tin thư bạn cũ: tình tôi lại đầy
Cuối năm chốn cũ sum vầy
60, khứa lão, vẫn mày cùng tao

Nghe mùa Xuân đến lao xao
Giọng ca năm cũ, áo màu xanh xưa
Dù đời trăm nắng ngàn mưa
Vẫn trân quý mãi tình thơ học trò

2gô-HHH-2009

Chữ Em & Chữ Anh

Chữ Em chưa đáng nữa "bầu"
Chưa hơn lá mít, chẳng bằng "lá me"
Chữ em cũng chỉ vo ve
Đọc cho "vui cửa vui nhà" thế thôi !

LBĐT-TTN

Chữ Em chưa đáng nữa "bầu" (TTN)
Chữ Anh chín thán nửa "bầu" mới ra?
Chữ Em nắn nét thi ca
Chữ Anh hào hứng mong ra vườn chè
Chữ Em thơm ngát chiều hè
Chữ Anh bông bột sắn "ghè" em chẳng ?
Chữ Em nắn ni hầy khoan
Chữ Anh tưởng bỏ: dzậy khoan chỗ nào?
Chữ Em la lối: đừng vào
Chữ Anh/Áo xanh nhót mỡ đục bào lung tung.
Chữ Em tha thướt quần hồng
Chữ Anh mơ chuyện vợ chồng đã lâu.
Chữ Em tình đã cắn câu
Chữ Anh "qua sượng" đêm sâu vô cùng.
Chữ Em gánh sỉ trong cung
Chữ Anh mờ mịt tưng bừng hưởng Xuân.

HHH

Tình yêu là một đóa hoa tuyệt vời
nhưng phải có lòng can đảm mới có thể đưa ta
đến vực thẳm để hái lấy đóa hoa ấy.

George Sand

Hồi tưởng dưới vòm trời Kỹ Thuật

Nguyễn Kim Hoa

Ba mươi mấy năm lặn ngụp lo toan trong cuộc sống

Với cơn áo gạo tiền ...

Sau biến cố lớn của đất nước vào năm 1975... Lớp chúng mình là lớp nữ đầu tiên bước vào trường THPT Cao Thăng niên khóa 74_75... Ngôi trường xưa nay toàn các anh nam sinh bên chiếc áo màu xanh (lemarin) kỹ thuật trông nhem nhuốc mệt mỏi của một anh công nhân trong phân xưởng... Còn chúng mình là nữ sinh KT vẫn giữ được nét của cô trò nhỏ bên chiếc áo dài trắng tinh khôi và đồng phục phân xưởng lớp mình cũng xinh xắn đom đống đáng yêu cũng màu trắng tinh khiết bằng chiếc blouse trắng ngắn ngang đầu gối... với hai túi lớn bên hông mà bọn mình thường hay xỏ tay vào đi tới lui trong xưởng nghênh ngang và luôn bị Cô kêu lại chỉnh về tác phong của các em như vậy là không được không đúng với kỹ năng môn học của lớp nữ mình... Chu chao ơi!!! thật rắc rối... Mà nhóm bọn mình là thường bị Cô chỉnh nhất... Với bản tánh lẳng xảng nhanh nhẩu và hay quậy phá nữa ...

Kỹ thuật nữ nên lớp học những môn cá tính về người phụ nữ ... Nữ công gia chánh may vá, đan móc, thêu thùa, nấu ăn làm bếp ngoài ra còn có môn giao tế... Và các thứ công ngôn dung hạnh của người phụ nữ đảm đang ... Nếu mà bọn mình được đào tạo chính quy về kỹ thuật sau ba năm nghiêm chỉnh chắc chắn đức lang quân mình hãnh diện lắm đây... Dân Cao Thăng ra mà (ngon cơm có khác) ... Thế mà tất cả đều quay ngược khỏi kim đồng hồ thôi ...

Sau biến cố lớn của đất nước vào năm 1975 ... Chúng mình trở thành các nàng các cô tằm đom đống, không còn nhu mì như cô răn dạy... không còn khoan thai thư thả từ tốn theo môn giao tế nữa... thay vào chiếc blouse màu trắng chúng mình khoác lên vai chiếc áo xanh màu KT thân thương với phân xưởng mới... Điện tử 2 - tên lớp mới của tụi mình từ đây mỗi đứa chúng mình tự khắc cho nhau những phân tử tự do bay nhảy không định hướng nữa rồi...

Bước vào phân xưởng mới bên các anh dưới xưởng máy dụng cụ rất nhiều bỡ ngỡ ... món giữa đầu tiên là tạo hình đầu búa thô... cầm giữa bàn đong đưa trên cục sắt... mà Thầy luôn miệng hét lên các cô kéo đàn Violon hả...??? tư thế đứng góc độ nghiêng tôi đã dạy rồi!!!... vào xưởng sao còn mang giày guốc cao thế này!!! Thật nhiều kỷ niệm... Chưa kể có các anh mon men đến... nói đưa cục sắt đây anh giữa trong 30 giây thôi... Nhìn anh lớ ngớ có tin được không...??? Thấy Thầy quay lưng tháo ê-to đưa đại... Đúng là tay nghề kỹ thuật các anh Cao Thăng sau 30 giây y chang mẫu Thầy ra đề... Ngày đó các anh cũng rất dễ thương hiền lành mà khá ga lăng lắm nha... (hông phải đầu búa đầu nha mà còn nhiều chuyện nhỏ nhặt trong sinh hoạt lúc nào cũng toát lên hình ảnh bênh vực che chở cho các cô nàng nhà mình lắm... Mình không nhớ rõ chi tiết nhưng nó ấn tượng sâu đậm theo mình đến tận bây giờ luôn nè... hi... hi...) Hay tại vì trường chỉ có 1 lớp nữ đầu tiên nên còn được tung tiu hi...???

Sau về phân xưởng điện còn phải nói... Các Thầy môn chính lớp mình gồm có Thầy Tăng đồng Trước, Thầy Nguyễn văn Phúc, Thầy Nguyễn Duy Hải, Thầy Phạm văn Hùng, Thầy Trương Kim Chi... Nghe qua tên các Thầy có gì đâu vẫn bình thường thôi mà... Vậy mà lớp nữ này tưởng hiền lành tưởng hiền thực chẳng nói chẳng rằng... bàn bạc nhau lên thưa bẩm với Thầy chủ nhiệm... là Thầy Phúc... Thầy ơi có thấy lớp tụi con ngoan hiền không Thầy... Ủa thì cũng có ngoan mà sao...??? Thầy cũng phần nào nghi vấn cứ hỏi tới... Vậy mà chúng con phải đương đầu với " Trước Phúc Hải Hùng Chi " Thầy còn chưa nghĩ ra thì cả lớp nhao nhao lên có tội tụi con hông Thầy... Cả lớp phát cười rần rần lên... Thầy gơ cao cây thước to lên giá giá lớp mình rồi phì cười... Thầy rất thương lớp mình... qua những lần đưa lớp đi lao động đào kênh .v.v.. Mình khó mà kể hết nổi vì quá nhiều tình cảm đong đầy trong tình thầy trò của lớp mình ...

Tham gia sinh hoạt toàn trường rồi bọn mình cũng quen dần... các phong trào do nhà trường phát động... vì là nữ nên bọn mình mạnh dạn

tích cực nhiều hơn trong ban văn nghệ (ở đây còn thật nhiều kỷ niệm vui buồn mà mình không thể diễn tả hết được)... tuy có rụt rè nhút nhát dần dần lớp nữ bọn mình cũng lan lợi dạn dĩ hơn... Và hơn hết lớp rất đoàn kết với nhau khi đối mặt với các lớp toàn trường... he... he... có thể nói lớp còn có cục bộ cho chính lớp mình nữa chứ... Chẳng qua chơi trội tí thôi nha..... hi... hi ...

Xin tạm dừng nhường cho các bạn mình viết tiếp nữa chứ tình đoàn kết cao của lớp mà.....

Phải không các bạn của mình ơi.....●

Nguyễn Thị Kim Hoa
10CT5 - 1974

Hội trường khung trời xưa

NTKH

Chập chững ngày đầu học Cao Thăng
Khắp cả trường toàn các nam sinh
Lớp nữ đầu tiên vào kỹ thuật
Lấp vấp chân run bước vô tình

Đúng là chỉ có hoa giữa lá
Mỏng manh khô khan cũng khá hay
Lớp nữ sinh năm đầu được tuyển
Tưng tiu chỉ có nụ hoa này

Đến trường riu ríu đếm từng bước
Cúi mặt bước đi má ửng hồng
Tuổi nhỏ thơ ngây tình trong sáng
Thế rồi thời cuộc chuyển lối ngang

Cả lớp cùng tham gia mạnh mẽ
Văn nghệ thi đua lớp đứng đầu
Phong trào nở rộ đều rộng khắp
Cả ngày quanh quẩn ở bên nhau

Nên tình bạn hữu thêm thắt chặt
Tốt nghiệp rời xa mái trường thương
Xí nghiệp về làm cùng một chỗ
Vài năm khăn khít bởi làm chung

Bằng thời gian trôi người mỗi ngã
Có kẻ theo chồng lánh cuộc chơi
Trôi dạt mỗi người theo mỗi hướng
Lớp mình dạo đó mất tin rồi

Quá khứ quay về ...

Mấy chục năm sau về hội ngộ
Gặp nhau con cái đã trưởng thành
Nhìn nhau tay bắt cười hơn hờ

Như võ tổ ong với khối tình

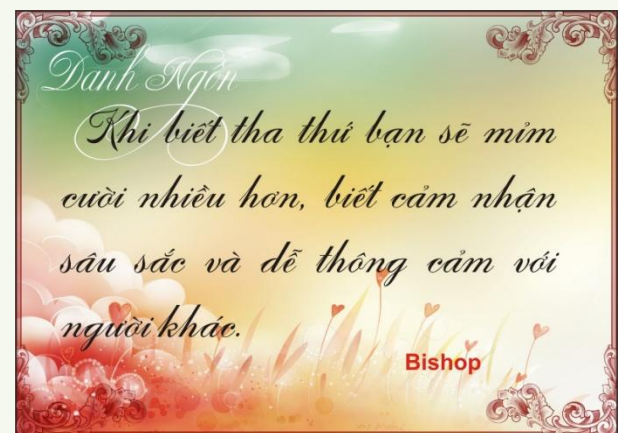
Các bạn bây giờ thật hay lắm
Người nào cũng giỏi khá song toàn
Bếp núc văn thơ đầy lai láng
Chan hòa tình cảm với đồng môn

Hành diện trao nhau tình thật ấm
Rảnh rỗi quay quần tán ngẫu vui
Hẹn cứ trong tuần một lần gặp
Không công tác bọn mình đi chơi

Tuổi lớn ngày vui đâu dễ kiếm
Cõi tạm vây quanh biết lúc nào
Với nhóm nụ cười là trên hết
Sống vui sống khỏe thêm tự hào

Mấp mé mầm non nghĩa trang đợi
Thấy đó đâu ngờ sẽ chia ly
Hối tiếc không làm chùn chân bước
Bao ngày thấu hiểu sống vui tươi ...

NTKH CT5

Áo Xanh - Mộng Lành

Trai Kỹ Thuật lại thơ với thần
 Áo thật xanh và mộng thật lành
 Khi xưa cùng lớp - cùng ngành
 Nay không chừng cả dám thành Ông
 (nội/ngoại) chưa?

VNN qua bao mưa nắng
 Vẫn nhiệt tình gắn bó trường xưa
 Áo xanh từ buổi ban sơ
 Bên ni-bên nớ như chưa già từ

HVT rất ư kỹ thuật
 Vợ cùng chồng lại rất tâm giao
 Bạn bè đón tiếp ngọt ngào
 Vẫn thơ một bụng tình trào lên khơi

TCC hát chơi - đã thật
 Tình hoài hương- nghe rất dạt dào
 Đêm Xuân giọng hát năm nào
 Đưa hồn CT tìm vào giấc xưa

TTN vòng qua nước Mỹ
 Cũng chỉ vì Kỹ thuật tình ta
 San Diego gặp lại bạn nhà
 Seattle hội ngộ năm qua thăm Thầy

LH xin giấy bay qua Mỹ
 Cũng chỉ vì tri kỷ ngày xưa
 Chưa đi chưa chắc: Được - Thua ?
 Đi -Về một nghĩa : đong đưa Vô Thường

Sài Gòn có trăm đường ngàn ngõ
 Mỗi con đường - mỗi nhớ ngăn ngõ
 40 năm chẳng đợi chờ
 Trong lòng chàng trẻ không ngờ 60.

Tôi đang mơ giấc 20
 Bao nhiêu kỷ niệm cùng người Áo Xanh
 Mây -Tao- và mộng thật lành

NVH-CT69-2009

Bạn Cũ Tình Xưa

Trần Thành Nghiệp

Kính thưa Quý Thầy Cô, Quý Niên Huynh trưởng, Quý bạn đồng môn & Thân hữu, Đến hôm nay, chuyện buồn v/v thầy Nguyễn Khánh Nhuận đã "ra đi" cũng tạm trôi qua! TTN xin mạn phép ghi lại đây để chia sẻ những diễn tiến trong lần hội ngộ bạn đồng môn & thân hữu tại San Diego vào cuối tuần 12&13/08/2011 vừa qua.

*Hy vọng tắt đi khi bạn ngừng tin tưởng
Tình yêu mất đi khi bạn ngừng quan tâm
Tình bạn mất đi khi bạn ngừng chia sẻ
Hảy mở lòng và xích lại gần nhau!*

Ký Sự HỘI NGỘ BẠN CŨ TÌNH XƯA với NHỮNG KỶ NIỆM MỘT THỜI ĐỂ NHỚ!

Ngày N:13/08/2011 tại " Hồng gia trang" (1) - San Diego

Lời mở đầu:

Qua email liên lạc thông tin từ nhiều tháng trước đây, nhân dịp bạn đồng môn CT.69 Đinh Tùng Hưng vừa đến Hoa Kỳ định cư theo diện " Đoàn tụ" do gia đình con gái bảo lãnh khoảng 6 tháng nay, được tin HỌp mặt Đại hội Hải Quân Lưu Đà dự trữ tổ chức vào cuối tuần lễ 6 và 7 tháng 8 năm 2011 tại San Jose với khá đông thành viên là cựu đồng môn KT. Cao Thăng thuộc nhóm ra trường đồng thời vào cuối năm 1969, đặc biệt có CT.69 Nguyễn Trọng Nghĩa (Sydney - Australia) sang dự, là bạn cùng lớp Đệ Nhất 4 Pháp văn với 2TN (Canada), Nguyễn Văn Khang (Seattle), Bùi Khai Nghiệp & Dương Minh Châu (San Jose), Dương Hữu Lễ, Trần Xuân Hòa (Bolsa - Nam Cali), do bị ảnh hưởng Lệnh Tổng Động viên sau vụ Tết Mậu Thân, nên một số phải đầu quân vào Không Quân Kỹ Thuật (Không Phi Hành), hoặc Pilot trực thăng, một số khác đầu quân vào Quân Chủng Hải Quân.

Sau hơn 40 năm ra trường từ 1969, nhân dịp này, qua liên lạc với đồng môn CT.69 Hồng Văn Thêm, Đinh Tùng Hưng muốn gặp lại anh em bạn hữu đồng môn xưa. Tuy nhiên, do hiểu được điều kiện tài chánh của Hưng vừa mới định cư chưa ổn định, nên Hồng Văn Thêm nêu thông tin này lên Diễn đàn Email " Groups KT. Cao Thăng & Thân hữu" và được anh em mau mắn chia sẻ, để

Hưng có được " vé bay" gặp lại " Bạn cũ tình xưa".

Một điều trở ngại cho Hưng là... " Ông bầu" Thêm Có lẽ vì bận công việc tại " Vinatech" nên không thể " hướng đạo" cùng Hưng có mặt dự HỌp mặt HQ Lưu Đà San Jose; mặt khác, bạn đồng môn địa phương do bận rộn việc tổ chức, nên cũng không thể " Take care" bạn. Cuối cùng " trang chủ" họ Hồng quyết định sẽ lo " vé bay" cho Hưng ghé thăm San Diego và Thư mời gọi bạn hữu đồng môn về San Diego họp mặt gặp " bạn cũ tình xưa" tại " Hồng gia trang" (1) (tư gia của Thêm) vào dịp cuối tuần kế tiếp 12-13 Tháng 8 năm 2011, tiếp sau HỌp mặt HQ Lưu Đà San Jose, để bạn hữu đồng môn tiếp tục xuôi Nam San Diego gặp bạn cũ.

2TN dự định sẽ " bay" sang chung dự và thân hữu HQ Lưu Đà Võ Hồng Phúc từ Houston cũng đáp lời chung dự. Tuy nhiên, do nhu cầu công việc, 2TN không được phép nghỉ trong thời gian này, nên báo cùng " Ông bầu" Thêm và bạn rõ! Do vậy! Võ Hồng Phúc cũng... " mất hứng" nên báo hẹn dịp khác... đông vui hơn!

Thế nhưng, vì cả 2 phía Nguyễn Trọng Nghĩa và 2TN đều mong muốn gặp " bạn cũ tình xưa" nhân dịp Nghĩa đến Hoa Kỳ cũng như Đinh Tùng Hưng, nên bằng mọi giá 2TN " vận 12 thành công lực" ca bài " Con cá sống vì nước", nên cuối cùng cũng có được tờ giấy nghỉ Vacation và cái " sự vụ lệnh"... " một thân một mình"(vì không được như Võ Hồng Phúc... có " máy bay nhà" (Bà xã là nhân viên của Continental Airlines)... " bay" gặp " bạn cũ tình xưa". Thế là... đông vui! Nên Võ Hồng Phúc từ Houston cũng " lên máy": " OK! Có mày, có anh em Seattle, Nam Bắc Cali... Vậy là đông vui, tụi tao sẽ " bay" lên!" Hihihih!

Cùng cộng hưởng với những thông tin về lần "Hội ngộ bạn cũ tình xưa với những kỷ niệm một thời để nhớ!" bạn đồng môn CT.69 Lê Hiệp từ Việt Nam đã gọi hứng với bài " Về... Cao Thăng!!!"

VỀ... CAO THĂNG!!!

*Nghe về nghe về
Nghe về... Cao Thăng!*

Đội mưa đội nắng

Về Nam Cali
Hú nhau cùng đi
Mừng vui họp mặt

Dù đường xa lắc
Cũng chẳng ngại ngừng
Đại hội quần hùng
Sáu hai-sáu chín

Gặp nhau chắc... xin
Vẫn nhớ đường về
Năm tháng xa quê
Anh em tương ngộ

Như chim tìm tổ
Nước chảy về nguồn
Bao chuyện vui buồn
Đều đưa nhau... nổ!

Kẻ... Giồng Ông Tố
Người Tô - rông - Tô
San Đi - e -gô
Nổ vang như... pháo!

Chuyện thiệt, chuyện... xạo!
Chuyện dở, chuyện hay
Chuyện bạn, chuyện Thầy
Chuyện gì.... cũng được!

Cùng nhau chằm chước
Những chuyện... mịch lòng
Ai cũng ước mong
Trọn tình Cao Thăng!

Vui là cái... căng
Đỡ nhớ quê hương
Tiếng hát Cẩm Chương
Tiếng đàn Thành Nghiệp!

Chương trình nối tiếp...
Với Bác Hai Gô!
Đại diện Si - tổ
Từ Ly Bùi Đức!

Có mặt lập tức
Là Bác Bảo Lê
Từ San Jose
Là ông Cung Đổ!

Sáu câu vọng cổ
Là cụ Tim Hồng
Texas mênh mông
Có... Đô Đốc Lạc!

Nhậu rồi lại hát
Dở cũng... vỗ tay!
Cứ uống cho say

Thời gian nào kể.

Đời là dâu bể
Biết còn bao lâu
Giờ đã bạc đầu
Gặp nhau là quý!

Cùng nhau hoan hỉ
Năm tháng cuối đời
Xin có vài lời
Chúc mừng hội ngộ

Lê Hiệp - Saigon
(Sĩ phu.... Quốc Tế!!!)

Cóc Chợ Cũ - HHH Nguyễn Văn Hưu cũng góp lời
thơ như sau:

Bạn bè từ Úc - Canada
Về đây gặp gỡ tuổi già tình xanh
Cali tháng tám mộng lành
42 năm hội ngộ San Thành mến yêu
Bên nhau ngọt ấm buổi chiều
Lời thơ, giọng hát gợi nhiều mơ xưa
Nhớ về Hè cũ nắng trưa
Áo xanh - áo lụa- cơn mưa Sài Gòn
42 năm dâu bể từng cơn
Bên nhau tình vẫn ngập hồn thơ sinh
HHH-NVH

Thế là " Book vé" xong, báo cho " Ông Bầu"
Thêm rõ, để nhờ đón tại phi trường...
Khổ cho " Ông Bầu", thời gian này, cặp nhân
quang như... bị " đứt pin con ó" (nhóm chữ của "
bầu Thêm" dùng. Lâu nay đọc chữ không cần
kiếng, nay lại nhuê nhòa trông không rõ, đang
chờ khám làm kiếng mắt), nên tầm nhìn bị " lạng
quạng", thêm vào cái "Comp" lại trở chứng, nên
cứ phải phone nhờ Vũ Ngọc Ninh & 2GO Nguyễn
văn Hưu, để nhờ chuyển & nhận thông tin liên lạc
cùng anh em.

Lại cứ lo việc đón 2TN sai lệch giờ " trót quớt",
nên cứ phone nhờ Ninh email hỏi nhắc lại chi
tiết chuyến bay... Haha! Cám ơn bạn hiền!

Do tình cờ chọn ngày khi " Book vé", dịp Hội ngộ
lần này 2TN là " Kê ở miền xa" đến San Diego
trước tiên (Ngày N-3:10/08/2011) và cũng là
người rời San Diego sau cùng(Ngày
N+3:16/08/2011).

Để chia sẻ cùng Qui Thầy Cô, Quý Niên huynh
trưởng & Bạn hữu đồng môn cùng thân hữu gần
xa với lần Hội ngộ khó quên này, 2TN xin tạm ghi
lại những điều mắt thấy tai nghe trong sự đồng

cảm về tình đồng môn, tình thân hữu thân thương & thâm tình...

Ngày N-3:10/08/2011

Đáp chuyến bay Air Canada lúc 10:00Am, trực chỉ (non stop) thẳng hướng San Diego, 2TN được "trang chủ"(1) CT.69. Hồng Văn Thêm, đón tại phi trường San Diego vào xế chiều cùng ngày và được đưa thẳng về "gia trang" (1).

Ngày N-2 : 11/08/2011

Vào sáng ngày này, 2TN cùng " Hồng trang chủ" (1) dùng điểm tâm tại Quán Phở Cali - San Diego, với anh chị Thảo(KT Đà Nẵng 69) mà Hồng Văn Thêm đã phone mời vào ngày hôm trước, (do quen biết qua lần du lịch thăm viếng gia đình của thầy Trần Phát Lạc tại San Diego trước đây, vì thầy Lạc có thời gian dạy tại THPT Đà Nẵng trước 1975)

Đến xế chiều, cả hai cùng ra phi trường đón Đình Tùng Hưng, biệt danh "Hưng Fulro"(vì Hưng là người Bắc di cư vào Nam 1954, có gia đình quen sống gần thiên nhiên rừng núi trên vùng Buôn Mê Thuộc, nơi có sắc tộc thiểu số Fulro sinh sống, Hưng cũng được hưởng quyền lợi như người sắc tộc thiểu số, nên bạn bè đặt cho biệt danh này) đến từ Atlanta - Georgia. Được biết chuyến bay của Hưng đã đáp đúng giờ, hành khách nối tiếp hướng đến khu nhận hành lý, dù Hưng có phone báo đang đi ra, nhưng chúng tôi vẫn chưa nhận ra bóng dáng người bạn cũ... Đang ngóng ngó thì thấy ngay một anh chàng " An nam mít" cao lêu nghêu đang áp phone bên tai, tiến lại gần là nhận ra ngay "Hưng Fulro". Thế là " tay bắt mặt mừng" và " chúng mình 3 đứa" trở lại khu đậu xe và cùng về " gia trang" (1)

Vì thời gian lưu lại ngăn ngủi của Đình Tùng Hưng với chuyến đi lần này, nên " Ông Bầu" Thêm cho biết sẽ ..." tranh thủ" để Hưng có thời gian tham quan...(không có khoảng trống)

Chiều tối " Hồng trang chủ" (1) cùng phu nhân đưa Đình Tùng Hưng tham quan cảnh trí Casino, dĩ nhiên có 2TN tháp tùng, sau khi đã cùng soạn hành lý gọn, vừa đủ cho nghỉ qua đêm...

Vòng vèo quanh co trong đêm, dọc con đường quanh sườn núi, vào sâu vùng đất, mà Thêm cho biết là vùng đất của người Da đỏ bản xứ. Khu " Casino Pala" sáng choang hiện trước mặt, đậu xe xong, vào đăng ký lấy 2 phòng, cất giữ hành lý, đoạn cùng rời phòng xuống " main floor", cùng ghé... dẫn bụng bằng mấy món " Bufffet" xong, sau đó " lạng" ra khu chính của Casino, vì không có..."loại máu thích hợp" nên "lạng" vòng quanh

"nghĩa" thiên hạ mua vui, thử thời vận, chắc cũng để " xả tress" cho đầu óc bớt căng thẳng (?) Có lẽ Đình Tùng Hưng thấm mệt sau chuyến bay, nên muốn trở lên phòng nghỉ ngơi, thế là cả 3 trở lên phòng " tán dóc", trong khi " phu nhân trang chủ"... vào cuộc" thử thời vận mua vui, sau đó, Hồng Văn Thêm cũng trở về phòng để 2 chúng tôi " lên giàn - hò kéo gỗ". Hẹn sáng hôm sau thức sớm, quay về " gia trang" (1), sau đó sẽ đưa Đình Tùng Hưng lên Santa Ana tham quan khu Chợ Phước Lộc - Little Sài Gòn.

Ngày N-1:12/08/2011

Như dự trù, hôm nay, " Hồng trang chủ"(1) sẽ đưa Đình Tùng Hưng lên Santa Ana, tham quan Khu chợ Phước Lộc Thọ - Little Sài Gòn. Từ Casino trở về cho " phu nhân trang chủ"(1) ở nhà nghỉ ngơi, 2TN, Đình Tùng Hưng cùng Thêm ra " Vinatech" thăm dò công việc, sau đó phone cho Tạ Cẩm Chương hẹn rủ ăn sáng, Chương đến, cho biết sẽ đưa đến một Tiệm mì mà Chương cho là " hầu xực" giá cũng " bình dân"... Mất khoảng gần hơn 20 phút mới đến nơi," thêm xực" xong, cả bọn quay lại " Vinatech".

Vì Thêm có việc, nên đề nghị nhờ Chương đưa cho Đình Tùng Hưng làm một vòng tham quan cho biết phổ biến San Diego, thế là 2TN lại có dịp tháp tùng nghĩa lại như lần đến trước, khi dự " Họp mặt Kỷ niệm 40 năm ra trường", cũng được Chương đưa đi một vòng tham quan tương tự. Hẹn cùng trở lại "Vinatech" khoảng 2:00Pm, để đưa Đình Tùng Hưng tham quan Khu chợ Phước Lộc Thọ - Bolsa - Santa Ana... Vì phải lưu lại qua đêm, nên Chương không tháp tùng. Thế là chúng tôi: Thêm, Hưng và 2TN cùng lên đường trực chỉ vùng Santa Ana - Orange County (với hành lý nghỉ qua đêm có sẵn trên xe từ Casino Pala), để " ráp nối" cùng các bạn đồng môn địa phương và Nguyễn Văn Khang, Bùi Đức Ly (Seattle), Nguyễn Trọng Nghĩa(Australia) từ San Jose xuống vài hôm trước, sau khi dự Họp mặt anh em HQ Lưu Đà vào cuối tuần trước. Điểm hẹn là khuôn viên trước khu Chợ Phước Lộc Thọ, khoảng 5:00Pm.

Khi đến nơi, đã thấy hiện diện đông đủ " Quần hùng - Văn võ": Gia đình Nguyễn Văn Khang, Nguyễn Trọng Nghĩa, Bùi Đức Ly và các đồng môn Lê Đăng Bảo, Trần Xuân Hòa, Nguyễn Văn Minh và có cả HQ Lưu Đà Lê Đức Phẩm. Đình Tùng Hưng cũng đã phone hẹn gặp lại người Chi nuôi tại đây.

2GO - Nguyễn Văn Hữu từ Los Angeles cũng không khỏi háo hức muốn sớm gặp lại " bạn xưa tình cũ", cũng định " lái xế" xuống chung vui,

nhưng vào giờ chót, phải quyết định lại, vì " một nữa còn lại" chưa thể đi cùng, và lại phải quay về để ngày hôm sau cũng phải " lái xế" đưa " một nữa kia"("cơm") cùng xuống " Hồng gia trang"(1) cho ngày vui chính thức, ngày N : 13/08/2011.

Theo lời mời qua phone, trước đó của gia đình Nguyễn Văn Khang (Seattle) đang trọ ngụ tại tư gia của bà chị vợ tại khu Little Sài Gòn, sẽ làm cơm chiêu đãi " bạn cũ tình xưa". Tuy nhiên, vào giờ chót, vì lý do túc số " quần hùng" khá đông, nên Khang thấy..." bất kham"!

hế là!..." tùy cơ ứng biến"... Để anh em cùng có nơi ngồi với nhau " hàn huyên tâm sự", 2TN bèn phone cho Trần Văn Hữu, người bạn HQ Lưu Đày tâm đắc, còn là " Thổ địa" vùng Bolsa - Little Sài Gòn. (Mặc dù bạn đồng môn KT Cao Thăng địa phương như: Nguyễn Văn Quang, Vũ Ngọc Ninh, Nguyễn Văn Minh, Trần Xuân Hòa, Lê Đăng Bảo cũng là những ... " Thổ Địa" của vùng Little Sài Gòn).

Qua trao đổi bàn tính " chương trình hành động", Trần Văn Hữu đề nghị chọn một nhà hàng để cùng ngồi " nhâm nhi - thiếu xực" trò chuyện mí nhau cho thỏa lòng bao ngày mới có dịp gặp lại nhau, 2TN thấy đề nghị này hơi..."bất tiện"... vì ... "đông vui... hao", lại không được tự nhiên thoải mái bằng ... " Chơi tại gia". Vì 2TN cũng đã vài lần ghé Nam Cali và đã cùng nhiều anh em bạn hữu nhâm nhi, trò chuyện vui cười tại tư gia của Hữu, nên biết Hữu khả thi với nhu cầu hiện tại, nên đề nghị ngay cùng Hữu thu xếp cho anh em có nơi ngồi lại với nhau vào tối hôm đó! Dù Hữu cho biết dạo này Bà xã không được khỏe, nên cũng ngại vợ phiền... Tuy nhiên, do quý & mến bạn, nên Trần Văn Hữu OK ngay! Chính Hữu thổ lộ với 2TN: " Lâu nay tao cũng giảm rượu, nên cũng ít tụ tập tại nhà. Với mày, chứ ai khác thì đừng hòng dụ dỗ được tao! Mày tư cách đường hoàng, nói năng chững chạc, không vắng tục búa xua như mấy thằng Lưu Đày " Lựu Đạn Sét", nên Bà xã tao cũng quý mày! Hân hạnh! Hân hạnh! Cảm ơn bạn hiền lắm lắm! Làm cái lỗ mũi 2TN như muốn phình to đi mất. Hiihihih!

Qua được báo trước trên email, thì lúc này vợ chồng thân hữu HQ Lưu Đày Võ Hồng Phúc (Houston) cũng " đang bay" và sẽ đáp xuống Santa Ana vào khoảng 7:30Pm, sẽ phone " ráp nối" sau khi lấy xe từ phi trường John Wayne - Santa Ana, với giá đặc biệt, 3 ngày chỉ khoảng 21 dollars, vị chi chỉ 7 dollars một ngày. Quá rẻ! Quá rẻ! Anh em bông đùa " Võ Hồng Phúc mượn xe đạp từ phi trường Santa Ana". Hi hữu! Hi hữu!

Trong tương lai, cũng có thể việc này sẽ xảy ra, với khuyến cáo hạn chế tiêu thụ nhiên liệu và hệ thống đường dành cho xe đạp, được mở mang, người ta sẽ mượn xe đạp, kẻ trước người sau, cùng đạp... hóng gi... gió từ phi trường về khu Downtown cũng nên!...

Cần mượn xe giá rẻ, xin liên lạc thân hữu Võ Hồng Phúc ("hien nguyen" <hienphuc281@yahoo.com> hay qua "CaoThang" <ky-thuat-cao-thang-va-than-huu@googlegroups.com>)

Đã quyết định, thế là tất cả cùng tan hàng và hẹn tập trung sau đó tại tư gia của HQ Lưu Đày Trần Văn Hữu... Hồng Văn Thêm và Đình Tùng Hưng, cùng Nguyễn Trọng Nghĩa, Bùi Đức Ly trở lại Khách sạn Little Sài Gòn để lấy thêm phòng trọ qua đêm. Trong khi 2TN & Trần Văn Hữu rủ nhau đi chợ tìm... " sẵn môi" và đến " kho ký nhận thỉnh" vại " trái hỏa tiễn CB" (Martell Cordon Bleu) để cùng nhâm nhi... (Cũng xin " Thanh minh Thanh Nga" là... Rừ... ợu chỉ để tô điểm thêm cho... cái không khí anh em lâu ngày có dịp gặp lại mà thôi! Chứ dzăm ba ly lè, được pha loãng có nhắm nhò chi! Chẳng bằng một bạn đồng môn trong nước, nhìn hình ảnh của bạn bè tại hải ngoại, có dịp gặp nhau, đã thốt lên câu nói " Uống gì mà như thẩn lẩn uống nước cúng vậy?". Thế có quê xệ không nào! Nhưng..."Nói vậy! Chứ không phải dzậy! " Bằng chứng là trong lần... nhậu với bạn nước ngoài, " vịt kiêu" có dịp về VN, bạn ta lại bị..."đo ván - lừng lơ...hết biết đường về". Hahahaha! (Sorry! For Fun Only! không có ý gì khác!)

Trở lại " cuộc hẹn hò ráp nối" tại tư gia Trần Văn Hữu, trong khi chờ đợi anh em hội tụ tập trung đông đủ, 2TN giúp " gia chủ" thu xếp bày biện bàn ghế đủ ngồi cho anh em, thái sắt " môi", bày ly đĩa trên bàn đầu vào đấy, sẵn sàng, trông rất " hầu xực". Cuộc vui khai diễn khi tất cả cùng đến đông đủ. Rất tiếc một số bạn hữu đồng môn địa phương, vì lý do riêng, đã không thể có mặt...!

(Vào buổi chiều, sau khi tan hàng trước khuôn viên khu chợ Phước Lộc Thọ, lúc 2TN & Trần Văn Hữu đi " sẵn môi", không biết là Ông Bầu" Thêm, sau khi lấy phòng xong, có đưa Đình Tùng Hưng vòng quanh tham quan khu chợ Phước Lộc Thọ và có ghé " chào hỏi 3 vị Thổ Địa" này hay chăng? Nếu không, khi " nhập trận" tại tư gia Trần Văn Hữu đến lúc tan hàng coi như Hưng đã chưa " chào hỏi" 3 vị này và cũng chưa " nghĩa" chợ đêm Bolsa ... Chắc là còn phải hẹn dịp khác...)

Vợ chồng Võ Hồng Phúc sau khi lấy xe từ phi trường John Wayne - Santa Ana, theo hướng dẫn của "Chị Đầm" trong GPS cũng đến đúng địa điểm, ráp nối đúng lúc... chuyện vẫn tự nhiên, thoải mái, thân tình, cộng ly nghe "lộp cộp"... Nhìn chung cũng là một lần gặp gỡ bạn bè thân quen, một kỷ niệm để đời khó quên trong thâm tình bạn hữu. Cám ơn "Thổ địa" bạn hiền Trần Văn Hữu! Our Best Friend!

Vì lý do Hồng Văn Thêm phải "hồi gia trang" (1) vào sáng sớm hôm sau, để kịp chuẩn bị sắp xếp tiếp đón, chiêu đãi "quần hùng" (1) bạn hữu như Thư mời dự trù vào buổi chiều, nên anh em chủ trương "đánh mau, rút lệ", thu dọn "chiến trường" nhanh gọn! Nhờ sự tiếp tay các phu nhân của Bùi Đức Ly, Võ Hồng Phúc, khu bếp được thu dọn tươm tất. Ghế ngồi được anh em tiếp tay thu xếp ngay ngắn gọn gàng, trả về chỗ cũ... Có thể nói, khi Bà xã của Hữu đóng cửa tiệm, trở về sẽ cảm giác như..." không có chuyện gì xảy ra", nếu Hữu...làm bộ không báo cáo sự tình! Hihihih!

Chưa hết! Hahahaha! Đúng là chưa hết vì...còn "một khúc" quá nửa trong một chai CB nhìn thấy trên bàn, vì lý do "đánh mau, rút lệ - nhanh gọn thu dọn chiến trường", chưa kịp "thanh toán gọn mục tiêu", "mồi" thì cũng còn ê hề đầy đĩa, đầy bàn...

Thế là trong khi "rút quân" về khách sạn, một số "chiến lợi phẩm" (gồm phần CB còn lại cùng một gói mồi) được mang về phòng, tiếp tục..." đá", tiếp tục..." cưa" đến giọt cuối cùng, nhưng phần "mồi" thì vẫn..." kên" như thách thức, nhưng ai cũng no nê nên... phải thu dọn "chiến trường" cho gọn vào thùng rác.

Sau khi tắm mát cùng ngả lưng...dưỡng sức...

2TN lại có thêm kỷ niệm ngủ bằng ghế..., không phải bằng ghế công viên, mà là bằng ghế của khách sạn. Số là ban chiều Hồng Văn Thêm "Booked" lấy một phòng đôi 2 giường, cho anh em cùng trọ qua đêm, Võ Hồng Phúc & Bà Xã một giường, còn 2TN, Thêm & Hưng một giường, cứ nhường qua nhường lại, kê năm giường, người "nằm đất". Thế là 2TN bê cái băng ghế ngoài hành lang vào là xong ngay! Thế nhưng "Hưng Fulro" lại cứ đòi giành cái băng ghế, nhưng 2TN đã ngả lưng xuống trước. Hehehehe! Ngủ hơn 8 năm trường trong tù, sau 1975, thì sá gì cái băng ghế khách sạn...Ấu cũng đã là hạnh phúc hơn, cả khi chen vai như cá mè, trên phen nứa trong tù. Chốc lát sau là... kẻ "Hò", người "rồng"...Lại là kỷ

niệm một đêm với bè bạn vậy! Hahahaha!

Ngày N : 13/08/2011
Do lệnh "rút quân sớm", sáng sớm quán phở còn ngủ yên, nên trong khi chờ cả "đoàn quân sẵn sàng", Võ Hồng Phúc & 2TN "lái xế" làm một vòng tìm thỉnh Cà phê & "Patésau" mang về cùng thắm giọng & lót dạ, trước khi lên đường trở về "Hồng gia trang"(1)

Từ Bolsa Phước Lộc Thọ - Santa Ana trở về San Diego, với 2 xe : xe của vợ chồng Võ Hồng Phúc & 2TN trực chỉ về thẳng "Hồng gia trang" (1) trước và xe của Hồng Văn Thêm, Đình Tùng Hưng vì phải đưa Bùi Đức Ly cùng bà xã ghé phi trường San Diego lấy xe đã "Booked" để sau đó trả xe tại đây, "bay" về lại Seattle. Khi BĐLy & Hồng VănThêm, Đình Tùng Hưng cùng trở lại "gia trang"...Tất cả cùng góp tay sắp xếp bàn ghế để sẵn sàng tiếp bạn hữu vào buổi chiều...

Ngoài 2TN (Canada), Đình Tùng Hưng (Atlanta), anh chị BĐLy (Seattle), anh chị thân hữu HQ.Lưu Đà Võ Hồng Phúc (Houston) có mặt trước, sau đêm gặp gỡ từ Santa Ana trở về. Gia đình Nguyễn Văn Khang (Seattle), một "minivan", gồm: vợ con, chị & bạn vợ, thêm anh chị Nguyễn Trọng Nghĩa (Australia), từ Santa Ana cũng vừa đến.

Do còn nhiều thời gian vào buổi sáng, nên Hồng Văn Thêm đề nghị hướng dẫn anh em hiện diện gồm: Gia đình Nguyễn Văn Khang, anh chị BĐLy, Võ Hồng Phúc cùng Đình Tùng Hưng và 2TN, tham quan giới thiệu về cơ sở Vinatech.

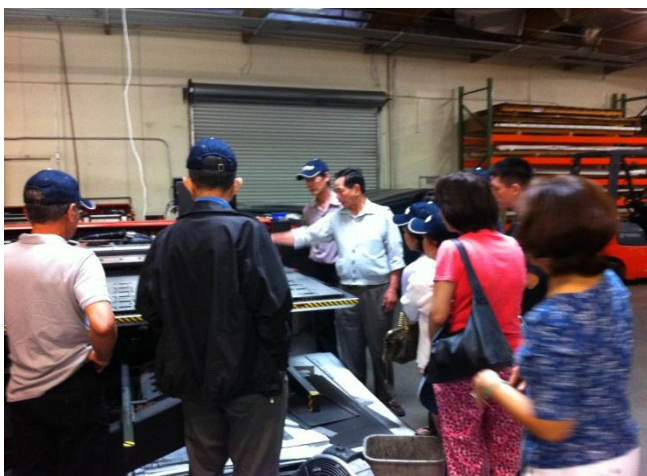
Được biết "Vinatech " với 2 tòa building riêng biệt, với hệ thống máy móc tân tiến, nhiều nhân viên trẻ có khả năng chuyên nghiệp tốt, chăm chỉ cần mẫn, nhanh nhẹn & tháo vát trong công việc. Việc Quản lý được giao cho "Cậu ấm con", nên "Boss" Thêm cho biết hằng ngày đến Vinatech, chỉ tưới tắm mảnh vườn nhỏ bên hông tòa nhà cơ sở, mở chuồng thả đôi gà trống mái nghe tiếng gáy "ó ó", cũng như thời gian trước đó chỉ lo ngồi "đẽo đá" tô xi măng để làm nên cái hòn non bộ nho nhỏ tại đây (Xem hình nơi Album qua Link đính kèm).

(H.1) Từ trái: Nghiệp, Hưng, Chương, Thê, Quới

Trong thời gian này vợ chồng Quản lý đang... du hý tại Hawaii, nhưng công việc vẫn được theo dõi, sắp xếp phân công tiến hành như thường nhật qua thông tin điện tử bởi các trưởng khâu cần mẫn đáng tin cậy, nên Ông "Boss" Thê vẫn khoẻ re...khi tiếp bạn phương xa...

Viết những dòng này, chúng tôi bày tỏ ngưỡng mộ sự thành công trên bước đường tị nạn trên xứ người, của một trong nhiều bạn hữu đồng môn KT. Cao Thăng đã may mắn đào thoát khỏi VN vào thời điểm cuối tháng 04-1975, xem như ngoài việc được..."Tổ đái" còn nhờ vào khả năng chuyên biệt riêng. Thành thật chúc mừng đến các bạn!

(H.2) "Ông Boss" Thê đang giới thiệu hệ thống máy móc của Vinatech

Sau một vòng tham quan, được "Boss" Thê giới thiệu về hệ thống máy móc sản xuất của cơ sở Vinatech, tất cả được hướng dẫn ra mảnh vườn nhỏ bên hông, ngoài chuồng gà, cái "hòn non bộ" với nước chảy róc rách cùng nhiều loại cây trái: chanh dây, thanh long, ớt, tre trúc, mai tứ quý ... Đặc biệt loại rau mồng tơi, mà "Boss" Thê cho

biết là giống của Nhật Bản, có dây leo giăng tựa theo cành lá và bò dài trên mặt đất ...

Thế là màn thu hoạch lại diễn ra, nhóm gia đình Khang hỏi xin bứng mấy cây "mai tứ quý" con, nghe giới thiệu về rau mồng tơi Nhật, BĐLy, Võ Hồng Phúc đều nhổ gốc cây con mang về trồng. Đồng thời cũng "làm" một bó để cùng thử liền sau đó với canh rau mồng tơi Nhật.

Trở lại "gia trang", lần đi chợ sau cùng với HVT, ĐTH, 2TN để mua bổ sung mọi nhu cầu còn lại, "thỉnh" thêm hộp tôm đông lạnh để "hợp tác" cùng mớ rau mồng tơi vừa được ĐTH & 2TN nhật xong, cùng bê con heo quay về, chờ bạn bè hội tụ... Món "dê giả cày" cùng món "gỏi xoài" cũng được vợ chồng người cháu của "gia chủ" mang đến...

Thực đơn chính gồm có:

- Heo quay
- Dê giả cày (Món này của "Sư phụ, nên chắc sẽ hấp dẫn với "phe ta")
- Bánh mì bò kho
- Gỏi xoài
- Cùng nhiều món linh tinh khác.

Các loại rượu uống vô sẽ... "rệu"! Gồm có:

- "Ice Wine", đặc sản của xứ lá phong Canada, dùng mời khai vị thắm giọng để lên dây cần cổ, hét cho "hả hơi"
- CB Martell Cordon Bleu, do "chủ gia" khoản đãi, cùng một "quả" khác được tặng cường tử đồng môn CT.69 Nguyễn Văn Minh. Thêm một cặp "X. O" & Bánh trung thu của gia đình Đỗ Văn Cung từ Oakland-Bắc Cali
- BĐLy cũng trình làng 1 chai, gọi là đèn tạ ân nghĩa cùng "Ô. Boss Thê" vì các dịch vụ giúp Tổ Đình VN của BĐLy trong phần trang trí.
- Ngoài ra còn mấy thùng beer Heineken ướp lạnh, chờ khai...

Đặc biệt, chiếc bánh "cake" với màu xanh kỹ thuật, được "trang chủ phụ nhân"(1) đặt làm, với dòng chữ "Áo xanh hội ngộ 1962-1969"

Ngoài 2TN (Canada), Đình Tùng Hưng (Atlanta), anh chị BĐLy (Seattle), anh chị thân hữu HQ. Lưu Đà Võ Hồng Phúc (Houston), anh chị Nguyễn Trọng Nghĩa(Sydney-Australia) cùng gia đình Nguyễn Văn Khang có mặt trước, sau đêm gặp gỡ từ Santa Ana trở về.

Vào xế chiều lần lượt đến trước sau gồm:

- 2Go Nguyễn Văn Hư (Los Angeles) cùng "cơm"

(một nửa kia) với sự thắp bùng của anh chị Vũ Ngọc Ninh (Santa Ana).
 - Anh chị Đỗ Văn Cung (Oakland - Bắc Cali)
 - Anh chị Nguyễn Văn Thảo (San Diego - KT. Đà Nẵng).
 - Anh Nguyễn Văn Quới (San Diego - KTCT, con thầy Giám thị Nguyễn Văn Nghĩa)
 - Anh chị Tạ Cẩm Chương - Ngọc Diệp (San Diego)
 - Anh chị Nguyễn Văn Minh (Santa Ana)
 - Anh chị thân hữu HQ Lưu Đày Huỳnh Hữu Mạnh(San Diego).
 Và CT.69 Đào Vĩnh An (Santa Ana) do bận công việc đến trễ...

(H.3) Từ trái: Võ Hồng Phúc, Hồng Văn Thê, Nguyễn Trọng Nghĩa, Trần Thành Nghiệp, Nguyễn Văn Thảo, Đinh Tùng Hưng, Nguyễn Văn Hưu, Nguyễn Văn Khang, Tạ Cẩm Chương, Bùi Đức Ly và Vũ Ngọc Ninh.

(H.4) (Phe ta, hàng phía sau) Từ trái: Võ Hồng Phúc (Thân hữu), Đỗ Văn Cung, Bùi Đức Ly, Nguyễn Văn Hưu, Đinh Tùng Hưng, Hồng Văn Thê, Nguyễn Văn Thảo (KT.Đà Nẵng), Nguyễn Văn Minh, Nguyễn Trọng Nghĩa, Đào Vĩnh An, Nguyễn Văn Khang, Nguyễn Văn Quới (Con của thầy Giám thị Nghĩa, bị khuất), Vũ Ngọc Ninh, Tạ Cẩm Chương và Trần Thành Nghiệp. Hàng các phu nhân_: Gồm các chị Ninh, Cung,

Phúc, Thê, Ly, Hưu, Thảo, Minh, Khang, Nghĩa, và chị Chương (Ngọc Diệp - "Phó nhóm")
 Cuộc vui khai diễn, sau lời trần tình của "gia chủ" Hồng văn Thê, cùng giới thiệu bè bạn hiện diện, tiếp đến mục nhấp rượu khai vị với "Ice Wine", (loại rượu làm từ loại nho đông đá được hái vào mùa Đông), đặc sản của Canada, sau đó cùng thưởng thức các món ăn...

Martell CB và các loại "nước cay 4 chữ" khác cùng Heineken lần lượt được khai nút...

Đồng thời mục "Văn nghệ - Văn gừng - Cây nhà lá vườn - Tự biên tự diễn" lần lượt được tiếp nối với sự tham gia nhiệt tình của mọi người, đã tạo nên không khí hào hứng vui nhộn. Giọng ca vững vàng, chưa từng được biết đến của chị Đỗ Văn Cung đã hòa nhịp cùng tiếng đàn đệm Guitar của Tạ Cẩm Chương, khiến mọi người tán thưởng bằng những tràng pháo tay sau mỗi bài hát. Đặc biệt, Nguyễn văn Minh chưa hề nghe hát hò từ trước, nay cũng vô cùng hứng thú, chộp Micro "hát cương" khá có duyên, nên cũng đã khiến Bà xã ngồi từ xa phải nhón miệng cười "mim chi cọt". Ngoài ra Anh Chị Võ Hồng Phúc, Anh Nguyễn Văn Thảo (KT. Đà Nẵng), Nguyễn văn Hưu, Đinh Tùng Hưng, BĐLy, Vũ Ngọc Ninh, 2TN và các phu nhân cũng đã góp tiếng, liên tục nối tiếp với nhiều bài nhạc hùng ca lẫn nhạc tình lính. Riêng Tạ Cẩm Chương sau khi hát 2 bài, Có lẽ "khá phê", nên cho biết: "lâu quá hát lại 2 bài này thật... quá đã!"

Mục ca hát được tạm ngưng, khi chị Võ Hồng Phúc thông báo:"Nồi cháo đúng với danh gọi "Mượn đầu heo nấu cháo" (Từ cái đầu heo quay) đã được chế biến hoàn tất, đang sẵn sàng cho ra tô để cùng thưởng thức... Thế là... màn "xi xụp" húp cháo nóng được thay cho mục "Văn nghệ - Văn gừng".

Cái màn "Ăn cháo khuya" này đã được chiếu cố nhiệt tình, sau món "Đê giả cày", nên phần con heo quay gần như bị quên lãng hay đúng hơn là "Hết còn chỗ chứa!" Hihihih!

"Gia chủ" Hồng văn Thê thấy phần con heo quay còn ê hề, chỉ khiêm khuyết một mảng bé tí, nên bông đùa:" Heo quay lần trước "Kỷ niệm 40 năm ra trường", được thanh toán gần hết, lần này vì ai cũng già yếu... nên ăn cũng yếu!"

Không dzám già mà ăn yếu đâu! Chỉ vì có...Bò kho bánh mì, có..." Đê giả cày"...Có..." Sư phụ" tăng cường công lực, lại mới lạ, nên bà con chiếu

cổ nhiệt tình, do vậy heo quay ít được lưu ý mà thôi!

Già thì có già hơn một vài năm trước, nhưng yếu thì chắc... chưa! Chưa chắc! Vẫn còn đủ gân để..." lên dây cần cổ", để ca hét vang trời, vui quá xá là vui! Xem lại hình, ai ai cũng với nụ cười rạng rỡ! Hhiiiihihi!

Ngày N:13/08/2011, ngày "Hội ngộ Bạn cũ tình xưa với Những kỷ niệm một thời để nhớ!", chắc không cần ghi lại nhiều thêm. Xin mời xem lại Album hình ảnh & các Video Clips do Tạ Cẩm Chương và Bà xã Ngọc Diệp ghi nhận và chuyển tải trên YouTube là những lưu niệm... để đời!

***Hình ảnh lưu niệm**

<https://picasaweb.google.com/117002164479199834632/CaoThang19621969ReunionAugust132011>
<https://picasaweb.google.com/108110231378534756338/TiechoiNgoCuuHocSinhTruongTHKTCaoThangKhoa19621969SaiGon?feat=email>

*** Video clips:**
Mời vào www.youtube.com search for **chuongcamta** sẽ thấy gần 30 video clips,

Phần sau cùng là mục cắt bánh, do "gia chủ" cùng bạn hữu phương xa chung tay cắt

(H.5) Từ trái: Nguyễn Văn Khang, Nguyễn Văn Minh, Nguyễn Văn Thảo, Đinh Tùng Hưng, Hồng Văn Thêm, Nguyễn Trọng Nghĩa, Trần Thành Nghiệp, Võ Hồng Phúc và Nguyễn Văn Quới.

Đêm ngày N: 13/08/2011

Cuộc vui nào cũng đến hồi kết thúc!... Sau khi đưa tiễn vợ chồng Đỗ Văn Cung (Oakland), được vợ chồng con gái ghé đón về Santa Ana vì đã "Booked" sẵn phòng, gia đình Nguyễn Văn Khang cũng từ biệt về lại Santa Ana để hôm sau theo: "Tour Las Vegas 3ngày 2đêm", Tạ Cẩm Chương cũng đưa bà xã Ngọc Diệp trở về nhà gần đây! Để trở lại với "màn 2, cảnh 2".

(H.6) "Màn 2, cảnh 2"

Từ trái: Vũ Ngọc Ninh, Đào Vinh An, Võ Hồng Phúc, Nguyễn Trọng Nghĩa, Trần Thành Nghiệp, Nguyễn Văn Hưu, Tạ Cẩm Chương và Đinh Tùng Hưng

Còn lại vợ chồng Nguyễn Văn Hưu, Bùi Đức Ly, Võ Hồng Phúc, Nguyễn Trọng Nghĩa, cùng 2TN, Đinh Tùng Hưng, Đào Vinh An...

Sau khi thu dọn, "gôm tụ" lại, ngồi thành một bàn (Các "mợ" đều đã "hạ cánh", sau khi tắm gội)... Thế là "màn 2, cảnh 2" được tiếp diễn cùng lúc Tạ Cẩm Chương trở lại, tiếp tục thủ cây đàn Guitar ... Đến lúc tất cả dường như đều "thấm mệt", nồi canh "rau mồng tơi Nhật Bản" được nhắc đến, như món "giải cảm" sau cùng, trước khi tan hàng đi "nghề". Có lẽ là lần đầu tiên thưởng thức món "canh mồng tơi Nhật Bản", hoặc do hơi ..." đã" vì rượu, hay nhờ bàn tay nếm khéo léo với hộp tôm đông lạnh, của vị phu nhân nào đó hay của chính "gia chủ phu nhân", mà khi nếm vào, ai ai cũng khen ngon ngọt một cách ..." nức nở", thanh toán đến cạn nồi, nhưng vẫn còn ... thềm, ai đó hỏi "còn không?", mà trong một email của Đinh Tùng Hưng có nhắc như sau:

"Ông LBĐT ơi!

Câu chuyện ông kể lại khiến người đọc tưởng như mình cũng có mặt trong cuộc vui ấy! Thật là "kỷ niệm một thời để nhớ", nhưng sao ông lại quên không nói tới nồi canh rau "Mùng tơi" tuyệt vời, mà mình ăn trước khi "an giấc"! Nồi canh ấy cơ biết phu nhân của vị nào "ra tay", đúng là nồi canh "để đời", hết rồi mà ai cũng hỏi: còn không? Sao nấu ít thế!!! Hi... hi..."

Sau màn "canh rau mồng tơi Nhật Bản" ... "giải cảm", tất cả cùng chung tay thu dọn, sau đó Tạ Cẩm Chương cũng ra về, còn lại mỗi người tìm

một "bãi đáp" theo vùng "lãnh thổ" được "Hồng gia chủ" chỉ định...

"Một nửa địch là ta, mà một nửa ta là địch"... "Gia chủ" bố trí "phe ta" và "phe địch" đặc trách 2 vùng "lãnh thổ" riêng biệt... "Phe ta" nằm kích quanh vòng rào phòng thủ bên ngoài. "Phe địch" trấn giữ mặt trong, có "vách ngăn, cửa khóa"

2Go - Nguyễn Văn Hưu, sau khi tắm mát trở ra thì đã nghe "phe ta" thi nhau... "Hò kéo gỗ" hoặc "Sư tư rống", ai "thăng" trước cứ "thăng", ai "hò" cứ hò, "rống" cứ "rống"! Ai "thăng" sau phải trùm chăn bịt kín 2 cái "lỗ nhĩ" chờ "thăng" theo... đến "nửa đêm về sáng"...

"Đêm qua chưa mà trời sao vội sáng Phúc-Nhinh-Ly đã vội vàng trùm chăn Tùng Hưng-Thêm có nghe Nghiệp đang... gáy Hưu-An cùng bạn Nghĩa mới vừa sang"

**

Vậy mà mới đi tắm mát trở lại tắt đèn đã thấy trùm chăn ngáy vang trời rồi. Minh đành theo tiếng nhạc của máy xường cưa để đưa hồn mình về giòng suối vắng mà chớp mắt ngon lành 2-5 giờ sáng.

NVH

Ngày N +1: 14/08/2011

Sáng ngày N+1:14/08/2011 "phe ta" lẫn "phe địch" cùng bắt tay thanh toán nồi bò kho còn lại của "gia chủ phu nhân"(1), sau khi "gia chủ" Thêm cùng 2TN "lái xế" ra phố, mua về "càphê" & bánh mì nóng giòn cho "hợp gu" cùng món bò kho.

Lót dạ điếm tâm xong, 2TN cùng anh chị Võ Hồng Phúc và Nguyễn Trọng Nghĩa từ biệt, trực chỉ Santa Ana dự họp mặt theo lời mời của HQ Lưu Đà Lưu Văn Lễ và bạn hữu Nam Cali. Có lẽ Bà xã của Nghĩa không được khỏe, nên không muốn dự buổi họp bạn tối nay, vì vậy Nghĩa cũng ở lại khách sạn, để sáng hôm sau, theo "Tour Las Vegas" 3 ngày 2 đêm, được biết chỉ độ 100 dollars/người.

Vì còn khá sớm, nên vợ chồng Võ Hồng Phúc ghé tìm sự "thư giãn" tại một "Body Massage Shop", (hình như nam nữ nhân viên phục vụ toàn là người Trung Quốc), vì cả 2 vợ chồng Phúc rất... "hầu" với mục này, 2TN lần đầu tiên theo bạn, chẳng dặng dưng cũng thử một phen xem sao!... Sau màn ngâm đôi chân trong chậu nước ấm, ngả người trên chiếc băng Massage dài và thấp, tiếp đến là mục ấn huyết xoa bóp..." bẻ tay tréo

cẳng, rút kéo gân ngón tay, ngón chân nghe "cổp cổp", 2TN gặp anh chàng cao to vạm vỡ, chắc cũng có chút ít "KungFu", nên bị..." vật tơi bởi hoa lá", rêm cả người, sợ mình đau, anh chàng cứ hỏi "OK? OK?" Dù hơi khá... ê, nhưng cũng đành đáp "Ok! Ok!" vậy! Hihihihhi! Lại thêm một kỷ niệm nhớ đời!

Rời "Body Massage Shop", 2TN cùng vợ chồng Võ Hồng Phúc ghé qua tư gia Lê Trần Văn Hữu, gặp thêm vợ chồng HQLĐ Nguyễn Văn Sang (Houston, cũng đã dự họp mặt HQ Lưu Đà San Jose ghé về đây) Sau đó, cùng đến nơi hẹn nhà hàng gặp bạn hữu HQ Lưu Đà vùng Nam Cali.

Gặp lại các phu nhân Nam Cali lần này, 2TN thấy ai cũng trẻ & đẹp hơn lần gặp trước, có "mợ" trông trẻ không ngờ, khó thể nhận ra... Thế là "phe ta" có già hơn, nhưng "phe địch" thì hình như... trẻ ra... Có lẽ nhờ các Viện thẩm mỹ hoặc do bí quyết riêng.

Trong tâm tình trao đổi cùng Võ Trường Xuân, Lưu Văn Lễ, MC chịu trách nhiệm Điều hợp trong các lần Họp mặt HQ Lưu Đà, về quan điểm mà ai đó trong tập thể HQ Lưu Đà từng nêu lên trước đây, "ít thiện cảm" đối với sinh hoạt đấu tranh của CĐ Người Việt Tự Do Hải ngoại, Lưu Văn Lễ cùng Võ Trường Xuân cùng tán đồng quan điểm mà 2TN đã nêu trên "Talk Show Lưu Đà" trước đây, nhưng cho biết vì ngại mất lòng anh em, nên không dám lên tiếng! Hahaha! 2TN có nhắc với Lưu Văn Lễ về bài nhạc của nhạc sĩ Anh Bằng "Phải lên tiếng, mà đừng im tiếng!"... Lên tiếng để tôn vinh và bảo vệ điều công chính, không dám lên tiếng thì đời nào điều công chính mới được tôn vinh?!

Tiệc tàn vào nửa đêm, chia tay bạn hữu, 2TN tháp tùng vợ chồng HQ Lưu Đà Huỳnh Hữu Mạnh về lại San Diego và lưu lại trong đêm.

(Được biết, sau khi 2TN cùng các anh chị Võ Hồng Phúc & Nguyễn Trọng Nghĩa rời "Hồng gia trang" trực chỉ Santa Ana gặp lại bạn hữu Nam Cali, còn lại các anh chị BĐLy, Nguyễn Văn Hưu cùng Đinh Tùng Hưng và Đào Vĩnh An, cũng được "nhị vị gia chủ" hướng dẫn thăm viếng Vinatech và sau đó Nguyễn Văn Hưu, Vũ Ngọc Ninh cùng các phu nhân và Đào Vĩnh An cũng từ biệt trở về chốn cũ!)

(H.7) Gặp bạn HQ**Lưu Đà Nam Cali**

Từ trái, các HQ Lưu Đà: Lê Đức Phẩm, Mã Thành Tâm, Lưu Văn Lễ, Võ Trường Xuân, Trần Văn Hữu và Lê Tiết Minh

Ngày N+2:15/08/2011

Sáng sớm, sau khi "nhắm xà" cùng Huỳnh Hữu Mạnh, 2TN được đưa sang "Hồng gia trang" (1). Từ Santa Ana vợ chồng Võ hồng Phúc cũng "bay" về lại Houston vào sáng ngày này.

Đình Tùng Hưng cũng phải đáp chuyển bay vào giữa trưa về lại Atlanta, 2TN, BĐLy tháp tùng "Hồng trang chủ" (1) đưa tiễn Hưng ra tận phi trường cho đến sau khi "Check in" và chào từ biệt trước khi Hưng qua cổng kiểm soát an ninh.

(H.8) Từ trái: Hồng Văn Thêm, Đình Tùng Hưng, anh chị Vũ Ngọc Ninh, Chị Hưu, Chị Thêm, anh chị BĐLy và Đào Vĩnh An (Nguyễn Văn Hưu đang bấm máy)

Buổi trưa, thân hữu HQ Lưu Đà Huỳnh Hữu Mạnh phone mời sang dùng món "Bánh canh giò

heo", "gia chủ phu nhân" không muốn đi, nên Bà xã của BĐLy cũng ở lại trò chuyện. Nể lời mời của bạn, cả ba: 2TN, BĐLy và HVT cùng sang "đớp" bánh canh giò heo. Sau khi trở về, BĐLy cùng bà xã cũng từ biệt ra phi trường San Diego trả xe và "bay" về lại Seattle cùng ngày.

Ngày N+3: 16/08/2011

2TN là người sau cùng rời San Diego, "Hồng trang chủ" (1) đưa tiễn tận phi trường cho đến lúc "Check in". Điều may mắn với 2TN là thay vì phải đáp chuyển bay United Airlines đến San Francisco và từ đây đổi chuyển bay về Toronto, nhưng vào giờ chót có chuyển bay của Air Canada bay thẳng về Toronto, nên được báo không phải đáp chuyển bay của United Airlines đến San Francisco nữa! Được đáp chuyển bay thẳng về lại Toronto (non stop) quá đã!

Lần chia tay nào cũng lưu luyến, cả hai cùng trò chuyện ngồi chờ cả 3- 4 giờ đồng hồ, gần đến giờ "Boarding", 2TN chào từ biệt qua cổng kiểm soát an ninh, bạn hiền Hồng Văn Thêm mới lui bước.

Về đến phi trường Toronto vào 09:30Pm cùng ngày, hoàn tất chuyến du Nam San Diego "hội ngộ bạn cũ tình xưa với những kỷ niệm một thời để nhớ!"
Vui quá vui! Với những kỷ niệm khó quên trong đời!

Với những gì được 2TN ghi lại trên đây, nếu được đúng như lời bạn đồng môn CT.69 Đình Tùng Hưng đã viết: "Câu chuyện ông kể lại khiến người đọc tưởng như mình cũng có mặt trong cuộc vui ấy!" thì 2TN mong rằng với những chia sẻ này, trong sự đồng cảm của tập thể gia đình áo xanh Kỹ thuật Cao Thăng, những người một thời đã gắn bó với mái trường thân yêu, với nhiều kỷ niệm thời học sinh, sẽ thấy "còn chút gì để nhớ!"

Cám ơn "gia chủ" Hồng Văn Thêm cùng phu nhân, đã tạo điều kiện cho anh em có dịp gặp lại nhau, với sự tiếp đón ân cần, trong thâm tình bạn hữu đồng môn. Cám ơn các bạn hiền HQ Lưu Đà Nam Cali Santa Ana: Trần Văn Hữu, Lưu Văn Lễ, Võ Trường Xuân ... đã tạo cơ hội để một lần gặp lại nhau...

Cám ơn Anh Chị đồng môn Tạ Cẩm Chương - Ngọc Diệp, đã ghi nhận lưu giữ phổ biến chia sẻ những hình ảnh lưu niệm cho lần Hội ngộ này. Cám ơn vợ chồng người cháu của "Hồng trang chủ" với món "gỏi xoài" và "dê giả cầy" cùng Album hình ảnh lưu niệm bổ sung.

Cám ơn "gia chủ phu nhân" cùng các vị phu nhân khác, đã tiếp tay quanh "Ô. Bà Táo" Đặc biệt phu nhân của thân hữu HQ Lưu Đầy Võ Hồng Phúc, với món "mượn đầu heo nấu cháo"

Cám ơn tất cả bạn hữu xa gần, đã góp mặt cùng vui một lần, với "những kỷ niệm một thời để nhớ!"

Trong một email cám ơn "nhị vị trang chủ" (1) của "một nửa" của 2Go - Nguyễn Văn Hữu cho biết: "Dịp họp mặt lần này vui quá xá là vui! Được ăn uống no nê, ca hát thả giàn, cười nói hả hê, lại có ... " tả báo" mang về. Thật là quá đã! Quá đã! Ước gì mỗi năm có được 1, 2 lần như thế nữa, cho chủ nhà mệt phờ râu", kèm với giọng cười... Hahahaha! Khoái chí tử nữa!

Ngày "N" gặp gỡ làm chi
42 năm hội ngộ li bì quá dzui!!!

CCC-NVH

Tường trình từ Toronto - Canada August 27th2011
Kính chào Quý Thầy Cô, Quý Niên Huynh trưởng cùng bạn đồng môn & thân hữu thân thương. Kính chúc sức khỏe & luôn may mắn!

Trần Thành Nghiệp
CT.69 - Đệ Nhất 4 Pháp văn
Canada

Ghi Chú :

(1) Các danh gọi này, cùng các "chữ Tiều, chữ Quãng" được dùng, chỉ nhằm mục đích vui đùa cũng như thêm chút âm hưởng tiểu thuyết mà thôi! Tư gia của CT.69 Hồng Văn Thêm cũng như của các bạn bè khác, cũng thành công như bao người tài giỏi và được "Tổ đãi", may mắn trong cuộc sống xứ người. Duy có điều "gia chủ" thật lòng mến bạn, hiếu khách, nên đã không ngại ngần tạo điều kiện & địa điểm cho anh em bạn hữu có dịp gặp gỡ hàn huyên, vui cười, ca hát trong thân tình, nhắc nhớ những kỷ niệm một thời khó quên... ●

Anh Lắm Cảm Rồi

Ong Biển (CBVN) CT69

Ngày Cao Thăng 62-69 hội ngộ, kỷ niệm 50 năm tựu trường, có mặt cô em nữ sinh Cao Thăng, anh bạn CT69 cho biết đã vô cùng ngạc nhiên khi nhận được hồi âm của một đồng môn CT79 khi anh chuyển lời mời tham dự và dặn dò " nhớ đem bà xã theo". Một em nữ sinh lên giới thiệu em là học sinh Cao Thăng vào trường năm 1974, và là khóa nữ sinh đầu tiên của trường Kỹ thuật Cao Thăng. Đây cũng có lẽ là khóa duy nhất có nữ sinh của trường trước năm 1975.

Tôi có cơ duyên được tham dự lễ hội cuối năm 1974 hay đầu năm 1975 của trường- hình như là lễ dựng tượng Cao Thăng- có thầy họa sĩ Đinh Cường. Khi ấy các em nữ sinh duyên dáng đón chào quan khách. Tôi, một sĩ quan trẻ của Công Binh Quân lực Việt Nam Cộng Hòa, may mắn đi phép ở Sài gòn đã đến tham dự. Tôi ngạc nhiên và thấy vui vui khi ngắm những tà áo dài nhiều màu sắc phấp phới trong sân trường.

Trường Cao Thăng là trường kỹ thuật chỉ có Thầy và các nam sinh, rất hiếm bóng hồng cô giáo. Suốt 7 năm mài quần ở trường tôi nhớ chỉ thấy bà Blanche dậy sinh ngữ một hay hai lớp đệ Thất vào năm 1962, khi mới bỏ ngõ vào trường, và sau này có cô Phong dậy Triết năm đệ Nhất 1968-1969 lúc một số chúng tôi sắp rời trường, xếp bút nghiên theo việc đao cung. Sau khi em Cao Thăng phát biểu, tôi nhớ lại buổi lễ hội ngày xưa và nghĩ là năm 1973, nên tôi chỉnh sửa cho rằng lớp Cao Thăng có nữ sinh là năm 1973 chứ không phải 1974.

Bây giờ là tháng Giêng 2013, các báo và bài trên mạng, trên truyền thông Little Sài Gòn nhắc nhớ ngày hải chiến Hoàng Sa giữa hải quân Việt Nam Cộng Hòa và Trung cộng, ngày 19 tháng 1 năm 1974. Tôi chợt giật mình. Ôi, tôi đã lầm lẫn, nhớ sai rồi.

Những ngày này năm 1973 tôi còn ở miền trung. Đêm Noel 1973, tôi đóng quân ở Quế Sơn (Quảng Nam), nằm giữa lưng chừng đồi nhìn quăng sáng thành phố Đà Nẵng, và nhớ Noel dạo phố Sài Gòn. Gần nửa đêm có lệnh truyền tin Đại đội 102 Công Binh Chiến Đấu của tôi cử một sĩ quan chuẩn bị đi công tác

Hoàng Sa. Cũng trong đêm hôm đó ông đại đội trưởng của tôi cùng các bạn sĩ quan khác chung đơn vị, trong đó có Nguyễn hoàng Nam một CT 69, sĩ quan ban 4 tiểu đoàn, di chuyển từ Đà Nẵng về Hội An bị phục kích ở Thanh Quít. Rất may tất cả bị thương nhưng phải nằm bệnh viện, trừ một anh Hạ Sĩ thuộc trung đội tôi bị tử thương! Như vậy các sĩ quan đại đội tôi đều bị thương, duy nhất còn tôi là sĩ quan bình yên vô sự. Tuổi trẻ, thích phiêu lưu, tôi chẳng ngán ngại gì nếu phải đi công tác Hoàng Sa. Tôi còn trông chờ có lệnh để đi cho biết. Tuy nhiên vì tình hình đại đội tôi như thế nên cuối cùng ông sĩ quan trưởng ban 3 phải đi Hoàng Sa. Rồi một ngày tháng Giêng 1974 có tin báo hải chiến Hoàng Sa, toán công binh công tác Hoàng sa bị bắt. Sau nhiều tháng bị tù ông ban 3 được thả về. Ông đi các đơn vị kể chuyện tù ở Trung Cộng.

Thế mà tôi nói năm 1973 dự lễ hội Cao Thăng và ba hoa chích chòe về lớp nữ sinh Cao Thăng đầu tiên, trong khi các em CT 74, người thật việc thật ngồi ở đó. Xin lỗi các em và xin tự trách mình .

60 cứ nghĩ mình già,
 Nay việc như thế quả là y chang !
 Lại còn chỉnh sửa ngênh ngang,
 Thật là xấu hổ anh chàng nông ngênh !
 Ôi buồn, một nỗi buồn tênh.

Và mượn lời một em chê trách để chuộc lỗi nhé

Ông anh nay lắm cảm rồi,
 Thế nên nhớ lộn chuyện thời gian qua.
 Nữ sinh Cao Thăng 73,
 Thưa rằng khi ấy còn là trên mây .
 74 là chúng em đây,
 Chính đại sư tỷ của bây em sau.
 Anh ơi, nhớ lại cho mau
 Nếu không em sẽ cùng nhau "dặn dò" !!??

Các em mà xúm lại " vắn giò " thì không chết cũng bị thương, thôi thì nhận lỗi.

Ừ, anh đã lắm cảm rồi.
 Thế nên lẩn lộn chuyện thời gian qua !
 74 anh nhớ 73
 Đã thế anh lại ba hoa chích chòe.
 Nhờ Em, anh tỉnh cơn mê,
 Biết bao kỷ niệm ủa về trong tim.
 Chắp tay xin cảm ơn em,
 Cô em Cao Thăng đẹp xinh dịu dàng
 Kim chỉ, kèm búa hiên ngang,*
 Rạng danh con gái Việt Nam can trường.

Ong Biễn (CBVN) CT69

* : Các em học nữ công gia chánh nên có kim chỉ, học kỹ thuật nên phải có búa, kèm,...●

Lạc Giữa Rừng Gươm

Nguyễn Thị Kim Hoa

(nhớ thời đi học chỉ 1 lớp nữ)

Rừng gươm lạc lối khiến thêm hương
Dáng nhỏ hoa xưa cố vấn vương
Chẳng dám mình ên vào cổng lớp
Trông ba bốn bạn thoát sân trường
Trường này các đấng nam sinh ấy
Lớp nọ nhiều cô thiếu nữ thương
Cũng đã nhiều phen làm sóng gió
Gây cho nhức nhối trái tim chàng

NTKH

Áo Xanh Kỹ Thuật

Trường xưa đó áo đậm xanh màu
Của các anh trai kỹ thuật Cao
Nhớ mãi ngày xưa còn ngớ ngẩn
Quên sao kỷ niệm khó lên màu
Trôi qua tất cả không còn nữa
Giữ mãi trong lòng nỗi nhớ nhau
Nét đậm xinh tươi trong trí mãi
Bây giờ bật dậy thấy thương sao..???

NTKH

Nghĩ Về Tuổi Hồi Xuân

Tuổi cũng không còn đến nửa xuân
Hai phần tuổi ấy đã qua dần
Bây giờ mới biết xuân kia hết
Đến một đâu còn thấy tuổi xuân
Rõ biết mưa mang xuân trở lại
Không hay gió cuốn hạ trôi lần
Hồi xuân thấp thoáng liền già đến
Mới thấy mình nay bóng xế gần

NTKH

Độc Ấm Nhà Thiền

Thiền sư độc ấm chỉ ngồi trông
Thấu suốt tâm can chẳng ý mong
Tĩnh trí không mê vào sáu nẻo
Nhìn bình chỉ biết cái bình không ...
Không bàn khởi luận tâm không động
Độc ấm thôi mà chẳng ngóng trông
Vắng lặng tìm tâm xa vọng tưởng
Quay về tánh biết của hư không ...

Nguyễn Thị Kim Hoa

10CT5 - 1974

Con Rối

Vì đồng tiền nên tôi làm con rối!
Vì miếng ăn tôi nói dối hằng đêm.
Trong mặt rối, khuôn mặt tôi méo xệch
Nhưng mặt ngoài mặt rối vẫn ngu ngơ...

Hỡi người đời... sống thật phải như vờ!
Người vô cảm sống gần như con rối !
Nỗi đau thương và bất hạnh vô bờ..
"Quên hết đi"... đã trở thành chân lý

Em hỏi tôi thế nào: "Chân Thiện Mỹ?"
Rối chỉ cười !!! Người nhún nhảy băng quơ...
Trả lời sao khi tất cả đã lưu mờ...
Trong bóng tối câu em hỏi...
Sẽ trở thành chân lý.

Nguyễn Khải Minh (M.amen)
25.05.2008

Lời Ru Của Mẹ

Mẹ ơi nên khóc hay cười.
Mẹ ơi con biết nói lời gì đây ?
May ra còn có cỏ cây.
Nay con còn biết tỏ bày với ai?
Con về bước ngắn bước dài.
Bụi đời đã phủ sương mai trên đời,
Giật mình nghe tiếng ru hời..
Ấu ơ đâu đó những lời mẹ ru..

Nguyễn Khải Minh.
05/03/2005

Chợt Nhớ Bạn Bè

Tặng bạn bè phương xa

Tự nhiên..
Đi qua đường tôi chợt nhớ..
Bạn bè ngồi mỗi đứa, mỗi chai bia.
Nước kênh đen, Saigon mùi khó tả.
Chuyện bên đường,, khi nắng, khi mưa.!

Điều thuốc tàn, thời gian trôi lạnh lẽo.
Triết lý cùn, sự nhạt nhẽo của tình yêu.
Phải thế không? Đời mỗi đứa về chiều.
Gặm nhấm lại... những tình yêu cũ rích.!!

Cà phê đắng bên cạnh Trường... còn đó.

Bạn phương trời, mòn mỏi.. chắp cánh bay.
Tình xưa ..chắt mót hôm nay..!
Xiết tay...tâm sự ...
...Một ngày đã qua.!!

Nguyễn Khải Minh
05/03/2011

Bóng Thời Gian ...

... Lối xưa xe ngựa hồn thu thảo
Nền cũ lâu đài bóng tịch dương ...

(BHTQ)

Người từ Florida ...
Về đây ngồi giữa quán cà phê đêm .
Bâng khuâng một chút nỗi niềm ,
Dư âm năm tháng êm đêm ngày xưa .
Chuyện xưa... kể mấy cho vừa ,
Biển dâu nhân thế đẩy đưa phận người .
Chuyện buồn... thấp thoáng nụ cười ,
Chuyện vui... giọt đắng như rơi trong lòng
Ngày đi, đất khách long đong ,
Ngày về quê Mẹ, kẻ mong người chờ .

Quê hương lạc lõng, bơ vơ ,
Tiếng gà xóm cũ... thần thờ bước chân .

Lê Hiệp
Nov.2012

Gói hoa thiên lý

(Cảm tạ bạn Hữu tặng một gói hoa)

Tội nghiệp thằng bé, mãi xót thương quê nhà.
Giàn thiên lý, đã xa tít mù xa.

(Phạm Duy)

Bạn trao nhẹ gói hoa thiên lý,
Thêm lời căn dặn : " Để nấu canh,
Canh thịt hay tôm đều ngon lắm ."
Chỉ mới nghe thôi đã đậm tình.

Gói hoa tuy nhỏ nhưng chan chứa,
Tình bạn nồng sâu chốn quê người.
Gợi nhớ quê hương đà khuất nẻo.
Ôi, giàn thiên lý đã mù khơi !

Cám ơn bạn nhé, bao trân trọng.
Húp một thìa canh, sẽ chẳng quên.
Canh rồi sẽ cạn, hoa rồi hết
Tình thân Cao Thăng mãi vững bền.

VNN -CT69

Friday, August 19, 2011

Cảm ơn VNN

Dù giàn thiên lý mù khơi
Quê hương khuất nẻo chơi với xứ người
Có nhau những phút tuyệt vời
Vô tư ngày cũ ấm đời tha hương

Thương

HHH

Fri, 8/19/11

Giấc Ngủ Xuân

Anh khép cửa căn phòng xa bóng nắng
Trời ngoài kia hồng lấm những mùa xuân
Lối xưa nào mây trắng có quên về
Đèn vện nhỏ cho bốn bề thêm tối.

Em nằm ngủ gối đầu lên tóc rối
Tóc quen sần nên tóc rụng lưa thưa
Màu đen này là màu của thu xưa
Pha sắc xám của đông tàn quán lẻ

Đời nếu vui sao khép hờ mắt lệ

Xa trời đông, xuân đến tự bao giờ
Giấc mơ dài xuôi trôi mắt ngây thơ
Em khờ dại tuổi xuân hồng đã ứng

Em nằm ngủ sao mà gầy xiêm áo
Mười ngón tay trơ đốt thịt da mòn
Sờn gót chân anh yêu gọi gót son
Hạ hồn giỗi chạy bữa lên cỏ dại

Em nằm ngủ, môi thơm tình con gái
Mười mấy năm giông bão những mùa xuân
Chiều bâng khuâng trong những chiếc hôn gần
Sao cứ ngọt nụ hôn đầu bỏ dở

Ngủ đi em, ngoài kia chiều sắp tối
Và ngoài kia hồng lấm những mùa xuân .

Trynh Tuấn

Ga Buồn

Thấp thoáng xa thưa mấy giọng còi
Em bàn tay vẫy chẳng buông lời
Ga buồn nắng xế rung vai lạnh
Rưng rút trường giang sóng vỗ bờ...

Anh đi nào dám như tráng sĩ
Kề vai chỉ nặng túi thơ mang
Thôi em ga vắng chia rùng núi
Ngùn ngụt trời thương phủ bạt ngàn.

Khóe mắt em thương vẫn dõi ta
Buồn trao chưa cạn chén quan hà
Công viên ghé đá xa xưa cũ
Thấp thoáng đâu đây mấy tiếng gà

Đưa tiễn nào không phút tiễn đưa
Ga chiều rơi rớt giọng còi thưa
Cầm tay chia biệt, trời lặng lẽ
Sao mắt ga chiều lật phất mưa.

Trynh Tuấn

Mắt Biếc

Mắt biếc ơ hờ mắt biếc ơi!
Chân em guốc mộc vương đầy thơ
Em đi về bước trên đường nắng
Có gió trời đâu, gió vẫn rơi...

Áo trắng em bay hay mây bay
Tóc mềm nhẹ xõa thoáng hương vai
Lược gương em chải bung trời hạ
Ta đến, xuân thời dậy sắc tươi...

Ta vẽ hình em mỗi giấc đêm

Vành môi nắn nét vết son mềm
Rồi ta ướm thử làn môi ấy
Trở gối gập mình bên giáng tiên...

Trường cũ em về ta gặp em
Hành lang ngỡ ngác lối đi êm
Hình như ta thấy ngây mùi hạ
Pha nửa làn hương da phấn em!

Trynh Tuấn

Nhìn Trân

Em xưa áo trắng men bờ cỏ ,
Ta ngần ngại nhìn theo lối đi
Mắt em gờn gợn trời nhan sắc
Ta thấy hồn ta chợt chuyển di...

Rồi đó em quên những chuyển phà
Ta ngồi ngong ngóng chốn nào xa
Đâu đây nghe rét phương trời lạ
Nổi nhớ hình như buốt thấu da

Đêm phố đông người lạc lối thơ
Tìm đâu hương tóc với làn môi
Ngày em bước chài theo người lạ ,
Ta đứng nhìn trân mây trắng trôi ...

Trynh Tuấn

Thơm Phức

Em đi thơm phức đôi tà áo
Rót xuống hồn ta lẫm ngần ngại
Trường cũ hành lang em bước chậm
Ta cười chum chím cả đêm mơ !

Anh vượt mưa chiều qua tóc em
Tóc mây từng sợi rất non tơ
Mưa ngâu nào thể chia mùi nhớ
Son sắt lòng em thắp sáng thơ...

Môi em thơm phức son ngày cũ
Chẳng điểm trang sao má vẫn hồng.
Ta với trời cao che khuất nắng
Hàng cây cười nụ ngộ tình không!

Khi đến bên em sóng bùa vây
Thuyền tình vẫn lướt giữa trắng đầy
Hình như thơm phức mùi ngậy ngắt
Bên những chum đầu, vai sát vai !

Trynh Tuấn

Tình Quê

Áo trắng em về cơn gió lay

Đường qua lúa mới tóc thơm lài
Ven đê khép nép đôi bờ mắt
Ta thấy hình như có ngắt ngây !

Em ngang thừa ruộng thơm mùi lúa
Thư thả em diu mây trắng bay
Trưa vắng chim gù êm tiếng hót
Bờ tre ta đợi gió heo may!

Trăng sáng ao làng em giặt áo
Ôi mắt ai nhìn có ánh sao
Đêm đó diu sao vào giấc ngủ
Thơm lừng da phấn áo xiêm bay!

Em không bùa phép, chẳng thôi miên
Sao nhất hồn ta giữa chốn thiên.
Ông ả đôi bờ ngôi tóc rẽ,
Thềm trăng bỏ lại mấy thiên thơ !

Trynh Tuấn

Xứ Ấy Ta Vào

Xứ ấy ta vào khô khốc quá
Tràm xanh bụi đỏ ngút mây ngàn
Bàn tay em trắng như màu tuyết
Gom cả hồn ta chuyển quá giang

Lũ lụt trôi đồng, trắng xóa mưa
Ta ngồi trông ngóng mỗi thuyền qua
Đèn khuya chờ nín vầng trăng nhớ
Thấp thoáng dung nhan chẳng lướt là.

Em bước vào ta đi rất nhẹ
Chút hồn rón rén chút mây bay
Em như thảo mộc trong veo ấy
Thả xuống hồn ta những đắm say

Thời gian nhanh quá có ai ngờ
Tắc rán xưa ngôi, sông mãi trôi...
Nay biết tìm đâu trăng cổ tích.
Vai kẻ chưa sát đã mềm môi.

Trynh Tuấn

Chợt Ngỡ...

Ta về chợt ngỡ mùa xuân
Khẽ em kéo động lá rừng xuân xao.
Tay nghiêng xô chắn mưa rào
Vai em thon nhỏ ta trao giọng tình.

Ta về chạm ngõ bình minh
Đêm thao thức gió gọi tình giấc say
Mân mê sợi tóc em dài ,

Khẽ em, kéo chút nắng ngày lên theo !

Trynh Tuấn

Tuổi Mười Tám

*Tuổi mười tám, em mỹ miều con gái
Nét tươi xinh thắm đậm má môi hồng
Em tha thướt dáng yêu kiều thực nữ
Tóc dài đen trói chặt lấy hồn anh.*

*Trong giấc khuya anh vào sâu mộng寐
Cào xước đêm tìm lấy dấu lưng nằm
Đưa trống vắng vỗ về cơn khát nhớ
Tìm nét môi in dấu côi trăm năm...*

*Tuổi mười tám em nở hồng lạ lẫm
Cho đời anh dặng đặc những mê si
Đêm thao thức theo trăng về đỉnh núi
Mặc sao trời lẫm lũi bước chân đi.*

*Em mười tám tuổi yêu kiều lộng lẫy
Gót tiên nào lạc bước giữa mơ khuya
Tim ta nữa dấu đắm chìm trống lạnh
Lòng bỗng xuân ngây ngất phút giao thừa.*

Trynh Tuấn

Rừng Xa Suối Đổ

*Ta đến cùng trăng mấy giấc khuya
Rừng xa suối đổ cũng men về
Vai em ngà ngọc thơm mùi tóc
Mi khép tàn môi giữa chốn mê !*

*Vai đã choàng vai núi mấy tầng
Bên em mùa bão cũng băng khuâng
Hình như đầu đó mưa rừng đổ
Môi níu bờ môi lệch chiều chần.*

*Ta trả cho người mấy sắc không
Bờ thương trời ấy có vào đông
Dầu xa dấu lạc bờ vai nhỏ,
Nổi nhớ trôi đây đêm giấc sâu.*

Trynh Tuấn

Vết Thu Xưa

*Từ góc phố bóng hồn ta bỏ chạy
Trốn bằng quơ vào dĩ vãng vô hình
Tà áo phất, mái mê ngồi thui thủi
Mây xám về nhòa nhạt nét cây xanh.*

*Trời trống hoác trống hươu chiều ghé đá
Thủ thi nào che khuất vết thu xưa*

*Cầm lượn sóng ném trùng dương bủa khắp
Tâm hồn ta rạo rục cũng bằng thừa.*

*Trăng đã mở vết vàng trên thảm cỏ
Ta vẫn ngồi chờ đợi giấc mơ khuya
Em cạnh đó hay khuất chìm mặt nước
Dung nhan nào sóng sánh lắng nghe mưa*

*Con đường đó đã tan mờ vết cắt
Mỗi lần xa mỗi lúc héo hơn chờ.
Tình nghiệt ngã biết bao lần trốn chạy
Đắm ngực mình hồn lấy phút ngây thơ.*

*Công viên cũ mấp me tà áo mới
Má môi hồng dịu dịu dáng cẳng thoan
Ta chán ngán chân dài sân khấu hát
Điều phượng hoàng uốn lượn khúc vô hồn .*

*Hàng cây nắng, bóng chạy bừa cỏ dại
Trống trường tan phơ phất áo dài bay
Ta đứng đợi hình thù ta kiếp trước
Một dáng người hờ hững bước qua đây !*

Trynh Tuấn

Dìu Dặt

*Sao trời đông mà vẫn nhớ mùa thu,
Hay có phải bởi mù sương lãng đàng !
Đêm có thắm vị rượu cần thôn bản
Mà em về phố núi đã chau nghiêng.*

*Sao vẫn nhớ những chiều sương Đà Lạt
Sao vẫn buồn từng con phố đi qua
Sao kỷ niệm không nhạt nhòa ký ức
Sao hình như mây xám chẳng tan xa ...*

*Ta đưa em qua trời thu Đà Lạt
Thu không buồn mà vẫn cứ miên man.
Ta yêu lắm lấy hồn xa xưa đó
Saigon ơi, thương nhớ cứ giăng ngang !*

Trynh Tuấn

*Tác giả tên thật là Bùi trung Tính (KTCT khóa 1954 - 1961). Bút hiệu TRYNH TUẤN (chữ TRYNH, Y grec. không có dấu nặng). Bút hiệu này dùng thời VNCH. Gửi Đặc san Hội Ngộ KTCT để giao lưu - Sau 75 dùng bút hiệu khác....
Mình ở VN, tiếc là không HỘI NGỘ được. Nếu giàu có chắc mình cũng bay sang chơi với các bạn. Gửi lời thăm PHẠM CHÍ - bạn cùng khóa KTCT, cùng học ĐH Văn Khoa Saigon .*

Bích Ngọc Đạo và Đời

Xuân Lan: ... Bây giờ Ngọc đi tu, hôm Xuân Lan có nhờ Thanh Loan ở VN tìm Ngọc giúp, về VN kỳ này hai đứa có ghé nhà tìm Ngọc nhưng không gặp có để lại số phone của Loan, may ghé khi NGỌC về đám giỗ mẹ có gọi Loan lên Ngọc bảo “ Ngọc có linh tính như có ai tìm mình mà không biết” Nghe Loan kể Ngọc bây giờ ra dáng sư cô rồi và cũng lạnh lợi nói năng chỉ bảo bạn bè thế này thế nọ cũng như ngày nào. Hôm Xuân Lan liên lạc với Ngọc, Ngọc nói hồi trẻ đi tu, sự cụ hay điều đi chùa này, chúa khác không có ổn định chỗ ở bây giờ lớn tuổi không đi xa được may mắn nhờ một người dân thương tình cho một mảnh đất nhỏ dựng lên một cái am tu một mình và tự trồng rau củ để ăn, thương ghê! Ngọc nói với Xuân Lan khi nào có dịp Ngọc chỉ Xuân Lan tập thể dục dưỡng sinh chữa bệnh, Ngọc còn nói ngày còn trẻ ba đứa tụi mình thân nhau mà không ở được gần nhau khi nào chết nhớ là ba đứa phải gặp nhau ở chung nha!.. (Xin các bạn vào ktctuc.net để xem trọn bài)

Kim Hoa: ... Đúng là Ngọc rồi! Ghé xe vô đi. Nếu không hẹn trước với nhau có đối mặt với Ngọc vẫn không thể nào nhận ra. Thần tượng chúng mình bị sụp đổ. Sao Ngọc ốm quá, già hẳn đi nhiều, nhưng giọng nói cứ chỉ thật dễ thương ngu ngơ như thời đi học vậy. Bạn nhìn bạn mình và nhớ đúng tên hết các bạn, cả 2 anh chàng Sáng, Tài thời làm chung cũng nhìn ra đúng luôn. Bạn làm tụi mình cảm động vô cùng sau mấy mươi gặp lại. Cùng chuyển đồ vào nhà thôi các bạn, tới nơi rồi.

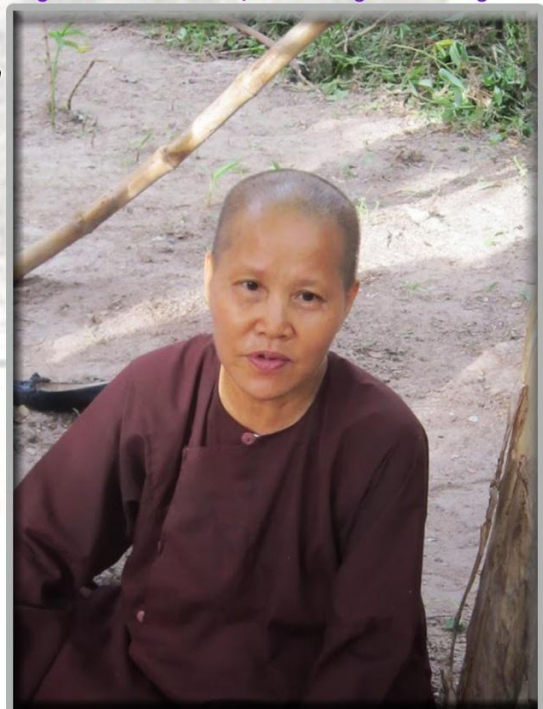
Ngọc hướng dẫn các bạn mình đi vào 1 con hẻm nhỏ ngang qua 2 dãy lớp nhà mặt đường men theo lối nhỏ qua khu vườn chủ nhà đến trước 1 căn nhà lá, cũng không đúng 1 cốc lá cũng không phải hay 1 cái chòi. Tshật tình bạn mình không biết phải gọi thế nào. Tất cả bọn mình đều ngỡ ngàng chưa xót thương cảm cho cô bạn mình quá. Nhưng nét vui tươi mộc mạc thanh nhàn trên gương mặt bạn luôn ẩn hiện. Bạn có lối sống cho suy nghĩ như ở một cõi xa xôi của thế giới tâm linh cũng như ngày nào thời đi học mà bọn mình luôn dành cho bạn một danh từ hoa mỹ là nhà Khoa học Huyền bí Bích Ngọc. Thật không sai đến tận bây giờ. Rồi mấy mươi năm sau nàng vẫn vậy, sau khi theo thầy tầm sư học đạo. Nàng thấy gì ...??? hiểu gì ...??? nơi bốn đạo mà nàng mình đang theo ... (Xin các bạn vào ktctuc.net để xem trọn bài)

Công Minh: Bích Ngọc một cô bạn CT5 xinh đẹp, tánh tình hiền lành, đơn giản, có lối nói nhanh và thành thật. Ngọc giả từ Sài Gòn về sống trong một mái chòi sâu trong An Giang không điện không nước. Hơn 30 năm, mình mới được nhìn lại Ngọc và nghe lại giọng nói của ngày nào, vẫn ân cần mộc mạc. Nhìn bạn trong chiếc áo nâu sòng, lòng sao thương cảm bụi ngùi. 30 năm trước nhìn chị Mai Bạch Tuyết mình cũng đã có cảm giác này, sao người đẹp như vậy lại chọn đường tu. Không chỉ hy sinh tuổi xuân, mà cả một đời người.

Nhìn thấy mái chòi lá của Ngọc mà mình đau lòng xót ruột, trong khi bạn vẫn an nhàn, lòng vẫn vô tư như xưa. Ai ai cũng bước vào đời bằng hai bàn tay trắng, có làm ra bao nhiêu của cải rồi cũng tới ngày rời cõi tạm với hai bàn tay trắng. Có phải Đạo và đời là hai con đường khác biệt. Mình còn sống là còn mưu cầu hạnh phúc trong khi Ngọc có lẽ đã cảm thấy đầy đủ tự lâu rồi ...

Cõi vô thường, sinh ký tử quy
Thân tứ đại, phù vân tụ tán ...

Ngọc đã sống như mình muốn, làm điều mình tin. Xin mến chúc Ngọc vạn sự cát tường, đắc cầu sở nguyện.

Điện Tử Bình Hòa (1982)

Hàng Trên: Trịnh Tuyết, Minh Tâm. Chị Lệ, Thu Vân, Kim Lan. Tất Ngọc Lan, chị Tốt, Mai Tuyết, Bé, Thu Hà, chị Ngọt, chị Em. **Hàng dưới:** Thanh Nguyên, Lê, Bích Đào, Tuyết Vân, Ngọc Yến, anh Nhường, Bùi Chung, Thoại Vân, chị Hồng Mai.

Một số hình CT5 xưa

Vọng Cổ: Áo Xanh Hội Ngộ

*Đêm Hội Ngộ Áo Xanh buồn xa vắng
 Đồng môn ngồi tĩnh lặng nhớ trường xưa
 Lầu Đồng Hồ còn gõ nhịp sớm trưa
 Huỳnh Thúc Kháng, đường xưa giờ xa vắng.*

Càng nhắc nhớ lòng càng thêm oằn nặng, Áo Xanh giờ nơi đâu sao chẳng quay ...về. Nỗi nhớ, niềm mong ai vì nợ áo cơm đã quên cả câu thề. Bạn bây giờ vui buồn nơi quê mẹ, tôi xứ người lặng lẽ nhớ thương mong. Áo Xanh giờ lấm đũa vẫn long đong, bao kỷ niệm với nỗi lòng người trai Việt. Lầu Đồng Hồ xưa ngày ngày còn gõ nhịp, để nhớ để thương cho kẻ tha hương sầu vương theo năm tháng.

Nương bóng thời gian đã bao năm xa lìa chúng bạn, nơi ấy có những đồng môn năm thán vẫn trông ngóng ai về. Những Áo Xanh ra đi với lời hẹn biển non thề, ra đi là hẹn ngày trở về xây dựng nước Việt thân yêu. Thương đồng môn còn cơ cực hẩm hiu, đời bất hạnh sớm chiều đầy oan trái, những Áo Xanh đang nắng mưa dầu dãi vẫn đợi chờ ngày quê mẹ hết sầu đau.

Nhưng các bạn ơi ! Những người đi vẫn chưa hẹn ngày trở lại, khi công chưa thành dang chưa toại người ơi! Nơi xứ người bao năm tháng nỗi đầy với nhớ kỷ niệm một thời cùng thầy bạn. Kỷ niệm còn đây nhưng người thân mật mù tằm dạng, biết bao giờ anh em bè bạn được trùng phùng như nắng hạn được trời mưa.

*Người đi mộng ước chưa tròn
 Gió sương năm tháng sắt son tắc lòng
 Dù ai nhuộm đỏ pha hồng
 Áo Xanh Cao Thăng vẫn không phai mờ !

Xưa Cao Thăng bậc tiền nhân, đức sủng giữ nhà Nam
 Ngày nay nhìn gương, đàn hậu bối kiên cường chí cả
 dẫn thân vì nhà, cứu nguy sơn hà...

Các bạn ơi, hôm nay về đây ngày Áo Xanh hội ngộ, tay bắt tay mừng vui bao nhung nhớ lại dâng ...trào. Thốn thức tâm tư, trào dâng như cơn sóng dạt dào. Đồng môn ơi ! Bao tháng năm dài cách biệt, những Áo Xanh còn biên biệt khắp trời mây.

*Ngày xưa chung lớp chung thầy
 Ngày nay góc biển chân mây dặm ngàn
 Bao giờ chung chuyển đò ngang
 Bên thầy, bên bạn cười vang sân trường.*

Nhớ năm xưa sớm trưa dưới mái trường Cao Thăng, Áo Xanh mưa nắng năm tháng đã bao mùa. Kỷ niệm buồn vui biết kể mấy cho vừa. Sau bầy năm đèn sách, ý hướng mỗi người mỗi ngã chia xa. Để rồi dòng đời xuôi ngược phong ba, cơn binh lửa can qua xứ người bạt lộ. Cuối cùng đêm nay những đồng môn mừng hội ngộ, những Áo Xanh vì sương gió tóc đã bạc màu.

Các bạn ơi ! Đêm nay nơi đất khách gặp lại nhau, rồi sau đó bạt ngàn đời mưa nắng. Ta khoác Áo Xanh, sao cho xứng danh Cao Thăng, người hùng đức sủng giữ non sông. Một thiên tài danh rạng khắp trời đông, nhưng yếu mệnh khiến nát lòng muôn dân Việt. Noi gương tiền nhân ta hẹn ngày mai với chí hùng cương quyết, bởi xưa nay, sau nắng hạ sẽ mưa rào. Hỡi những đồng môn ! Xưa Cao Thăng vì dân xả thân gìn nước Việt, Nay những Áo Xanh đàn hậu bối hãy nối chí hùng gìn giữ nhà Nam.

*Áo Xanh kỷ niệm một thời
 Anh hùng Cao Thăng đời đời rạng danh.*

Hồng Văn Thêm

Ba Mẹ Việt

Mẹ già tuổi đã xế chiều
Lưng cong vì gánh vác nhiều tang cay

*
Giấc Tây sương trắng ngày riêng già
Mùi đàn con đây đó khắp nhà
Đã niên ruộng núi lười khu
Đưa tu Cơn Gió một mùa tháng năm!
Thường thì Con im thắm gửi đi
Chết đem mùa gặt tốt ghe về
Đàn nốt khêu ngọt tình quê
Mẹ nâng nức mắt trên tre nhỏ thắp
Cây con đi Đuê hương thời lửa
Lơ thơ hai đống giữa non sông
Vết dần con rất một lòng
Cao đĩnh, chầu Lạc trời đông ngang tưng

Những vấn nước làm than sao đứng
Tay con kia Công bán kéo về
Mang vào ta thuật đặc là
Đầy cảnh sầu tở lang quê hương
Đưa đến tại van than lời ngã
Đang cúi lòng, nhuộm cả màu đao
Trông, Con xuống trắng chất cày
Nhìn chính khai lửa sân đan dây trời
Những em thơ vào đời... chính chiến
Bước chân đi theo tiếng phàn hồi
Bác làm chia cắt lần ranh
Thằng em giữ xóm thàng anh phá làng
Nước mắt Mẹ tuôn trên, ruột thắt
Cảnh tương tàn làm Bác xót xa
Bây nhìn em đất tên quê
Nửa khuya anh làm tiếng loa công, hòa

Kết bản tại thời chia cắt
Thằng anh mừng khue bát hoan ca
Thằng em lệ đổ chan hòa
Vết máu là chiến vào nhà tù chung
Đưa chạy thoát sang vùng đất khách
Sống cơ sang gian sạch loạn tướng
Nhưng Ba Mẹ Việt giờ sống
Mùi tu cái tạo sông, ruộng, rià bê
Vết mẹ lửa cháy tra lần bước
Mùi em sữa nhà nước chiến rớt
Lưng thàng Mẹ sông, núi trời
Mùi con khêu lửa đàn cội thân gia
Thằng sung sướng sống xa với dân
Đang tại tu đàn nhân niệm đau
Thằng khêu chiến thàng sang gian
Tại Ba Mẹ Việt hiện sân về con

Tên: Linh Gia - Trần Văn Ca
Thơ từ những ngày tháng lửa lửa

Đã Đán

Đã Là Người Lính

Bạch đầu quân sĩ tại
Vãng vãng thuyết Nguyễn Phong
Trần Nhân Tôn

Khoác lên mình chiếc áo xanh
Bảng tên trước ngực
Phù hiệu trên vai
Trách nhiệm mang theo – Trước mắt đường dài
Chúng tôi _Đã là người lính

Tập quen " Quân lệnh "
Từ tuổi học trò
Ngày hai buổi ở trường , cơm nước tự lo
Học chữ để nên người
Học nghề để thêm phần hữu dụng
Đốt nát là kẻ thù
Bút sách _ Búa kim là gươm, là súng
Chúng tôi, sát cánh bên nhau...

Những sai phạm vỡ lòng , giờ nghĩ lại còn đau
Lính ở quân trường _ Chúng tôi trong xưởng
Bất cần , lơ là...
Chủ quan , cãi bướng...
Tất cả đều phải mua
Nghịệt ngã
Có khi bằng máu của mình

Ngày lại ngày , trui luyện tuổi học sinh
Áo xanh khoáng mồ hôi _ Bàn tay thêm chai sạn
Trái tim cũng _Lớn dần theo năm tháng
Để biết yêu người , và yêu cả chính mình
Tình yêu chúng tôi _Trong chiếc áo màu xanh
Dù ít _Dù nhiều...
Cũng đậm màu _ Tình yêu của lính

Yêu quê hương cũng như yêu "điều lệnh "
Chúng tôi đều yêu...
như yêu những bóng hồng
So với mọi người_ Có khác gì không ?
Mãnh liệt ? Dịu dàng ? Có đôi phần thô ráp ?
Chúng tôi làm thơ , viết văn , soạn nhạc
Kể cho nhau nghe _ Những khao khát...
Rất người

Chúng tôi làm _Chỉ để làm thơ
Và xác định _ Tụi mình _Văn nghệ lính

Quá nửa cuộc đời . Đã vô vàn toan tính
Mất ? Còn ? _ Giờ ngồi lại bên nhau
" Lính " lại làm văn , lúc đã bạc đầu

Hay dở cũng là _Chuyện đời "lính tráng "

Máu nóng vẫn còn _Trào dâng huyết quản
Chợt nhận ra rằng _Chất Lính _ vẫn còn
nguyên

Quasimodo_T4/2013

(CT 71/76)

Hoa Lạc Giữa Rừng Gươm

Nhớ vô cùng một ngày của năm xưa
Giữa sân trường hiện ra đàn bướm trắng
Cả sân trường vụt tự nhiên im lặng
Cả lũ áo xanh ngơ ngác nhìn nhau

Anh em tôi , có đứa gái đầu
Đứa dụi mắt như không tin mình nữa
Giữa sân trường là những cô tiên nữ
Áo trắng bay , thần thoại , trắng cả sân

Ngày ấy xưa , nhắc lại thấy thật gần
Vẫn nhớ ra những chàng trai lơ ngơ
Bên những nữ sinh buổi đầu bỡ ngỡ
Không thốt nên lời , dù chỉ để...làm quen

Rồi thì trường mình lại bỗng tự nhiên
Dẫm chàng trai bỗng gọn gàng tai tóc
Chăm chút áo quần trước khi đi học
...và soi gương nhiều hơn , tắm gội cũng...nhiều
hơn

Chưa đến trường mà lòng đã bồn chồn
Giờ ra chơi , túa nhanh ra cửa lớp
Chỉ để ngắm nhìn những áo dài tha thướt
Và có người để lòng mình băng khuâng

Hôm nay đây dù đã ngoại ngữ tuần
Kỷ niệm cũ làm lòng mình ấm lại
Ôi_ CT5_ Có một thời con gái
Vào trường mình _ "Hoa lạc giữa rừng gươm "

Cả lớp năm xưa , còn nhớ được cô Trường
Ban báo chí _ Hoa Vông vang _ Đức Hạnh
Ơi ! Mắt kính tròn xoe cùng tóc thề đen nhánh
Gặp bây giờ _ Biết còn nhận ra nhau ?

VHĐ (CT.71/76)

Nhớ Quê Hương

Tuyết trắng một trời _ Minnesota
Nghìn hoa tuyết loạn bay trong gió
Nâng nhẹ trên tay một cánh hoa nhỏ nhỏ
Khẽ hỏi thăm _ Mi đến từ đâu ?

Tít tắp trùng khơi , bên kia quả địa cầu
Là quê hương ta , nắng vàng rực rỡ
Mười hai múi giờ , biết bao thương nhớ
Một bước chân đi , đâu để hẹn buổi về

Ôi ! Một trời tuyết trắng , tuyết lê thê
Cũng không lạnh như lòng người viễn xứ
Day dứt cuối đời , nỗi buồn Lịch sử
Bao giờ bình minh , sao chưa thể trả lời

Tuyết trắng mịt mù , tuyết loạn quanh tôi
Những cành thông trơ , oằn mình trong gió
Mắt bỗng cay xè , nhớ miền Trung đau khổ
Quê hương ơi ! Còn vất vả đến bao giờ

Giết thời gian , tôi viết mấy câu thơ
Rồi lại tự lòng mình trần trở
Tuyết rơi nã nề , tuyết chùn chân ngựa
Sau mây núi kia , đâu là quê nhà (*)

Trời đất ở đây _ Minnesota
Rất ấm tình người , sao vẫn nghe lạnh lẽo
Có ai hiểu , một điều không thể thiếu
Là tình yêu quay quắt với quê hương

Quasimodo (CT. 71/76)

(*) : Vân hoành Tần Lĩnh , gia hà tại ?
Tuyết ủng Lam quan , mã bất tiền

(Hàn Dũ)

**Đoái trông muôn dặm tử phần,
Hồn quê theo ngọn mây Tần xa xa.**

(Xiêu)

Cao Thăng và Phong Trào Kháng Pháp

Thực Dân Pháp chiếm Việt Nam

Đầu thế kỷ XVII Thực dân Pháp bắt đầu việc truyền giáo tại Việt Nam, mở đường cho việc tìm thuộc địa tại Đông Dương.

Năm 1858, súng giặc Pháp nổ rền Gia Định, mở đầu trang sử chống thực dân của dân tộc Việt Nam. 1861, Thành Chí Hòa chìm trong khói lửa, gót giặc thù giày xéo Đồng Nai. Dân Việt ta vốn chỉ quen việc đồng án, quanh năm cật lực bên ruộng lúa hiền hòa, con trâu đi trước, cái cày theo sau. Đại nạn lâm đầu, làm sao chống nổi đạn đồng tàu sắt. Cụ Đồ Chiểu viết bài thơ "Chạy Tây"

Nguyễn Đình Chiểu
(1822-1888)

*Tan chợ vừa nghe tiếng súng Tây
Một bàn cờ thế phút sa tay
Bỏ nhà lũ trẻ lơ xơ chạy
Mất tổ đàn chim dáo dác bay
Bến Nghé của tiền tan bọt nước
Đồng Nai tranh ngói nhuốm màu mây
Hỏi trang dẹp loạn rày đâu vắng
Nỡ để dân đen mắc nạn này*

Phan Thanh Giản

Triều đình Huế co đầu rút cổ, những mong hòa hoãn yên thân. Nhưng tham vọng thực dân đâu phải chỉ ở nơi tự do truyền đạo.

Định Tường tiếp võ, Biên Hòa thất thủ, Vĩnh Long tan nát dưới gót giặc thù. Triều Đình Huế phải ký Hòa Ước Nhâm Tuất 1862, Ba tỉnh miền Đông Nam Kỳ: Biên Hòa, Gia Định, Định Tường chính thức thuộc về Pháp. Vua Tự Đức đổ tội Phan Thanh Giản thất bại trong việc thương thuyết và cách chức ông.

Sau khi chiếm ba tỉnh miền Đông Nam Kỳ, năm 1865, Pháp chia mũi dùi thôn tính ba tỉnh miền Tây: Vĩnh Long, An Giang, Hà Tiên. Không còn cách nào hơn, triều đình Huế lại giao trọng trách điều đình thương thuyết cho Phan Thanh Giản.

Quân cướp nước có bao giờ nới tay, dùng súng đồng, tàu sắt, càn quét sự chống trả của dân Nam. Đứng trước nỗi nhục mất nước và muốn tránh cảnh máu đổ đầu rơi cho dân tộc, Phan Thanh Giản trao ba tỉnh miền Tây cho Thực Dân Pháp và uống thuốc độc tự vẫn.

Thực dân Pháp bắt tay vào việc cai trị tàn ác và bóc lột Nam Kỳ. Nghĩa quân nổi dậy khắp nơi, dùng tầm vông, liềm, mác chống lại súng đồng, tàu sắt. Dùng câu hò văn tế nghĩa sĩ mà khơi động lòng ái quốc. Nghĩa quân, phất cờ khởi nghĩa, dân chúng vùng lên, sống quyết đánh giặc, thác lấy xác lột đường cho hậu bối noi theo mà trường kỳ kháng chiến.

Thật là :

Nước mắt anh hùng lau chẳng ráo, thương vì hai chữ thiên dân; Cây hương nghĩa sĩ thấp thêm thơm, cảm bởi một câu vương thổ.

Thác mà trả nước non rồi nợ, danh thơm đồn sáu tỉnh chúng đều khen; Thác mà ứng đình miếu để thờ, tiếng ngay trời muôn đời ai cũng mộ.

(Trích Văn tế nghĩa sĩ Cần Giuộc - Nguyễn Đình Chiểu)

Lịch sử muôn thuở ghi công nghĩa quân cùng các lãnh tụ như Huyện Toại, Trương Công Định, Nguyễn Thông, Thiên Hộ Dương, Phan Tam, Phan Ngũ, Nguyễn Trung Trực, Thủ Khoa Huân, Âu Dương Lân, Quản Hớn...

Vua Tự Đức khiếm nhược, ra lệnh cách chức Trương Công Định, đàn áp nghĩa quân hùng đẹp lòng quân cướp nước. Giặc đánh tới đâu thì vá vúi vết thương, rút lui tới đó. Dùng ngân sách quốc gia cho việc xây dựng Khiêm Lăng, có màn gì quốc phá gia vong, chỉ mong việc no cơm ấm cật.

Vua Hàm Nghi

Đức Thánh Trần bao lần đánh tan quân Nguyên, một Hội Nghị Diên Hồng, theo lòng dân mà ghi thành chiến công lấy lừng thiên cổ. Lê Lợi 10 năm kháng chiến chống quân Minh, dành độc lập oanh oanh liệt liệt. Vua Quang Trung với chiến thuật thần tốc, đại phá Quân

Thanh, đuổi Tôn Sĩ Nghị trốn chạy về Trung thổ, chôn vùi danh nghiệp.

Nguyễn Thiện Thuật

Hỡi ơi! Công ơn tiền nhân còn rành rành sách sử, mà đám năm quyền lại sỉ nhục quốc thể, mãi quốc cầu an!

Tiếp tục dã tâm xâm lăng, năm 1872, Pháp tiến chiếm Bắc Kỳ. Hòa Ước Giáp Tuất 1874 được ký kết làm bàn đạp cho giặc Pháp thôn tính

Bắc Kỳ. Các phong trào Văn Thân chống Pháp bắt đầu nổi dậy.

Phan Đình Phùng

1882, Hà Nội thất thủ, Tổng Đốc Hoàng Diệu thắt cổ chết theo thành. Vua Tự Đức cầu viện nước Tàu. Dưới sự giúp đỡ của Giặc Cờ Đen, Lưu Vĩnh Phúc, quân ta thắng lớn ở Ô Cầu Giấy, Trung Tá Henri Riviere tử trận. Pháp gửi viện quân quyết thôn tính Bắc Kỳ

1883, Vua Tự Đức băng hà, chính tình rối ren. Vua Dục Đức bị quyền thần Nguyễn Văn Tường và Tôn Thất Thuyết bức tử. Quan ngự Sử Phan Đình Phùng phản đối bị cách chức đuổi về quê. Vua Hiệp Hòa tiếp vị, 4 tháng sau đó, cũng bị bức tử. Vua Kiến Phúc lên ngôi.

Pháp tiếp tục thôn tính Bắc Kỳ, tiến chiếm Sơn Tây, Bắc Ninh, Lạng Sơn, Hưng Hóa, Tuyên Quang, ép Trung Hoa ký Hòa Ước Thiên Tân 1984, cắt đứt sự giúp đỡ của Trung Hoa cho nước Việt Nam.

Một tuần sau đó, Pháp và VN ký hòa ước cuối cùng - Patenotre 1884

1884 Vua Kiến Phúc băng hà, Vua Hàm Nghi mới 12 tuổi kế vị. Pháp đánh kinh thành Huế, vua và triều đình chạy ra Quảng Trị .

1885 Pháp đưa Đồng Khánh lên làm vua và tiếp tục truy lùng vua Hàm Nghi và Tôn Thất Thuyết. Vua Hàm Nghi truyền hịch Cần Vương kêu gọi nghĩa quân giúp vua chống giặc Pháp. Sĩ phu hưởng ứng khắp nơi như Nguyễn Thiện

Hoàng Hoa Thám

Thuật, Phan Đình Phùng, Cao Thắng, Đinh Công Tráng, Tống Duy Tân, Hoàng Hoa Thám...

1887 Pháp thống nhất guồng máy cai trị toàn lãnh thổ Việt Nam.

1888 Vua Hàm Nghi bị bắt đày đi Algerie.

1893 Cao Thắng tử thương, 1895 Phan Đình Phùng mất, nghĩa quân Hương Khê tan rã.

Hoàng Hoa Thám khởi nghĩa vào năm 1887 và bị ám sát vào năm 1913. Phong trào Văn Thân khởi nghĩa vũ trang chấm dứt. Kháng chiến chống Pháp bước vào giai đoạn mới qua sự lãnh đạo của các nhà trí sĩ như Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Nguyễn Thượng Hiền...

Hương Khê Khởi Nghĩa và người Kỹ Sư Đầu Tiên Của Nước Việt Nam

Dòng sông La thơ mộng, hữu tình, dãy Hồng Lĩnh uy nghiêm hùng vĩ, thi nhân nào quá bước nơi này lại không khỏi bồi hồi cảm xúc trước những phong cảnh nên thơ. Nào Hồ Kê Gỗ, nào bãi biển Thiên Cầm, Hương Khê để tích... Sơn thủy hữu tình khắp nơi đã trang điểm cho Hà Tĩnh thành chiếc nôi của những nhà thơ, khoa bảng, nổi tiếng như Nguyễn Du, Nguyễn Công Trứ, Phan Huy Ích.

Ngoài phong cảnh đẹp, dãy đất hẹp miền Trung này ghi lại không biết bao nhiêu địa danh, chiến tích trong lịch sử Việt Nam. Vùng đất "Địa Linh Nhân Kiệt" này đã sản sinh không biết bao nhiêu nghĩa quân ái quốc, dẫn đầu là những vị anh hùng như Mai Thúc Loan, Phan Đình Phùng, Cao Thắng v.v...

Tiểu Sử CAO THẮNG (1864-1893) (Nguồn từ internet)

Đề - Đốc
CAO - THẮNG

Cao Thắng sinh trưởng trong một gia đình nông dân tại làng Tuần Lễ, Hương Sơn, Hà Tĩnh, vào năm 1864. Thuở nhỏ ông thông minh, nhanh nhẹn, ham tập võ và săn bắn.

Một ngày vào năm Giáp Tuất (1874), cố Bang (tức Trần Tấn) và ông Đội Lựu (tức Trần Quang Cán) đang ngồi bàn việc quân trong trại Phúc Dương (Hương Sơn) thì được báo có một chú bé khoảng 9, 10 tuổi xin vào bái yết. Thấy lạ, hai ông liền cho vào, Cố Bang hỏi: "Em tên chi?", chú bé liền đáp: "Dạ, tên là Cờ Vàng ạ". Cố Bang cười. Ông Đội Lựu sức nhớ ra rằng chú bé này chính là con ông Đò Quý người bên Tuần Lễ. Ông Đò vốn quê gốc ở Phúc Dương và đã từng dạy học ở đây. Ông Đội liền truyền thu nhận chú bé vào trại...". Chú bé ấy chính là Cao Thắng.

- "Sau khi Đội Lựu hy sinh, Cao Thắng lại đi lang thang, rồi được ông Giáo thụ Phan Đình Thuật dưới Kê Hạ, vốn là chỗ quen biết với ông Đò, đưa về nuôi dạy, coi như con đẻ. Khi ông Thuật chết, Cao Thắng mới về quê. Lúc này cha vừa mất, anh em Cao Thắng, Cao Nữu, ngày giúp mẹ cày cấy làm ăn, đêm thì rủ bạn bè luyện tập võ nghệ.

Đạo ấy, dân nghèo trong làng võ được ít ruộng ven núi, luôn bị Quản Loan cướp mất. Họ nổi dậy chống lại, Cao Thắng lúc này đã là một trai tráng khỏe mạnh, hăng hái đứng ra cầm đầu. Hăng máu, Thắng đánh chết vợ Quản Loan nên bị bắt đưa về giam ở nhà lao Hà Tĩnh. Ngày 2 tháng 10 năm Ất Dậu (5 tháng 11 năm 1885), thủ lĩnh trong phong trào Cần vương là Lê Ninh đã đưa quân đến tập kích tòa thành trên, giết chết Bồ chánh Lê Đại, bắt sống Án sát Trịnh Vân Bưu, giải thoát các tù nhân, trong đó có Cao Thắng.

Trở về làng, Cao Thắng cùng em là Cao Nữu và bạn nổi khổ là Nguyễn Đình Kiểu dấy nghĩa ở làng quê. Sau trận đánh Thọ Ninh, Thọ Tường, Lê Ninh rút quân lên rú Trắng (Bạch Sơn), Hương Sơn. Cao Thắng đưa quân phối hợp với Ấm Ninh. Sau đó, Cao Thắng chiêu mộ được khoảng 60 người đồng chí hướng, rồi tất cả cùng tự nguyện đến tham gia cuộc khởi nghĩa Hương Khê do Tiến sĩ Phan Đình Phùng (người được vua Hàm Nghi giao trọng trách tổ chức phong trào kháng Pháp ở Hà Tĩnh) làm thủ lĩnh.

Năm 1885, cụ Phan Đình Phùng hưởng ứng chiếu Cần vương, được vua Hàm Nghi giao trọng trách tổ chức phong trào kháng Pháp ở Hà Tĩnh, nổi lên khởi nghĩa, Cao Thắng đem theo 60 thủ hạ, cùng em là Cao Nữu gia nhập phong trào Cần Vương tổ chức khởi nghĩa ở núi Vụ Quang, Hương Sơn, khu Ngàn Trươi. Ông được cụ Phan Đình Phùng phong chức Quản cơ, lo việc đôn đốc tổ chức nghĩa quân.

Đến đầu năm 1887, giặc Pháp mở nhiều trận càn quét lớn đánh vào căn cứ, nghĩa quân suy yếu phải rút sâu vào rừng núi. Phan Đình Phùng giao quyền tổng chỉ huy lại cho Cao Thắng toàn quyền tổ chức và xây dựng lại phong trào, để ra Bắc đến các tỉnh Sơn Tây, Hải Dương, Bắc Ninh... tìm sự hỗ trợ và liên kết lực lượng.

Nhận trách nhiệm lớn, Cao Thắng quyết định rút quân về đóng ở Cồn Chùa là một vùng rừng núi hiểm trở phía Bắc huyện Hương Sơn (Sơn Giang). Được ít lâu ông lại dời căn cứ sang Thượng Bồng - Hạ Bồng (nay là hai xã Đức Bồng và Đức Lĩnh của Đức Thọ). Căn cứ này nằm trên tả ngạn sông Ngàn Sâu, phía Nam có sông Ngàn Trươi bao bọc, phía Tây là Hói Trùng, Hói Trí và xa hơn nữa là Vụ Quang - Ngàn Trươi nối liền với dãy Trường Sơn trùng điệp. Từ đây có đường đi sang Đại Hàm, Cống Chùa, sang Lào, Xiêm; nghĩa quân cũng có thể thông bằng đường núi với các tỉnh Quảng Bình, Quảng Trị ở phía Nam và Nghệ An, Thanh Hóa ở phía Bắc. Cũng từ đây nghĩa quân có thể liên lạc bằng đường sông với nhiều làng mạc trù phú miền xuôi của các huyện Đức Thọ, Hương Sơn, có thể bắt mối với các làng có nghề rèn, mộc phát triển lâu đời và cả những vùng làm muối, làm nước mắm ven biển huyện Nghi Xuân. Thượng - Hạ Bồng là một vùng trung du rất gần rừng núi nên có nhiều chỗ đóng quân thuận lợi lại cũng có nhiều nơi kín đáo có thể xây dựng kho tàng, xưởng rèn vũ khí v.v... Dựa trên những

Súng trường 1874

điều kiện thuận lợi về mọi mặt như vậy, Cao Thắng đã ra sức xây dựng vùng Thượng - Hạ Bồng thành một căn cứ địa hoàn chỉnh của cuộc khởi nghĩa.

Nếu cụ Đình Nguyên là văn quan, linh hồn của phong trào, thì Cao Thắng là một võ tướng

lãnh đạo nghĩa quân, tổ chức xây dựng các căn cứ của nghĩa quân Hương Khê. Ông có nhiều tài, nhiều mưu lược. Điều ông lo nghĩ nhiều nhất là vấn đề vũ khí: "Muốn đánh Tây thì phải có súng giống như của Tây". Ông nghĩ ra cách chế tạo súng theo lối Tây Phương và trở thành người kỹ sư quân khí đầu tiên của nước Việt Nam. Ban đầu ông đúc được 200 súng hỏa mai, chia toán ra, dùng 1 người bắn, 1 người lấp đạn, làm cho quân thù kinh khiếp trước hỏa lực mới của nghĩa quân.

Nhận thức được súng hỏa mai bắn chậm, ông quyết định phải chế cho được súng trường của Pháp đang dùng. Trong một trận phục kích ở Hương Sơn, Ông diệt được 17 tên giặc, có hai thằng Tây, đoạt 17 khẩu súng và mấy nghìn bạc. Ông tháo súng ra và nghiên cứu cách chế tạo. Ông tập trung thợ rèn đúc súng, đúc cơ bả, thợ mộc làm báng súng, thân súng. Những gì không làm được, ông đặt mua từ

Xiêm La. Từ hôm đó, ngày nào Cao Thắng cũng ở lò rèn, cùng Lê Phác người

làng Trung Lễ (nay là xã Đức Trung), Lê Quyền người làng Nội Diên (nay là xã Đức Diên) huyện Đức Thọ lo việc đúc súng kiểu mới. Sau vài tháng làm việc ròng rã, ông chế tạo thành công 350 súng trường theo mẫu 1874 của Pháp. Tuy nòng súng thiếu rãnh xoắn, đạn không đi xa bằng, nhưng sức tác hại chẳng kém gì súng Tây.

Đi đôi với việc chế tạo vũ khí mới, Cao Thắng còn xây dựng một đội nghĩa quân có chất lượng chiến đấu cao, có kỷ luật nghiêm. Mặt khác ông cũng chuẩn bị sẵn lương thực, gạo muối ở căn cứ Vụ Quang - Ngàn Trươi để khi cần thiết có thể rút lên. Vào những năm 1888-1889, lực lượng nghĩa quân sau một thời gian củng cố đã lên tới hàng nghìn người, trong đó có một số được trang bị súng loại mới. Tuy nhiên ảnh hưởng của Cao Thắng vẫn chưa ra ngoài hai huyện Đức Thọ và Hương Sơn. Trong

lúc ấy những cuộn khởi nghĩa lẻ tẻ ở Nghệ Tĩnh đang bị bọn Pháp uy hiếp đã quy tụ dần lại xung quanh những sĩ phu có danh vọng hay những tướng lĩnh nông dân có kinh nghiệm chiến đấu.

Ở Thanh Hóa, sau khi khởi nghĩa Ba Đình tan rã (1887), Tống Duy Tân và Cầm Bá Thước cố gắng duy trì phong trào và đang muốn bắt liên lạc với Phan Đình Phùng. Ở Nghệ An, Nguyễn Xuân Ôn bị giặc bắt (1887), phong trào dần lắng xuống. Ở Quảng Bình, sau khi Nguyễn Phạm Tuân và Lê Trực thất bại, phong trào đã dần dần hồi phục lại dưới sự lãnh đạo của Nguyễn Thọ và Nguyễn Bí. Ở Hà Tĩnh, ngoài Cao Thăng, lúc này vẫn còn có những đội quân của Nguyễn Huy Thuận ở Thạch Hà, Nguyễn Chanh và Nguyễn Trạch ở Can Lộc, Hoàng Bá Xuyên ở Cẩm Xuyên, Võ Phát ở Kỳ Anh... Những đội quân này trong quá trình chiến đấu đã có ít nhiều kinh nghiệm, nhưng nếu cứ phân tán thì sẽ có nguy cơ bị tiêu diệt. Thống nhất lực lượng dưới một sự chỉ đạo chung để tăng cường lực lượng chiến đấu, đó chính là một yêu cầu cấp thiết không riêng gì của nghĩa quân Hà Tĩnh mà còn của cả nghĩa quân bốn tỉnh bấy giờ. Nhận rõ điều đó, Cao Thăng đã phái người ra Bắc đón cụ Phan về để đảm nhiệm phong trào chung (9-1889).

Căn cứ vào tình hình cụ thể của Hà Tĩnh hồi đó, có kết hợp trong một chừng mực nhất định với tình hình các tỉnh lân cận, cụ Phan chia tất cả thành 15 quân thứ, trong đó riêng Hà Tĩnh có 10: Khê thứ (huyện Hương Khê), Can thứ (huyện Can Lộc), Lai thứ (tổng Lai Thạch), Nghi thứ huyện Nghi Xuân), Lễ thứ (làng Trung Lễ), Cẩm thứ (huyện Cẩm Xuyên), Thạch thứ (huyện Thạch Hà), Kỳ thứ (huyện Kỳ Anh), Hương thứ (huyện Hương Sơn), Diệm thứ (làng Tình Diệm). Nghệ An có hai: Diễn thứ (huyện Diễn Châu), Anh thứ (huyện Anh Sơn). Quảng Bình có hai: Lệ thứ (huyện Lệ Thủy), Bình thứ (tỉnh Quảng Bình). Miền núi tỉnh Thanh Hóa là Thanh thứ.

Thượng Bồng lúc này là trung tâm chỉ huy. Đội quân của Cao Thăng đã trưởng thành trong chiến đấu được coi là nòng cốt của cuộc khởi nghĩa, và Cao Thăng được coi như tổng chỉ huy các lực lượng vũ trang dưới sự lãnh đạo chung của Phan Đình Phùng. Mỗi quân thứ tùy theo binh sĩ nhiều ít mà có một Đề đốc hay một Lãnh binh chỉ huy. Mỗi quân thứ lại cử về đại bản doanh một đội nghĩa binh khỏe mạnh

thông thạo đường lối để khi có mệnh lệnh thì chuyển đạt được nhanh chóng. Cụ Phan lại thảo ra những điều kỷ luật để thi hành chung trong các quân thứ. Về vũ khí, ngoài những loại thô sơ, các quân thứ còn dựa theo mẫu của Cao Thăng mà chế ra súng kiểu 1874. Như vậy Phan Đình Phùng và Cao Thăng không những chỉ thống nhất các lực lượng chống Pháp cả bốn tỉnh Thanh - Nghệ - Tĩnh - Bình về danh nghĩa, mà còn về các mặt cụ thể khác như chỉ huy, kỷ luật, cả một phần về trang bị. Sự thống nhất đó tạo điều kiện cho sự thống nhất về ý chí, tư tưởng. Đó là một trong những nguyên nhân giải thích vì sao hoạt động trong một địa bàn đất không rộng, người không đông, quân số không nhiều, vũ khí so với địch thua kém, thế mà Phan Đình Phùng và Cao Thăng đã duy trì được cuộc chiến đấu hàng chục năm trời.

Cuối năm Tỵ (1893), lực lượng nghĩa quân đã mạnh, nhưng vẫn bị bó hẹp ở vùng rừng núi. Để mở rộng thế lực, gây dựng phong trào ở phía Bắc đã lắng xuống, Cao Thăng xin cụ Đình cho đánh ra tỉnh Nghệ An... ông chọn 1000 quân tinh nhuệ, luyện tập kỹ càng, rồi cuối tháng mười (11-1893) xuất phát từ làng Khê Thượng, nghĩa quân khí thế hăm hở:

*"... Trống dong cờ mở
Trăm thầy nghìn tớ,
Xuống tỉnh đánh Tây,
Hết nghĩa theo thầy,
Nhất tâm ưu ái..."*

(Về Cao Thăng)

Nghĩa quân chia làm ba đội. Hai đội do Cao Nữu, Nguyễn Niền chỉ huy, đội tiền quân do chính Cao Thăng cầm lệnh. Nghe tiếng Cao Thăng, bọn lính tập các đồn của Pháp đều sợ hãi, nên trên đường, ông đã đánh tan mấy đồn lẻ. Hôm ấy, đến đồn Nu thì đã xế chiều. Quản Phiến, nguyên là một chỉ huy nghĩa quân ra hàng Tây, cai quản đồn này. Đồn có 100 lính chia làm hai đội, một đội nằm im bên trong, một đội lên ra phục kích ngoài đồng. Khi đến nơi thấy định không chống cự, sợ có phục binh, nên Cao Thăng không đánh. Nhưng nào ngờ, một lúc sau, quân ông bị đánh cả từ hai phía. Quân trong đồn chống cự rất hăng mà quân phía sau cũng đánh lên rất rát. Cao Thăng bị một viên đạn xuyên màng mỡ, gục xuống. Nghĩa quân xông tới đỡ công ông ra, vừa đánh vừa lui. Về đến Khê Thượng thì ông đã bắt

tình. Chợt, ông mở mắt nhìn quanh, ứa lệ rồi tắt thở, lúc mới 29 tuổi (1-11-1893).

Cụ Đình được tin, đau xót kêu to: "Trời hại tôi rồi, ông Cao Thăng ơi!"

Đám tang Cao Thăng được cử hành rất trọng thể. Các quân thứ đều cử người về dự. Khi rước quan tài ra, nghĩa quân kêu khóc rất thảm thiết... Đoạn về sau đây kể về cảnh tình lúc đó:

*Tử sinh liều giữa chiến trường,
Thương thay Cao Thăng ngã đường mệnh chung.
Anh hùng vẫn giống anh hùng,
Há đem thành bại luận trong cao dày.
Quan Đình như gãy cánh tay,
Nghĩ tình thủ túc đêm ngày xót thương...
(Về quan Đình)*

Sau khi Cao Thăng mất, khởi nghĩa Phan Đình Phùng dần dà suy yếu. Bị uy hiếp mạnh, nghĩa quân phải di chuyển lên Vụ Quang - Ngàn Trươi. Lúc này nghĩa quân đóng trên một ngọn núi và rào riết chuẩn bị chiến đấu. Cụ Phan bí mật cho chặt nhiều cây gỗ để ngăn dòng nước thượng nguồn sông Vụ Quang lại. Ngày 26-10-1894, bọn Pháp bắt đầu tấn công. Chờ bọn địch ra đến giữa dòng, nghĩa quân nổ súng dụ giặc hùng hổ tràn sang. Chính lúc đó cụ Phan cho tháo kè gỗ, dòng lũ ầm ầm lao xuống, cuốn trôi cả lính và chỉ huy, những tên sống sót lại bị nghĩa quân phục kích hai bên bờ tiêu diệt. Ba sĩ quan Pháp và hơn 100 lính phải đền

tội, nghĩa quân thu 50 súng và rất nhiều quân trang quân dụng.

Chiến thắng Vụ Quang có tiếng vang lớn, nhưng không tạo nên cục diện mới có lợi cho nghĩa quân, vì lực lượng so sánh lúc này đã nghiêng hẳn về phía quân đội xâm lược. Đã vậy, tháng 8-1895, triều đình Huế theo lệnh thực dân Pháp lại cử Nguyễn Thân đem 3.000 quân ra phối hợp với Pháp đàn áp cuộc khởi nghĩa. Một mặt, chúng tăng cường bao vây kiểm soát dân chúng để cắt đứt việc tiếp tế người và của cho nghĩa quân, đóng chốt những con đường sang Lào, Xiêm không cho nghĩa quân chạy thoát; mặt khác, chúng dùng quân cơ động thay phiên nhau càn quét dài ngày để làm mệt mỏi suy yếu lực lượng nghĩa quân, chuẩn bị đánh một đòn quyết định. Ngày 28-12-1895, Phan Đình Phùng bị thương trong khi chỉ huy chiến đấu, rồi mất sau đó. Chủ tướng hy sinh, nghĩa quân tan rã dần, và đến cuối năm 1896 thì chấm dứt hoạt động.

Các chiến sĩ Cần vương đã ngã xuống trên trường tranh đấu, xác người anh hùng nằm xuống làm tấm gương soi đường cho hậu thế vùng dậy mà tiếp lấy ngọn cờ danh độc lập.

Dân tộc Việt Nam bất khuất sẽ không dung thứ cho bọn cầm quyền mãi quốc cầu vinh, sỉ nhục quốc thể. Cương thổ nước Nam do tiền nhân đổ máu gầy dựng, cháu con sẽ hết lòng gìn giữ. Quân xâm lược sớm muộn rồi cũng chịu chung số phận của Liễu Thăng, của Sầm Nghi Đống.

Trúc Giang - CT77

Tham Khảo: Quân Sử cuốn III - Phạm Văn Sơn

Trường của chúng ta thật hãnh diện được mang tên người anh hùng Cao Thăng, người chỉ huy lỗi lạc của Hương Khê Khởi Nghĩa, người kỹ sư tài ba đầu tiên của nước Việt Nam đã chế tạo ra súng ống cho nghĩa quân, gây khốn đốn cho thực dân Pháp hơn 10 năm dài (1885-1895) khắp vùng Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hóa, Quảng Bình.

Anh Hồng Văn Thâm (CT69) có gửi tặng Đặc San 2 câu đối

**Cao Thăng dâng tiên nhân, xả thân gìn nước Việt
Áo Xanh đàn hậu bối, nổi chí giữ nhà Nam**

*Tượng Cao Thăng do thầy Nguyễn Đình Cường làm năm 1975.
Tượng được đặt ngay trước sân trường THPT Cao Thăng từ năm 1975*

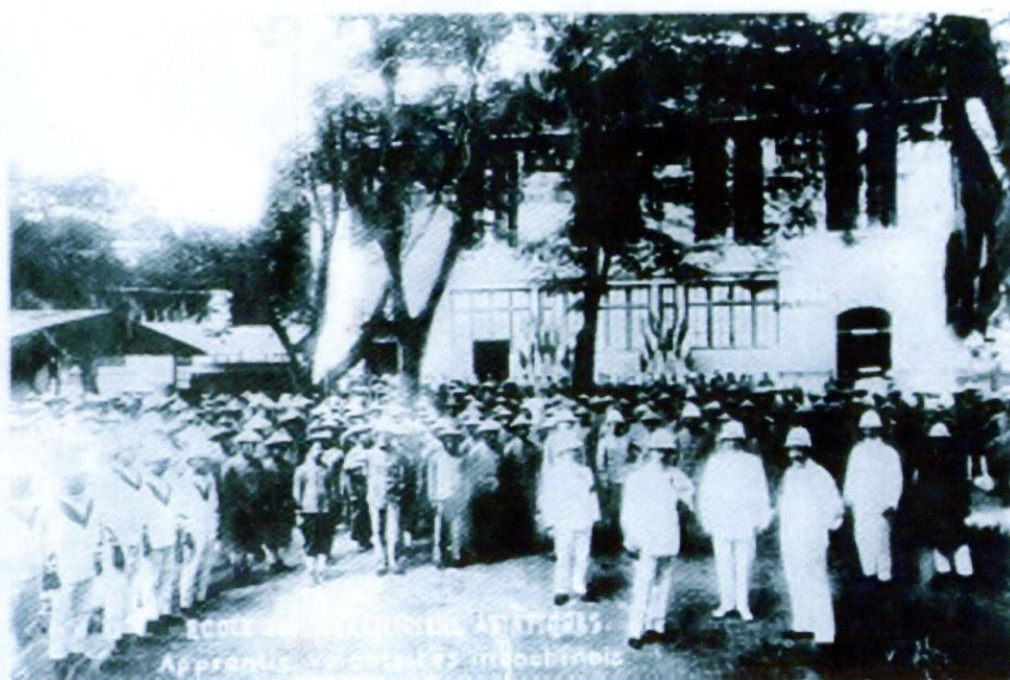

Tiểu Sử Trường Kỹ Thuật Cao Thắng

(Nguồn từ Internet)

Cố Kỹ Sư Công Nghệ - Đại Tá Hải Quân Emmanuel Rosel (1906-1936)
Người thành lập trường Cơ Khí Á Châu và cũng là hiệu trưởng đầu tiên

■ Trường Cơ khí Á Châu Sài Gòn.
(Nay là Trường Cao đẳng Kỹ thuật Cao Thắng).

TRƯỜNG CAO THẮNG NHỮNG NĂM ĐẦU TIÊN

NĂM 1906: Trường Cơ Khí Á Châu được khởi đầu xây cất với một gian nhà lợp thiếc tại góc đường De lattare de Tassigry và đại lộ Hàm Nghi hiện nay. Trong căn nhà lợp thiếc, chỉ có vên vện một xưởng cơ khí nhỏ, phía Đông nhà trường là kho xưởng hoá xa chạy đường Sài Gòn-Chợ Lớn. Lúc bấy giờ, chợ mới Sài Gòn còn là một vùng sinh lầy, đại lộ Nguyễn Huệ còn là một con kênh và xóm đường Huỳnh Thúc Kháng hầy còn là một khu rừng sậy.

Trường Trung Học Kỹ thuật Cao Thắng được thành lập ngày 20/02/1906 với tên gọi ban đầu là ÉCOLE DES MÉCHANICIENS ASIATIQUES (Trường Cơ Khí Á Châu), là trường dạy nghề thứ hai do Pháp lập ra ở miền Nam. Trường đầu tiên lập năm 1898 là Cour d'Apprentissage, sau này mang tên là Trung Học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, tọa lạc tại 25 bis Hồng Thập Tự Quận Nhất Sài Gòn, nay tại số 2 Mai Thị Lựu Phường Đa Kao Quận Nhất Sài Gòn, .

NĂM 1907: Lúc đầu nhà trường chưa được trang bị đầy đủ nên phần thực hành phải nhờ đến cơ xưởng của trường Thực Nghiệp, tại đường Hồng Thập Tự bây giờ.

NĂM 1908: Giảng đường phía đại lộ De lattare de Tassigry được xây cất thêm: ở trên làm ký túc xá, ở dưới làm lớp học và kho vật liệu, máy móc. Chương trình học gồm có nhiều môn trong kỹ nghệ, nên dân chúng gọi trường Cơ Khí Á Châu là trường Bá Nghệ.

NĂM 1909: Một xưởng cơ khí sườn sắt lợp thiếc được xây cất, hiện nay hầy còn nguyên vẹn và dùng làm xưởng nguội, tiện, máy dụng cụ, cùng kho vật liệu tại góc đường De lattare de Tassigry và đại lộ Hàm Nghi.

NĂM 1911: Nhà trường có thêm 2 lớp học, hiện nay là tầng dưới dãy nhà chạy dài từ phía trước văn phòng đến phòng đọc sách học sinh bây giờ.

NĂM 1913: Nhà trường xây cất thêm tầng dưới dãy nhà bên trái cổng vào để làm văn phòng hiệu trưởng và văn phòng thư ký.

NĂM 1914: Đại chiến thế giới thứ nhất bùng nổ. Công việc xây cất và trang bị càng tiếp tục không ngừng. Ssuốt trong thời kỳ chiến tranh ấy, trường Cơ Khí Á Châu sản xuất rất nhiều tạc đạn 75 ly cho quân đội, cùng tuyển mộ và đào tạo một số đồng thợ chuyên môn để sang Pháp tủng chinh.

NĂM 1916: Xây thêm tầng trên dãy nhà từ bồn kiếng đến phòng đọc sách học sinh để làm ký túc xá.

NĂM 1917: Dãy nhà trên được nối thêm cho đến xưởng máy. Tầng trên làm phòng ngủ, tầng dưới làm phòng ăn cho học sinh nội trú.

NĂM 1918: Phía trên văn phòng Hiệu trưởng được cất thêm lầu để làm phòng ngủ và phòng y tế cho học sinh.

NĂM 1919: Một biệt thự đội được xây dựng tại góc đường Pasteur và Huỳnh Thúc Kháng để làm nhà ở cho ông tổng giám thị và trường xưởng công xa.

NĂM 1922: khu xưởng Hoả xa được dời đi nơi khác. Trường Cơ Khí Á Châu dời rộng vị trí phía Đông đến đường Pasteur hiện giờ.

NĂM 1924: Nhà trường xây cất thêm dãy lầu có đồng hồ để làm nhà ở cho các giáo chức trên lầu, và nhà để công xa tầng trệt.

NĂM 1926: Một dãy cơ xưởng được dựng lên tiếp theo, để làm chỗ sửa công xa, xưởng máy, xưởng điện, xưởng gò và rèn. Như thế một dãy 5 xưởng hình thành như ta thấy ngày nay.

NĂM 1927: Một dãy nhà 16 căn được xây dựng tại đường Pasteur để làm cư xá cho nhân viên nhà trường.

NĂM 1931: Một giảng đường lớn được dựng lên, nối liền văn phòng hiện giờ với dãy nhà đã có từ năm 1916.

NĂM 1936: Một nhà lầu ở phía giữa, tức là ngay liền sau giảng đường nối liền với văn phòng được xây cất với mục đích làm ký túc xá và lớp học cho học sinh Pháp hay lai Pháp.

NĂM 1939: Thế giới đại chiến thứ 2 nổ bùng. Nhà trường tiếp tục hoạt động, nhưng không xây cất thêm. Ngày 24 tháng 10 năm 1939 ,Ông Rosel, Hiệu trưởng sáng lập trường Cơ Khí Á Châu từ trần lúc tại chức và được ông Albert Simon thay thế, ông Albert Simon là một Đại úy Cơ Khí Hải quân. Để tri Ân người quá cố đã có công tạo lập ra trường Cơ Khí Á Châu, trường này được chính phủ cho mang thêm danh hiệu, "trường Rosel" (Ecole des mecaniciens-Ecole Rosel)

Năm 1940: Do đề nghị của ông Hiệu trưởng Albert Simon, trường Rosel đổi lại thành "Trường Kỹ Thuật Chuyên Môn" (Ecole Technique Spéciale).

Năm 1941: Ngày 26-12-1941, Trường Kỹ Thuật Chuyên Môn bị quân đội Nhật chiếm đóng cấp tốc và phải tạm dời về Hải quân Công xưởng gọi là Sở Ba Sơn. Nhà trường chiếm một khu nhà lợp lá gần vàm sông Thị Nghè và bắt đầu hoạt động lại từ 20 -01-1942.

Cũng trong năm ấy, ông Albert Simon bị động viên đi Hải Phòng và được ông Yves Germain thay thế. Ông Yves Germain cũng là một Đại úy cơ khí Hải quân.

- Năm 1944: Dưới sự oanh tạc ráo riết của phi cơ Mỹ, nhà trường phải dọn vào tu viện. Séminaire tại đường Cường Để ngày 10-06-1944 đến 07-02-1945, trong các gian nhà của tu viện.
- Năm 1945: Ngày 07-02-1945, quân đội Nhật đến chiếm đóng luôn tu viện, nhà trường bị giải tán cho đến ngày đại biến và tổng tàn cư.
- Năm 1946: Sau khi quân Nhật đầu hàng đồng minh và rút lui khỏi Đông Dương, quân Pháp trở lại chiếm cứ Việt Nam và thành lập chính phủ Nam Kỳ. Trường Kỹ Thuật Chuyên Môn lại trở về vị trí cũ, đường Huỳnh Thúc Kháng. Ông Yves Germain trở lại làm Hiệu trưởng, lo tu bổ lại các lớp học và cơ xường.
- Năm 1947: Nhà trường bắt đầu hoạt động lại như trước. Ông Yves Germain về Pháp và ông Gérard Tabouillot, kỹ sư công nghệ đến thay. Nhà trường đổi tên mới là trường Trung Học Đệ Nhất Cấp.
- Năm 1949: Ông Tabouillot về Pháp nghỉ phép và được ông Abrall thay thế trong 6 tháng. Ông Abrall từ trần lúc tại chức.
- Năm 1950: Vị Hiệu trưởng người Việt Nam đầu tiên đến nhận chức là ông Nguyễn Cao Khoa, kỹ sư điện trường Grenoble, nhưng ông vẫn làm kỹ sư sở Hoà xa mà chỉ kiêm nhiệm Hiệu trưởng thôi.
- Năm 1952: Ông Đỗ Văn Trà, Kỹ sư của Bộ công chính đến kiêm nhiệm chức Hiệu trưởng thay ông Nguyễn Cao Khoa.
- Năm 1953: Nhà trường mở thêm một chi nhánh gồm 5 lớp đệ thất đặt tại Nha Kỹ Thuật và Mỹ Thuật Học Vụ -số 48 Phan Đình Phùng hiện giờ.
- Năm 1954: Nhà trường bắt đầu mở thêm lớp đệ tam (đệ nhị cấp)
- Năm 1956: Ngày 29 tháng 06 năm 1956, trường được đổi tên thành trường trung học kỹ thuật đệ nhị cấp Cao Thắng, có đủ các lớp đệ nhất cấp và đệ nhị cấp để dạy thi tú tài kỹ thuật toàn phần. Chi nhánh Phan Đình Phùng được dời luôn về trường trường trung học kỹ thuật đệ nhị cấp Cao Thắng.
- Năm 1957: Ông Nguyễn Đăng Hoàng thanh tra kỹ thuật đến kiêm nhiệm Hiệu trưởng thay thế ông Đỗ Văn Trà từ ngày 16-09-1957 đến ngày 16-01-1958.
- Năm 1958: Ngày 17-01-1958, ông Phạm Xuân Độ, thanh tra tiểu học, tốt nghiệp trường cao đẳng sư phạm Đông Dương, Cựu giám đốc học chính Bắc Việt và Cao nguyên đến nhận chức Hiệu trưởng chính thức đầu tiên của trường Trung Học Kỹ Thuật Cao Thắng. Nhà trường ngày càng khuếch trương thêm, dãy nhà nhân viên ở đường Pasteur được sửa chữa lại thành 6 lớp học và 4 phòng nhỏ.
- Năm 1959: Nhà trường sửa soạn xây cất lại giảng đường phía lộ De l'attre de Tassigry và nới rộng các cơ xường để tiếp nhận viện trợ tây Đức.
- Năm 1960: Người Tây Đức đến dạy nghề tại trường cùng máy móc thiết bị, hệ thống tổ chức cùng cán bộ giảng dạy riêng của họ. Giảng đường A nói trên được xây dựng lại trong giai đoạn này.
- Năm 1961: Người Tây Đức chuyển về trường kỹ thuật Đức Việt, tức trường Công Nghiệp Thủ Đức ngày nay, đem theo máy móc thiết bị (trừ một số máy công cụ và trang thiết bị cho xưởng cơ khí và xưởng kỹ nghệ sắt để tặng lại nhà trường như còn thấy hiện nay). Cũng trong năm này, ông Cao Thành Danh, kỹ sư, đến nhận chức Hiệu trưởng thay ông Độ.
- Năm 1965: Ông Lê Đình Viện, master of Education đến nhận chức Hiệu trưởng.
- Năm 1967: Ông Nguyễn Hồng Lam, Kỹ sư công nghệ đến nhận chức hiệu trưởng.
- Ngày 1975: Hiệu trưởng là ông Trần Hữu Tám-chuyên viên kỹ thuật (cựu học sinh của trường khoá 1932-1935).
- Năm 1976: Một dãy nhà để xe cho CBCNV HS đã được xây dựng.
- Năm 1980: Dãy nhà A được phá bỏ, thay thế vào đó là một khối nhà cao tầng.
- Năm 1981: Ông Đinh Văn Mộng-kỹ sư cơ khí nhận chức Hiệu trưởng, thay ông Trần Hữu Tám nghỉ hưu. Tháng 7 năm 1982, trường được bộ chủ quản chấp thuận đổi tên trường thành "Trường Kỹ Thuật Cao Thắng". Nghề điện được mở lớp đào tạo lại sau thời gian gián đoạn từ năm 1978.
- Năm 1985: Phòng truyền thống với những tư liệu quý giá về học tập và tham gia đấu tranh của học sinh nhà trường đã hoàn thành, nhằm mục đích giáo dục đối với học sinh trường.
- Năm 1989: Ông Võ Hồng Thái, kỹ sư Cơ Khí Ô Tô, nhận chức Hiệu trưởng thay Ông Mộng chuyển công tác. Các lớp Điện Tử, trung học ô Tô, trung học Điện được mở ra từ năm này. Cũng trong năm này, hai hội trường A và B được cải tạo khang trang hơn.
- Năm 1991: Dãy nhà dùng làm kho và nơi để ô tô đã được phá dỡ và trên nền nhà này, một sân chơi thể thao đã được hoàn thành.

Năm 1995: Tu chỉnh lại phòng truyền thống.

Năm 1997: Nâng tầng dãy nhà D.

Năm 2000: 1-10-2000, thạc sĩ Đào Khánh Dư nhận chức Hiệu Trưởng thay ông Võ Hồng Thái nghỉ hưu. Xây dựng khu nhà B-5 tầng (khởi công từ 7/2000 hoàn thành tháng 2/2001). tăng thêm 16 phòng học.

Năm 2003: Xây dựng nhà A làm hội trường, các phòng học Cơ điện tử, [CAD/CAM](#), [CNC](#) và phòng học của khoa Điện Tử Tin học.

Năm 2004: Ngày 19 tháng 10 năm 2004. Bộ trưởng Bộ Giáo Dục Đào Tạo ký quyết định số 6034/QĐ-BGD & ĐT – TCCB thành lập trường Cao Đẳng Kỹ Thuật Cao Thắng trên cơ sở trường Kỹ Thuật Cao Thắng. Tháng 12 khởi công xây dựng đơn nguyên 1 tòa nhà 7 tầng lầu có tầng hầm.

Ban lãnh đạo nhà trường và các học sinh khoá học 1935-1938

Hàng 1 (ngồi) : Ô TRƯỜNG - Ô LE GOF - Ô JEAN MINOT - Ô ROSEL - Ô CLÉDER - Ô ĐẶNG VĂN THANH - Ô CỐ
Hàng 2 đứng : Ô NGUYỄN VĂN SỰ- Ô PHƯƠNG - Ô MẠNH- Ô NGUYỄN VĂN TRỌNG - ÔNG NGUYỄN XUÂN BÌNH - Ô TRÍ (PHAN)- Ô HƯƠNG - Ô TRỊ - Ô THỜI - Ô ÚT - Ô TRƯỜNG - Ô PHÁI - Ô LƯU LUÂN TRỌNG - Ô THANH - Ô SAUJEAN.
Hàng 3 đứng phía sau: Ô KHIẾT - ÔNG MẪN - Ô NGHĨA - Ô HỒNG - Ô TRĂNG - Ô CƠ - Ô ALLAIN - Ô TRÍ (GABIEL) - Ô DẪN Ô BÙI VĂN SỰ - Ô TÙNG - Ô ĐOÀN VĂN BỜ - Ô CHIÊU.

NGHỊ-ĐỊNH số 199-GD ngày 29 tháng sáu năm 1956
cải-tô trường kỹ-thuật Sài-gòn.

TÔNG-THỐNG VIỆT-NAM CỘNG-HÒA,

Chiều hiễn-ước tạm-thời số 1 ngày 26 tháng mười năm 1955,

Chiều sắc-lệnh số 4-TTP ngày 29 tháng mười năm 1955, ấn định thành-phần Chính-phủ,

Chiều sắc-lệnh số 33-GD ngày 19 tháng chín năm 1949, ấn định chức-chương của bộ-trưởng bộ quốc-gia giáo-dục,

Chiều sắc-lệnh số 96-GD ngày 29 tháng chạp năm 1949, tổ-chức nhà học-chính tại Việt-nam,

Chiều nghị-định ngày 20 tháng hai năm 1956, thiết-lập trường kỹ-thuật Sài-gòn, đã được sửa đổi và bổ-túc bởi các nghị-định kế-tiếp,

Theo đề-nghị của bộ-trưởng quốc-gia giáo-dục,

NGHỊ-ĐỊNH :

Điều thứ nhất.— Trường kỹ-thuật Sài-gòn, số 65, đường Huỳnh-thức-Kháng, nay được cải-tô và mệnh-danh « Trường trung-học kỹ-thuật Cao-Thắng ».

Trường có mục-dịch đào-tạo những kỹ-thuật viên học trung-đẳng cho ngành kỹ-nghệ và thương-mãi, cùng đào-luyện phưng học-sinh đến bậc tú-tài kỹ-thuật.

Điều thứ 2.— Trường « Trung-học kỹ-thuật Cao-Thắng » gồm có 2 cấp bậc :

- a) Bậc trung-học kỹ-thuật đệ-nhất cấp, hạn học 4 năm, từ đệ-thất đến đệ-tứ kỹ-thuật;
- b) Bậc trung-học kỹ-thuật đệ-nhị cấp, hạn học 3 năm, từ đệ-tam đến đệ-nhất kỹ-thuật.

• Điều thứ 3.— Trường « Trung-học kỹ-thuật Cao-Thắng » sẽ do một hiệu-trưởng, quản-đốc, có một số nhân-viên hành-chính, giáo-huấn và giám-thị giúp việc, tùy theo nhu-cầu hoạt-động của học-đường.

Điều thứ 4.— Bên cạnh hiệu-trưởng sẽ có một hội-đồng quản-trị và hoàn-lị và một hội-đồng giáo-sư.

Điều thứ 5.— Một nghị-định của bộ-trưởng quốc-gia giáo-dục sẽ ấn-dịnh việc tổ-chức nhà trường, điều-kiện nhập-học, chương-trình học khóa, chương-trình kỳ thi mãn khóa, chế-độ học-sinh, học-bổng v.v... cùng những thề-lệ cần-thiết về động-tác của học-đường.

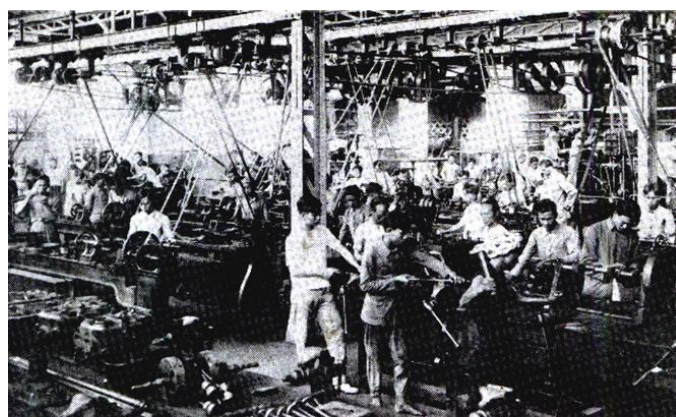
Điều thứ 6.— Mọi khoản kinh-phí về việc thiết-lập và động-tác của trường « Trung-học kỹ-thuật Cao-Thắng » sẽ do ngân-sách quốc-gia (bộ quốc-gia giáo-dục) đài-thợ.

Điều thứ 7.— Các điều-khoản trước trái với nghị-định này, nay bãi bỏ.

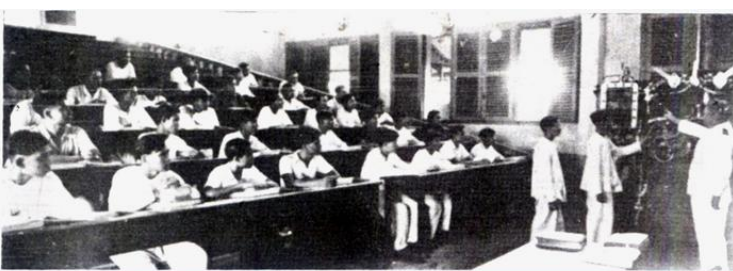
Điều thứ 8.— Bộ-trưởng quốc-gia giáo-dục, hiệu-trưởng tài-chính, bộ-trưởng tại phủ Tông-thống, chiều nhiệm-vụ linh thi-hành nghị-định này.

Sài-gòn, ngày 29 tháng sáu năm 1956

NGÔ ĐÌNH DIỆM

Học sinh thực tập trong xưởng nguội năm 1930

Học lý thuyết động cơ

Bằng Cấp Cao Thăng Xưa

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA
BỘ VĂN-HÓA GIÁO-DỤC
NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU

Số: 1137 /TTKT/II

CHỨNG - CHỈ

CHÁNH CHỦ-KHẢO HỘI-ĐỒNG KHẢO-THÍ
chứng nhận :

sinh ngày ____ tháng ____ năm 19__
tại làng ____ tỉnh ____
đã trúng tuyển kỳ thi lấy chứng-chỉ

TÚ-TÀI KỸ-THUẬT PHẦN THỨ HAI
(ngành công kỹ-nghệ)
Ban Kỹ Thuật TOÁN
khóa ngày 17 tháng 7 năm 1969
hội-đồng Saigon hạng khẩu
với điều-kiện là được Bộ Văn-Hóa Giáo-Dục duyệt-y.

Saigon, ngày 23 tháng 08 năm 1969
Chánh Chủ-khảo,
Nhan van Dang

Người lập chứng-chỉ,
LAM NGOC NGA
Số ____ ngày ____ tháng ____ năm 196__

CƯỚC-CHỦ. - Chứng-chỉ này chỉ cấp một lần.

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA
BỘ VĂN-HÓA GIÁO-DỤC
NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU

Số: 114 /TTKT/II

CHỨNG - CHỈ

GIÁM-ĐỐC NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU
chứng nhận :

sinh ngày ____ tháng ____ năm 19__
tại làng ____ tỉnh ____
học-sinh lớp đệ Nhị trường Trung-Học Kỹ-Thuật Cao Thăng
trong niên-học 1967 - 1968, đã hội đủ điều-kiện ấn-định bởi Nghị-định số 1833
GD/PC/ND ngày 28-12-1965 được miễn thi và được cấp chứng-chỉ

TÚ-TÀI KỸ-THUẬT PHẦN NHẤT
(ngành công kỹ-nghệ)
Ban Toán
Saigon, ngày 24 tháng 08 năm 1968
T. U. N. GIÁM-ĐỐC
NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU
Hiệu-Trưởng
TRƯỜNG TRUNG-HỌC KỸ-THUẬT
NGUYEN-HONG-LAM

Người lập chứng-chỉ,
PHU-KHI-VAN-LONG
Số 83/17/68, ngày 24 tháng 08 năm 1968

CƯỚC-CHỦ. - Chứng-chỉ này chỉ cấp một lần.

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA

VĂN-BẰNG TÚ-TÀI KỸ-THUẬT

Bộ Trưởng Giáo-Dục

Chiều Nghị-định số 539-GD/ND ngày 22-5-1956 và những Nghị-định kế tiếp quy-định thi-lệ thi lấy VĂN-BẰNG TÚ-TÀI KỸ-THUẬT,
Chiều Nghị-định số 630-63-KT/NĐ ngày 4 tháng 4 năm 1969 mở kỳ thi TÚ-TÀI KỸ-THUẬT Ngành Công-kỹ-nghệ, PHẦN
THỨ HAI, khóa thứ Thất niên học 1968 - 1969
Chiều biên-bản của Hội-đồng Giám-khảo kỳ thi TÚ-TÀI KỸ-THUẬT, Ngành Công-kỹ-nghệ, PHẦN THỨ HAI, khóa ngày 17
tháng 7 năm 1969 tại Saigon nhận thực thi-sinh ____ sinh ngày ____ tháng ____
năm ____ tại Saigon đã trúng tuyển kỳ thi TÚ-TÀI KỸ-THUẬT
Ngành Công-kỹ-nghệ **PHẦN THỨ HAI**, hạng Bình Khẩu

Cấp cho thi sinh: _____

VĂN-BẰNG TÚ-TÀI { phân thứ nhất: Kỹ-Thuật Ban Toán hạng ____
phần thứ hai: Kỹ-thuật Ngành Công-kỹ-nghệ Ban Toán hạng Bình Khẩu.

Đã chấp-chiêu và tiện-dùng.

GIÁM-ĐỐC
NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU,
NGUYEN-HONG-LAM
Người thụ đắc.

Sài-gòn, ngày 21 tháng 08 năm 1970
T. U. N. TỔNG-TRƯỞNG GIÁO-DỤC,
TRẦN LUYỆN-TINH

Đăng-ký tại Nhà Kỹ-Thuật và Chuyên-Nghiep Học-Vu
ngày 11/12 Số 1225 TTKT

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA
BỘ GIÁO-DỤC
NHÀ KỸ-THUẬT và CHUYÊN-NGHIỆP HỌC-VU
TRƯỜNG TRUNG-HỌC KỸ-THUẬT
CAO-THĂNG

HỌC - BẠ

17 NĂM 1968 ĐẾN 19

CẤP HỌC-SINH

10

NHÀ KỸ-THUẬT HỌC-VU
TRƯỜNG TRUNG-HỌC KỸ-THUẬT
CAO-THĂNG
65, Huỳnh-thiê-Khang, 03
SAIGON

THẺ HỌC-SINH

Niên-Học 1965 - 1968

Tên trường - Hiệu trưởng qua các giai đoạn

- 1906-1939: École des mécaniciens asiatiques - Ông EMMANUEL ROSEL (Kỹ sư Công Nghệ, Đại tá Hải quân)
- 1939-1942: École technique speciale - Ông ALBERT SIMON (Kỹ sư Cơ Khí, Đại úy Hải quân)
- 1942-1946: École technique speciale - Ông YVES GERMAIN (Kỹ sư Cơ Khí, Đại úy Hải quân)
- 1946-1950: Collège technique - Ông GÉRARD TABOULLIOT (Kỹ sư Công Nghệ)
- 1950-1952: Collège technique - Ông NGUYỄN CAO KHOAN (Kỹ sư Điện VIOLET)
- 1952-1957: Trường trung học kỹ thuật đệ nhị cấp Cao Thắng - Ông ĐỖ VĂN TRÀ (Kỹ sư Điện I.K.G)
- 1957-1958: Trường trung học kỹ thuật đệ nhị cấp Cao Thắng - Ông NGUYỄN ĐĂNG HOÀNG (Kỹ sư Công chánh)
- 1958-1961: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông PHẠM XUÂN ĐỘ (Giáo sư Thanh tra Học chính)
- 1961-1964: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông CAO THANH ĐẢNH (Kỹ sư E.N.S.M)
- 1964-1965: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông NGUYỄN TẤN PHÁT (Kỹ sư E.N.S.M)
- 1965-1967: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông LÊ ĐÌNH VIỆN (Master of Education)
- 1967-1975: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông NGUYỄN HỒNG LAM (Kỹ Sư Công Nghệ)
- 1975-1980: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông TRẦN HỮU TÁM (Chuyên viên kỹ thuật)
- 1981-1982: Trường trung học kỹ thuật Cao Thắng - Ông ĐINH VĂN MỘNG (Kỹ sư Cơ Khí)
- 1982-1988: Trường kỹ thuật Cao Thắng - Ông ĐINH VĂN MỘNG (Kỹ sư Cơ Khí)
- 1989-2000: Trường kỹ thuật Cao Thắng - Ông VÕ HỒNG THÁI (Kỹ Sư Cơ Khí Ô Tô)
- 2000-2004: Trường kỹ thuật Cao Thắng - Ông ĐÀO KHÁNH DU 2004-nay: Trường cao đẳng kỹ thuật Cao Thắng.

DANH SÁCH QUÍ GIÁO SƯ VÀ CÔNG CHỨC ĐÃ THAM GIA GIẢNG DẠY TẠI
TRƯỜNG TRUNG HỌC KỸ THUẬT CAO THẮNG
ĐƯỢC SƯU TẦM ĐẾN NGÀY 30/4/1975

Giám học: G.s Phan Văn Long.
Giám học: G.s Nguyễn Đỗ Hùng.
Tổng giám thị: G.s Nguyễn Mẫn.
Tổng giám thị: G.s Lê Văn Thống.
Tổng giám xưởng: G.s Phan Văn Mão.
Tổng giám xưởng: G.s Lưu Luân Trọng.
Tổng giám xưởng: G.s Bạch Quang Đồi.
Hiệu đoàn: G.s Nguyễn Đình Cường.
Sinh hoạt học đường: G.s Vũ Ngọc Hoán.

BAN TOÁN

G.s Phan Nhất Hùng.
G.s Nguyễn Đỗ Hùng

G.s Hoàng Kim Hùng.
G.s Cát Văn Lộc.
G.s Cù An Hưng.
G.s Phan Trọng Dân.
G.s Nguyễn Sỹ Long.
G.s Nguyễn Văn Hội.
G.s Lê Trường Long.
G.s Nguyễn Đức Thiêm.
G.s Nguyễn Văn Nổi.
G.s Nguyễn Đức Lưu.
G.s Phạm Huy Nhật.
G.s Nguyễn Phúc.
G.s Đồng Văn Quan.
G.s Trần Hữu Thâm.
G.s Trần Công Lang.
G.s Trần Văn Hiệng
G.s Nguyễn Văn Nhâm.

BAN LÝ HÓA

G.s Trịnh Khải
G.s Vũ Mộng Hà
G.s Đặng Trí Biên

G.s Vũ Như Hoàng
G.s Đỗ Mạnh Hùng
G.s Nguyễn Duy Hải
G.s Phạm Văn Hùng
G.s Lê Văn Vượng
G.s Nguyễn Đức Hậu
G.s Trương Trọng Trác
G.s Đinh Trung Nghĩa
G.s Nguyễn Xuân Khai

BAN THỂ DỤC THỂ THAO

G.s Phan Văn Sửu
G.s Phan Hữu Thành
G.s Nguyễn Thanh khiêm
G.s Vũ Việt Thịnh

BAN CÔNG DÂN VÀ VIỆT VĂN

G.s Hoàng Tuy
G.s Trần Đức Mẫn
G.s Trần Quang Hải

G.s Vũ Hữu Nho
 G.s Trần Thế Xương
 G.s Lê Thanh Liêm
 G.s Nguyễn Khánh Nhuận
 G.s Chu Trung Hưng
 G.s Lê Trọng Lễ
 G.s Trần Văn Thông

TRIẾT HỌC

G.s Nguyễn Mẫn
 G.s Nguyễn Thiệu Hùng
 Cô Phong

BAN NỮ CÔNG

G.s Bùi Thịnh Phùng
 G.s Lê Thị Ngọc Dung
 G.s Nguyễn Thị Nguyệt

BAN KỸ NGHỆ HỌA

G.s Trần Văn Đăng
 G.s Dương Khắc Long
 G.s Ngô Đình Hay
 G.s Trần Thế Can
 G.s Trần Phát Lạc
 G.s Lương Sơn Khen
 G.s Nguyễn Đình Lâm
 G.s Phạm Chí
 G.s Lê Đình Cần
 G.s Phạm Trí Đồng
 G.s Lê Văn Mạnh
 G.s Phạm Văn Tài
 G.s Lưu Bá Đại
 G.s Nguyễn Văn Bài
 G.s Trần Văn Truyền

BAN SINH NGỮ (Anh Văn)

G.s Trần Bách Hùng
 G.s Hà Văn Nghệ
 G.s Phùng Thịnh
 G.s Nguyễn Văn Lan
 G.s Hoàng Diệm
 G.s Nguyễn Đình Hải
 G.s Đình Trường Hiền
 G.s Trần Thị Mỹ Hạnh
 G.s Lê Văn Thống
 G.s Trần Ngọc Ân
 G.s Lê Thanh Vân
 G.s Trần Vĩnh Phước
 G.s Phạm Minh Trực
 G.s Lâm Ngọc Châu
 G.s Trịnh Xuân Đính

BAN GIÁM THỊ

G.s Lê Văn Thống
 G.s Trần Vĩnh Phước
 G.s Nguyễn Thành Nghĩa
 G.s Đỗ Nguyên Tá
 G.s Vũ Huy Khoa

G.s Nguyễn Đình Lãm
 G.s Đoàn Văn Hóa
 G.s Tô Hoàng Nam
 G.s Võ Văn Kim
 G.s Huỳnh Văn Hùng
 G.s Ngô Như Kiên
 G.s Ngô Văn Kiên
 G.s Phạm Văn Tài
 G.s Phạm Văn Trầm
 G.s Vũ Đức Ngạc
 G.s Nguyễn Văn Thạch
 G.s Đỗ Văn Phú

PHÒNG HÀNH CHÁNH

Ông Huỳnh Thanh Phong
 Ông Nguyễn Trung Thành
 Ông Nguyễn Trọng Doanh
 Ông Bùi Đức Thiệu
 G.s Hoàng Tuy
 Ông Trịnh Văn Lan
 Cô Nguyễn Thị Nhánh
 Cô Bùi Thị Ngát
 Cô Phạm Thị Nam
 Cô Huỳnh Thị Bé
 Cô Nguyễn Thị Tuyết
 Cô Trần Thị Huỳnh Anh
 Ông Nguyễn Xuân Phẩm
 Ông Nguyễn Văn Thông
 Cô Huỳnh Thị Thanh Xuân

LÁI XE

Ông Võ Văn Đạt
GÁC CỔNG
 Ông Trịnh Văn Tình
 Ông Lê Văn Thọ

LAO CÔNG

Bà Bùi Thị Nghệ

BAN MÁY DỤNG CỤ

Gs Triệu Văn Cẩn
 Gs Dương Ngọc Bá
 Gs Lê Văn Kiệt
 Gs Lâm Quang Thuần
 Gs Lê Thanh Thủy
 Gs Trần Văn Hà
 Gs Trần Văn Tôn
 Gs Huỳnh Văn Tôn
 Gs Nguyễn Minh Ngọc
 Gs Nguyễn Văn Hai
 Gs Lê Bích Ngọc
 Gs Karl heinz Weigang
 (Gs người Đức sau làm
 huấn luyện viên bóng đá
 Việt Nam)
 Gs Hồ Bá Đình
 Gs Vương Ngọc Ân
 Gs Trần Ngọc Cường
 Gs Nguyễn Thành Long
 Gs Nguyễn Phong Cảnh
 Gs Lê Văn Chia

Gs Phan Thanh Nhuận
 Gs Lê Quang Tần
 Gs Nguyễn Trường An
 GS Nguyễn Thành Đại
 Gs Trương Văn Nên
 Gs Nguyễn Văn Mậu

BAN KỸ NGHỆ SẮT

Gs Nguyễn Văn Quý
 Gs Hồ Văn Vầy
 Gs Nguyễn Văn Y
 Gs Trương Văn Khỏe
 Gs Võ Văn Kim
 Gs Trần Văn Đợi
 Gs Đặng Thanh Hoàng
 Gs Nguyễn Văn Nên
 Gs Võ Thanh Tịnh
 Gs Hoàng Đình Thơm
 Gs Lâm Thế Oanh
 Gs Trần Văn Niên
 GS Nguyễn Văn Phép
 Gs Đỗ Văn Út
 Gs Lê Đình Thành

BAN ĐIỆN KỸ NGHỆ

G.s Lý Kim Chân
 G.s Nguyễn Văn Anh
 G.s Trần Ngọc Đảnh
 G.s Trần Văn Đua
 G.s Trần Thanh Nghĩa
 G.s Đặng Thanh Tùng
 G.s Đỗ Quý Hảo
 G.s Trương Kim Chi
 G.s Lê Tuấn
 G.s Huỳnh Kỳ Xương
 G.s Chỉ
 G.s Trần Văn Thê
 G.s Nguyễn Phước Chảnh

BAN KỸ NGHỆ GỖ

G.s Nguyễn Đình Cường
 G.s Lý Thuận Thành
 G.s Võ Văn Nghĩa
 G.s Nguyễn Văn Trực
 G.s Đặng Vĩnh Thanh
 G.s Lê Văn Tiểu
 G.s Lê Văn Quan
 G.s Trần Văn Biện
 G.s Thượng Văn Hải

BAN CƠ KHÍ Ô TÔ

G.s Phạm Văn Mão
 G.s Đình Văn Dung
 G.s Lưu Luân Trọng
 G.s Phạm Hữu Tới
 G.s Phạm Hữu Giới

G.s Huỳnh Văn Thức
 G.s Bạch Quang Đồi
 G.s Phan Văn Năm
 G.s Ngô Đồng Minh
 G.s Nguyễn Oanh
 G.s Hồ Hoàng Phụng
 G.s Bùi Quang Minh
 G.s Nguyễn Văn Hai
 G.s Nguyễn Văn Triệu
 G.s Ngô Văn Kiên

Danh sách trên được quý thầy:

Lê Văn Thống-Nguyễn Văn Hội-Đỗ Mạnh Hùng-Võ Văn Kim-Nguyễn Văn Nên-Nguyễn Phong Cảnh-Lê Quang Tần-Võ Văn Nghiã
 cung cấp sau gần 40 năm chắc chắn còn thiếu sót mong quý thầy cô thông cảm và lượng thứ...

Danh Bạ – Giáo Sư

Họ Tên	GS Bộ Môn	email	Điện thoại	Nơi cư ngụ
Đặng Trí Biên	GS Lý Hóa		714-372-3930	Westminster, CA USA
Huỳnh Ái Tông	GS	huynhaitong@gmail.com	(502) 964-1897	Louisville, KY, USA
Lý Châu	GS	charlie.ly@ctd-usa.com	408-569-7880	San Jose, CA, USA
Nguyễn Đình Lâm	GS	nguyenlamdinh@yahoo.com	714-457-0108	Anaheim, CA, USA
Nguyễn Đỗ Hùng	GS, Giám Học	hungdonguyen@gmail.com		Rockville, Maryland
Nguyễn Đức Hậu	GS Lý Hóa		714-360-7068	Santa Ana, CA USA
Nguyễn Đức Thêm	GS		714-383-4668	Garden Grove, CA USA
Nguyễn Hồng Lam	Cựu Hiệu Trưởng			France
Nguyễn Văn Nén	GS		909-796-7966	Loma Linda, CA, USA
Nguyễn Văn Nổi	GS Toán Lý Hóa		714-360-9581	Huntington Beach, CA USA
Nguyễn Việt Trúc	GS	trucdieu1234@yahoo.com	214-680-9841	Dallas, TX, USA
Nhữ Đình Hùng	GS	ndhung@orange.fr		Boug lès Valence - 26500 FRANCE
Phạm Chí	GS	phamchi41@yahoo.com	727-530-3576	Clearwater, FL, USA
Phan Thanh Nhuận	GS	nhuanthanhphan@gmail.com	714-906-8871	Westminster, CA, USA
Trần Quang Hải	GS		714-775-8754	Westminster, CA USA
Trịnh xuân Đính	GS		415-336-2707	San Francisco, CA USA
Vũ Viết Thịnh	GS Thể Dục		714-891-9013	Garden Grove, CA USA
Vũ Mộng Hà	GS Toán Lý Hóa		714-791-4969	Westminster, CA USA
Vũ Như Hoàng	GS			Pasadena, CA USA

Danh Bạ – Học Sinh

Họ Tên	Niên Khóa	email	Điện thoại	Nơi cư ngụ
Chung Văn A	53-56		1677544617	
Trần Hữu Thành	54-57	vithanh5@hotmail.com	510-599-1052	883 45th St. Emeryville, CA 94608
Bùi Trung Tính	54-61	btt2604@gmail.com		Quận 4, tpHCM
Đào Trọng Nhật	54-61		909749511	
Nguyễn Xuân Hương	54-61	xuanhuongnguyenck@yahoo.com.vn		Quận 10 tp HCM
Nguyễn Văn Đức	55-62	thuthibui246@yahoo.com	773-427-6848	Chicago-IL . USA
Nguyễn Văn Sang	56-59	sangvan.nguyen@yahoo.com	778-829-6890	Vancouver, BC Canada
Vũ Duy Dân	56-63	vuduydan@hotmail.com	714-549-4830	Santa Ana, CA, USA
Huỳnh Ái Tông	56-64	huynhaitong@gmail.com	502- 964-1897	7913 Rochelle Rd. Louisville, KY 40228
Nguyễn Đông Hải	57-63	haingd8120@yahoo.com	917-293-5015	Brooklyn, NY, USA
Võ Ngọc Minh	57-63	minhvo_2000@yahoo.com		Garden Grove, CA, USA
Châu Tùng Thiện	58-64	chautungthien@yahoo.fr		Le Plessis-Tréville, Paris, France
Nguyễn Gia Đức	58-64	giaduc69@yahoo.com	858-231-7314	San Diego, CA, USA
Lưu D Phong	58-65	luudphong@yahoo.com		Westminster, CA.
Hồ quang Trung	60-67	quangtrungktct60@yahoo.com.vn	913150950	Q2.TPHCM, VN
Huỳnh Văn Tuấn	60-67	tuanphung2@yahoo.com	503-536-6916	Beaverton, OR, USA
Lương Thế Cường	60-67	luongcuongt@yahoo.com	703-222-0029	Centreville, VA, USA
Nguyễn Bá Cần	60-67			
Nguyễn Trí Hiếu	60-67	hieu69b@yahoo.com	206-244-9604	Tukwila, WA. USA
Nguyễn Văn Tuấn	60-67			
Vũ Duy Nhật	60-67	nhat1946@Gmail.com	714-200- 8991	Orange , CA , USA
Đào Ngọc Hải	61-68	daongochai2000@yahoo.com	206-651-6251	Federal Way, WA - USA
Lê Huy Sơ (Sơn cộ)	61-68	huysonletien@yahoo.com	949-690-3025	Mission Viejo, CA, USA
Nguyễn Chi Lang	61-68	ae2lang@yahoo.com	949-463-2836	Orange, CA, USA
Nguyễn Kim Điều	61-68	nkdieu@gmail.com	949-419-4180	Lake Forest, CA, USA
Nguyễn Ngọc Nhân	61-68	nguyennhan1948@yahoo.com	714-360-4088	Santa Ana, CA, USA
Nguyễn Phi Hải	61-68	icareh63@gmail.com	714-335-5593	Orange County, CA,

				USA
Nguyễn Văn Phước	61-68	phuoccity@hotmail.com	404-294-8851	Mountain, GA, USA
Phan Thanh Nhuận	61-68	nhuanthanhphan@gmail.com	714-906-8871	Westminster, CA, USA
Phan Văn Đa	61-68			
Trần Công Y	61-68	ytranc@yahoo.com	714-703-9432	Garden Grove, CA. USA
Vũ Đức Quảng	61-68	qv4vn@gmail.com	949-292-0381	Ra.Sa.Mar.,CA,USA
Vương Hữu Đại	61-68			
Nguyễn Tấn Hưng	61-69	tanhung6168@yahoo.com.vn	933277335	Saigon Việt-Nam
Tô Minh Toàn	61-69	toank6@yahoo.com	408-394-4234	Campbell, CA. USA
Chu Trần Căn	62-69	canchu47@gmail.com	585-319-5212	Rochester,NY, USA
Đỗ Văn Cung	62-69	cung_do@yahoo.com		Hayward CA USA
Hồng Văn Thêm	62-69	tim@vinatechinc.com	619-540-8628	San Diego, CA, USA
Lê Văn Sáu	62-69			
Nguyễn Bình Liêu	62-69			
Nguyễn Minh	62-69	mvnng@yahoo.com	714-852-1808	Irvine, CA, USA
Nguyễn Văn Hưu	62-69	nguyenvhuu@yahoo.com		San Fernando Valley, CA
Nguyễn Văn Lộc	62-69	Locng_vmp@yahoo.com.vn	714-423-9105	Huntington Beach, CA, USA
Nguyễn Văn Ngọc	62-69	lekimlong46@yahoo.com	562-222-9378	Pico Rivera, CA, USA
Nguyễn Văn Thảo	62-69	ktsnguyenvanthao@gmail.com	858-610-7476	San Diego, CA
Phó P. Hồng	62-69	hongpho@snet.net	860-871-6394	Vernon, CT, USA
Tạ Cẩm Chương	62-69	chuong.ta@gmail.com	858-342-6026	San Diego, CA
Vũ Duy Mười	62-69	martinvu99@yahoo	714-878-9916	Fountain Valley, CA, USA
Vũ Ngọc Ninh	62-69	ninhvu@yahoo.com	714-780-0216	Anaheim, CA, USA
Vũ Văn Phương	62-69	huetam@yahoo.com	513-290-8597	Hamilton, Ohio USA
Trần Ngọc Điệp	62-70	diept329@yahoo.com		Santa Clara, CA. USA
Hoàng Văn Thắng	63-70	thanghoang1950@yahoo.com	574-277-2770	South Bend, Indiana.
Lương Điệp	63-70	tu_diep2000@yahoo.com		San Jose
Nguyễn Anh Dũng	63-70	dungthunu@yahoo.com	408-705-6689	San Jose. CA
Nguyễn Khải Minh	63-70	khaia3@yahoo.com	84 903800210	Saigon, VietNam
Nguyễn Văn Hoàng	63-70	hoangnvhoa@yahoo.com	84 908 500 259	Q.Bình Thạnh, Saigon, VietNam
Trương Thiết Hùng	63-70	thiet-hung.truong@neuf.fr	331 49 32 09 14	N 8 Mail Victor Jarra 93160 Noi
Khúc Long Vân	65-69	sogofab@optusnet.com.au	612 97559922	Sydney - Australia
Dương Chí Thành	66-69	thanhchiduong@yahoo.com.au	(61) 2 9749 1998	Sydney-AUSTRALIA
Trần Thành Nghiệp	66-69	ntran98@gmail.com	647-282-7504	Toronto - Canada
Trần Xuân Phước	66-69	phuoctranxuan@gmx.de		Krefeld,Germany

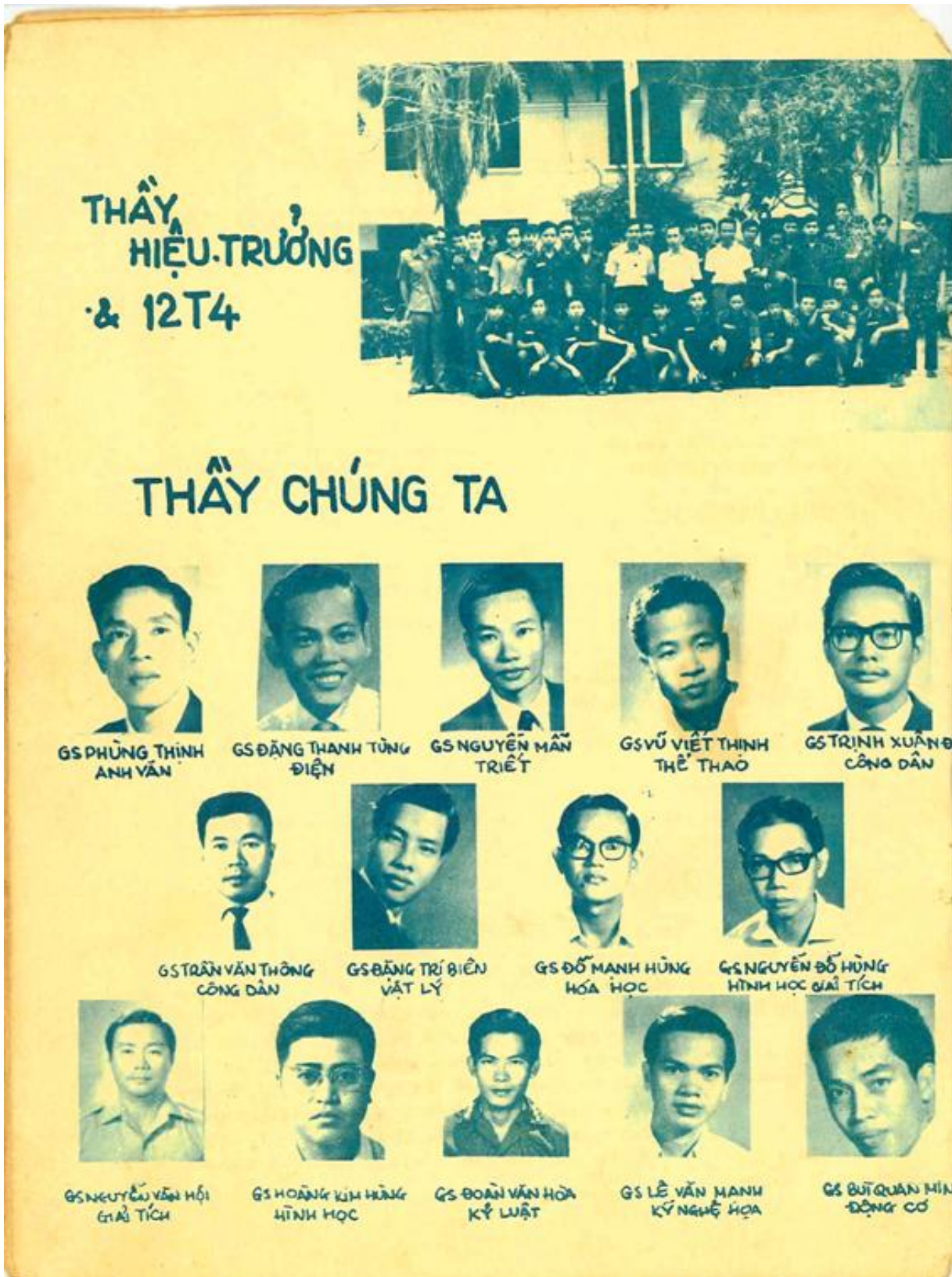

Đàm Quang Bảo	66-70	dambq@yahoo.com		Houston, Texas, USA
Ngô Lâm	67-70	ngolam1949@yahoo.com	408-476-8967	San Jose CA
Trần Quang Tự	67-70	tqt1952@yahoo.com	408-439-8788	Modesto, CA, USA
John Tran	67-71	Tranbravo@yahoo.com	805-292-6301	MoorPark, CA, USA
Dương Tâm Chí	68-70	tcduong@enter-net.com	514-729-1035	Montreal, QC, CANADA
Nguyễn Văn Sen	68-70	selectionrty@att.net	209-954-9738	Stockton, CA , USA
Võ Văn Thiệu	68-70	thieuvo@sbcglobal.net	714-423-7208	Garden Grove, CA., USA
Huỳnh Anh Trúc	71	truc5552@yahoo.com	619-729-2451	San Diego CA
Mai Văn Hoàng	71			
Nguyễn Văn Phước	73	pn3865@yahoo.com	408-781-3848	Milpitas, CA, USA
Lê Quyết Thắng	68-71	conrong53@hotmail.com	310-228-8984	Los Angeles, CA, USA
Nguyễn Anh Châu	68-71	chauthu.nguyen@gmail.com	714-260-6056	Yorba Linda, CA, USA
Nguyễn Ngọc Anh	68-71	minhnguyen.2011@yahoo.com		Wichita, KS, USA
Nhan Điểm Thọ	68-71	thodiemnhan@yahoo.com	510-964-1665	Pinole, CA
Trần Mạnh Chi	68-71	christranusa@yahoo.com	310-628-7499	Huntington Beach, Ca. USA
Trương Việt Đông	68-71	dvt1204@yahoo.com	858-228-0563	San Diego, CA, USA
Phạm Minh	68-73	minh361363@yahoo.com	408-923-5830	San Jose, CA USA
Phạm Văn Sâm	68-73	phamsam333@gmail.com	84 989 054 570	Saigon, Vietnam
Trần Công Quang	68-73	congqtang@gmail.com	61 401685533	Sydney Australia
Lại Như Lân	69	lanlai@yahoo.com		Huntington Beach, CA, USA
Đỗ Quốc Hy	69-72	hydoiqc@yahoo.com	562-261-6042	Downey, CA, USA
Lưu Trường Long	69-72	ph_tran@yahoo.com	267-255-7768	Philadelphia, USA
Nguyễn Hùng Quân	69-72	hqsystemeng@rogers.com		Toronto, Canada
Phạm Trung Quang	69-72	qseattle@yahoo.com		Corona, CA
Nguyễn Hữu Hòa	69-73	huuhoapdc@yahoo.com	84 909029253	Saigon, Vietnam
Lê Minh Tuấn	69-74	luanle56@yahoo.com		Anaheim, CA, USA
Trần Đình Thành	70-75	thomastran72@yahoo.com	951-223-3490	Winchester, CA
Phạm Nguyên Huỳnh	71-74	huynhphamcdg@hotmail.com	951 973-2231	San Diego CA, USA
Trần Quang Liêm	71-74	tqliem@gmail.com	903688150	Saigon, VN
Trần Sĩ Lộc	71-74	loctranvt@gmail.com.au	61403016753	Perth WA Australia
Nguyễn Văn Hiếu	71-75	hieunguyen_7272@yahoo.com		Sàigòn - Việt Nam
Đặng Trung Khanh	71-76	khanhtrungdang@yahoo.com	714-725-9913	Garden Grove, CA, USA
Đoàn Việt Cường	71-76	cuong_doan@yahoo.com	408-886-4610	Milpitas, CA , USA
Lâm Thanh Hùng	71-76	danhunglam@gmail.com	661-607-1844	Los Angeles, CA
Phan Anh Hải	71-76	haiaphan@gmail.com		St. Paul, MN USA
Tăng Anh Đức	71-76	ductangktct7176@yahoo.com	714-414-8858	Garden Grove, CA, USA
Mai Quốc Hùng	71-78	mq.hung@yahoo.com		Saigon, Vietnam

Nguyễn Trung Hiếu	72-74	h2precision@aol.com	408-505-4860	San Jose, CA, USA
Tô Tiên Dũng	72-74	dtlt_2000@yahoo.com	714-585-5840	Cerritos, CA, USA
Ngô Đình Học	72-75	hocngo@gmail.com	408-821-4770	San Jose, CA, USA
Trần Trọng Hiệp	72-75	hieptrongtran@gmail.com	858-610-3681	San Diego, CA, USA
Hoàng Kỹ Lượng	72-76			
Lý Châu	72-76	charlie.ly@cfd-usa.com	408-569-7880	San Jose, CA, USA
Ngô Đình Duy	72-76	dondngo@yahoo.com		Santa Clara, CA
Trần Mộng Lân	72-76	lantranmong@yahoo.com.vn và tranlan22@gmail.com	84-0989177819	Saigon, Vietnam
Đặng Trọng Phúc	72-77	dangdphuc@yahoo.com	703-772-1654	Virginia USA
Nguyễn Đình Tuấn	72-77	epost2tuan@yahoo.com	47 90 09 29 33	Hamar- Norway
Nguyễn Minh Đức	72-77	duc_nguyen566@yahoo.com	408-841-6408	San Jose, CA, USA
Võ Duy Khoa	72-77	khoavo0514@yahoo.com	408-368-7384	San Jose, CA, USA
Nguyễn Quốc Lộc	72-78	locthanhnienlaunam@yahoo.com	84 982316933	Saigon, Vietnam
Hà Tuấn Trang	73-75	tuantrang.ha@hotmail.com	514-668-0720	Montreal, Quebec, Canada
Nguyễn Bá Thanh	73-75	anhbth2000@yahoo.com	408-834-5377	San Jose, CA, USA
Đào Công Minh	73-77	minhcongdao@yahoo.com	858-724-0944	San Diego, CA, USA
Lữ Thanh Long	74-76	thelulong@gmail.com	408-921-7750	Sunnyvale, CA, USA
Huỳnh Quốc Phước	74-77	qphuynh@hotmail.com		Sydney NSW Australia
Huỳnh Thông Gabriel	74-77	kristenhuynhvu@yahoo.com	714-209-3817	Garden Grove, CA, USA
Nguyễn Thị Xuân Lan	74-77	ntxlan295@gmail.com		Sydney NSW Australia
Nguyễn Thoại Vân	74-77	thoaiivan1959@yahoo.com	1685222628	Saigon, Vietnam
Nguyễn Việt Trúc	74-77	trucdieu1234@yahoo.com	214-680-9841	Dallas, TX, USA
Phạm Hoài Hương	74-77	HHpham08@yahoo.com	408-881-3578	San Jose, CA, USA
Hồ Đắc Nữ Ái Liên	75-79	ailienho@yahoo.com		San Jose, CA, USA
Huỳnh Ngọc Thạnh	76-78	thanhpp@gmail.com		Richardson, TX, USA
Nguyễn Đăng Khôi	76-79	kevinice@hotmail.com	408-828-2096	San Jose, CA, USA
Nguyễn Kim Hương	76-79	kimberlybelaire@yahoo.com	408-218-7081	San Jose, CA, USA
Lê Mai	76-81	lemai792003@yahoo.com	909-59-5936	Quận Gò Vấp-Saigon-VN
Đinh Kim Thu	77-80	kimthudinh0110@yahoo.com	61407291321	Sydney-Australia
Lê Tâm Khang	77-80	khanglansusi@yahoo.com	408-307-8181	San Jose, CA, USA
Nguyễn Phương-Anh	77-80	anh59@yahoo.com	858-231-1647	San Diego, CA, USA
Nguyễn Văn Thắng	77-80			Pensylvania, CA, USA

Hình Thầy Cô Cao Thắng

Trích từ Kỷ Yếu 12T4 - 1974

Hiệu trưởng Cao thanh Đăng và các giáo sư trường trung học kỹ thuật Cao Thăng

DANH SÁCH CỰU GIÁO SƯ NIÊN KHÓA 62-69

Cô Phong - giáo sư Triết.

HT Cao Thanh Đăng ngồi giữa Gs Phạm Doãn Đương và Vũ Mộng Hà

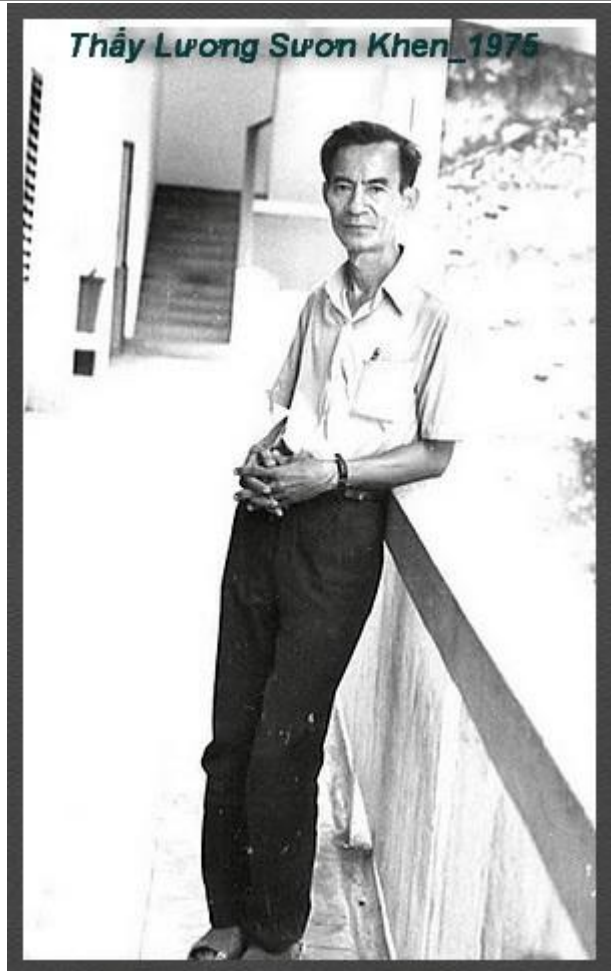

Thầy Vũ Mộng Hà và Thới

Thầy Phan tương Dần - Giáo Sư dạy tân toán học.

Thầy Lương Sơn Khen 1975

Thầy Nguyễn Thanh Cảnh (dạy Nguội) và Ngô Đ. Duy

by Vũ Đình Nam

by Vũ Đình Nam

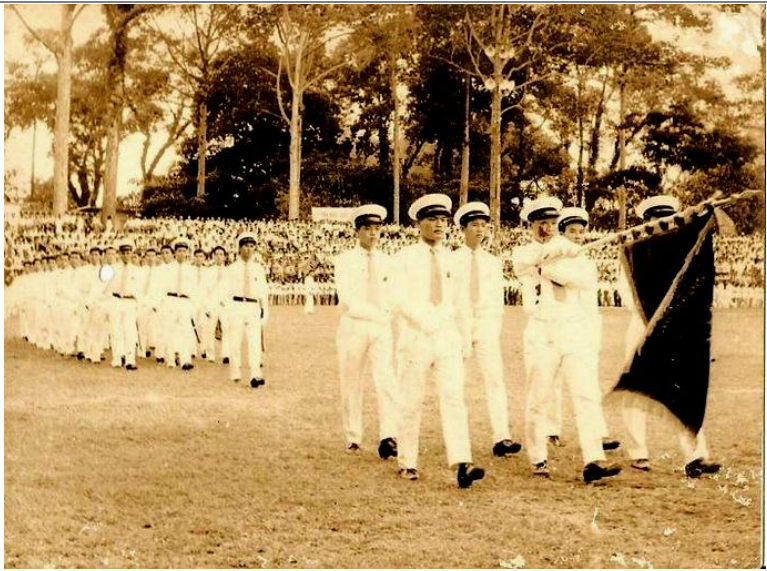

Sa, Loi, Quang, Lăng, Ninh, Đe

Cao Thẳng 62-69, học Quân sự sau Tết Mậu Thân 1968 : Sa, Loi, Quang, Lăng, Ninh, Đe

Cao Thẳng 62-69, trái qua phải : Dương chí Thành, Bùi ngươn Liên, Phạm thế Hùng, Vũ ngọc Ninh, Trần văn Quan

CT56-63 Quân Sự Học Đường

Lớp Đe Nhi A Kỹ Thuật Cao Thẳng năm 1962

Picnic liên trường ~1965

CT 69 - Tam 4 @ Thảo Cầm Viên -1966

L2R: NV Vân - BV Đức - DC Thành - NV Hui - Đoàn M Phú

CT69-Nhất2 @ CTX Cơ khí Ô Tô-1968

L2R: NT Dân-NV Nhiên-NV Hui-NL Hình-NV Quang-
TX Phước-NH Nam, TV Lý, NV Trang, ..., ĐQ Tiến, TT Mỹ

CT69-Nhất1 -Trọng trường Cao Thăng

L2R: DC Thành-BN Liên-PT Hùng-VN Ninh-TV Quan

CT69-Trại Hè 68 @ LSM ra Nha Trang

L2R: NV Hui-NT Dương-NV Nhiên- Khai (TTKT-PT)

Hình Các Cấp Lớp

Từ trái qua: Vinh, Sơn, Thoại Vân, Mai Tuyết, Lan B, Lan A, Dung.

Hoài Hương, Đức Hạnh, Trường CT5

Lớp Điện Tử 2: Lễ tốt nghiệp 4/10/1977

Từ trái qua: Kim Hoa, Tuyết Vân, Kim Hương A, thầy Hiền, Tuyết Nguyễn, Kim Hương B
Hàng ngồi: Hồng Yến, Hoàng Hải, Lan A, Đàm Kim Chi.

Lớp Điện Tử 2: Năm 1977, chụp ở trường Cao Thăng. Từ trái qua đứng: Yên
Ngồi hàng trên: Hương B, Hoàng Hải, Tuyết Nguyễn, Chung, bác Nhân, Thoại Vân, Lan A, Bích Ngọc, Hoài Hương, đứng Hương A, Tuyết Trinh.
Hàng ngồi dưới: Tuyết Tâm, Kim Châu, Dung, Đàm Chi, Lê Hằng, Xuân Lan, Hoài Hương.

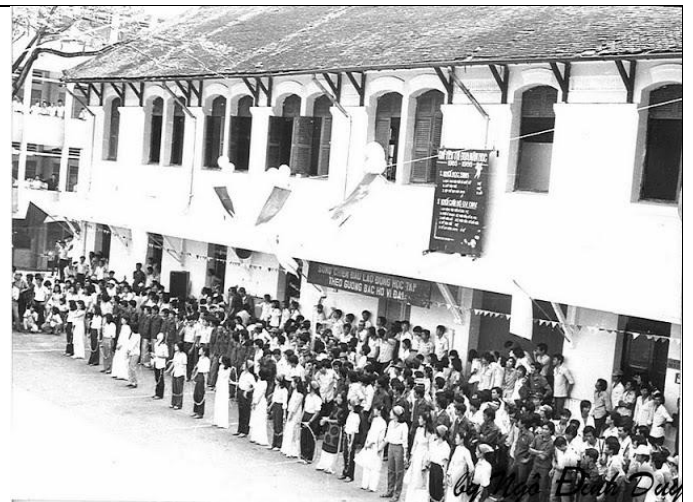
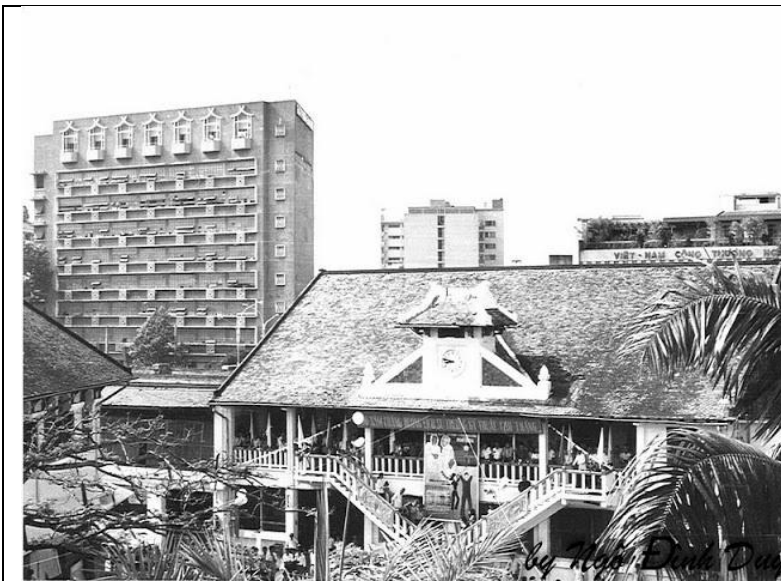

HS MDC1 và Nguội (Hình chụp năm 1977 tại nhà Nguyễn Văn Ngọc)

Hàng đứng: Vũ Văn Bộ, Nguyễn Trọng Hùng, Nguyễn Văn Hậu, Trần tấn Dũng, (? người này lớp 9T), Đào Công Minh, Thuận, Lê Đăng Khoa, Lê Vinh Quang, Nguyễn Sĩ Hiển, Nguyễn Văn Ngọc, Nguyễn Đăng Hùng, Trần Kế Nghiệp, Danh, Nguyễn Văn Tân, Lê Minh Tuyển, Đỗ Anh Tuấn, Nguyễn Việt Trúc.

Hàng lưng: (có 2 người) Nguyễn Hưng Quốc, (? người này lớp 9T)

Hàng ngồi: Nguyễn Hòa Cường, Trần Kim Quy, Nguyễn Vĩnh Ba, Nguyễn Anh Tài tức là Huỳnh Ngọc Cẩn trước đây, Phan Công Tài, Trần Thiện Thanh, Lương Văn Đệ, Phạm Đức, Nguyễn Mỹ Phương, Nguyễn Văn Bạn, Lê Ngọc Vinh

Ngày Truyền Thống Cao Thăng (Photo by Ngô Đình Duy)

HS MDC1 (Hình chụp năm 1977 tại nhà Nguyễn Văn Ngọc)

MDC1 – 1976. Hàng đứng : Lê Đăng Khoa, Nguyễn Vĩnh Ba, Hồ Trường Thẩm, Nguyễn Văn Bạ, Huỳnh Ngọc Cẩn, Lê Thế Dục, Đào Công Minh **Hàng ngồi :** Trần Tấn Dũng, Phạm Đức, Nguyễn Mỹ Phương

11T6

Hình lớp 12T2 chụp ngày 31-1-1975 khánh thành tượng Cao Thăng

Hàng đứng từ trái qua phải: Lưu Minh Chánh, Nguyễn Hoài Dũng (San Jose), Đệ (12T1), Cao Trí Đức (chết vượt biên 1978), Trần Thanh Quý, Nguyễn Đức Tánh (chết đuối 1975), Nguyễn Văn Minh, Tôn Bá Sĩ, Thầy Lê Văn Vượng, Đỗ Thái Sơn (Kansas), Phan Cao Bình, Ngô Đình Học (SJ), Đinh Thế Hưng (Texas), Nguyễn Hùng Tâm (12T1), Thạch Khanh.

Hàng ngồi: Phạm Minh Hà (SJ), Trần Trọng Hiệp (San Diego), Bùi Ninh Quang, Phan Văn Nam, Lê Chơn Tâm, Trịnh Văn Minh, Ngô Đình Cầu, Nguyễn Quý (USA).

Hình xưa do Nguyễn Thoại Vân 10CT5 gửi đăng Đặc San

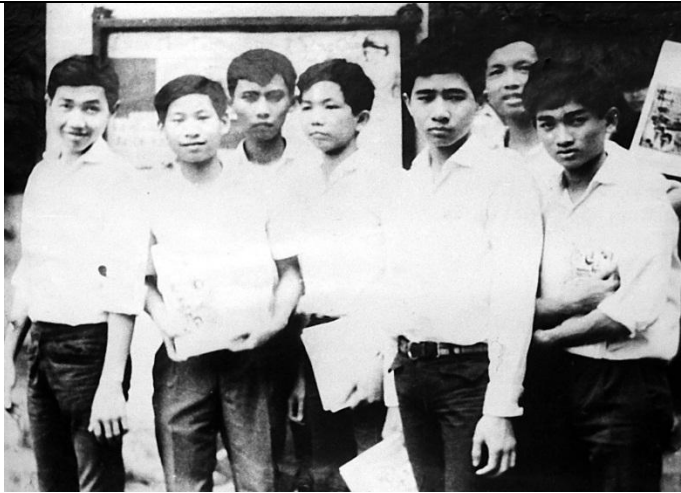
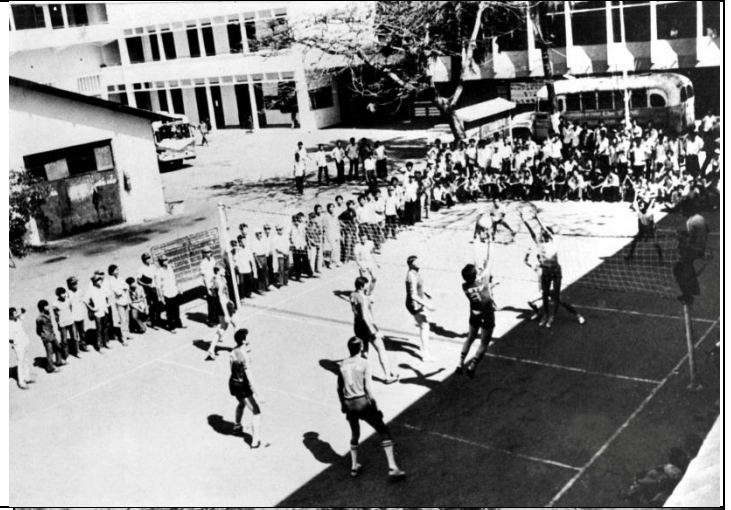
Trước sân bóng rổ và Giảng đường 2

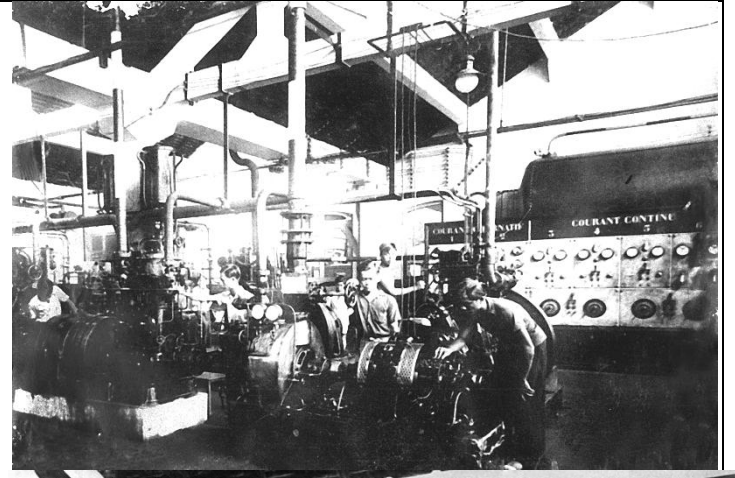

Trần Tấn Dũng, Lê Thế Dục, Nguyễn Việt Trúc, và Đặng Trung Dũng

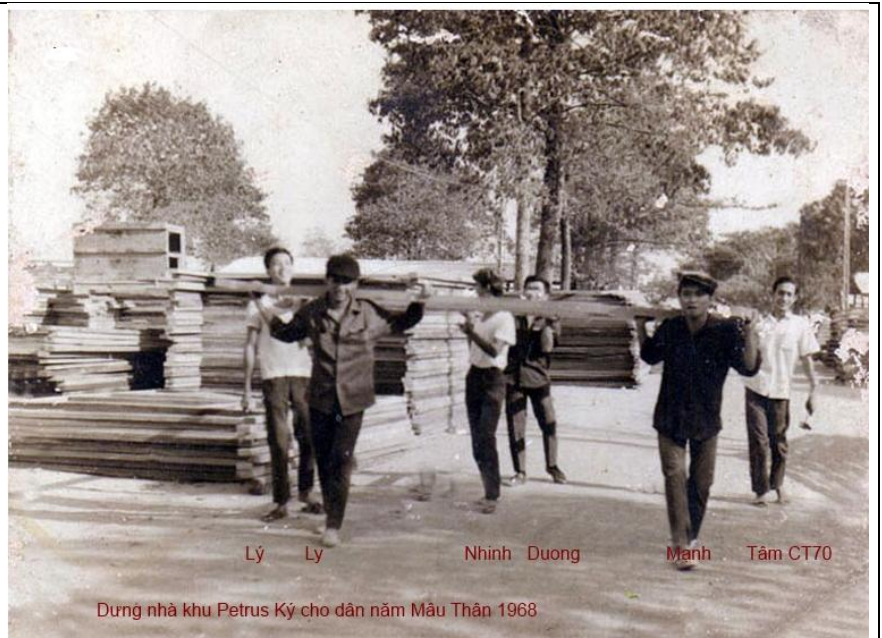
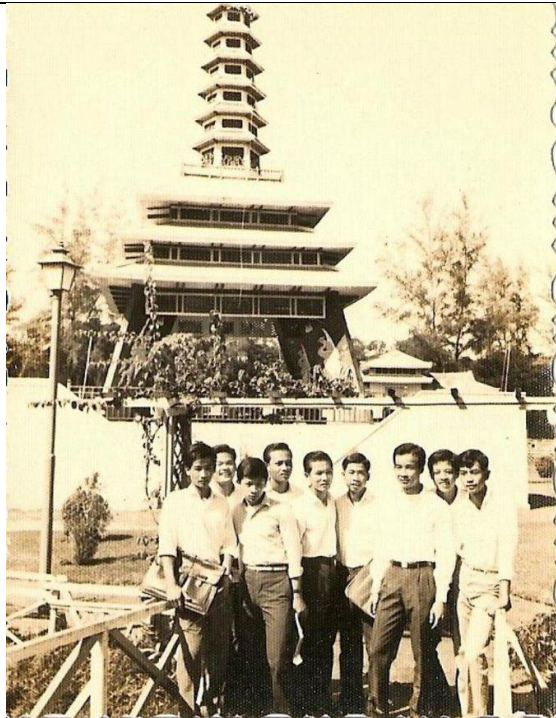
Lê Thế Dục và (?)

Động Cơ 2 CT2 Xưa và Nay

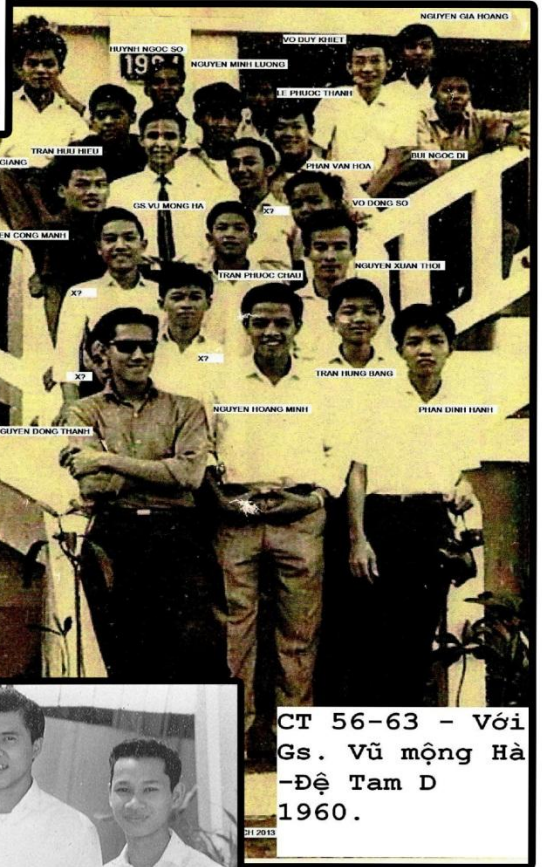

Pinic liên trường khoảng 1960

Những bức hình xưa

Lớp Đề tài Kế toán Kỹ thuật (Niên khóa 1961-1962) với 2 thầy Bạch Quang Đồi (đeo kính râm) và Trần Văn Tôn.

CT 56-63 - Với Gs. Vũ mộng Hà -Đệ Tam D 1960.

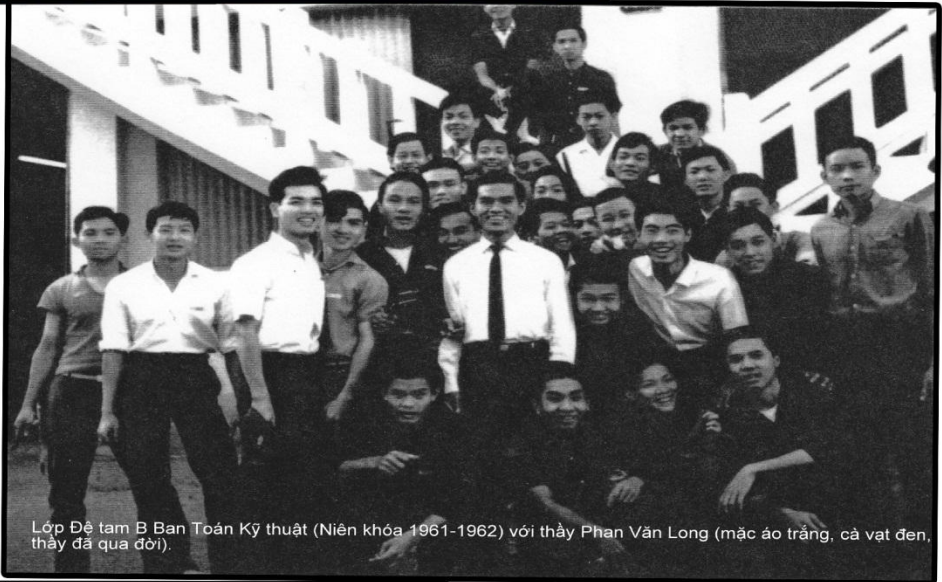
Thành, Bùi ngươn Liên, Phạm thế Hùng, Ninh, Trần v. Quan CT 62-69

Ảnh chụp ngày lãnh thưởng của học sinh các lớp Đề tài (Niên khóa 1960-1961) với thầy Lê Thanh Văn

Lớp Đề Nhị A Kỹ Thuật Cao Thắng năm 1962

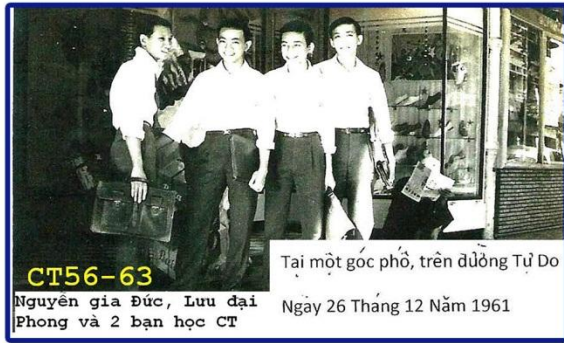

Lớp Đề tam B Ban Toán Kỹ thuật (Niên khóa 1961-1962) với thầy Phan Văn Long (mặc áo trắng, cà vạt đen, thầy đã qua đời).

Lớp Đề tam B Ban Toán Kỹ thuật (Niên khóa 1961-1962)

Cao Thắng
51 năm xưa

CT56-63

Nguyên gia Đức, Lưu đại Phong và 2 bạn học CT

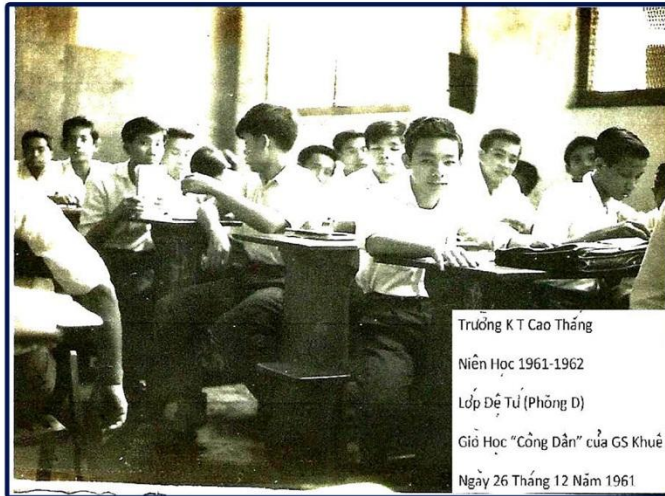
Tại một góc phố, trên đường Tự Do

Ngày 26 Tháng 12 Năm 1961

Kỹ Thuật Cao Thắng Saigon. Khóa CT 55-62.
Hàng Trước : Ng V Tâm, Ng K Quý, Ng V Thọ, Lê V Quil.
Hàng sau: Ng Mai Ninh, P Quốc Uy, Hoàng Vĩnh Long (c)

Ảnh 1961

Trường K T Cao Thắng
Niên Học 1961-1962
Lớp Đồ Tụ (Phòng D)
Giáo Học "Công Dân" của GS Khuê
Ngày 26 Tháng 12 Năm 1961

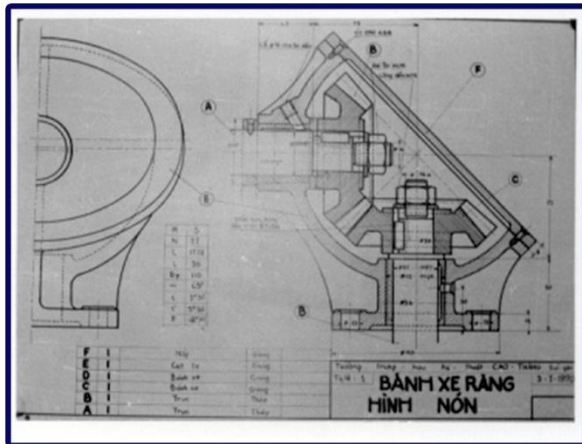

CT56-63

Một góc phố khác trên đường TỰ DO

Ngày 26 Tháng 12 Năm 1961

Một bài thi Kỹ Nghệ Họa

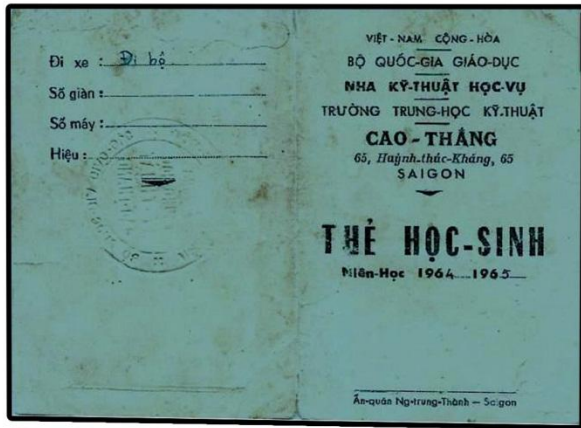

BÀN HỒ XE RĂNG
HÌNH NÓN

CT 69 - Tam 4 @ Thảo Cầm Viên -1966

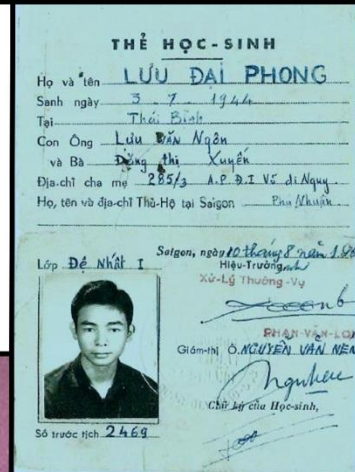
L2R: NV Vân - BV Đức - DC Thành - NV Hữu - Đoàn M Phú

CT69-Nhất - Trong trường Cao Thang
L2R: DC Thành-BN Liên-PT Hùng-VN Ninh-TV Quan

CT69-Trại Hè 68 @ LSM ra Nha Trang
L2R: NV Hữu-NT Dương-NV Nhiên- Khải (TTKT-PT)

GS Vũ như Hoàng và phu nhân

GS Phan văn Mão

GS Trần công Lan

Thầy Nguyễn bá Tước và thầy Huỳnh Ái Tông
- Hộp mặt San Mateo CA 2009

Lê-tường-Long
Ontario, CA

Ng-đức-Thiên
Garden grove, CA

Lê-văn-Mạnh
Milpitas, CA

GS Nhâm

Hiệu trưởng Nguyễn hồng Lam

Cố GS Nguyễn văn Bài

Cựu GS Cao Thắng thăm viếng nhau.

GS Lâm, GS Nhuận, Ninh, GS Nổi, GS Hà, GS Lạc, GS Thêm

Từ trái qua phải. Hàng trước: Vũ duy Dân, Trần văn An, Vũ duy Nhật, Nguyễn bá Cẩn, Trần thanh Sơn.
Hàng sau: Võ ngọc Minh, Nguyễn Thân, Hồng phước Mỹ, Trần ngọc Bái

**Họp mặt
tất niên
thân mật cùng
thầy cô
Cao Thắng
2-2-2013**

Từ trái qua phải. Hàng trước: Vũ duy Mười, Vũ ngọc Ninh, Phan thanh Nhuận, Nguyễn kim Điều, Trần mạnh Chi, Lê Thắng. Hàng sau: Minh Nguyễn, Võ văn Thiệu, Nguyễn anh Châu, Huỳnh Hiền, Bùi văn Đường, Nguyễn tấn Thành, Huỳnh anh Trúc

Từ trái qua phải. Hàng trước: Hoàng kỹ Lạng, Lâm thanh Hùng, Tô tiến Dũng, Phạm nguyên Huỳnh.
Hàng sau: Đào công Minh, ?, Trần quốc Dũng

Liêm, Dũng, Hải, Nam

**Hàng đứng: Xuân Lan, Lan bé, Chung, Hoài Hương, Kim Loan, Hương A, Mỹ.
Hàng ngồi: Tuấn, Đức, Hùng, Hải, Thăng, Cường**

CT74 cùng thầy cô Cao Thắng 4-7-2012

CHS Cao Thắng mừng sinh nhật 70 tuổi
 Nguyên gia Đức và Hồng văn Thêm 5-5-2013

GS Tân gặp gỡ CHS Cao Thắng 2012

Cựu Học Sinh Trung Cấp chụp hình kỷ niệm cùng thầy cô ngày 4 tháng 7, 2012

Thầy Cô Hiệu Trưởng Lê Đình Viện

Thầy Cô Hiệu Trưởng Nguyễn Hồng Lam

Thầy Phan Văn Mão

Vũ-mộng-Hà
Westminster, CA

Vũ-viết-Thịnh
Garen Grove, CA

Lê-trọng-Lễ
Tustin, CA

Thầy Trần Phát Lạc và Thầy Lê Văn Kiệt

Lễ Tri Ân Thầy Cô 2009

Tất Niên tại Hồng Gia Trang 2012

1. Trần Hữu Trung, Đào Công Minh, thầy Lê Quang Tần, Nguyễn v Tân, Trương Hồ Công Định, Tăng Anh Đức (HNCT 24-6-2012 @ SG)

2. T Vân, Chi Đàm, Con Gái LT Dục, Đức Hạnh, Ngọc Lan, Hồng Yến, Lê Hằng, Kim Hoa

Các thầy hội ngộ tại SG. Hàng ngồi từ phải sang trái : GS Toán Nguyễn Văn Hội (mặc áo thun màu vàng đậm), GS KNS kiêm giám thị Võ Văn Kim, GS Lý Hóa Đỗ Mạnh Hùng (đeo kính và mặc áo sơ mi nâu), GS Toán Trần Công Lang phụ tá phòng Giám Học, GS KNH Trần Phát Lạc, GS KNH Phạm Chí.
Hàng đứng từ phải sang trái: Kim Hoa CT5, GS Toán Nguyễn Đức Lưu, Lan B CT5, Đỗ Thọ Bình

Thầy Nhuận đi Úc

CT5 tiền Trường & anh Ra đi Pháp

CT62-69 Liên Hoan Tất Niên

Tiền Đưa Chung về Mỹ

Tu Sứ Bình Hòa 1980

Hàng đứng: Nguyễn Văn Nhuận, Nguyễn Bá Dũng, Trần Cam, Trịnh Tuyết, Minh Tâm, Huỳnh Thị Lệ, Nguyễn Thị Thu Vân, Trần Kim Lan, Lê Thị Ngọc Yến, Tất Ngọc Lan, Nguyễn Thị Tốt, Mai Bạch Tuyết, Nguyễn Thị Bé, Nguyễn Phú Thanh, Nguyễn Thị Thu Hà, Tô Ngọt, Võ thị Em.

Hàng Ngồi: Phan Ngọc Tảo, Nguyễn Văn Ân, Phạm Hùng, Trần Thị Mỹ Lệ, Nguyễn Thị Bích Đào, Trần Thị Tuyết Vân, Đặng Thị Thanh Nguyên, Nguyễn Hữu Thịnh, Bùi Chung, Nguyễn Thoại Vân, Nguyễn Hồng Mai, Nguyễn Thành Công, Lê Hữu Đức

Tháng 8/ 2008 sau nhiều lần liên lạc với nhau một buổi họp mặt nho nhỏ của phân xưởng Tu Sứ do anh Nguyễn Hữu Thịnh quản đốc phân xưởng kế nhiệm và chị Trần Thị Mỹ Lệ phó quản đốc khởi xướng được tổ chức tại nhà vợ chồng anh Nguyễn Ngọc Linh và chị Ngô Thu Phụng ở đường Dương Bá Cung huyện Bình Chánh. Từ buổi họp mặt tràn ngập niềm vui và đầy ắp tiếng cười của các thành viên sau bao ngày xa cách, mọi người đều đồng ý chọn ngày 2/9 làm ngày họp mặt hàng năm của Tu Sứ cho dễ nhớ Trong bầu không khí chân tình và ấm áp anh Nhường xúc động hỏi nếu năm sau tổ chức ở nhà anh các em có tham gia không? Đồng ý, đồng ý... mọi người cùng nhau hét thật to ủng hộ, anh lại khóc nức nở vì cảm động, em Xuyên bay tới dỗ dành, lau nước mắt làm anh Nhường phải bật cười vì cô em láu lỉnh đáng yêu này. Thức ăn ngon, khung cảnh hữu tình cộng với tình người gắn kết làm cho thời gian qua mau, trước khi chia tay mọi người cùng ngồi lại quây quần bên nhau chụp hình kỷ niệm.

**Lớp Điện Tử 2: Năm 1977, chụp ở trường Cao Thắng. Từ trái qua đứng: Yên
Ngồi hàng trên: Hương B, Hoàng Hải, Tuyết Nguyễn, Chung, bác Nhân, Thoại Vân, Lan A, Bích Ngọc, Hoài Hương, đứng Hương A, Tuyết Trinh.
Hàng ngồi dưới: Tuyết Tâm, Kim Châu, Dung, Đàm Chi, Lệ Hằng, Xuân Lan, Hoài Hương.**

**Điện Tử 2 (CT5) Hội Ngộ Nhân dịp Hoài Hương+Hương A(USA) và Lan A(AUSTRALIA) về thăm tháng 9/2013
-hàng ngồi từ trái qua :Hương B, Ly Lan, Dung, Lan B, Ngọc Lan, Kim Hoa, Chi Đàm, cháu ngoại Ngọc Sương
-hàng đứng từ trái: Tuyết Vân, Trinh Trần T Tuyết, Mai Bạch Tuyết, Lệ Quyên, Bảo Loan, Lan A, Hương A, Lệ Hằng, Đức Hạnh, Thoại Vân, Hồng Yến, Chi Bùi, Tuyết Tâm, Ngọc Sương, Hoài Hương**

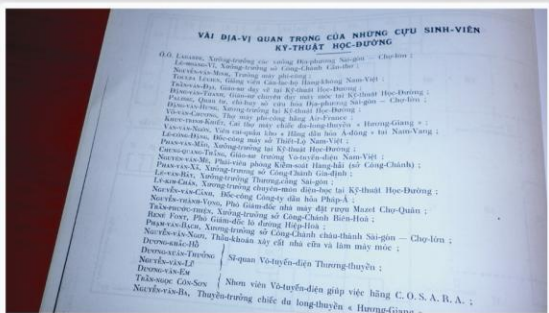

04/15/2013

Thầy Phạm Chí dạy KNH. Dạy KNH ở Vĩnh Long (1967-1970), Cao Thăng (1970 - 1977), Chi Tiết Máy (1977-1980) Đầu năm 1981 vượt biên. Qua Mỹ làm họa viên kỹ thuật. Đã về hưu từ 2008; Đời sống cũng tạm ổn định.

Thầy Đinh Văn Dung (CHS Cao Thăng 1938-41), cựu GS(trưởng) Bách Khoa Trung cấp Phú Thọ Đồng môn cùng học CT khóa 1938 - 1941 cũ - Trần Thanh Bền, cựu Giám đốc CSQC (VNCH) - Đề đốc Trần Văn Chơn - Phan Văn Mão, cựu GS Kỹ thuật Cao Thăng.

Nguyễn Xuân Lan, Đào Công Minh, Trương Minh Sáng, Nguyễn Kim Hoa HNCT @ Saigon 2000

CAO THĂNG 19 58-1964

Nguyễn Gia Đức (CT58-64)

Ngồi: Hồ Phi Long, Nguyễn Kim Hoa, Nguyễn Thoại Văn, Lê Thế Đức Đứng: Nguyễn Mỹ Phương, Nguyễn Vinh Ba, Đào Công Minh, Vũ Minh Kính, Nguyễn Văn Nhiều, Trương Hồ Công Định, Bành Khai Lý, Lý Văn Dũng - SG 2012

BTC HNCT 2013 Họp tại nhà thầy Nhuận 5/25/13

Lễ Tri Ân Thầy Cô – Saigon 2013

Saigon 31-12-2000

Saigon 31-12-2000

Phu nhân Thầy Phan trường Đan, Thầy Phan trường Đan, Thầy Cu an Hùng, Thầy Nguyen sy Long trong buổi lễ Tri an 2013

YYYY

*Hoài bão năm nào tan biến cả,
Ta về ngồi cạnh dãy nhà B,
Luyên lưu kỷ niệm mùa thi ấy,
Bạn cũ nơi nào ... dạ tái tê.*

